

ДЖОН КЕЙС ОСМИЯТ ДЕН

Превод от английски: Крум Бъчваров, 2003

chitanka.info

На Илейн

1.

Пощалъонът се обади в участъка половин час преди края на смяната на Дилейни.

Пикапът бил паркиран на отбивката и в къщата светело, та пощалъонът си мислел, че трябва да има някого. Обаче вече няколко дни никой не отварял вратата. Пощенската кутия започвала да прелива. Затова решил, че господин Терио може да е получил инфаркт.

Дилейни поклати глава и изруга. Брент имаше плейоф в шест, а вече минаваше пет. Хелън щеше да го убие. („Трябва да дойдеш, Джак, заради него! Поне веднъж го подкрепи! Кое е по-важно, родният ти син или момчетата в участъка?“) Ами всъщност... истината беше, че той обичаше да ходи на мачовете на сина си. Брент бе добър бейзболист — по-добър от самия Дилейни — и му беше приятно да се грее на отразената слава на момчето. Когато нещата вървяха добре, Брент нямаше нужда от него. Но когато се провалеше... Е, синът му бе амбициозен хлапак. Прекалено сериозно приемаше неуспехите. А Хелън си нямаше и представа как да му помогне да ги преодолее. („Ще престанеш ли да цивриш? Та това е просто игра.“) Затова Дилейни гледаше да е там — особено на важни мачове. Само че вероятността да успее беше нищожна. С Поляков бяха далеч извън града, където цивилизацията отстъпваше място на дивата природа.

Поляков го стрелна с поглед иззад волана и се подсмихна.

— Не се ядосвай. Искаш ли да включим сирената?

Дилейни поклати глава.

— Човекът сигурно е заминал на почивка — не млъкваше партньорът му. — Ще поогледаме наоколо, после аз ще напиша доклада. Няма проблем.

Дилейни се обърна към прозореца. Въздухът бе тежък и неподвижен, спускаше се сумрак като пред буря.

— Сигурно ще вали — измърмори той.

Поляков кимна с глава.

— Това се иска. Мисли оптимистично.

Завиха по Баракс Роуд и макар че се бяха отдалечили само на километър и половина от последния квартал с пъстри къщи, наоколо не се виждаше нищо друго, освен гори, ниви и тук-там по някой порутен плевник.

— Някога идвал ли си насам? — попита Поляков.

Дилейни сви рамене.

— Ей там е — кимна той към метална табела, осеяна с дупки от куршуми: ПРИЧЪРМАН ЛЕЙН. — Трябва да завиеш.

Озоваха се на тесен черен път, обрасъл от двете страни с бурени. Наблизо започваше гъста гора.

— Господи! — измърмори Поляков, докато изкачваха едно възвишение. — Откога в окръг Феърфакс има черни пътища?

— Поостанали са тук-там — отвърна Дилейни и си помисли, че това няма да продължи много.

През последните двадесет години вашингтонските предградия се разрастваха във всички посоки. След година-две жълтата селска къща, която ненадейно се беше появила отляво, щеше да изчезне, пометена от приливната вълна на градските квартали, универсални магазини и заведения.

Пощенската кутия бе в края на отбивката — очукан алуминиев цилиндър с избеляло червено флагче. Отстрани беше написано името: К. ТЕРИО.

В бяла пластмасова кутия с надпис „ВАШИНГТОН ПОУСТ“ до алуминиевия цилиндър бяха натикани три-четири вестника. Десетина други издания, някои от които вече леко пожълтели, лежаха на купчинка на земята.

„Трябва да влезете и да поогледате в къщата“ — бе казал пощальонът.

Естествено, нямаше да стане точно така. При тези обстоятелства можеха най-много да почукат на вратата, да обиколят къщата, да поговорят със съседите — не че имаше съседи, доколкото виждаше Дилейни.

Полицайте слязоха от колата, като се оглеждаха и ослушваха. На юг изтътна гръмотевица, чуваше се далечното бръмчене на околоръстното. Полянов се ухили и запя с гънливия си баритон:

— На помощ се притичваме отново...

— Хайде да си свършим работата — изсумтя Дилейни и се запъти към къщата.

Минаха покрай старата тойота „Такома“ в дъното на отбивката, паркирана с каросерията към вратата, като че ли собственикът беше товарил или разтоварвал нещо. Двамата полицаи прекосиха буренясалата морава и се приближиха до входа.

Чукалото бе от ковано желязо и имаше форма на водно конче. Полянов почука силно.

— Има ли някой?

Тишина.

— Има ли някой? — Той наклони глава и внимателно се заслуша. След като не получи отговор, натисна бравата, установи, че е заключена, и сви рамене. — Да минем отзад.

Заобиколиха къщата, като спираха, за да надничат през прозорците.

— Оставил е доста лампи включени — отбеляза Дилейни.

Зад къщата минаха покрай зеленчукова градинка — домати и чушки, тиквички и фасул — може би доскоро грижливо поддържана, но сега беше буренясала. Поляков почука четири-пет пъти по дървената рамка на мрежата на кухненската врата.

— Има ли някой? Господин Терио? Тук ли сте?

Нищо.

Или почти нищо. Жужаха жътварки, в далечината се носеше бръмченето по шосето. Имаше още нещо, нещо... Дилейни наклони глава и наостри уши. Чу... смях. Или по-точно не смях, а... запис на смях.

— Телевизорът работи — след малко каза той.

Поляков кимна с глава.

Дилейни въздъхна. Нямахше да успее за мача. Предчувстваше го.

Нищо не можеха да направят. Вратите бяха заключени и нямаха заповед за обиск. Никакви сериозни данни за медицински проблем, още по-малко за насилие. Но наистина беше подозрително и тъй като вече бяха дошли, спокойно можеха да поразгледат наоколо по-внимателно.

Поляков се запъти към вестниците, приклепна и ги прегледа. Най-старият носеше дата 19 юли — преди повече от две седмици.

На няколко крачки от него Дилейни проверяваше пикапа. На предната седалка намери избеляла и сгърчена от слънцето касова бележка за покупка в брой от магазин за строителни материали. И тя носеше дата 19 юли: десет чувала цимент, сто и тридесет бетонни тухли, мистрия и пластмасова кофа.

— Любител на движението „направи си сам“ — отбеляза той и показа касовата бележка на Поляков, после влезе в полицейския автомобил да си вземе бележника.

— Ще проверя от другата страна на къщата — каза Поляков.

Дилейни кимна и се облегна на колата, за да запише наблюденията. Не че имаше много за писане.

3 август

К. Терио

Причърман Лейн 2602

Най-стар вестник — 19 юли

Касова бележка от магазин за строителни материали
със същата дата.

Той си погледна часовника и записа часа — 17:29. Всичко това бе загуба на време, както и да го погледнеш човек. През десетгодишната си служба в управлението се беше отзовавал на поне двеста такива сигнала и в девет десети от случаите изчезналият се оказваше оглупял старец или пиянде. От време на време попадаха на някой мъртвец, проснат на пода в банята или седнал на фотьойла си. Тия случаи не бяха истинска полицейска работа, а по-скоро нещо като задължение на разсилния.

— Ей!

Дилейни вдигна глава — Поляков го викаше. Той хвърли бележника на предната седалка, погледна към небето — на юг тъмнееше завеса от дъжд, което го изпълни с надежда, че ще отложат мача на Брент — и се запъти към партньора си.

Оказа се, че има външен вход за мазето — ръждива метална врата, която се отваряше неправо към няколко бетонни стъпала. Поляков стоеше на стъпалата между двете отворени крила на вратата.

— Искаш ли да хвърлим едно око вътре?

Дилейни се намръщи и наведе глава към едното крило.

— Така ли ги завари?

Поляков кимна.

— Да. Широко разтворени.

Дилейни сви рамене.

— Може да е обир. Само нека побързаме.

„Мили боже, дано да не намерим някой мъртвец, че отиде цялата нощ!“ — помисли си той.

Поляков проточи шия напред, извика името на Терио и слезе по стъпалата. Дилейни го последва.

Мазето представляваше продълговато помещение с двуметров таван, стени от бетонни тухли и циментов под. Над пращан тезгях в ъгъла жужеше и премигваше самотна флуоресцентна лампа. В нея се блъскаше нощна пеперуда.

Дилейни огледа наоколо. Нервно. Не обичаше мазета. От малък се страхуваше от тях, въпреки че нямаше конкретни лоши спомени. Просто го побиваха тръпки. С евтините си лавици, отрупани с кутии боя, гвоздеи и инструменти, това място беше като всяко друго мазе: едновременно обикновено и зловещо.

Поляков сбърчи нос.

— Усещаш ли нещо? — попита Дилейни и обходи с поглед помещението.

— Да, струва ми се — потвърди партньорът му.

На лавицата под тезгяха Дилейни забеляза червен пластмасов контейнер с надпис ГОРИВО ЗА КОСАЧКИ.

— Сигурно е бензин — каза той.

Поляков поклати глава.

— Тъхъ.

— Така или иначе, тук няма никой.

Дилейни се обърна да си тръгне и се запъти към стъпалата, ала спря, когато усети, че Поляков не го следва.

— Какво откри? — попита Дилейни и се озърна назад към партньора си, който държеше фенерче на височината на рамото си и бе насочил мощния му лъч към най-далечния ъгъл на мазето.

— Не съм сигурен — измърмори Поляков и се приближи към отсрещната стена. — Нещо странно.

Дилейни погледна натам и видя, че партньорът му е прав: наистина беше странно. Северният ъгъл на мазето бе отделен с набързо издигнати стени от бетонни тухли. Сключващите прав ъгъл стенички бяха широки по около метър и двадесет и стигаха до тавана, образувайки нещо като бетонен килер, но без врата.

— Какво е това? — попита Дилейни.

Поляков поклати глава и пристъпи напред.

Килерът — или каквото беше това — беше построен аматорски. Хоросанът излизаше между тухлите, които не бяха подредени много грижливо. Полицайте се вторачиха в стените.

— Прилича... прилича на импровизирана стая! — накрая каза Поляков.

Дилейни кимна с глава и прокара пръсти през гъстата си кестенява коса.

— Сигурно затова е ходил в магазина за строителни материали. Трябва да е...

— Сега усещаш ли миризмата? — прекъсна го партньорът му.

Дилейни се скова. Въпреки че пушеше отдавна, той също долови вонята. Две години бе служил в отделение за регистрация на гробове във военновъздушната база в Дувър и ако не друго, поне научи как мирише смъртта.

— Може да е плъх — каза Поляков. — Те се вмъкват в стените...

Дилейни поклати глава. Сърцето му биеше ускорено, адреналинът напираше в гърдите му. Той дълбоко си пое дъх и повнимателно проучи стените.

Най-немарливо беше направен най-горният ред. Тухлите бяха поставени накриво, измежду тях се бе стекъл хоросан. Дилейни откърти едно парче и го натроши между палеца и показалеца си.

— Да не смяташ, че той тип... — Поляков остави изречението недовършено, тъй като Дилейни отиде при тезгяха и се върна с чук и отвертка. — Може би ще е по-добре да съобщим в участъка.

— Знам — отвърна Дилейни и започна да дълбае хоросана, използвайки отвертката като длето. Поляков замърмори, че не бивало да докосват нищо на местопрестъплението, ала партньорът му сякаш беше обзет от някакъв бяс. — Нали сме следователи! — каза той. — Просто разследвам.

Само минута по-късно тухлата бе освободена от хоросана. Дилейни удари още веднъж с чука, остави инструментите на пода, и започна да я размърдва насам-натам с ръце.

Когато я измъкна, отвътре блъвна толкова остра воня, че Дилейни почти я усети в устата си — сякаш с върха на езика си бе докоснал мястото, откъдето току-що са му извадили изгнил зъб.

— Помогни ми — нареди той.

Двамата с Поляков смъкнаха тухлата на пода. Вече не се съмняваха какво ги очаква зад стената, но все още не го виждаха — отворът беше прекалено високо. Дилейни вдигна чука и отвертката и се зае с втора тухла, атакувайки я почти с настървение, като се опитваше да не диша. Скоро и тя бе извадена и точно над главата му се образува прозорче.

Поляков правеше всичко възможно да контролира стомаха си. Дилейни потърси нещо, върху което да стъпи, видя стол с права облегалка до вратата на мазето, домъкна го и се качи върху него. После свали фенерчето от колана си, насочи лъча към прозорчето... и се вцепени. Някъде отгоре пак се разнесе записът на смеха.

— Какво виждаш? — попита Поляков. — Какво...

Дилейни се олюля.

— Ще повърна — каза той.

Патоанатомът пристигна след четиридесет минути, придружен от детектив от отдел „Убийства“, трима полицаи, криминалист и катафалка. Възрастният патолог Икабод Крейн беше висок към метър и деветдесет и тежеше най-много шестдесет и пет килограма. Ако се съдеше по жълтеникавия цвят на пръстите му, трябва да бе палил цигара от цигара, откакто се беше родил.

Няколко минути по-късно бурята връхлетя със светкавици и гръмотевици. Плисна проливен дъжд. Един от полицаите постави портативни прожектори пред „гробницата“, както вече я наричаха всички. Наблизо друг полицай търсеше отпечатъци от пръсти, докато трети снимаше с фотоапарат, чиято светкавица се конкурираше с мълните навън. Накрая патологът предложи частично да разрушат гробницата, за да направи оглед на трупа.

В края на краищата там бе извършено убийство — или поне така се предполагаше. Докато патолозите не установят друга причина, полицията третираше самоубийствата и злополуките като убийства.

— Кофти работа — измърмори патологът.

Дилейни мрачно кимна и подаде на детектива списък на повърхностите, които бяха докосвали двамата с Поляков: вратите на къщата, входната и задната, вестниците и пощенската кутия, вратата на пикала и един от страничните прозорци на сградата. Чука и отвертката, тухлите и електрическият ключ. Касовата бележка от магазина за строителни материали.

— Що за извратен кретен може да направи такова нещо? — зачуди се Дилейни.

Патологът запали цигара и го стрелна с поглед.

— Какво искаш да кажеш?

Дилейни се намръщи.

— Какво искам да кажа ли? Искам да кажа... ти какво мислиш, че искам да кажа? Погребали са го жив, за бога!

— Кой?

Дилейни още повече свъси вежди. Този патолог да не беше идиот?

— Откъде да знам? Онзи, дето го е извършил. Просто казвам, че...

— Сигурно го е извършил сам.

Дилейни зяпна.

— Виж хоросана. — Детективът кимна към стената. — Лицевите страни на тухлите са отвътре. Вътре е и кофата. И мистрията. И няколко чувала с хоросан.

— Искаш да кажеш, че сам го е построил, така ли? — попита Дилейни.

— Така изглежда.

Дилейни погледна гробницата, която вече беше почти отворена. Мъртвецът седеше на пода облегал на стената, разкрячен, с отворени очи.

— Не. Защо някой би направил това — каза Дилейни.

Не вярваше. Даже мистрията, която лежеше в краката на мъртвия, не доказваше нищо. Кой можеше да е сигурен, че не е имало втора мистрия, втора кофа, друг чувал с хоросан?

Патологът не му отговори, а даде знак на полицаия да се отдръпне встрани, после се вмъкна в малкото помещение. Приклезна, сложи си латексови ръкавици и започна да претърсва джобовете на мъртвеца.

— Хората се самоубиват поради най-различни причини — замислено рече той. — Понякога от омраза към самите себе си. — Намери портфейл, разтвори го и погледна шофьорската книжка. — Терио. „Т“ като Том, е-р-и-о. Някой записва ли?

Един от полицаите отговори утвърдително.

— Малко име: Кристиан. Второ име: Антъни. — Той прибра шофьорската книжка в найлонова торбичка, въздъхна и насочи фенерчето си към очите на мъртвеца. — Преди две години имах такъв случай. Човекът се беше обезглавил — сам си беше отрязал главата!

— Глупости! — възкликна Поляков, който тъкмо слизаше по стъпалата. — Не е възможно!

— Той обаче го беше направил — отвърна патологът. — Завързал въже за едно дърво, а другия край завързал на шията си. После седнал в колата си и настъпил газта. Имаше камаро, така че главата му беше откъсната доста чисто.

— Но... защо? — зачуди се Дилейни.

Патологът поклати глава и продължи да оглежда трупа.

— Депресия.

Поляков се изкиска и отвратеният Дилейни излезе навън на дъжда. Само след секунди бе в колата, но за това време подгизна до кости. Дъждът трополеше по покрива. Полицаят се загледа в стичащите се по предното стъкло струи и се опита да не мисли за мазето.

Но не можеше. Беше потресен от видяното. Самият той страдеше от лека клаустрофобия — а може би не съвсем лека — и му се струваше кошмарно някой да седи в мрака и да чака смъртта в онази крипта.

И ако наистина бе самоубийство, както смяташе патологът — тази мисъл запъпли в главата му като изпълзяло от канал насекомо — цялата тази история ставаше още по-страшна.

Защото този човек, Терио, очевидно беше променил намерението си. Дилейни бе убеден в това. Първото нещо, което беше осветил лъчът на фенерчето му, бяха ръцете на мъртвеца — или останките от

тях. Пръстите представляваха чукачетата, ноктите бяха изтръгнати, разкъсаната плът бе покрита със засъхнала кръв.

Опитвал се е да излезе, реши Дилейни. Да пробие дупка в стената.

2.

Сатурнът на Кейли е стабилна кола, помисли си Дани. Намираха се на осем километра от Нагс Хед и пътуваха обратно към Вашингтон със сто километра в час, а дори не се чуваше пътят под гумите. Всъщност не се чуваше абсолютно нищо. И тъкмо това бе проблемът, естествено. Седнал на предната дясна седалка и отправил поглед към равнинния пейзаж на Каролина, Дани беше обект на типично Многозначително Мълчание.

Което изобщо не бе честно. Страхотно си прекараха във вилата. Само двамата, на един хвърлей от плажа. Караха неговия сърф, плискаха се във вълните и се пекоха на слънце. В две от петте ноци танцуваха до два сутринта. Вечеряха на свещи, играха минигольф и дълго се разхождаха на плажа по залез. Сега беше време да се прибират и мълчанието на гаджето му бе като студен фронт откъм Канада.

Не ѝ беше направил предложение.

След всички залези и бурния секс той пак не ѝ бе направил предложение. Започваше да ѝ писва, Дани разбираше. Бяха заедно от три години, все още лудо влюбени, но той просто не можеше да го направи. „Проблемът е, че аз съм прекалено вятърничав, а тя е прекалено целенасочена“ — каза си Дани. С други думи, Кейли беше завършила бизнес колеж преди година и печелеше осемдесет бона годишно, докато той бе завършил художествена академия преди четири години и печелеше осемдесет кинта на ден.

Младши мениджър в „Джон Голт Фънд“, Кейли беше родена работохоличка и бачкаше по шестдесет часа седмично, без да се оплаква. Даже на почивка всеки ден ставаше в седем, за да откъдне един от четирите броя на „Уолстрийт Джърнъл“ от единствената будка за вестници в града. По два пъти на ден си проверяваше имейла в местната библиотека и многократно я бе хващал да гледа Ем Ес Ен Би Си с изключен звук.

За нея правенето на пари беше изкуство и игра, също толкова увлекателно и нюансирано като балета за професионалната балерина. Не и за Дани, който обичаше да се шегува, че е надраснал парите — истински artiste^[1].

Коего донякъде бе вярно — поне това за парите. Повечето от малкото му пари не бяха от изкуство. Работеше почасово в една галерия, което му даваше „връзки“, но не му осигуряваше много повече от минималната заплата. Истинските пари идваха от двадесет и петте долара на час, които печелеше във „Фелнър Асошиейтс“ — голяма детективска фирма във Вашингтон. Детективската работа беше лесна, макар и досадна: обикновено събираше сведения в Борсовата комисия, ровеше се в съдебни архиви и разпитваше третостепенни източници във връзка с различни сливания на компании и съдебни спорове. Доколкото можеше да прецени, „Фелнър Асошиейтс“ почти винаги бяха на страната на „лошите“ — обстоятелство, с което фирмата се гордееше. Защото парите бяха точно при „лошите“, естествено, където обичаха да пускат корени „Фелнър Асошиейтс“.

И все пак с работата си там се издържаше, въпреки че не можеше да си позволи много неща, за които копнееше — например нелинейна апаратура за видео редактиране. Тя щеше да му позволи да прави онова изкуство, за което в момента можеше само да си мечтае.

Системата струваше двадесет хиляди долара — горе-долу двадесет пъти повече, отколкото имаше на влог. Коего я правеше абсолютно недостъпна. Никога нямаше да спести толкова много във „Фелнър“, а що се отнасяше до изкуството му, там нещата изобщо не вървяха. „Ама хич“ — както казваше Кейли. От месеци не беше продал нито една своя творба — всъщност откакто една латиноамериканска банка в Маунт Плезънт бе купила негов бронз: „Гора и дървета“.

Той се отпусна назад, затвори очи и опря глава до прозореца. Кейли беше настроила радиото на сутрешния блок на Ен Пи Ар — едно от ония предавания, които тя обичаше, за разлика от него. Дани престана да слуша и си помисли: „Ако в гората падне дърво, някой ще го чуе ли?“.

Кейли изглежда бе забелязала усмивката му, защото наруши Многозначителното Мълчание и попита:

— Е... за какво си мислиш?

Той бавно поклати глава и се престори на задрямал. „За какво си мисля ли? Мисля си, че не продавам нищо, нямам пари и няма да се ожена. Мисля си за всички възли в своя живот.“

— Дани?

Клепачите му запърхаха. Понякога беше безмилостна.

— Какво?

— За какво си мислиш?

Честно казано, мислеше върху загадката — двамата с Кейли нямаха почти нищо общо, но все пак бяха създадени един за друг. Когато се бяха срещнали, нещо у тях се възпламени и Дани вярваше, че пламъкът никога няма да угасне. Когато се разделяха, дори само за няколко дни, той започваше да линее, беше съкрушен. Същото се отнасяше и за Кейли, поне така твърдеше тя. Когато бяха заедно, имаше някакво вълшебство. Всеки греиваше в присъствието на другия. Въпреки съвсем различните им професии и минало, бяха толкова близки, че можеха да си четат мислите.

Естествено, че щяха да се оженят някой ден, когато се почувства малко по-стабилен, когато постигне нещо, когато поне започне да прави някакви пари. „Може би трябва да си потърся истинска работа, ако скоро не се отвори възможност“ — помисли си той.

— Дани? — повтори Кейли. — Полицията иска доклад за мозъка ти.

Той отвори очи. Запремигва.

— Изгорял съм.

— Бедничкият!

— И целият съм в пясък.

— Аууу...

— И си мислех... че май съм прекалено стар да бъда Дани. Може би е време да стана Даниъл.

Тя се замисли. Намръщи се.

— Не.

— Утре навършвам двацет и шест.

— Е, и? Имаш рожден ден. Това не означава, че трябва да си смениш името.

Дани се размърда.

— Да не говорим за мен — каза той, хвана ръката ѝ и я повдигна към устните си. Целуна пръстите ѝ, които бяха солени. — Да

поговорим за теб.

Кейли се подсмихна.

— Какво по-точно?

— Басирам се, че нямаш търпение да се прибереш вкъщи. Да купиш един тон консерви с шкембе чорба. Да звъннеш тук-там...

— Не се казва „да звъннеш“ — поправи го тя.

— Добре де...

Кейли въздъхна и изключи радиото.

— Знам, мислиш си, че е скучно...

— Не е вярно. Мисля, че е възможно бизнесът да е по-интересен от изкуството — искам да кажа, като обстановка.

Тя отново се подсмихна.

— Казваш го само защото трябва да ходиш на откриването на Джейк и да се мазниш на всички собственици на галерията.

Дани потръпна, но с облекчение установи, че студеният фронт е отминал.

— Искаш ли да дойдеш?

Тя поклати глава и му се усмихна.

— Ами...

— Значи предпочиташ да си измиеш косата, да гледаш „Изтеклата седмица на Уолстрийт“...

— Не съм казала такова нещо.

— Не си, обаче...

Кейли се засмя.

— Прочете ми мислите.

Дани се ухили.

— Може би аз ще си остана вкъщи и ще си измия косата — пълна е с пясък.

Тя поклати глава.

— Не можеш!

— Какво не мога?

— Да вържеш тенекия на Джейк. И аз не мога. Той разчита на нас. Пък и няма да е чак толкова кофти.

— Да бе, няма — отвърна той и блъсна глава в прозореца.

Откриването беше в „Питърс Гелъри“ на Кей стрийт в Джорджтаун.

Огромно помещение с висок таван, множество лампи и розови тухлени стени, галерията се намираше в квартал, който Дани винаги бе намирал за интересен и дори загадъчен. Осемстотин метра по-надолу улицата се вливаше в каньон между стъклени небостъргачи, приютили юридически кантори и фондации като Панамериканската здравна организация. Но там, в някогашното гето за освободени роби, тя минаваше пет-шест преки успоредно на река Потомак — и пресичаше под магистралата Уайтхърст.

От гледна точка на „градското планиране“ тази отсечка от Кей стрийт беше същинска катастрофа. Според Дани същото можеше да се каже за откриването.

Ако още веднъж чуеше думите „най-студеният юли в историята“, щеше да се чупи — даже това да означаваше скромната публика съвсем да оредее. Имаше само около двадесет и пет души и изглежда никой от тях не се интересуваше от чудовищните платна, които висяха по стените. Ако се съдеше по броя на пластмасовите чаши в кошчетата за боклук, клиентелата на галерията бе дошла заради безплатната пиячка, а не заради картините.

Някакъв глас от лявата му страна твърдеше, че „до хиляда деветстотин и осемнайсета изобщо не са водили отчет, така че всъщност е най-студено оттогава“.

„Това е — каза си Дани. — Тръгваме си.“ Впримчена в разговор с майката на Джейк, Кейли от петнадесет минути му хвърляше умолителни погледи. Вече беше положил всички усилия да направи впечатление на присъстващите известни личности — критик от „Поуст“ и журналист от „Флаш Арт“. Нямаше причини да се мотае повече и тъкмо се насочваше към Кейли, когато в ухото му се разнесе дрезгав глас:

— Това ти ли си, Дани Крей?

Лавиния. Никой не знаеше точно на каква възраст е тя, ала съществуваха нейни снимки с президента Кенеди и Анди Уорхол, Пеги Гугенхайм и Лу Рийд. Доайен на вашингтонския артистичен елит, тя ръководеше „Ниън Гелъри“ във Фоги Ботъм и „Кунстблиц“ в Берлин.

— Самият той — потвърди Дани, когато двамата се притиснаха един към друг в ритуална прегръдка. — Поне така ми се струва.

Той потърка с длан острата си къса коса. Лавиния се изкиска, сякаш беше казал нещо духовито, и с почти фриволен поглед се втренчи в него през обилно покритите със спирала мигли. Кейли ги забеляза, повдигна вежди и му прати окуражителна усмивка.

— Надявам се, че си ти, защото си единственият мъж, когото търся — отвърна Лавиния и протегна празната си чаша. — Вино, моля, бяло... после искам да поговорим за нещо.

Излязоха в градинката зад галерията, където Лавиния можеше да запали цигара. Беше толкова задушно и потискащо влажно, че димът сякаш не се издигаше, а се стелеше като мъгла. Дани направи всичко възможно да изкопчи от нея реакция към изложбата на Джейк (защото Джейк щеше да го попита, естествено), но тя отхвърли темата само с отмятане на прочутата си руса грива.

— Не е в моя стил.

— Защо? Той е много добър!

Лавиния презрително поклати глава.

— Не е вярно. Палитрата му е мътна и не е оригинален. Обаче слушай сега — промени темата тя. — Искам да поговорим за... — Жената заби червения нокът на показалеца си в гърдите му. — За теб!

След около минута вече му се виеше свят. Лавиния видяла негова скулптура в „Банко Салвадор“ в Адамс-Морган и останала извънредно впечатлена. До такава степен, че издирила другите му творби. Видяла някои литографии, които висяха в един ресторант в Джорджтаун, негово платно, купено от „Кафриц“, което бе изложено в музикалния им салон, и скулптурната група, която бе направил за фабриката „Торпидо“ в Александрия.

— Харесва ми.

— Кое? — попита той.

— Всичко!

— Страхотно. Наистина!

Последва най-важното: в графика за изложби на „Ниън“ се отворил „прозорец“.

— Всъщност прозорче — две седмици през октомври — призна Лавиния. — Ще откриеш изложбата на пети октомври, петък. Е, какво ще кажеш?

— Ами...

— Ще подредиш експонатите в сряда и четвъртък, трети и четвърти октомври. — Хрумна ѝ нещо: — Нали имаш достатъчно творби?...

Той кимна, без да се замисля.

— Естествено, обаче какво се е случило? Искам да кажа...

Лавиния изцъка с уста и извърта очи нагоре.

— Един от „проектите“ ми — сподели тя. — Млад, талантлив... и абсолютно непредсказуем. Не го виждам да се надигне от леглото до Коледа, а не мога да чакам дотогава — все пак ръководя фирма, а не болница. — Лавиния замислено замълча. — Е?

Той се поколеба за стотна от секундата, неубедително сви рамене и отвърна:

— Да, естествено!

— Чудесно!

Сега вече трябваше да остане, тъй като някак не му се струваше редно да си тръгне преди нея.

Минута по-късно до него се появи Кейли, следвана от Джейк и майка му.

— Това не беше ли Лавиния Тревър? — възбудено попита тя. — Какво иска?

Дани нямаше намерение да каже нищо пред Джейк. „Ниън“ означаваше нещо много повече от „Питръс“. Той сви рамене.

— Искаше някой да ѝ донесе вино и да ѝ прави компания, докато изпуши една цигара.

— Каза ли нещо? — попита Джейк. — За изложбата? Какво мисли?

Дани повторно сви рамене.

— Съжалявам. Говореше само за някакъв неин приятел, който бил непредсказуем.

Кейли си погледна часовника. В понеделник ставаше в пет и половина, за да прочете ранните вестници и да напише своя онлайн коментар преди отварянето на борсата. Дани стисна ръката ѝ.

— Мисля, че трябва да си вървиш. Ще намеря кой да ме закара.

Кейли се усмихна. Знаеше, че нещо се мъти с Лавиния.

Половин час след нейното заминаване Лавиния най-после си тръгна и на излизане заговорнически махна с ръка на Дани. В този

момент той реши, че е по-добре да остане до края. Джейк беше направил главата и не бе в състояние да шофира.

По пътя трябваше да го утешава.

— Кофти мина — каза Джейк и отпи от полупразна бутилка мерло.

— Добре беше — отвърна Дани.

— Наистина ли?

— Абсолютно! Като за световно.

Приятелят му изсумтя и погледна през прозореца.

— Не продадох нищо.

— Не е това проблемът — каза Дани, макар че беше точно това.
— Първо правиш изложба — после продаваш. Не става толкова бързо.

— Смяташ ли?

— Да.

Джейк наклони глава и подозрително го изгледа.

— Ами ти защо си толкова весел?

— Аз ли? — презрително рече Дани. — Не съм весел. Потиснат съм!

Приятелят му се замисли за миг, после кимна и затвори очи.

— Добре — каза той и почти веднага захърка.

След като остави Джейк, настроението на Дани наистина започна да се разваля. Имаше няколко творби, които ставаха за изложба, но не бяха достатъчно. Щеше да се наложи да събере всичко, което беше продал, наред с нещата, поверени на приятели. А композицията във фабриката „Торпидо“, която толкова много бе харесала Лавиния, като че ли щеше да си остане единствена. Тя беше мултимедийна, а Дани не разполагаше със средства да комбинира сложните видео ефекти, които изискваше такова произведение. Апаратурата, която бе използвал, вече не беше на разположение — собственикът ѝ си я бе прибрал, за да произвежда „видео паметници“ на мъртви домашни любимци (определено доходен бизнес).

Имаше още един проблем. Най-интересната му скулптура и кандидат за главен експонат беше „Вавилон II“ — умопомрачителна конструкция от над осем хиляди прозрачни кубчета Лего, сглобени по такъв начин, че образуваха почти невидим град, в центъра на който имаше петнадесетсантиметрова триизмерна холограма на Уолтър Мондейл, молец се над гроба на Кърт Кобейн^[2]. Холограмното

изображение бе чудесно и натрапчиво, изящно и ефимерно като избледняващата слава. Проблемът беше как да пренесе композицията в „Ниън Гелъри“, без да я унищожи.

„Голяма работа! — помисли си той. — Имам два месеца да измисля начин.“

Тъй като караше фолксвагена на Джейк, нямаше затруднения с паркирането. От друга страна, намирането на място за паркинг на собствения му огромен и ръждясал олдсмобил модел седемдесет и шеста в Адамс-Морган винаги представляваше сериозно предизвикателство.

Когато тичешком изкачи стълбището до втория етаж и разказа на Кейли за предложението на Лавиния, тя се развълнува повече от самия него.

— Знаех си! — засия Кейли и го прегърна. После извади бутилка шампанско от хладилника. — Трябваше да е за рождения ти ден, но винаги можем да купим друго.

Когато малко след полунощ телефонът иззвъня, Дани вече се беше натряскал. Кейли с въпросително изражение му подаде слушалката.

— Джуд Белцер — каза тя.

Дани поклати глава. Не познаваше такъв. Не познаваше и гласа със странен акцент: отчасти английски, отчасти някакъв друг, който не можеше да определи.

— Господин Крей?

— Дани.

— Както обичате. Извинете, че ви безпокоя толкова късно, но...

— Няма проблем.

— Аз съм адвокат.

— Ясно.

— Един общ приятел ме посъветва да ви потърся.

— И кой по-точно? — попита Дани.

— Един от вашите многобройни почитатели във „Фелнър Асошиейтс“ — поясни адвокатът. — Вижте, току-що пристигам от Милано и утре заминавам за Сан Франциско. Може ли... има ли някакъв начин да се срещнем утре сутрин? Знам, че е малко неочаквано, но...

— Не знам...

— Имам предложение, което, струва ми се, ще ви заинтересува. Може да се срещнем в „Адмиралс Клъб“ на националното летище „Рейгън“.

Дани потръпна. Бе прекарал почти целия си живот във Вашингтон. Винаги казваше просто летището.

— Дани?

— Да, тук съм.

— Мислех си... около десет?

Дани не знаеше какво да отговори. Изложбата в „Ниън“ беше много важна, но нямаше да е лесна. Предстоеше му много работа. И хилядарката, която имаше в банката, нямаше да му стигне. А не можеше — не искаше да живее на гърба на Кейли.

Мълчанието май се беше проточило, защото Белцер повторно попита:

— Дани?

— Да, добре, в десет става.

— В „Адмиралс Клъб“, нали?

— Ясно. На летището.

Едва когато затвори, осъзна, че не са се уговорили как да се познаят, но предчувстваше, че това няма да е проблем. Нещо в гласа на Белцер, по-скоро в интонацията, отколкото акцентът, го караше да си мисли, че адвокатът вече знае как изглежда той. И далеч не само това.

[1] Художник (фр.). — Б.пр. ↑

[2] Уолтър Фредрик Мондейл (р. 1928) — вицепрезидент на САЩ. Кърт Кобейн (1967–1994) — американски музикант, фронтмен на рокгрупата „Нирвана“. — Б.пр. ↑

3.

Изглеждаше... свестен.

До такова заключение стигна Дани, изправен пред огледалото с увита на кръста кърпа и мокър от душа. Правилни черти, сини очи, светла кожа. Малко дългнест и в доста добра форма за човек, който не се „упражнява“. Макар че всъщност... два пъти седмично играеше футбол и ходеше да тича с Кейли в Рок Крийк Парк в случаите (определено редки), когато ставаше толкова рано. Така че не беше пълна мешка.

Накрая реши, че общо взето изглежда добре, макар че малко биеше на очи за първа среща, особено с адвокат. Косата например — къса, кестенява и остра, с изрусени краища (благодарение на Кейли, която явно не бе имала достатъчно кукли като малка). Ако я намажеше с гел и я срещеше (а ла Пат Райли), може би щеше да стане по-прилична — като изрусяла от слънцето.

Той прокара четката през косата си, наклони глава и погледна резултата в огледалото: не беше зле, само дето приличаше на пират. Млад и приветлив, но въпреки това пират — което може би не бе подходящо за делова среща.

Заради татуировката. И обиците.

Татуировката представляваше черен силует, дивашки и абстрактен, който покриваше дясното му рамо. Три златни обици висяха на лявото му ухо, а четвърта — на дясната му вежда. Приличаше на изгубено домашно кученце.

Всъщност нямаше значение. Щеше да скрие татуировката под ризата си. Само за секунда свали обиците и отново заприлича на сина на майка си — симпатичен младеж без видими залитания.

Дани влезе в спалнята, отвори вратата на гардероба и извади дрехите, които носеше в такива случаи: костюма и вратовръзката, на които Кейли се беше нахвърлила в Глад Рагс (модерен бутик), и супермодерната риза от Джоузеф Абауд. Тъмни, делови дрехи, гангстерски или като за погребение — зависи от гледната точка. И това

го накара да се усмихне, защото красивият костюм и лъскавите обувки бяха като дегизировка.

Обаче се отказа от дипломатическото куфарче. Вместо него взе кожена папка, в която имаше жълт бележник и писалка „Марк Крос“, която в момент на самозалъгване и щедрост му беше подарил баща му.

В метрото до летището прочете „Вашингтон Поуст“, или по-точно модните и спортните страници. Накрая се озова сред тълпите пред Терминал В. Попита охраната за чакалнята на Американ Еърлайнс и тръгна към третия етаж в южния край на терминала. На стената до една дървена врата видя месингова табела с надпис „Адмиралс Клъб“.

Натисна бутона на интеркома и влезе в просторно помещение със стъклени стени. На рецепцията го помолиха да се запише като гост и му кимнаха към ъгъла, който гледаше към една от най-оживените писти на летището.

Джуд Белцер седеше на кресло, което спокойно можеше да се възприеме като кожен трон, откъдето наблюдаваше приближаването на Дани покрай флотилия от свободни маси и столове. Наблизо трима мъже в делови костюми дъвчеха фъстъци, печени с мед, и пиеха кока-кола. Въпреки че мълчаха, очевидно бяха заедно — фаланга добре облечени пешки, охраняващи своя цар.

Приличаха на ксерокопия: около тридесетгодишни квадратни мъжаги с гъсти черни коси, подстригани почти до кожа. Трудно се различават, помисли си Дани. Освен мъжа в средата, чиято дясна вежда беше разцепена на две и сякаш имаше три вежди.

Белцер явно споделяше цветовата гама на телохранителите си (или каквито бяха). Всичко по него бе тъмно — от костюма до гарвановочерната коса и заоблените очила. Когато Дани се приближи, той ги свали и разкри бездънни кафяви очи. Когато се изправи, за да се ръкува, Дани забеляза първо бастуна със сребърна дръжка, златния ролекс и висока кожена обувка, криещи някаква деформация.

— Дани Крей.

— Джуд Белцер.

Висок, слаб и атлетичен, адвокатът имаше здраво ръкостискане и беше достатъчно красив, за да смути младата жена, която се появи да попита дали желаят нещо за пиене. Белцер имаше присъствие на кинозвезда и Дани си представи как колелцата зад очите на

сервитьорката се въртят, докато се опитваше да го разположи в своя звезден небосвод. Изчервена и заекваща, готова да изпълни всяко желание, тя най-после се оттегли да донесе поръчката им — кафе за Дани, минерална вода за Белцер.

Адвокатът пак си сложи очилата и се извини.

— Очите ми са чувствителни към силна светлина — мрачно каза той.

— Е, да започваме — след като се настани на съседния фотьойл, рече Дани.

— Даааа. — Адвокатът усмихнато се наведе напред и без каквото и да е въведение тихо обясни: — Бих искал да ви ангажирам за овладяване на някои щети.

— Да ме „ангажирате“ ли?

Белцер разтвори длани като книга.

— Нещо като независимо разследване. Занимавате се с такива неща, нали?

Дани кимна с глава.

— Ами тогава... — Проблясък на поддържани зъби. — Имам един клиент — бизнесмен в Италия, Зереван Зебек... — Адвокатът замълча за миг, сякаш очакваше реакция. След като не забеляза, продължи: — От известно време господин Зебек е обект на... как да го нарека... кампания за съсипване на репутацията му.

Сервитьорката донесе напитките. По лицето на Дани се изписа съчувствено изражение.

— Кога е започнало? — попита той.

— Преди няколко месеца — отвърна Белцер. — Един флорентински вестник, „Ла Република“, започнал да публикува някои слухове...

— За?

— За бизнеса на господин Зебек. Първата ни реакция...

— Какво пишеше? — Несвикнал да го прекъсват, Белцер се намръщи и Дани поясни: — Искам да кажа, какви са били слуховете.

Адвокатът поклати глава, затвори очи и нетърпеливо махна с ръка, сякаш се сбогуваше с някого, по когото не си падаше.

— Какво значение има? Това са празни приказки.

Дани се отпусна назад, отпи глътка кафе и остави мълчанието помежду им да натежи — което не беше лесно. Поведението на

адвоката изразяваше раздразнение и презрение.

Накрая Белцер отстъпи с въздишка.

— Добре, пишеше, че има връзка с мафията — че е търговец на оръжие... мръсник и измамник. Че бил въплъщение на самия дявол.

Дани се ухили.

— Докато всъщност...

Адвокатът сви рамене.

— Той е предприемач. Дали е потаен? Естествено. Но това си върви с професията, нали? Става въпрос за човек, който инвестира стотици милиони долари във верига малки компании, някои от които вървят изключително добре и могат да постигнат още повече. Става въпрос за свръхмодерна наука — роботика и МЕМС^[1], — а не за квартални пицарии.

Дани нямаше представа какво е МЕМС, но разбираше какво иска да каже Белцер. През последната година и половина бе вършил достатъчно работа във „Фелнър Асошиейтс“, за да знае, че вселената на ултрамодерната техника е безскрупулна игра, в която милиардите идват и си отиват като тропически бури. Адвокатът очевидно смяташе, че клиентът му е оклеветен от конкурент.

— Тогава защо не ги съди? — попита той.

Белцер отпи глътка вода и с вълча усмивка се наведе напред.

— Ами тъкмо това е въпросът, нали? Искам да кажа, тъкмо затова сме тук.

— Аха.

По-възрастният мъж се отпусна назад.

— Известно ни е кой е замесен — таблоидни наемници и някои други. Обаче няма смисъл да се занимаваме с тях. Искаме да открием източника — да разберем кой стои в дъното на всичко това.

Дани се замисли. Навярно можеше да се справи.

— Един от хората, за които сме сигурни, че е замесен, е американец — продължи Белцер.

— Аха...

— Казва се Терио.

— И откъде сме сигурни? — попита Дани.

Адвокатът студено го изгледа.

— Може би не бива да знаете. — След като на лицето на събеседника му се изписа скептично изражение, Белцер сви рамене. —

Господин Терио е бил чул да разговаря с репортер.

— Чул ли?

Адвокатът кимна с глава.

— Искате да кажете, че... е седял на съседната маса или... или сте го подслушвали?

Белцер престорено се възмути.

— През живота си не съм подслушвал никого — възрази той. После замълча за миг и прибави: — Имаме си хора за тази работа. — Забележката накара Дани да се усмихне. Но може би изглеждаше притеснен, защото адвокатът побърза да го успокои: — Това беше в друга държава, господин Крей. С други закони.

Дани замислено кимна.

— И какво искате да направя?

— Е, ако получим достъп до документите на господин Терио...

— До „документите“? — повтори Дани. — Какви „документи“?

Белцер сви рамене.

— Каквито и да е. А още по-добре е да узнаем с кого е разговарял или по-точно с кого още е разговарял.

„Изведнъж превключихме на минало време“ — помисли си Дани.

— Къде е сега този човек?

— Господин Терио е починал.

Дани запремигва.

Адвокатът се размърда на креслото си.

— Съобщиха по новините.

Дави извинително го погледна.

— Не бях в града — каза той. — С приятелката ми бяхме в Северна Каролина и...

— Пишеше го във вестниците — отвърна Белцер и завъртя показалец във въздуха. — Даваха го по телевизията. И по радиото.

Дани се замисли.

— Значи този човек е бил известен, така ли? Искам да кажа, щом са писали вестниците...

Белцер поклати глава.

— Не — призна той. — Не е бил „известен“. Бил е професор в колеж. Причината е в начина, по който е умрял.

Дани отново отпи глътка кафе и се наведе напред.

— И как е умрял?

Белцер проследи с поглед кацането на един боинг на пистата.

— Господин Терио се е зазидал — след малко отвърна той.

Дани не беше сигурен, че е чул вярно. Изтекоха две секунди.

— Моля?

Адвокатът се обърна към него.

— Казах, че се е зазидал.

„Проблемът е в езика — помисли си Дани. — Английският на този тип е перфектен, обаче не му е роден и сигурно няма предвид това, което казва.“

— Когато казвате, че се е „зазидал“, искате да кажете... като в онази повест на Едгар Алън По?

Белцер кимна с глава.

— Само че при господин Терио е било нещо като „направи си сам“.

По-младият мъж известно време остана неподвижен. После деловият му вид се изпари и той се отпусна назад.

— Съжалявам, приятел, обаче... „направи си сам“ ли каза?

Белцер утвърдително кимна.

— Погребал се е жив.

— Какво?! — чу се да пита Дани.

Адвокатът отново кимна.

— Но... как го е направил?

Белцер озадачено поклати глава. После се намръщи и се опита да обясни.

— Според полицията е купил всичко необходимо от магазин за строителни материали. После си е построил стаичка, в която се е зазидал.

Дани не можеше да повярва.

— Но защо? Защо се е самоубил точно така? За тая работа си има пистолети. Мостове. Хапчета!

Белцер почти тъжно поклати глава.

— Явно е бил луд.

„Няма майтап“ — помисли си Дани.

— Разбира се, че е бил луд, обаче... искам да кажа, какво го е накарало да постъпи така? Даже побърканите си имат причини за нещата, които вършат. Просто са шантави причини.

Белцер махна с ръка в жест, който едновременно изразяваше безпомощност и безразличие.

— Убеден съм, че сте прав.

Дани кимна и прокара пръсти през косата си. Накрая си наложи да се върне към деловата част.

— Добре, значи господин Терио си остава загадка. Но защо аз? Искам да кажа, ясно ми е защо се интересувате от тази кампания срещу вашия клиент, но... защо не отидохте във „Фелнър Асошиейтс“? — Преди адвокатът да успее да отговори, Дани продължи: — Не ме разбирайте грешно, поласкан съм. Просто... Те са цяла организация. Аз съм сам. Не разполагам с техните средства.

Не му се щеше да го каже, ала беше толкова очевидно, че не можеше да го избегне. Той работеше като частен детектив само от време на време, при това нямаше разрешително, докато „Фелнър Асошиейтс“ имаха десетина представителства в пет-шест страни и сто и двадесет души персонал, сред които бивш заместник-директор на ЦРУ. Фирмата бе абонирана за стотина бази данни и в архива ѝ се съхраняваха имената и телефонните номера на специалисти по всичко: от „съмнителни документи“ до криминалистика. Затова въпросът „Защо аз?“ в никакъв случай не беше неоснователен.

— Всъщност вие самият сте работил за господин Зебек — сниши глас Белцер.

Дани се изненада.

— Нима?

Адвокатът кимна с глава.

— Да... Струва ми се, че това се нарича „подизпълнител“. Помогнал сте за изпълнението на една задача, възложена на „Фелнър“ от холдингова компания на господин Зебек.

Дани поклати глава.

— Припомнете ми.

— „Системи ди Павоне“.

Младежът се замисли. Беше вършил доста работа за „Фелнър“, но на толкова ниско равнище, че понякога дори не му съобщаваха името на клиента. „Системи ди Павоне“ не му говореше нищо, ала кой знае защо не му се струваше учтиво да го каже.

— Ахааа.

— Господин Зебек има тесни... как да се изразя? „Делови отношения“ с „Фелнър“. Главно сливания и купуване на компании. Но въпросът с Терио е различен. Това е лична атака. — Белцер замълча, за да се увери, че Дани е разбрал, и продължи: — Затова не е необходимо да замесваме „Фелнър“. Искаме да отделим разследването на Терио от другата ни работа — като в същото време всичко си остава... за вътрешна употреба, така да се каже.

Дани кимна с глава. Виждаше логиката. После се размърда на мястото си и се наведе напред. Трябваше да повдигне въпроса за хонорара, което беше малко деликатен момент. „Фелнър“ му плащаха двадесет и пет долара на час, но го облагаха с данък върху два пъти по-голяма сума. Затова може би трябваше да поиска тридесет и пет. Или даже петдесет (стига да не се смутеше).

По аудиосистемата на летището съобщиха нещо и Белцер си погледна часовника.

— Кога излита самолетът ви? — попита Дани.

Адвокатът леко вирна брадичка.

— Когато аз поискам.

След секунда осмисляне Дани се чу да казва:

— Ами сигурно ще мога да помогна, но... ако малко по-подробно обясните какво искате.

— Кристиан Терио — сприхаво повтори Белцер. — Съвсем просто е. Кой е той? Какво се е опитвал да направи?

— Нали казахте, че бил професор.

— Работел е във Факултета по философия и религиознание в университета „Джордж Мейсън“ — поясни адвокатът. — Напълно непонятно е защо човек с такава професия се е опитвал да злепостави господин Зебек. Затова искаме да научим малко повече за приятелите и колегите му — за близките му, за хората, с които е кореспондирал, ако има такива. Може някой да го е използвал за посредник или да са му плащали за това, което е вършил.

— А именно?

— Да оклевети клиента ми.

— Може ли да прочета материалите? — попита Дани. — Навярно няма да е излишно.

Белцер се замисли.

— Знаете ли италиански?

Дани поклати глава и адвокатът сви рамене.

— Е, навярно можем да ви ги преведем, въпреки че всъщност... не съм сигурен дали ще ви помогнат. — Той замълча за миг и превключи на скорост. — Особено ни интересуват документи — на хартия, компютър, няма значение. Възможно е да установим интересни неща — връзки с господин Зебек — които да останат незабележими за вас.

— Неща, които са важни за вашия клиент.

Белцер отново разтвори длани като страници на книга.

— Точно така. Колкото повече документи открием, толкова по-добре. Освен това искаме да направите цялостно разследване на господин Терио. Колкото може по-подробно.

— Проверка на финансовото състояние?

Адвокатът кимна с глава.

— Да, като имате предвид, че той е бил университетски преподавател, а не нигерийски диктатор. Проверката на финансовото състояние може да ни покаже кой му е плащал.

Дани се прокашля.

— Не виждам никакви проблеми, въпреки че трябва да съм наясно с какъв бюджет разполагате.

Белцер махна с ръка.

— Бюджетът е... отворен. Ще изплатим всичките ви разходи — включително хонорара ви, който е... колко? Сто долара на час?

Дани се опита да запази хладнокръвие. Той беше събирал кураж да поиска тридесет и пет, четиридесет кинта, докато Белцер сам му предлагаше стотак! Младежът дълбоко си пое дъх.

— Става — успя да отвърне той.

Адвокатът се ухили.

— Знам, че сте художник, господин Крей...

— Дан.

— ... и че още сте в началото. Нямам нищо против да ви помогна, стига да са защитени интересите на клиента ми.

— Разбира се.

— И чувам страхотни неща за вас.

— Нима? — Това се стори на Дани толкова невероятно, че не успя да сподави нервния си смях.

— Да — настоя Белцер. — Видях ваша творба — алуминиева скулптура, много добра. И разбрах, че имате нещо във фабриката „Торпидо“. Не съм го видял, но четох, че сте спечелил конкурс.

Дани беше поласкан и мъничко смутен. Очевидно самият Белцер разбираше от разследване.

— Когато всичко това свърши — продължи адвокатът, — може да разгледам творбите ви.

— Всъщност ми предстои изложба — отвърна Дани. — През октомври — в „Ниън Гелъри“.

— Фантастично. Не разбирам много от изкуство, но имам някои произведения, така че кой знае... — С тези думи Белцер му подаде плик с емблемата на „Адмиралс Клъб“. — Авансът ви — поясни, той. — Вътре има пет хиляди за начало — за работата и разходите. Ако водите счетоводство, ще ви изплатим всичко.

Това бе първият аванс на Дани. Обикновено трябваше да чака два месеца, докато „Фелнър“ обработеха работното време и разходите му. Толкова много пари накуп...

— Ами...

— Просто направете каквото е нужно — каза Белцер.

После се изправи с помощта на бастуна си и извади визитна картичка от вътрешния джоб на сакото си, на която имаше само телефонен номер.

— Това е мобифонът ми — поясни адвокатът. — Обадете ми се, когато откриете нещо. — После се обърна, леко махна през рамо, заби бастуна си в дебелия килим и се отдалечи.

Дани остана сам с визитката в ръка. „Сто долара на час, осем часа на ден, пет дни седмично... Какво стана с момчетата с фъстъците, печени с мед?“ — помисли си той.

Огледа се наоколо. Нямаше ги.

„Четири бона седмично, шестнайсет на месец...“ Едва когато се качи в метрото, допусна до съзнанието си глождещия го въпрос: „Що за адвокат с телохранители?“.

[1] Микроелектромеханични системи. — Б.пр. ↑

4.

Сънуваше и го знаеше. И все пак...

Стоеше на скала на океанския бряг. Виеше му се свят. Държеше визитката на Белцер, но не можеше да я прочете. Колкото и да се съсредоточаваше, цифрите се размекваха и размазваха, после се превръщаха в букви, които от своя страна се превръщаха в други букви.

Телефонът до леглото започна да звъни и го събуди. Не искаше да отговори. Искаше да прочете визитката. Трябваше да прочете визитката. Ала ръката му се подчини на рефлекс, пресегна се и затърси слушалката. Дани сънено я доближи до ухото си.

— Честит рожден ден, сине! — Кънтящият глас на баща му.

Измърмори в отговор нещо непонятно и се надигна на лакът, като премигваше често.

— Опитах се да го накарам да почака, обаче нали го знаеш какъв е — включи се майка му.

— Здравсти, мамо. Татко. — Той се прозя и разтърка очи. Обаждана се от вилата в Мейн, която беше построил дядо му.

— Седем и половина е — със смесица от престорена изненада и невинност каза баща му. — Всички са станали в седем и половина! Това е най-важният ден на света!

— Честит рожден ден, Дани! — изгука майка му. — И се извинявам, че те събудихме.

— Ще си проспеш младостта — заяви баща му.

Дани се подсмихна.

— Няма нищо, и без това сънувах кошмар.

— Мисля, че баща ти трябва да се научи да зачита режима ти — настоя майка му. — Художниците имат друго време за работа и почивка. Поне аз така го разбирам.

Баща му изсумтя.

— Сериозно, Франк!

Както обикновено, вместо да разговарят с него, родителите му повече се дърлеха помежду си с присъщото си добродушие. Взаимната им любов беше за него като непоклатима скала. Той бе най-малкият от трима братя и по-сговорчив от другите. За разлика от Кевин и Шон, Дани обичаше шегите на баща си и обикновено не му оставаше дължен.

— Какъв кошмар сънува? — попита баща му. — Както обикновено, че си на трийсет...

— Ей!

— ... и нямаш работа ли?

— Още съм на двацет и шест!

Старецът весело изсвири с уста.

— Франк! Днес е рожденият му ден.

— Извинявай. Двацет и шест годишен — замислено рече баща му. — Най-доброто образование, което може да се купи с пари...

— Франк.

Дани стана от леглото, помъкна телефона със себе си и отиде в кухнята.

— Всъщност имам добра новина: предстои ми изложба — отвърна той. — През октомври. В „Ниън Гелъри“.

— Наистина ли? — изведнъж стана сериозен баща му.

— Голяма работа е — сподели Дани, докато пълнеше електрическия чайник с вода.

— О, Дани!

Направи кафе, докато майка му дуднеше, че бил истински гений и всички знаели, че е „само въпрос на време...“. Накрая баща му не успя да изгърпи и промени темата:

— Връщаме се в старата родина, ние с майка ти!

— Какво?

— Отиваме си у дома, сине — за дванайсет денонощия, Дъблин, Уотърфорд, Кери и Корк. Страхотно ще си прекараме.

Дани се засмя. „Старата родина“. Доколкото знаеше, от сто години никой от семейството му не бе стъпвал в Ирландия.

Преди да отиде на работа, Кейли му беше приготвила специална закуска и Дани седна на масата, докато родителите му разказваха за пътуването. Кейли бе вегетарианка като него, въпреки че ядяха млечни продукти и в редки случаи — риба. В чинията имаше пушена съомга и

крема сирене, заобиколени с лук, нарязан на толкова тънки шайби, че чак бяха прозрачни. В тостера чакаше хлебче с маково семе. Той се пресегна, натисна лостчето и се загледа в нажежаващия се до оранжево реотан.

На солницата беше подпряна честитка за рождения му ден. Мече на кремав фон, което се готвеше да духне свещички на празнична торта. Дани разтвори картичката и прочете ръкописното поздравление: „Честит рожден ден, скъпи! К.“.

Водата в чайника кипна и той напълни чашата си, върху която бе поставен пластмасов конус с хартиен филтър, докато търпеливо слушаше монолога на баща си за Кейли. (Как се прехвърли от Дъблин на Кейли, зачуди се Дани.)

— Страхотно момиче е тя — казваше баща му, — но скоро ще се събуди и ще разбере, че човекът, с когото живее, не е джентълмен...

— „Джентълмен“ ли? В кой век сме, татко?

Баща му изсумтя.

— Ей! — сепна се той. — Имаме подарък за теб, обаче майка ти не го прати навреме.

— Надявах се, че може да наминеш, макар и за събота и неделя. Татко ти мисли да си купи нова яхта, та има нужда от съвета ти.

Баща му подсвирна с уста.

— Ще ти хареса, сине! Бърза е!

— Прекалено бърза, ако питаш мен! — възкликна майка му. — Така или иначе, скъпи, сигурна съм, че си имаш работа. Но честит рожден ден!

— Благодаря.

Хлебчето в тостера се изпече.

— Обичаме те.

— И аз ви обичам.

В десет часа Дани седеше на кухненската маса с лаптопа си и вече цял час сърфираше из мрежата. Първо отиде в уебсайта на университета „Джордж Мейсън“, където откри адреса, телефонния номер, имейла и факса на Терио. Факултетът по философия и религиознание имаше собствена страница с биографични бележки за всеки преподавател. Според сайта Терио завършил Джорджтаун през

1978 г. След дванадесет години защитил докторска дисертация в университета „Джон Хопкинс“. („Защо толкова късно?“ — зачуди се Дани.) Оттам отишъл да преподава в Бостънския университет и накрая се прехвърлил в „Джордж Мейсън“. През последните десет години публикувал десетина статии в сериозни списания, а през 1995 г. издал книга, озаглавена „Сияйната гробница: отшелничество и екстаз в ранното християнство“.

Според amazon.com тиражът бил изчерпан, затова Дани провери в alibris.com, където откри един екземпляр на старо за двадесет и осем долара и нещо. След като поръча книгата и плати за доставка на другия ден, той отиде в уебсайта на „Вашингтон Поуст“, откъдето можеше да изтегли всеки публикуван материал за Терио и неговата смърт. За негово голямо раздразнение сайтът не работеше и нямаше как да разбере кога ще го включат — можеше да е след няколко минути, но имаше вероятност да стане и след часове.

Направи си второ кафе и пак опита. Нищо.

Дани с въздишка започна да се люлее напред-назад и да обмисля алтернативите. Не познаваше никого в „Поуст“ достатъчно добре, за да поиска услуга, но имаше много познати, които разполагаха с достъп до Нексис — свръхскъпата база данни, чийто електронен архив съдържаше пълните текстове на хиляди вестници и списания. „Фелнър“ имаха абонамент за нея и той можеше да го използва, но... не. Белцер не искаше да ги замесва и Дани щеше да се съобрази с желанието му. Щеше да го направи по стария начин — в библиотеката.

Той взе бележника си, спусна се по аварийното стълбище във фойето, провери пощенската си кутия, в която нямаше нищо, и излезе на тротоара. Живееше в малко занемарена триетажна сграда на Минтууд Плейс, на тридесетина метра от Колумбия Роуд, място на вечен карнавал.

Помисли си дали да отиде с колата, но се отказа да мести Кафявия бомбардировач. Олдсмобилът се нуждаеше от голямо място за паркинг, освен това номерът му беше от Вирджиния и не можеше да паркира за повече от два часа на многобройните места, запазени за вашингтонски жители. Климатикът не работеше, стартерът отказваше и паркирането където и да било другаде, освен на паркинг, изискваше неимоверни усилия. Щеше да пътува с автобус. От някаква уредба кънтеше салса, по улицата се мотаеха бездомници и упътваха колите

към свободните места (независимо дали шофьорите искаха). Сред пешеходците се стрелкаха хлапета на скейтборд. До тротоара на ъгъла стоеше добре облечена бяла жена и спореше с непреклонен чернокож полицай, който поставяше талон за глоба под чистачките на ягуара ѝ.

— Защо да не паркирам тук? — попита тя. — Вие изобщо не се обосновахте! Паркингметърът е счупен, но това не означава, че мястото не бива да се използва!

Това накара Дани да се усмихне. Никога не бе чувал глагола „обосновавам се“ в Адамс-Морган, половината от жителите на който не говореха много добре английски.

Ризата му вече започваше да лепне на гърба му, докато чакаше автобуса пред банката. И тогава се сети, че разходите му се покриват. И не само разходите: при сто кинта на час няма защо да прави услуга на клиента си и да пести.

Затова спря първото такси, което видя, и след пет минути слезе пред библиотеката „Кливланд Парк“ на Кънектикът авеню. Обикновено избягваше библиотеките. Работата с микрофишове беше кошмарна, същото се отнасяше за микрофилмите. Най-често не намираще каквото търсеше в библиотеката, а когато успяваше, машината изплюваше в ръцете му сиви копия, които веднага се смачкваха. Отврат!

За щастие смъртта на Терио бе достатъчно скорошна, за да открие нужните му вестници на лавиците. Не че в тях имаше нещо особено.

В „Поуст“ Дани намери некролог със снимка. Дълго я разглежда, но не научи нищо от нея. Терио беше симпатичен наглед около четиридесетгодишен мъж, леко усмихнат и с прошарена брада. Самият некролог бе кратък и обобщаваше живота на покойника с няколко скучни изречения, които свършваха с думите „без наследници“. И все пак материалът не беше съвсем безинтересен. Според „Поуст“ в продължение на шест години Терио бил йезуитски монах, преди да се откаже от обета си и да стане преподавател. (Затова му е отнело толкова много време, помисли си Дани.)

Във „Вашингтон Таймс“ имаше съобщение за инцидента вместо некролог. Описваха се обстоятелствата на откриване на трупа, споменаваха се имената на пощальона и полицаите от участъка на окръг Феърфакс, които го бяха намерили. Цитираше се патологът,

който посочваше като причина за смъртта обезводняване, настъпило между двадесет и трети и двадесет и четвърти юли.

Във вестниците нямаше нищо друго, затова Дани потърси статиите на професора в „Читателски наръчник за периодичния печат“. Тъй като бяха доста, той записа всички заглавия в бележника си. Получи се нещо като библиография. (Ако не друго, поне щеше да му помогне да подкрепи доклада си, в случай че има празноти в други сектори.) Когато прегледа публикациите, установи, че последните са „Синкретизмът в Западен Кюрдистан“ и „Юзелюрт: езидският Ватикан“.

Дани се смяташе за начетен човек, но не знаеше нищо за Кюрдистан. И още по-малко за езидите. Енциклопедията го осветли по първия въпрос:

Традиционен регион, обширна планинска област, обитавана главно от кюрди, включваща големи части от Източна Турция, Северен Ирак и Северозападен Иран (също по-малки части от Северна Сирия и Армения).

За Дани това място представляваше въртоп от политическа психопатология, но всъщност не знаеше почти нищо за него. Само обичайните неща: диктатори и пясък. Занаятчийство и изтезания.

Той взе друг том от енциклопедията и намери само няколко думи за езидизма: „синкретична религия в Близкия изток“.

Толкова за библиотеката. Дани излезе на Кънектикът авеню, купи си парче пица и спря такси до кампуса на университета „Джордж Мейсън“ във Феърфакс. Оказа се, че шофьорът не познава района. Бивш либерийски дипломат, той имаше нужда от много помощ, за да намери Вирджиния, но Дани го упъти по моста Кий и после по околоръстното.

Разположен на двадесет и пет километра от Вашингтон, „Мейсън“ беше държавен университет с растяща репутация и все по-голям брой студенти. Дани знаеше къде се намира. Преди два месеца бе водил там Кейли на концерт на Дейв Матюс.

Той се изкачи пеш по ниския хълм до информационния център, като се чудеше дали шофьорът ще се ориентира по обратния път до

столицата. Питаше се също дали добре си уплътнява работното време. В края на краищата какво очакваше да открие? По-скоро нищо. Но посещението в университета беше един от онези камъни, под които не можеше да не надзърне — иначе щеше да изглежда като идиот в очите на клиента. (Искате да кажете, че изобщо не сте ходил в службата му, така ли?)

Затова влезе в информационния център, където мускулеста млада жена му даде брошура с карта на гърба.

— Трябва ви Робинсън — каза тя. — Религиознанието е на втория етаж.

По пътя за „Робинсън“ Дани се замисли как да оправдае идването си. Нещо просто. Скучно. Например... „Здравейте, аз съм семеен приятел — реших да се отбия в службата на Крис да видя ще има ли проблем с пренасянето на вещите му.“ Или по-добре: „Преди няколко седмици му дадох една книга — надявах се да я намеря на бюрото му“.

Това беше лъжа, естествено, но малка — пък и освен това претекстът си вървеше с професията. Иначе не можеш да работиш като частен детектив.

В този случай обаче претекстът се оказа излишен. Факултетната секретарка — жена с яки челюсти и рокля на цветя — му обясни, че покойният професор не е имал кабинет.

— Искате да кажете, че вече няма кабинет, така ли? — попита Дани.

Тя търпеливо се усмихна.

— Нещо такова. Естествено, че имаше кабинет, но... ние се разрастваме страшно бързо! Когато професор Терио излезе в полагащата му се едногодишна отпуска, трябваше да дадем неговата стая на доктор Морис, гостуващ професор от Оксфорд.

— Ооо! — разочаровано рече Дани.

— Професор Терио трябваше да се настани в стария си кабинет — продължи секретарката. — Доктор Морис още преди няколко месеца се върна в Англия, но... кой знае защо професорът все отлагаше. Не че имаше бърза работа — очевидно е имал други проблеми — обаче... — Тя поклати сивите си къдрици и стисна клепачи.

— Съжалявам — каза Дани.

— Не бяхме приятели. Просто... е, било е ужасно. Всеки път щом си го представя там вътре... — Жената потръпна и отново затвори очи.

— Колко време беше в отпуска? — след малко попита Дани.

Секретарката поклати глава.

— Както обикновено. Една година. Замина на теренни проучвания. Някой каза, че бил в Близкия изток, в Анкара или там някъде. Струва ми се, че е ходил и в Рим.

— Хм... знаете ли кога се е върнал?

— А, преди два месеца — каза тя. — През есента трябваше да започне лекции. Наложил се да отменим и двата му курса. За щастие не бяха от задължителните.

— Според вас какво го е подтикнало към това? — попита Дани.

Секретарката отново поклати глава.

— Нямам представа. Смятах го за последния човек, който би могъл да се... да постъпи така. Беше много религиозен. Макар да предполагам — от религиозна гледна точка — че той не се е самоубил. Просто... е създал условия да... — Ново потреперване.

— Смятате, че е бил религиозен, така ли? Не се ли е отказал от монашеството?

— А, изгубил е призванието си, да, но не и вярата си. — Тя въздъхна и наклони глава настрани. — Как беше името ви?

— Дани Крей.

— И сте... негов приятел?

Дани поклати глава.

— Представявам юридическата кантора, която управлява имотите на доктор Терио. — „Това пък откъде го измислих?“ — зачуди се той. — Искаме да се уверим, че разполагаме с последното му завещание.

Обяснението изглежда я задоволи. Бръчките на челото ѝ се изгладиха и тя отново се усмихна.

— Питам се дали не мога да поговоря с някой негов колега — продължи Дани.

Секретарката го погледна кисело.

— Сега ли? Шегувате се. Сега е ваканция. Няма никой друг, освен нас — робите. Ако дойдете след две седмици...

Той отговори, че ще дойде, и си тръгна с есенната програма на факултета. Прелисти я в движение и видя, че Терио е трябвало да чете лекции за ислямския мистицизъм и да води семинар за нещо, наречено „Черното писание“.

Огладнял (наближаваше три), Дани отиде в кафенето и поръча такси по мобифона си. После излапа зеленчуков хамбургер и излезе навън. След пет минути (които според изчисленията му се равняваха на около 8.33 долара) таксито пристигна и той каза на шофьора да го закара до съда на окръг Феърфакс.

Надяваше се там да намери завещанието на професора. Най-малкото щеше да открие кой е определен за изпълнител и от него да узнае какво се е случило с документите на Терио. Тъй като нямаше наследници, вещите на покойника трябваше да се съхраняват от изпълнителя.

Съдът бе сравнително добре организиран и Дани неколкократно го беше посещавал. Въпреки това му отне близо час да открие завещанието. Очакваше го разочарование — документът носеше дата отпреди пет години. Терио оставяше имота си на „монасите и монахините от сиропиталището, в което съм отраснал“ — католически приют в Бруклин, Ню Йорк. За изпълнител бе посочена юридическата кантора, която беше съставила завещанието.

След като го осведомиха, че е пет часът и съдът приключва работа, Дани записа малкото събрана информация и се вля в пиковата вълна към най-близката спирка на метрото. След половин час, докато мотрисата профучаваше покрай Арлингтънското гробище, мислите му за Терио бяха прекъснати от внезапно припомняне, че има рожден ден, и от щастливото откритие, че е спечелил седемстотин кинта.

„Благодаря ти, Господи!“

5.

„Благодаря ти и за това невероятно момиче!“ — помисли си Дани, докато двамата с Кейли вървяха по Колумбия Роуд. Тя беше от Южна Дакота, от столицата Пиър — чието име, както обичаше да напомня на хората Кейли, не се произнасяло с френско произношение, а с отсечения, сериозен дакотски акцент.

Предишната Коледа двамата бяха гостували на родителите ѝ и мястото му се бе сторило голо, пусто и сурово. Земята беше като дъсчен под, равна и бежова чак до хоризонта, температурата падаше до невъобразими стойности. „Минус десет. Минус двайсет. Докога ще продължава да пада?“ А нейното семейство... Тя бе най-малкото от осем деца и единственото момиче. Седмината ѝ братя бяха едри, сърдечни и кокалести. Човек трудно можеше да си представи, че поколения копачи и продавачи на трактори са могли да създадат толкова изящно, лъчезарно и красиво дете като жената, която прегръщаше в момента. Не че Кейли щеше да се съгласи с мнението му. „Сигурно ме бива“ — това бе единственото признание за красотата ѝ, което беше успявал да изтръгне от нея.

Но латиноамериканците на ъгъла на Осемнадесета улица и Колумбия Роуд знаеха кое е хубаво. Когато двамата минаха покрай тях, единият избели очи и измърмори някаква молитва, приятелят му се престори на втрещен. Той леко се олюля, тупна третия по гърба и възкликна:

— *Chica sabrosa, chavo!*^[1] — Тримата избухнаха в смях.

Спряха пред витрината на магазина за домашни любимци. Кейли си умираше за всякакви гадинки — строгата забрана за внасяне на животни в блока им направо я съсипваше. Всяка неделя внимателно изчиташе обявите в търсене на място, където да позволяват отглеждане на любимци. Мъкнеше Дани да ги разглеждат, но жилищният пазар беше толкова ограничен, че предлаганите апартаменти без изключения бяха „кучешки“ — както се изразяваше той.

Кейли и собственичката на магазина за домашни любимци Магда вече бяха приятелки. Както обикновено, тази вечер трябваше да влязат вътре, за да може Кейли да вземе на ръце и да милва някое кутре (в този случай хрътка).

След пет минути стигнаха до любимия си италиански ресторант „Мати“, където метрдотелът Марко ги посрещна с тържествено „Buona sera!“, стисна и двете ръце на Кейли и както винаги я попита дали Дани се отнася добре с нея. Тя отговори утвърдително, строгото изражение на италианеца се разтопи в усмивка и той ги заведе до маса с изглед към улицата.

Когато се настаниха, Дани измърмори:

— Човекът е влюбен в теб — знаеш го, нали?

Кейли извъртя очи и махна с ръка.

— Такъв си е Марко. С всички се държи така.

— Да бе! Затова ни даде тая маса — само за нас с теб и за кмета, ако има късмет. Съмнявам се.

— Ами... — Тя сви рамене.

Когато поръчаха, Кейли го помоли:

— Разкажи ми за разследването.

— За разследването ли?

Тя поруменя.

— Да! Защото е разследване, нали? Ти провеждаш „разследване“. Точно като Ниро Улф.

Дани се намръщи.

— Ниро Улф е бил дебел. И стар! И изобщо не си е подавал носа от апартамента.

— Освен за такива неща.

Той сви рамене.

— Върви нормално, струва ми се. Във всеки случай е доходно.

Скоро донесоха купа с брускета помодоро и чаши с Греко ди Туфо и Дани й разказа за разочароващото си посещение в университета „Джордж Мейсън“.

— Затова после отидох в съда.

— Защо?

— Заради завещанието.

— Но какъв е смисълът? Искам да кажа, сигурна съм, че завещанията са интересни, обаче... — Отхапа от брускетата и тя се

разпадна на кубчета мазни домати. — Хопа! — измърмори Кейли и ги събра на купчинка в чинията си. — Може би не съм готова да приема предизвикателството на спагетите — призна тя.

Беше дошла от Пиър преди десетина години и Дани все още чуваше Равнините в гладките ѝ гласни, също както виждаше сиукската жилка във високите ѝ скули. Лустрото ѝ бе идеално и вървеше в крак с модата, но дори Суартмор, Харвард и Вашингтон не бяха успели да скрият селското момиче в нея. Тя можеше не само да кара трактор, но и да ремонтира двигателя му.

Собствената му брускета също избухна, когато отхапа от нея, и Кейли се изкикоти.

— Може би още не сме готови да се храним на обществени места — реши тя. — Та какво разказваше за завещанието?

— Мисля, че човекът е бил сирак.

— Наистина ли? Защо?

— Защото е оставил всичко на едно нюйоркско сиропиталище. Иначе в съда не открих нищо друго. Завещанието е отпреди пет години и в него не се споменава нищо за документите му.

— Ами изпълнителят? — попита Кейли.

Дани поклати глава.

— Просто някаква юридическа кантора — онази, която е съставила завещанието.

— Така... — Тя потръпна. — Не е ли имал приятели? Роднини?

— Поне аз не открих такива.

— Това е ужасно!

„Типично в нейния стил — помисли си Дани, — да съжالياва за човек, за когото никога не е чувала. При това мъртъв.“

— Тогава какво е станало с документите му? — попита Кейли.

— Не знам.

— Може да ти ги дадат, нали?

Дани се намръщи.

— Ммннн... едва ли.

— Защо?

— Защото става дума за юристи, а юристите са абсолютни педанти по отношение на документите, пък и... формално, те принадлежат на наследника.

— Имаш предвид сиропиталището...

— Католическия приют в Бруклин.

— Но може да ти позволят да ги разгледаш, нали?

Дани бавно кимна с глава.

— Да... възможно е. Но може и да не ми позволят.

Кейли отново рискува да отхапе от брускетата.

— Значи всъщност... не си стигнал доникъде — обобщи тя.

Дани безпомощно разпери ръце.

— Получавам сто кинта на час, което определено е някъде. Искам да кажа, като се замислиш, най-лошото, което може да се случи, е да приключа разследването. Веднага. Тогава докъде ще стигна?

След час вече бяха в апартамента.

— А сега десертът — обеща Кейли и сините ѝ очи заблестяха, докато се насочваше към спалнята.

Дани наблюдаваше плавно полюляващите се хълбоци. „От виното е — помисли си той. — Две чаши и задръжките ѝ изчезват.“ Истината бе, че за човек с такова пуританско възпитание като нея Кейли имаше просто неутолимо либидо. „В някой друг век щях да се измъчвам от плътските си томления“ — веднъж се беше пошегувала тя. Сега се облегна на касата на вратата и го стрелна с поглед.

— Не изчезвай.

Нямаше. Но докато чакаше, Дани надраска няколко думи на самозалепваща се бележка и я залепи на хладилника: „Обади се на адвоката за имота“. После бързо се обади на частен брокер на информационни услуги в Дейтона Бийч и поиска да му прати списък с телефонните разговори на Терио през последния месец преди да умре.

— Не само номерата — каза той. — И имената. — Тъкмо съобщаваше номера и валидността на кредитната си карта, когато в дневната се появи Кейли по прозрачна черна пижама.

— Леле! — възкликна той и несръчните му опити да затвори слушалката я накараха да се засмее. — Да ти предложи нещо?

— Какво например? — попита тя.

— Не знам. Себе си?

Когато на сутринта излезе от банята, нея отдавна вече я нямаше.

Уви хавлия на кръста си, направи си чаша кафе и се обади на Алфред Дънкърк, адвоката, който се занимаваше с имота на Терио.

Макар Белцер да не бе казал нищо по този въпрос, струваше му се разумно да не издава истинските си намерения.

— Видях материала за смъртта на господин Терио и некролога в „Поуст“ — каза Дани.

— Да?

— Чудех се за къщата...

— Моля? — В гласа на адвокатата личеше искрена изненада.

— Питам се кога ще бъде обявена за продан.

Дънкърк не се опита да скрие отвращението си.

— Обадете се на „Спенсър Риълти“ — посъветва го той. — Те се занимават с имота.

Дани го послуша.

— Ал Дънкърк ме препрати към вас — осведоми той жената от фирмата за недвижими имоти. — Каза, че вие се занимавате с имота на Терио.

— Така е — потвърди тя.

— Бих искал да го видя.

— А, добре... чудесно, макар че трябва да ви кажа — малко е рано. Ще го обявя за продан едва другата седмица.

— О! — престори се на разочарован Дани.

И жената побърза да го успокои.

— Е, бих ви показала къщата! — обеща тя. — Просто не мога да ви я продам. Засега! Но ако наистина проявявате интерес, можем да я видим още тази сутрин.

Не му се струваше добра идея да се появи в офиса на Адел Сливински с Бомбардировача — тази кола обикновено настройваше хората скептично по отношение на шофьора. Затова взе такси. Четиридесетгодишна, с права руса коса и чип нос, който като че ли не отиваше на останалата част от лицето ѝ, Адел бе темпераментна жена с бял мерцедес.

Когато потеглиха на запад към шосе 50, тя заговори за лихви на ипотеки и заеми, за предимствата на новите спрямо старите къщи.

— Страхотно е, нали? — Беше завила по един недовършен път. — Това е последното кътче от Феърфакс, което още не е напълно застроено.

Отвън къщата имаше малко занемарен вид, но от гледна точка на евентуалния купувач видимо нямаше дефекти. Напротив, изглеждаше удобна и в добро състояние, с медни водостоци и висок дъб, който заслоняваше покрива от следобедното слънце. Вътре беше идеално подредено, с кървавочервени ориенталски килими в дневната. По стените висяха ръчно оцветени гравюри от XIX век в прости дървени рамки: пустинни пейзажи, оживени кервансараи и източни пазарища.

„Страхотни картини, при това истински, а не репродукции от универсален магазин“ — помисли си Дани.

Мебелите бяха изхабени, но удобни и меки. Двамата с Адел, която отваряше и затваряше врати на празни гардероби и бани, стигнаха до кухнята. Според нейните думи беше „удобна, но ако бях аз, щях да махна всички тези златни повърхности“. После му показа „мокромто помещение“ и „хубав голям килер — много полезно нещо“. Накрая се поколеба пред ожулена бяла врата.

— А това е кабинетът — въздъхна тя. — Много се извинявам за състоянието, в което се намира. Надявам се, че разбирате — нямах възможност да го подреда. — Адел отвори вратата, отдръпна се настрана и го пусна да влезе пръв.

Дани очакваше да завари бъркотия, но всъщност помещението бе доста подредено — просто беше тясно и претъпкано. Няколко черни кантонерки и етажерки с книги. Дървено бюро с монитор с плосък екран сред купища хартии и книги, някои стари — и всичко това, покрито с прах. Под бюрото — компютър. На едната стена — карта на Източна Турция, на другата — на Ватикана.

Дани за пръв път усети, че нещата се променят.

— Малко мирише на мухъл — каза Адел.

— Не, стаята си е хубава — увери я той и се загледа в книгите на една от етажерките.

Както можеше да се очаква, повечето имаха научни заглавия, свързани с различни аспекти на религията. В тънки томчета се описваха животът и деянията на средновековни светци и мистици, докато в други, по-дебели, се разсъждаваше върху редица езотерични теми. Книгите варираха от „Елизабетинските евреи“ до съчинения на арабски и италиански, за чието съдържание Дани не можеше да съди по заглавието.

Адел сбърчи нос.

— Естествено, тук е много по-просторно, отколкото изглежда... заради безредието — каза тя. — И вградените лавици са ценни.

Дани кимна с глава.

— Да, полезни са — съгласи се той.

— Едно от нещата, които ми харесват в тази къща, е преливането от стая в стая. Заради плана на къщата е — всичко е толкова открито!

Дани продължаваше да кима, но не я слушаше. Вниманието му се насочи към лавицата под бюрото на професора — заради вида на книгите, които бяха подредени там. Повечето изглеждаха светли и нови за разлика от другите по етажерките. Той прегледа заглавията:

Липидните тубули и парадигмата на молекулярното инженерство

Херметическият апокалипсис

Компютри на протеинова основа

Магическите съчинения на Томас Вон

Нанотехнологията и квантовата ограда

— Стаята е адски подходяща, ако имате библиотека — сподели Адел. — С всички тия лавици.

— Много ли четете, Адел? — попита Дани.

— Да — отвърна тя. — Чета новата книга на Маргарет Атууд...

Като се преструваше на заинтригуван и издаваше съответните звуци, Дани извади един том от лавицата и го разтвори. Прочете първото изречение, което му попадна: „Нанотехнологията е изкуството и науката на изграждането на сложни, практични устройства с атомна точност“. „Хммм, виж ти“ — помисли си той.

Но всъщност си мислеше, че това са извънредно странни книги, които едва ли са свързани с професионалната област на Терио. А като че ли не бяха свързани и помежду си. Професорът се бе занимавал с религиознание, а всичко това се отнасяше за... за какво? За магьосничество и техника ли? За алхимия и молекулярна биология? Сякаш Терио е бил шизофреник, стъпил с единия крак в средновековието, а с другия — в трихилядната година.

Адел кихна и прекъсна монолога си.

— Апчи!

— Наздраве.

Тя полужасрамено се усмихна и се обърна към изхода. Но Дани не я последва и жената спря на вратата.

— Тази стая ви харесва, нали?

— Чудех се за компютъра — каза Дани и посочи с ръка. — Какво ще стане с него, когато продадете къщата?

— А, ще бъде продаден на търг — отвърна Адел, извади книжна кърпичка от чантата си и си избърса носа. — Струва ми се, че с това се занимават „Лоус“.

— Ами кантонерките? — попита Дани, небрежно отвори едно от чекмеджетата и надникна вътре.

— Както казах...

„Картотека. Подредена по азбучен ред. С табелки.“

— Всичко ще бъде продадено — бодро заяви тя.

— Ясно.

Адел се завъртя на токове и Дани трябваше да я последва.

Обиколиха спалните на втория етаж и надникнаха на тавана, който беше почти празен. После се върнаха долу и излязоха навън.

— Какво мислите? — докато заключваше, попита тя.

Дани одобрително се усмихна.

— Много е хубаво, но... ами мазето? — Спокойно можеше да хвърли един поглед.

Агентката широко му се усмихна.

— Щом искате — отвърна тя и заобиколи отстрани. Когато приклекна да отключи катинара, Адел с внезапна загриженост го погледна. — Не сте суеверен, надявам се.

Дани озадачено поклати глава.

— Господин Терио... е починал... в мазето — поясни тя.

— Наистина ли?

— Пишеше го във вестниците — каза Адел. — Самоубийство.

Той потръпна.

— Някои хора се страхуват от такива неща — прибави жената.

Дани се наведе да ѝ помогне да вдигнат вратата, която се отвори със стържене на ръждив метал. Адел предпазливо се спусна по стъпалата и включи висящата на тавана крушка, която едва замъждука.

— Трябваше да сменя крушката — измърмори тя. И имаше право. Мазето беше мрачно и сиво. — Както и да е. Виждате, че помещението е чудесно! Има много място за лавици — или ако го довършите, можете да поставите маса за билиард. Женен ли сте?

Дани поклати глава.

— Още не — отвърна той и направи няколко крачки напред в тъмното. Очите му бавно се приспособиха към сумрака и той видя полуразрушената стаичка, в която бе завършил дните си бившият собственик.

— Тезгяхът е много хубав — задудна Адел с надеждата да привлече вниманието му. — Здрав като скала и... не съм питала, но съм сигурна, че върви с имота.

Дани отново закима, без да я слуша. Искаше да разгледа стаичката (или онова, което беше останало от нея), но нещо го спираше. В гърдите му закипя адреналин и изведнъж му се стори ужасно задушно. За миг се задуши.

Агентката се завъртя на токове и се заизкачва по стъпалата.

— Е, това е — изчурулика тя.

Дани с облекчение я последва към мерцедеса. По пътя минаха покрай отворена кофа за смет и той видя, че е полупълна.

— Божичко! — възкликна Адел. — Смятате ли, че от общината ще я вдигнат, ако им се обадя?

— Сигурно. — Дани затвори капака и я задържа след себе си. Кофата беше на колела, но трудно се придвижваше по чакъла и тротоара.

Когато се върнаха в офиса ѝ, Адел повика такси по мобилния си телефон. После му даде папка с информация за имота, за която с телбод бе закрепена визитката ѝ. Накрая протегна ръка с широка усмивка.

— Помислете си — каза му тя. — И ми се обадете, ако имате въпроси.

Трябваше му близо час, за да се прибере в апартамента, но когато пристигна, завари пред вратата пакет с книгата, поръчана от alibris.com. Дани я хвърли на бюрото си и видя, че на пода — където го беше изплюла машината — го очаква факс.

Факсът бе от брокера в Дейтона. Първата страница беше фактура за „бизнес услуги: 425.15 долара“. Петнадесетте centa го учудиха, но втората страница съдържаше нужната му информация: списък на междуградските и международните разговори, които Терио бе водил през последния месец от живота си. Бяха посочени часът, датата и продължителността на всеки разговор, наред с името на абоната.

Списъкът бе кратък, но Дани видя, че в деня преди смъртта си професорът е провел доста разговори — при това само с три града: Осло, Истанбул и Пало Алто.

Тази странна комбинация го накара да се замисли. Пало Алто и Истанбул бяха като Хелън Келър и Силвестър Сталоун. Прибавяш Осло в сместа и получаваш... чичо Скрудж. Какво ги свързваше?

Погледна имената. В Истанбул бяха посочени абонатите Реми Барзан и агенция Франс Прес. В Пало Алто следите водеха към някой си Джейсън Пател. А номерът в Осло принадлежеше на Оле Гунар Ролвааг в института „Осло“. Нито едно от тези имена не му говореше нищо, но Турция бе изплувала и преди — при това наскоро. Погледна през прозореца и се опита да си спомни. И след малко успя. Секретарката в „Джордж Мейсън“. Тя му беше казала, че допреди два месеца Терио е бил в едногодишна отпуска, която прекарал „в Анкара или там някъде“. И в Рим.

„Значи разговорите са били свързани с проучванията му“ — реши Дани. Поне това изглеждаше очевидно, тъй като Пало Алто означаваше Станфордския университет, а Истанбул... е, сигурно там бе провеждал проучванията си. Ония неща за ислямския мистицизъм и Черното писание (или нещо подобно).

И още: Франс Прес беше информационна агенция и ако Терио бе съчинявал лъжи за клиента на Белцер, ФП определено е можела да ги разпространи. Следователно най-накрая имаше за какво да се хване.

Що се отнасяше до Осло...

Хрумна му да се обади на някой от номерата и да види какво ще се получи. Но не. Знаеше, че човек обикновено имаше възможност само веднъж да ритне кучето. По-добре да почака и да потърси още сведения. И междувременно можеше да измисли претекст да позвъни на тези номера.

„Освен това Белцер може да пожелае да си каже думата по този въпрос.“ Всъщност и без това трябваше да се свърже с адвокатата — да докладва, да му разкаже какво е открил.

Това обаче щеше да почака. Първо щеше да се обади на човека от фирмата за търгове „Лоус“, някой си Хауи Кълпепър. Намери телефонния му номер в брошурата, която му беше дала Адел. Човекът вдигна на първото извъняване.

— Кълпепър! — Аукционерът имаше раболепен глас и мазен смях. Когато Дани го попита дали може да купи компютъра и кантонерките от къщата на Терио, онзи се закикоти и постепенно започна да се извинява. — Прощавай, приятел, ще ми се да можеше. Обаче не може! Просто не може! Няма начин да продам част от вещите преди датата на ликвидацията.

— Сигурен ли сте?

— Абсолютно! Забранено е.

— Щото наистина ми трябват компютър и кантонерки — поясни Дани. — И си казах, нали разбирате, втора ръка, така са по-евтини, отколкото да ги купиш от магазина.

— Да, така е, сигурно ще извадиш късмет, ама... ще се наложи да почакаш.

— Докога? Кога е търгът?

Кълпепър замърмори в слушалката и Дани го чу да прелиства някаква книга. Накрая отвърна:

— Ето го... първи октомври. Точно в дванайсет — в Манасас! Ако искаш, мога да ти пратя списък на стоката и карта до мястото на търга. Това устройва ли те?

Дани отговори, че го устройва, и даде адреса си. После затвори и си погледна часовника. Наближаваше дванадесет и половина, което означаваше, че в Сан Франциско е девет и половина. Подходящ момент да се обади, но... трябваше да отиде на работа. Всъщност трябваше да стои в галерията от един до пет и в никакъв случай не искаше да закъснее. Дори да бе само с десет минути, собственикът, един невротичен британец на име Иън, изпаднаше в пасивно-агресивно цупене, което можеше да продължи цял следобед. Не че щеше да каже нещо. Просто кипеше от недоволство, докато атмосферата станеше отровна.

Все още имаше шанс, стига да побързаше.

Извади визитката на Белцер от портфейла си и набра номера. Телефонът започна да звъни. Когато адвокатът отговори, гласът му се чуваше кристално ясно. Все едно беше не в съседната стая, а в главата на Дани.

— Чао.

— Здравсти, тук е... Дан Крей.

— А, Дан. Добреее.

— Реших да се обадя. Имам да докладвам за едно-две неща.

— Вече? — одобрително рече Белцер. — Наистина действате бързо.

Дани му разказа за списъка с извънградски телефонни разговори, който получил от:

— ... източник във Флорида. Терио се е обаждал на някои хора преди да... хм... да се заключи в мазето. Искате ли да ги проверя?

— По-точно?

— Тези хора, с които е разговарял — мога да ги поразпитам.

— Нееее — отвърна адвокатът. — Мисля, че не се налага, Дан. Ако ми пратите списъка по факса, аз ще поема нататък. — Той му продиктува номер с кода на Сан Франциско.

— Ще го пратя веднага щом свършим разговора.

— Идеално — каза Белцер.

— После отидох в къщата му — продължи Дани.

— Чия?

— На Терио. Стара фермерска къща.

— Разбирам.

— Има компютър, който може да се окаже интересен, и няколко кантонерки.

— Има ли нещо в тях?

— Да, има. Изглежда са пълни. Не успях да прочета нищо, но ако проявявате интерес... Всичко ще бъде продадено на търг, който ще се проведе на първи октомври.

— Това е след няколко месеца! — възкликна адвокатът.

— Знам.

— Е, не можем ли да направим нещо като... баражен анонс?

— Едва ли — отвърна Дани. — Разговарях с аукционера и...

Белцер измърмори нещо неразбираемо. После попита:

— Това ли е всичко?

— Засега, да.

— Вепе... — дотук добре. Дръжте ме в течение и съм сигурен, че ще се доберем до дъното на нещата. Чао! — След тези думи адвокатът затвори.

Дани обу черен памучен панталон и облече бледозелената риза на Томи Бахама, която Хейли му бе подарила за Коледа. Той застана пред огледалото в банята и си сложи златните халки на лявата вежда.

После наплеска малко гел по косата си, разроши я с пръсти и се втурна към стълбището.

За да спести време, отиде в галерията с Бомбардировача — въпреки че Иън не обичаше да вижда олдсмобила на служебния паркинг. „По дяволите, голям е колкото самолет, Дани, заема цели две места. И изглежда отвратително.“ Кое то си беше вярно. Боята бе започнала живота си като бронзов металик, но с годините цветът беше избелял до матовокафяв. Пластмасовото арматурно табло бе напукано, предните седалки бяха хлътнали и огледалото беше залепено с бяло лепило. Колата харчеше двадесет на сто (по магистралата) и гореше по два и половина литра масло на седмица.

С една дума, нарушаваше всякакви изисквания — екологични, естетически и функционални. Въпреки това Дани си я харесваше. Подарък от дядо му (който го бе поддържал до преклонна възраст само за да чуе от бабата на Дани, че тя повече няма да седне в него), олдсмобилът вървеше без каквито и да е месечни вноски. И издаваше онзи звук. Завърташ ключа и той изревава — наистина изревава.

Естествено, паркирането не бе по-лесно, отколкото на тир, но ако намереше място, Дани действаше виртуозно. Изглежда имаше усет за обем и размери и без усилие вмъкваше колата в тесни пространства, което понякога ужасяваше Кейли.

Влезе в малкия паркинг зад галерията и остави Бомбардировача до Z 3 роудстъра на Иън. Трябваше да признае, че ефектът му достави удоволствие.

Завари Иън да стои до петдесетинагодишна жена, подпрял брадичка върху юмрука си и лакът — върху другата си ръка. Двамата разглеждаха пъстър малък акварел, изобразяващ езерце, набраздено от дъжд. Накрая британецът разпери ръце и измърмори нещо за „кръгова композиция“.

Времето не летеше.

Дани прекара около половин час в изложбената зала, помагайки на една жена в бял ленен костюм да избере картина, която да „отива“ на парче яркочервена тапицерия. Иън не можеше да повярва и обръщаше очи, когато жената повдигаше плата към поредната картина, включително литография на Раушенбърг^[2], която се продаваше за петцифрена сума. През остатъка от следобеда опакова последните продадени произведения и попълни формулярите за доставка,

изпитвайки противоречиви чувства. Тук печелеше по девет кинта на час, докато при Белцер — десет пъти повече. Ала знаеше, че не бива да зарязва „общата си работа“. Детективските задачи бяха непредсказуеми и единственият му клиент всеки момент можеше да прекрати разследването. Освен това не искаше да премята Иън, въпреки че не си падаше по него (дори като собственик на галерия).

В пет часа помогна на Иън да заключи и се вля в потоците от прибиращи се вкъщи служители, които крайно бавно се точеха към окръг Феърфакс. Отне му час и четиридесет и две минути, но накрая стигна при къщата на Крис Терио. Там слезе и чувствайки се като престъпник, отиде да вземе чувалите с боклук от кофата. Мимоходом му хрумна, че може би няма да е трудно да влезе в къщата и спокойно да проучи документите на покойния професор. Но не. Едно беше да рови в боклука му, съвсем друго — да се вмъкне в дома му и да бърника в документите. Щом боклуците бяха на тротоара, всеки можеше да ги вземе. Те бяха обществена собственост.

Затова не бе като влизане с взлом. Напротив. Макар че Дани никога не го беше правил, ровенето в кофите не бе чак толкова необичайно. Всяка детективска фирма си имаше човек, който вършеше такава работа.

С изненада установи, че чувалите лежат в няколко сантиметра вода. За щастие не бяха пробити. Дани ги замъкна през моравата до Бомбардировача, отвори багажника и ги хвърли вътре. После потегли обратно за Адамс-Морган, придружен от слаба миризма на гнили плодове.

На сутринта си купи флаконче вазелин от местната аптека, после прекоси улицата до магазина за домашни потреби. Оттам взе две найлонови платнища, пакет гумени ръкавици и „модерен“ освежител за въздух, наречен „Озиум“. Накрая занесе покупките си през двете преки до Бомбардировача и потегли към студиото си.

То се намираше на третия етаж на някогашен универсален магазин на ъгъла на Флорида и Десета улица. Ограбена и опожарена след убийството на Мартин Лутър Кинг, сградата се беше превърнала в тухлена грамада, покрита с графити. Наоколо бяха натрупани боклуци

и строшени стъкла, мотаеха се безброй наркопласъори, дремеха пияници.

Колкото и отвратителна да беше сградата, самото студио бе светло и забележително просторно. И адски евтино. Въпреки че първият етаж беше зазидан още преди двадесет години, всички други етажи имаха френски прозорци, които гледаха над гетото към предградията.

„Ателието“ на Дани (както шеговито го наричаше Кейли) се намираще в северозападния ъгъл на сградата, правоъгълно помещение с триметров таван и френски прозорци на двете външни стени.

Северозападният ъгъл на стаята му служеше за „офис“ — старо стоманено бюро, поставено срещу оръфана кушетка и изтъркан кожен стол. Наблизо имаше очукан телевизор върху кантонерка, на няколко метра оттам беше плотът с малка мивка и електрически чайник.

Това бе индустриален еквивалент на „чистото, добре осветено място“, някога описано от Хемингуей, макар че не можеше да се нарече „свежо“. Дъсченият под беше опръскан с боя, сякаш Джаксън Полак^[3] бе получил припадък с четки в двете ръце. В единия ъгъл имаше поялник до заплетена маса метал, чието скулптурно намерение Дани вече не си спомняше (ако изобщо някога го беше знаел). В отсрещния край стеатитов бюст на Дж. Едгар Хувър, останал от студентските години, вторачено се виждаше в света зад прозорците. Пет-шест платна бяха облепени на стената до вратата, която изглеждаше така, сякаш са я разбивали агенти от Управлението за борба с наркотиците — при това многократно. Повечето картини бяха рисувани преди години, когато Дани току-що се беше дипломирал и живееше на Майорка авеню с една хубава (макар и шантава) холандска актриса.

Докато влизаше в студиото с боклука на Терио и покупките, на Дани му хрумна, че трябва да направи списък на произведенията, които са при него и които е дал на приятели. Така щеше да си помогне за организирането на изложбата в „Ниън“.

Остави чувалите с боклук на пода, включи телевизора (радиото беше повредено) и се огледа. С какво разполагаше за изложбата? Няколко скулптури от тел, два колажа, една недовършена „конструкция“, чийто център представляваше очертание с бяла боя на пода. На пръв поглед приличаше на силует на жертва на убийство. При

по-внимателно вглеждане се установяваше нещо друго, или по-точно две неща: изпъкналост в раменете, която можеше да е криле или зачатък на криле, и прецизно нарисувана длан в края на протегнатата ръка. Ефектът от крилето и дланта бе двусмислен и смущаващ, тъкмо защото човек не можеше да е сигурен дали се появяват, или изчезват. Дали са останки, или предвестници. Дали фигурата е паднала, или се изправя. Дори самият Дани не знаеше.

Беше му отнело почти цяла седмица, за да направи силуета (и дланта) както трябва и сега искаше да купи въртяща се червена лампа като на полицейски автомобил. Със святкащата над очертаната лампа и на фона на „Месия“ от Хендел инсталацията щеше да е смущаваща. А може би нещо повече.

После идваше „Вавилон II“.

Разположено в центъра на стаята и ярко огряно от слънцето, последното произведение на Дани бе зловещо и в същото време безспорно красиво — прозрачен град, в сърцето на който сияеше загадъчната холограма. На дневна светлина плаващият във въздуха образ още повече приличаше на призрак, както си беше замислен. Размита и избледняла, холограмата имаше сепващото въздействие на халюцинация.

Той отвори прозорците, опъна платницата на пода и запуши ноздрите си с тампони с вазелин с надеждата да се предпази от киселата воня на боклука. После изсипа един чувал върху найлона и си сложи ръкавиците.

Боклукът не бе отскоро, но не беше и в толкова ужасяващо състояние, колкото се бе опасявал. Установи, че Терио явно е бил вегетарианец. Поне в чувалите нямаше остатъци от месо, затова нямаше и червеи. Затова пък имаше винарки — цял облак, който затанцува над платницето.

С дръжка на метла разрови боклука, за да види дали няма медицински отпадъци — Терио може да е бил наркоман, диабетик или хемофилик. Нямаше игли, превръзки и следи от кръв. Само безброй опаковки: празна кутия от вафли, кора от яйца, кофички от кисело мляко, пакет от царевични пръчици, почернял от плесен. Имаше използвано мляно кафе и книжни филтри, смачкани кутии от кока-кола и пет-шест бутилки от минерална вода. Смачкана кутия от обувки, в която някога бе имало маратонки „Найки“ (четиридесет и пети номер)

и много стари вестници. „Не си е падал по рециклирането“ — помисли си Дани.

По-важно бе, че намери няколко ръкописни бележки, самозалепващи се листчета с телефонни номера и къси списъци („масло, праз, кисело мляко, хляб“), пликкове и сметки, рекламни листовки, каталози и банкови сведения. Остави документите настрана, за да ги проучи по-късно — първо трябваше да върне боклука в чувалите и да го изнесе на улицата, преди вонята да се разнесе из студиото.

Междувременно забеляза, че телевизорът е настроен на Ем Ес Ен Би Си, канала на Кейли, по който двама аналитици дрънкаха за „базисни точки“ и предстоящата среща на Федерацията. За Кейли предаванията по Ем Ес Ен Би Си бяха по-занимателни от концерт на „Ю Ту“. В апартамента телевизорът почти постоянно работеше на този канал и гаджето му хипнотично зяпаше повишаването и спадането на цените, движението на борсата и индекса Дау Джоунс.

Когато разбра, че интересът ѝ към финансите е колкото работа, толкова и хоби, той реагира с подозрение — сякаш беше научил някаква тъмна тайна. Струваше му се, че заниманията на Кейли са симптом за скрит недостатък — по-точно алчност — и че този недостатък не вещае нищо добро за бъдещето ѝ с художник. Съвсем скоро обаче беше осъзнал, че макар да е тясно свързано с парите, влечението ѝ към финансите няма нищо общо с консуматорството. Тя не обичаше да пазарува. За нея пазарите за ценни книжа бяха просто своего рода писта, на която трябваше да прояви чудеса от прозорливост и аналитичност. Самите пари бяха просто мярка за представянето ѝ, финансова равностойност на хронометър.

Дани разбираше всичко това, ала не споделяше нейното въодушевление — нито към борсата, нито към телевизионните канали, които я отразяваха. За него Ем Ес Ен Би Си бе нещо като видео новокаин с дуднещи телевизионни водещи и непонятни червени и зелени символи, течащи в горния край на екрана. Щеше да превключи на друга програма, но ръцете му бяха мръсни. Звукът поне му правеше някаква компания, при това човек можеше да не му обръща внимание.

Скоро приключи с първия чувал. След като премести „находките“ си настрана, той върна останалото в чувала, здраво го

завърза, изсипа втория, приклепна и започна да рови из боклуците, като от време на време вдигаше поглед към телевизора.

Цифрите на екрана бяха главно зелени — което беше хубаво, тъй като означаваше, че Кейли ще се прибере в добро настроение. Хрумна му, че може би ще е забавно да създаде произведение, свързано с Уолстрийт. Навярно можеше да сглоби конструкция с някое от ония устройства за борсова информация, в което данните да се люлеят, вместо да текат. Или не просто да се люлеят. Защо да не го постави на челото на човек в раиран костюм? При това не кой да е, а Човека с бомбето от прочутата картина на Магрит^[4].

Или може би не. Беше доста буквално.

Скоро почти свърши с втория чувал и разсеяно се зачуди за устройството. Трябваше ли да иска разрешение от Дау Джоунс, за да го използва? Или можеше просто да го запише на видео и да си поиграе с него — с новата си система за видео редактиране.

Не че имаше такава. Засега. До този момент му се бяха събрали четиринадесет часа работа за Белцер, което означаваше хиляда и четиристотин кинта. Много пари за толкова малко време, но въпреки това капка в морето. Трябваша му двадесет бона — петнадесет, ако купеше апаратурата на едро.

Идеята го накара да се замисли. Нямахше нужда да бърза. Всъщност защо да не действа по-спокойно. По-изчерпателно. Дани с въздишка погледна екрана и видя, че един от кореспондентите на канала стои пред някаква напомняща крепост сграда. „Какво е това място?“ — зачуди се той, докато репортерът разказваше, че жителите на Силиконовата долина били смаяни от убийството на някакъв ГТ.

Дани не знаеше, а и не го интересуваше какво е „ГТ“, но репортажът го заинтригува, тъй като по този канал не се занимаваха с убийства.

Репортерът стоеше до надпис ВСС и присвиваше очи срещу ярката слънчева светлина.

— ... в подножието и трябва да кажа, че хората тук наистина са обезпокоени, не само защото е известно, че компанията търси инвестиции, а такива неща обикновено подплашват инвеститорите. Според полицията господин Пател е бил открит рано тази сутрин в един изключително далечен район на пустинята Мохави, усамотено място, което рядко се посещава дори от туристи. Според властите е

цяло чудо, че жертвата — която е била завързана за юково дърво с фиброоптичен кабел и очевидно е била подложена на изтезания — изобщо е открита, при това толкова бързо.

„Пател ли?“

Показаха студиото, откъдето привлекателна азиатка попита:

— А компанията, в която е работил господин Пател, излезе ли с изявление?

— Още не, Пам.

Дани зяпна екрана със смутена усмивка. „Как ли пък не! Това е друг човек — не може да е същият!“

Все още загледан в телевизора, той видя мъж на средна възраст с тъмен костюм да излиза от сградата, пресрещнат веднага от репортера. Мъжът — червенокос и с плашливо изражение — очевидно искаше да избяга, но камерата го държеше като елен на светлината на автомобилни фарове.

— Познавахте ли жертвата?

„Трябва да има безброй хора на име Пател — каза си Дани. — Боб, Рави, Омар...“

— Всички познаваха Джейсън. — Ето! Джейсън?! — Ние не сме чак толкова голяма фирма. Бихте ли ме извинили...

— Той е бил главен технолог във ВСС, нали така? — попита репортерът.

— Да — потвърди мъжът и се озърна на двете страни, сякаш търсеше път за бягство.

— Можете ли да ни кажете с какво се занимаваше?

— Не. — С тези думи мъжът излезе от кадър.

„Мамка му! — помисли си Дани. — Дали Белцер знае за това?“
Може би трябваше да му се обади. А може би не. Вероятността в Калифорния да има повече от един Джейсън Пател изглеждаше малка, но съществуваше. Преди да се свърже с Белцер за новината (ако наистина бе новина), трябваше да научи дали номерът на убития е същият като онзи, на който беше звънил Крис Терио.

Самият той нито за миг не се съмняваше, че човекът наистина е същият. Трябваше да е. Двама души, и двамата умрели от шантава смърт. Единият изтезаван, другият жив погребан. Телефонните разговори можеше да са съвпадение, ала Дани не смяташе така. Каквото и да говореха, нищо не изглеждаше такова, каквото е.

Но всяко нещо по реда си.

Той възобнови работата си с боклука и откри разписание за мачовете на футболния отбор на университета „Джордж Мейсън“, меню от китайски ресторант и апели от Грийнпийс и Асоциацията на парализираните ветерани. Накрая за последен път разрови останките с дръжката на метлата, изсипа ги в чувала и здраво го завърза.

Платнището лепнеше от зеленчукова гнилоч. Помисли си дали да не го изчисти, но реши, че е по-добре да го изхвърли. Затова го натъпка заедно с ръкавиците в трети чувал, смъкна трите чувала по аварийното стълбище, мина през мазето и излезе навън.

Когато се върна, подуши въздуха и извади флакона с „Озиум“. Размаха го като диригентска палка, седна на пода и започна да разглежда документите, които беше намерил.

Повечето не представляваха голям интерес. Две оферти за кредитни карти, няколко познати каталога и перфорирани разписки за плащания на различни фирми. Съобщение от Окръжната библиотека, че е изтекъл срокът за връщане на „Двигателите на Сътворението“.

И тогава я видя. Квитанция от „Федерал Експрес“, влажна от боклука, датирана от 19 юли — същия ден, в който Терио се беше обаждал на Джейсън Пател и другия човек в Турция, деня, когато според „Вашингтон поуст“ била издадена касовата бележка от магазина за строителни материали. Дани се поизправи и разгледа квитанцията:

Получател: Пиеро Инзаги, ОИ

Адресът беше размазан от влагата, мастилото бе размито, но той присви очи, за да ги фокусира:

Виа дела Скрофа 42А
Рим, Италия

Този човек, Инзаги, трябва да беше монах — всъщност йезуит, ако се съдеше по инициалите след името. Може би стар приятел,

помисли си Дани, някой от старите монашески дни. Погледът му се плъзна под адреса на получателя, където се записваха митническите данни:

Брой пакети: 1
Общо тегло: 3.5 кг
Описание на пратката: лаптоп Ай Би Ем „Тинкпад“
(употребяван)
Обща митническа стойност: 900 долара

„Господи боже! — помисли си Дани. — Това ще зарадва Белцер! Това ще...“

Ще ме прецака.“

Внезапно прозря, че това е краят на разследването. Не му оставаше почти никаква работа. Клиентът не искаше той да разговаря с очевидните източници (Ролвааг, Барзан и Пател), а аукционът щеше да се проведе след два месеца. Може би Белцер щеше да го помоли да участва, но това бяха само два дни работа и нищо повече. Що се отнасяше до лаптопа, той се намираше в Италия. А клиентът беше италианец. Очевидно от тук нататък щеше да продължи Белцер.

Край на историята.

Край.

[1] Готино маце, приятел (исп.). — Б.пр. ↑

[2] Робърт Раушенбърг (р. 1925) — американски художник. — Б.пр. ↑

[3] Американски художник абстракционист (1912–1956). — Б.пр. ↑

[4] Рене Магрит (1898–1967) — белгийски художник. — Б.пр. ↑

6.

Само че не беше край.

Все още му оставаше да напише доклада си и да доразнищи някои заплетени нишки. Седнал на бюрото си в студиото, Дани влезе в мрежата, намери уебсайта на „Федерал Експрес“ и въведе кода от квитанцията, за да провери дали компютърът на Терио е пристигнал в Рим. Потвърждение.

После трябваше да се увери, че убитият Джейсън Пател е същият, на когото се бе обаждал професорът.

Има няколко начина да се направи, помисли си Дани. Например можеше да набере номера, който бе получил от брокера в Дейтона, и да види кой ще отговори. Но не! Ако наистина беше същият Джейсън Пател, или нямаше да вдигне никой, или щеше да вдигне полицията и тогава нещата можеха да се усложнят.

По-безопасният начин, който избра, бе да провери кредитните карти на онзи Джейсън Пател, чийто телефонен номер имаше. Естествено, това не беше съвсем законно. Банкови сведения се предоставяха само на наемодатели и работодатели, застрахователни компании и кредитни фирми. Поне на теория.

Всъщност му трябваше само сметка в една от кредитните агенции. „Фелнър Асошиейтс“ имаха много такива и Дани неведнъж бе правил кредитни проверки в рамките на едно или друго разследване, така че му отне само минута-две, докато открие нужната парола в един от старите си бележници.

Влезе в уебсайта на „Експериан“ и въведе малкото информация, с която разполагаше — двете имена и телефонния номер. После кликна на един от прозорците на екрана, посочващ, че му трябва само „горният ред“ от доклада. Това щеше да му даде последния адрес и настоящия работодател на Пател, без каквато и да е финансова информация — което напълно го устройваше. Не го интересуваше колко печели Пател и дали навреме си плаща сметките. Интересуваше го само дали това е човекът, когото бяха изтезавали до смърт.

След като въведе данните, Дани натисна клавиша RETURN, отпусна се назад и зачака. След малко екранът леко потрепери и информацията се появи: името, адресът и телефонният номер на Пател. Следвани от думите:

Вери Смол Системс, Инк.
Главен технолог

„Господи! — помисли си. — Той е.“

Първата му реакция беше да се обади на Белцер. Само че в Сан Франциско още бе прекалено рано, затова реши да почака. Всъщност се опита да изхвърли всичко това от главата си.

Извади малък бележник от горното чекмедже на бюрото и запрелиства страниците, докато намери каквото търсеше — списък на скулптури, картини, литографии и други произведения, изложени в галерии и дадени на приятели. Общо бяха петнадесет, от които все още му харесваха девет-десет. Заедно с това, което имаше в студиото и апартамента, може би щеше да събере двадесет творби, които си струваше да покаже.

Той отиде до прозорците и се загледа над върхарите на дърветата, без да ги вижда. Представи си, че обикаля изложбата в „Ниън Гелъри“. Галерията се състоеше от две големи помещения с много високи тавани и една по-малка стая на втория етаж. Повечето от произведенията му идеално щяха да се съберат в едната по-голяма зала, може би и на втория етаж. Но нямаше как да напълни цялата галерия — не и с това, с което разполагаше.

„Затова сигурно е добре да приключа с Белцер. И да си плюя на ръцете.“

За миг си спомни студения преценяващ поглед на Лавиния, кървавочервените ѝ устни и деловия ѝ глас: „Нали имаш достатъчно творби?...“.

Беше десети август. Изложбата се откриваше на пети октомври. Разполагаше с почти два месеца. Естествено, трябваше да вземе предвид двадесетте часа седмично при Иън. Освен ако не напуснеше. Набързо обмисли тази възможност. Може би имаше логика. Изложбата беше много по-важна от работата му в галерията. От друга страна, в

банката имаше точно един бон. Плюс спечеленото от Белцер. „Не стига.“ А имаше други разходи, подготовката на изложбата. Което означаваше, че ако напусне, ще се наложи да живее на гърба на... Кейли. А не искаше.

Имаше нужда от видеотехника. С нея можеше да направи страшно много неща. Само че нямаше шанс да се сдобие с такава. Беше работил около двадесет и пет часа за Белцер — това дори не покриваше получения аванс. Оставаше му да напише доклад и имаше малка вероятност адвокатът да го прати на аукциона за кантонерките. Така че общо може би щеше да събере тридесет часа. Около половината от първата вноска за качествена система.

Ядосано вдигна една резачка за тел и започна да работи по скулптурата, която бе зарязал предишната седмица. Тя беше изящна творба от дебела медна тел, огъната и увита в стилизирано изображение на Алберт Айнщайн. Закачена за тавана с найлонова корда, скулптурата бавно се завъртя около оста си. Изглеждаше като скицирана във въздуха. Дани се гордееше с този интересен експеримент, но ако искаше да го завърши, трябваше да поработи върху него от всички страни. Накъдето и да се завъртеше скулптурата, където и да застанеше човек, трябваше да е очевидно — веднага трябваше да стане ясно, че изобразява Айнщайн.

А още не беше така. Отзад приличаше на Джери Гарсия. С помощта на резачката и чифт клещи той започна да огъва телта на една или друга страна, да прибавя или отнема парчета метал. Скоро се увлече и забрави всичко друго, освен ръцете си и телта в тях — образа, формата, изненадата.

Работи близо час, докато внезапно вдигна глава и осъзна къде се намира. Преходът бе цялостен и мигновен, като при плувец, изскочил на повърхността, преминал от една атмосфера в друга. Дани отстъпи назад, наклони глава и разгледа скулптурата. После я обиколи. „Не е зле — реши той. — По-малко Джери. Повече Алберт.“

Но ако не побързаше, щеше да закъснее. В един трябваше да е в галерията, а дотогава оставаха петнадесет минути. Въпреки това се забави, за да погледне тъжно „Вавилон II“. Това беше най-хубавото му произведение. Трябваше да го покаже на изложбата. Ала все още не бе измислил как да го пренесе, без да го разглобява.

През остатъка от следобед работи в галерията. Обади се Кейли. („Теб търсят“ — навъсено измърмори Иън.) Тя му каза, че се налага да остане до късно на работа. Освен това трябвало да променят плановете за почивните дни. На другия ден заминавала за Сиатъл — някакъв проблем във фирмената централа.

След като Джейк се отби да му поиска назаем двадесет кинта, Иън се впусна в строга тирада за „личните телефонни разговори и посетители на работното място“. Дани търпеливо го изслуша, като разсеяно си играеше с обичите си и го съжаляваше — британецът дори не можеше да го погледне в очите. Срамуваше се заради него. Човекът почти се задъхваше.

— Добре — каза Дани, когато Иън изглежда свърши. — Успокой се.

Това още повече влоши нещата.

— Да се успокоя ли? — изхриптя Иън. — Бих могъл да се успокоя, ако... — И така нататък.

Дани престана да го слуша, но когато Иън се наприказва, не успя да си задържи устата затворена.

— Не забравяй, че ми плащаш само девет кинта на час.

Ако вече не е изчерпал цялата си енергия, помисли си Дани, Иън може да се взриви.

След работа се отби в „Микстек“ за порция ориз с фасул, която прокара с две бутилки „Негра Модело“. После се прибра в апартамента, написа доклада си и с помощта на счетоводната си компютърна програма обработи разходите и отработените часове. Когато свърши, той се обади на Белцер, за да му съобщи за квитанцията от „Федерал Експрес“ в боклука на Терио.

— Браво! — похвали го адвокатът. — Много умно!

— Благодаря.

— И е пратил компютъра в Рим, така ли?

— Да — потвърди Дани. — На монах на име Инзаги.

— Инзаги... А откъде знаете, че е монах?

— Защото след името имаше „ОИ“. — След като адвокатът не реагира, Дани прибави: — Общество на Исус. Това означава, че е

йезуит.

— Знам какво означава — отвърна Белцер. — Просто си мислех... Рома.

— Хубаво градче — пошегува се Дани. — Ако ви трябва някой да потърси отчето... на разположение съм.

За негова изненада предложението му бе посрещнато с дълго мълчание.

— Нали не знаете италиански? — накрая попита Белцер.

Дани се засмя.

— Не знам. Искам да кажа, мога да си поръчам спагети.

Белцер май също се подсмихна.

— Ще си помисля — отвърна той. — Утре сутрин ще ви се обадя.

„Да бе! — каза си Дани. — Ще чакам до телефона.“

Мажеше мармалад върху препечена филийка, когато телефонът иззвъня. За негово удивление се обаждаше Белцер.

— Мислех си — започна адвокатът, — че това може да е преимущество.

— Кое? — попита Дани.

— Че сте американец. Че сте чист американец. И че не знаете езика.

Дани се намръщи. Сериозно ли говореше?

— Не разбирам. Защо тъкмо това ще е преимущество? Даже няма да мога да го разпитам за компютъра. Нали за това приказвахме? За монаха и компютъра.

— Да. Но ако имате съответния документ и телефонна поддръжка? Можете да кажете на монаха, че сте инспектор — полицейски инспектор — и че разследвате смъртта на господин Терио.

Предложението беше толкова неочаквано, че Дани се опули. Майтапи се — помисли той, докато мълчанието започваше да натежава.

— Дан? — повика го Белцер.

— Да...

— Казвах, че...

— Просто... не върша такива неща — каза Дани.

— О, напротив — възрази адвокатът. — Точно такива неща вършите. Нали се престорихте, че искате да купите къща, когато се обадохте на онази агентка на недвижими имоти?

— Да, естествено, но чак да се представя за полицай? Едното е безобидна лъжа, а другото — престъпление.

— Не и в Италия — отвърна Белцер. — Един заместник-шериф от окръг Феърфакс няма абсолютно никакви правомощия в Рим и ако се представите за такъв, това ще е по-скоро ексцентричност, отколкото престъпление. Не е същото като пред властите, защото няма да се наложи. — Адвокатът замълча за миг. — И да не забравяме главното: Зереван Зебек е подложен на клеветническа кампания от единия край на Европа до другия и това му струва милиони. Той може да си го позволи, признавам. Господин Зебек е много богат човек. Но не страда само той. Когато компания като „Системи ди Павоне“ е подложена на атака, страдат много хора. Доставчиците губят пари, служителите си губят работата. Получава се верижна реакция.

— Разбирам, но...

— Малко хитруване не е краят на света. Не ви карам да вършите нещо незаконно.

— Знам, но...

— Можете да опитате — предложи Белцер.

— Искате да кажете...

— Идете там. Вижте как стоят нещата.

Дани се умълча. Помисли си: „Рим!“. Помисли си: „Край на Иън!“. После се чу да казва:

— И ако се съглася?

— Ще ви се плати много щедро.

— И какво искате да направя?

— Да поговорите с монаха. Да видите дали можете да вземете компютъра.

На лицето на Дани се изписа скептично изражение. „И как ще го направя?“

— Ще ви дам десет хиляди долара — продължи Белцер. — Освен разходите и заплащането на час. Може би монахът ще ви продаде компютъра. Ако го направи, добре — можете да задържите остатъка. Всъщност не ме интересува как ще го постигнете. Надявам

се да използвате въображението си, за да измислите претекст. А ако не успеете, е, ще получите хонорара си за изгубеното време.

Дани не знаеше какво да отговори. Мисълта да се представи за ченге го смущаваше. Дори да не беше незаконно, му се струваше мръсно. Като ровенето в кофите за боклук. И това бе законно, но никой не би искал да го пише в биографията му. А това не беше всичко... Предишната вечер беше гледал нов материал за „разпятието в пустинята“. Една жена в червен костюм стоеше пред чудовищно юково дърво, свила очи заради пустинното слънце. В трупа на Пател били забити десетки кактусови бодли. „Казаха ми, че бодлите били толкова остри и твърди, Джон, че ако ритнеш кактус даже с най-дебел кожен ботуш, ще го пробият. Въпреки това човекът не е умрял от загуба на кръв. Предварителното заключение е, че господин Пател е починал от обезводняване.“

„Точно като Терио“ — помисли си Дани. Поредното съвпадение, което — също като предишното — го смущаваше. Смущаваше го и самият Белцер. Беше твърде хитър дори за адвокат. И малко нечестен. Иначе нямаше да му предложи да се представи за ченге.

„От друга страна...“ Там го очакваха десет хиляди долара. Може би просто щеше да купи компютъра от монаха. Този Инзаги може би дори нямаше нужда от лаптопа. Във Ватикана вече и без това сигурно имаше купища компютри. Може би са затрупани с компютри.

Щеше да предложи, да речем... два-три бона и щяха да му останат... седем-осем. И даже светият отец да не пожелаеше да му продаде проклетата браква, Дани щеше да гушне по осемстотин долара дневно само за да се срещне с него.

— Както казах, ние ще се погрижим за разходите — напомни му Белцер.

— Аха.

Дани бе ходил в Италия веднага след колежа заедно с Джейк. Въпреки че ядоха хляб и сирене и спяха в общежития, там беше непоносимо скъпо — толкова скъпо, че изобщо не стигнаха до Рим. Три-четири дни обикаляха Флоренция и за това време изхарчиха всички пари, предвидени за две седмици. Взеха автобус до ферибота и се качиха на кораб до Корфу. Не видяха Ватикана и още много други неща. Може би бе дошло време да види Рим...

Пък и колко продължаваше полетът? Седем-осем часа? Нека са десет, от врата до врата — от Адамс-Морган до Испанското стълбище. Като се замислеше за това, само по време на пътуването щеше да направи един бон.

„Как може да разсъждаваш така?! Убит е човек. А ти мислиш само за пари. Превръщаш се в аморален тип“ — каза си той. Някакъв глас в главата му отвърна: „Честно казано...“.

Накрая поклати глава. Това беше безумно — да се поставя в центъра на вселената и да поема славата и вината за всичко, без да знае почти нищо за Джейсън Пател, чиято смърт навярно не беше свързана с клиента на Белцер.

— Още ли сте там? — попита адвокатът.

— А? Да! Естествено. И... хмм... с удоволствие ще го направя.

„Аморален тип.“

— Отлично! Радвам се.

— Е, нищо не ви обещавам.

— Разбира се. Просто опитайте — не се иска нищо повече. — Кратка пауза. — Кога можете да тръгнете?

„Колкото по-скоро, толкова по-добре“ — помисли си Дани. Предстоеше му страшно много работа за изложбата в „Ниън“...

— Всъщност най-добре е... веднага.

— Утре вечер?

— Идеално.

— Ще пратя кола да ви вземе — в осем часа има полет от „Дълес“. Ще се погрижа шофьорът да носи всичко, каквото ви трябва — билети, документи...

— Какви документи?

— Билетите ще са на ваше име, разбира се, затова ще трябва паспорт. Имам предвид обаче другите документи. Предполагам, че ще са... от окръг Феърфакс. Полицай или шериф — каквито са съответните органи. — След като Дани не реагира, Белцер прибави: — Както решихме...

— Хм, това може да не е необходимо.

— Ако измислите друг претекст, който да е достатъчно сигурен, нямам нищо против. Но за всеки случай...

Дани въздъхна.

— Добре.

— Уговорихме се. Buon viaggio, Daniela!^[1]

Кейли се развълнува и многословно изрази желанието си да замине с него. Но това не бе възможно и двамата го знаеха. Накрая вдигнаха наздравица за успеха му с бутилка хубаво вино.

— Кажи ми какво искаш — настоя Дани. — Трябва да ти донеса нещо. Каквото пожелаеш!

— Стига ми една фланелка — с невинно изражение отвърна тя. — Ако намериш нещо с Колизеума, ще е страхотно. Писна ми от бижута.

На другата вечер Дани стоеше до прозореца и чакаше обещаната кола, когато пред блока се появи мастиленочерен мерцедес и паркира, задръствайки изхода на спрелите до тротоара автомобили. „Богато копеле“ — помисли си той и се зачуди кога ще се появи неговата кола. Изтече минута, после още една. Накрая видя шофьора на мерцедеса да слиза и бавно да се приближава до входа на блока. Ала чак звънецът на вратата го накара да разбере, че лимузината всъщност е за него.

Набит около четиридесетгодишен мъж, шофьорът носеше тъмен костюм, тъмни очила и черна мека шапка. Той издърпа сака от ръката на Дани, изтича обратно при колата и отвори задната врата.

— Моля — каза шофьорът и кимна към коженото дипломатическо куфарче на задната седалка.

Дани не съвсем успешно се опита да си придаде небрежен вид и сподави импулсивната си широка усмивка.

— Благодаря! — отвърна той и се вмъкна вътре.

Колата бе почти напълно звукоизолирана. Шофьорът на спрелия зад тях боклукчийски камион нетърпеливо надуваше клаксона. Дани едва го чуваше, въпреки че сигурно кънтеше над цялата улица. А шофьорът на лимузината изобщо не му обръщаше внимание. Той спокойно прибра сака в багажника, заобиколи отпред, седна зад волана и си сложи предпазния колан. После нагласи шапката си, внимателно провери резултата в огледалото и се усмихна.

— Тръгваме — каза мъжът с акцент, който Дани не успя да определи.

„Може би е от Централна Европа.“

Когато потеглиха, Дани разгледа обстановката — малък телевизор, пет-шест списания и малко шише шампанско в сребърна кофичка със счуван лед. В кристална ваза имаше кървавочервена

уханна роза. Той се пресегна и включи лампата на тавана, която прогони сумрака от тъмните прозорци на лимузината.

Всичко това беше извънредно впечатляващо, малко смуцаващо и забавно. Но онова, което го накара да се опули, бяха списанията — „Изкуството в Америка“, „Дарума“, „Азиатско изкуство“. Очевидно бяха избрани заради него — единствено заради него.

Колкото и ласкателно да бе това, докато отваряше куфарчето на седалката, Дани изпитваше известни опасения. Вътре намери мобифон, инструкции за употреба и кратко писмо. „Това ще ни помогне да поддържаме връзка — гласеше то. — Американските мобифони не работят в Европа, а хотелските телефони не са сигурни. Съветвам ви да го използвате, когато се налага. Б.“ Дани прегледа инструкциите, в които се обясняваше (на шест езика), че телефонът е дигитално устройство с вградено кодиране на базата на масово разпространения в Европа стандарт GSM.

В куфарчето имаше и кожена папка с билетите и маршрута, както и резервация за апартамент — апартамент! — в хотел „Дингилтера“. За маршрута с кламер бяха прикрепени визитна картичка на „Паулина Пасторини, преводачка“ и плик с обещаните от Белцер документи — скъпи наглед визитки и ламинирана карта за самоличност. И визитките, и картата бяха с малка златна звезда. Дани с изненада видя снимката си на картата („Откъде са я взели?“ — зачуди се той) и прочете името Франк Мълър (Дет.).

Имаше дори полицейска значка — метална звезда с номер 665. Обзе го силна нервност. Ами ако го спрат на детектора за метал на летището? Как щеше да обясни факта, че носи фалшиви документи — при това полицейски? „Спокойно!“ — каза си той. Никой нямаше да обърне внимание на значката и картата му. И даже да ги видеха, притежаването им не бе незаконно. Просто щеше да ги прибере в сака си и да го даде на багаж.

Пътят до „Дълес“ им отне четиридесетина минути. Дани извади билетите, за да провери самолетната компания и часа на излитане — и се смая, че ще лети с първа класа. Вместо да го зарадва, това още повече изостри тревогата му. Лимузина, апартамент в хотела, билети за първа класа. „В какво се забърквам?“ — зачуди се той.

Служителката на гишето го дари със сияйна усмивка, обработи билета и залепи етикет ПЪРВА КЛАСА на войнишкия му сак. Скоро

седеше на мека кожена седалка, пиеше шампанско и зяпаше през прозореца смаляващия се под крилата Вашингтон. Беше на седмото небе — или щеше да е, ако не бе оная значка в сака му.

Значката го смущаваше. Имаше нещо в това да се преструва на ченге, което... е, добрите хора не постъпваха така. И това повдигаше един въпрос, един извънредно интересен въпрос, толкова принципен, че дори не му се щеше да мисли за него.

„Ами ако съм на страната на лошите?“

[1] Приятно пътуване (ит.). — Б.пр. ↑

7.

На портала след митницата имаше навалица — пет-шест шофьори стояха на нещо като опашка и чакаха пътниците си. Шофьорът на Дани се оказа набит дребосък с рунтави черни вежди и ръкописен надпис, който гласеше:

КРЕЙ СИСТЕМИ ДИ ПАВОНЕ

Когато видя, че Дани реагира на надписа, той усмихнато се приближи.

— Синьоре Крей?

— Si.

— Benvenuti! — Шофьорът взе сака от ръката му и енергично го поведе към изхода на терминала. — Parle italiano?^[1]

— Не.

Раменете на шофьора се повдигнаха и отпуснаха.

— Отива в хотел „Дингилтера“, si?

— Si.

— Molto bene.^[2]

Навън го посрещна стена от жега, шум и дизелови пари. Колкото и да се вълнуваше, че е в Рим, в самолета не беше успял да спи и от разликата в часовите пояси във вените му сякаш течеше сироп. Шофьорът спря пред него и отвори задната врата на лъскава нова алфа ромео, неправилно паркирана на таксиметровата стоянка. Стоящият на няколко метра оттам полицаи в пищна униформа почтително кимна на шофьора, който полушеговито му отдаде чест.

Дани реши, че промишлените предградия на Рим са като във всеки голям град. Буренясали, осеяни с боклуци полета разделяха фабрики, офис сгради и автокъщи, които бяха еднообразно модерни и грозни. Като се изключеше стената от олеандри между двете платна на

магистралата, можеше да се намира навсякъде, поне навсякъде, където беше горещо. Слънцето пламтеше в безцветното небе.

После — задрямал ли бе? — се озоваха в самия град и изведнъж отвсякъде го обгърна древното му великолепие, възхитително и натрапчиво. Колата зави покрай Тибър, подмина някакъв огромен замък, прекоси реката и навлезе в гигантски площад. Там разпръсна група монахини, плъзна се под висока каменна арка и навлезе в залесен парк. Изненадан от внезапната тишина и зеленината, Дани се наведе напред и попита:

— Какво е това?

— E la Villa Borghese — смаяно отвърна шофьорът. — Naturalmente!^[3]

Излязоха от парка почти толкова бързо, колкото бяха влезли. Продължиха по оживена градска улица, задръстена от фиати, мотоциклети и пешеходци. От двете страни се редуваха антиквариати и дизайнерски бутици: Мисони, Зеня, Гучи, Булгари. Сякаш беше попаднал в рекламна брошура на фришоп. Навлязоха в задръстване и шофьорът зави направо през тълпите, като се зъбеше и на пешеходците, и на другите шофьори. За изненада на Дани той нито веднъж не натисна клаксона, а се задоволяваше да ругае под нос.

Навалищата започна да оредява, алфата зави по калдъръмена улица и след малко спря до избелял червен килим. Шофьорът изскочи от колата и повика пиколото. Вратата мигновено се отвори и Дани слезе пред входа на старомоден хотел — жълтеникава каменна грамада, на чиято фасада се четеше надписът ALBERGO D'INGHILTERRA.

Дани се регистрира в хотела. Служителят на рецепцията му взе паспорта, а шофьорът изчезна. Възрастен пиколо го придружи до стаята му.

Както му бе обещано, получи апартамент — съседни стаи, сякаш проектирани за театрална постановка. Кадифени завеси приглушаваха светлината и шума отвън. В средата на по-голямата стая имаше кръгла махагонова маса с огромен букет, чийто сладък аромат се смесваше с острия мирис на полир за мебели.

В другата стая — едновременно семпла и луксозна — имаше грамадно легло с невероятно дебел дюшек. До таблата бяха натрупани пухени възглавници върху тънък юрган. Дани опита дюшека и се

отпусна по гръб — само за малко, каза си той, колкото да си поотдъхне — и усети, че очите му се затварят.

Късен следобед.

Дани рязко се събуди с безпричинна тревога, че закъснява. Той скочи от леглото, запъти се към банята и влезе в мраморната кабина. Силната струя вода отми умората от разликата в часовете пояси.

Изведнъж усети глад и вълнение, че е в Рим. Бързо се облече, спусна се във фойето и излезе на Бока ди Леоне. Без да обръща внимание къде върви, той се заскита сред навалиците, докато се озова на Испанското стълбище. Горе се изгуби в лабиринт от странични улички. Двадесет минути по-късно излезе на Виа Венето, без каквато и да е представа накъде е хотелът му.

Настани се на една от масите пред Кафе дьо Пари и си поръча сандвич с моцарела и домати, бутилка минерална вода и кампари със сода. После се отпусна назад и се зазяпа в шествието на тълпите.

Минувачите бяха елегантни и модерни. Жените бяха еднакво слаби и красиво облечени — както и повечето мъже. Като че ли всички пушеха и никой не носеше банани на кръста. Освен туристите. Половината приличаха на американци и бяха с наднормено тегло. Що се отнасяше до самия Дани, той не беше дебел и носеше хубави обувки — мокасини „Кол-Хаан“. Но иначе се чувстваше почти старомоден сред италианците с памучния си панталон и невзрачното си поло.

Имаше два начина да процедира: или веднага да се захване на работа (като добро момче), или да постъпи по-естествено — а именно да убие час-два по кафенетата в четене на „Хералд трибюн“ и наслаждаване на *la dolce vita*.

Труден избор, ала добродетелта надделя. Плати сметката с кредитната си карта, прекоси улицата и се запъти към един банкомат пред Банко Амброзиано. Изтегли половин милион лири, после хвана такси до хотела си.

Настани се на фотьойла до прозореца, вдигна слушалката и мислено повтори кратката реч, която беше измислил по време на полета от Вашингтон. Доволен от репетицията, той набра номера от квитанцията от „Федерал Експрес“ и зачака. Телефонът отсреща

мигновено даде сигнал. Дани се наведе напред с лакти върху коленете и се съсредоточи. Накрая се разнесе записан глас:

— Ciao! Avete raggiunto Inzaghi. Non posso ora venire al telefono...

Единствените думи, които разбра, бяха „чао“, „Инзаги“ и „телефон“, но схвана смисъла. Монаха го нямаше. Щеше да му се обади на сутринта.

Нямаше какво друго да прави. Отец Инзаги бе единствената причина за пристигането му в Рим. Ако не се намираше в града или откажеше да се срещнат, е... в такъв случай клиентът на Белцер щеше да е изхарчил много пари за нищо. „Кое то си е негов проблем, помисли си Дани. Нищо не мога да направя.“ Единствено от Белцер зависеше дали ще остане в „Дингилтера“ ден, седмица или месец и през няколко часа ще се обажда на същия номер.

Той взе бутилка минерална вода от минибара, отпусна се на стола пред телевизора и запревключва каналите с дистанционното. Скоро беше погълнат в драмата на мач за купата на УЕФА, без да го интересува, че е игран преди няколко месеца. Някъде през второто полувреме телефонът иззвъня и той разсеяно отговори:

— Да?

— Господин Крей? — Женски глас, но гърлен и със слаб акцент.

Той изключи звука на телевизора.

— Тук е Дани Крей.

— Обажда се Паулина Пасторини — вашата преводачка. Струва ми се, синьоре Белцер ви е предупредил, че ще се свържа с вас.

— Хм, даа!

— Е, първо — добре дошъл в Рим...

— Благодаря...

— ... и второ, мога ли да ви помогна с нещо? Имате ли всичко, от което се нуждаете?

— Май че да — отвърна Дани, — но... опитвам се да се свържа с един човек...

— Да?

— Да. Имам малък проблем. Той е монах. И предполагам, че работи във Ватикана.

— Да?

— Е, имам телефонния му номер, но ми отговаря телефонен секретар. И е на италиански, естествено, затова...

Тихо подсмиване — много секси.

— Ако искате... мога да му се обадя от ваше име. Да проверя дали знае английски.

Дани се замисли за миг и се намръщи.

— Малко е сложно — отвърна той.

— Разбирам. Нашият приятел ми обясни. Но това не представлява проблем. Просто ще кажа, че ви помагам да уредите нещата.

— Ами...

— Търси го „инспектор Мълър“, нали?

— Да.

— Тогава ще му се обадя утре сутрин — заяви преводачката.

— Чудесно. — Той се опита да скрие недоволството в гласа си, но знаеше, че не е успял напълно. Смущаваше го фактът, че преводачката знае за „инспектор Мълър“ — макар че, естествено, тя трябваше да го знае.

— Просто ще ви уговоря среща — каза жената. — С мен, ако не знае английски, или без мен, ако знае. Съгласен ли сте?

— Да.

— Тогава се разбрахме. Ами вие? Утре... свободен ли сте?

— Като птица — отвърна Дани.

— Моля?

— Казах, че съм волен като птица.

Пак онзи смях, мелодичен роман.

— Разбира се. Извинете ме, но на италиански нямаме такъв израз. И слава богу, защото повечето птици в Рим са гълъби и е много трудно да ги наречеш „волни“. Те са просто... как се казва... бездомни.

Беше негов ред да се засмее.

След като приключи разговора, Дани си отвори втора бутилка минерална вода и се обади в Щатите, за да прослуша съобщенията на телефонния си секретар.

Първото бе от Джейк, който го информираше, че е продал своя картина. „Врътни една шайба, пич! За моя сметка!“

Второто беше от Кейли, която се обаждаше от Крайбрежието, за да му съобщи номера си в „Ойстър Пойнт Ин“. „Обичам те, Дани! Чао!“

После от майка му: „Обаждам се просто информативно. Да ти напомня, че във вторник заминаваме за Ирландия. Кевин знае как да се свърже с нас, ако искаш да ни чуеш. — И след това почти заговорнически: — Защо не дойдеш с Кейли, докато ни няма? Ще оставя ключовете на обичайното място, а Кептън — при госпожа Хъчинс“.

И накрая: „Дан? Здравсти, тук е Адел Сливински от «Римакс». Боя се, че трябва да ти съобщя лоша новина. Не знам дали сериозно искаш имота на Терио... освен ако не те интересува само земята... — Тежка въздишка. — Къщата вече я няма. Снощи е имало пожар и... е, сега там няма нищо. Но исках да знаеш, че имам друга оферта в същия район и мисля, че ще ти хареса“. После продиктува водопад от числа и затвори.

„Дотук беше с документите на Терио“ — помисли си Дани и остави телефона. Изправи се, отиде до прозореца, разтвори завесите и се загледа в улицата. „Започва да става страшничко. Първо Терио, после Пател, а сега и къщата. Много насилие. Въпреки че пожарът може да е вандалщина. Всъщност сигурно е така. Стара къща — никой не живее в нея. Странни истории за «гроб в мазето». Сигурно са били хлапетиите от квартала.“

Успокоителна хипотеза, в която му се искаше да повярва. Представи си как се навиват хлапетата, мятат се в колата и отиват в къщата на Терио. „Диваци. Сигурно са някакви диваци — видели са къщата по телевизията, чули са страшните истории и са решили да си направят свой филм на ужасите. Влезли са вътре, купонясали са, може би са запалили свещи и... избухнал пожар. Кой знае какво се е случило?“

Заспа към десет, седнал пред включения на Си Ен Ен телевизор с вдигнати върху масичката крака. В полунощ група крещящи по улицата пияни американци го сепна от кошмарен сън.

Изобщо не си спомняше какво е сънувал — само че е било кошмар. Не помнеше и как се е съблякъл и си е легнал. Към шест сутринта, когато слънцето грейна през прозореца, Дани беше в леглото.

Още бе прекалено рано, затова излезе да потърси „Хералд трибюн“ с мисълта, че може да има нещо за Джейсън Пател. Повечето

магазини бяха затворени, но намери вестникарска будка на Виа дел Корсо. Купи си вестник и влезе в едно кафене на Пиаца Колона.

Там дълго стоя до касата, наблюдавайки как стават нещата. Първо плащаш, после касиерката предава поръчката на един от барманите и отиваш да си я вземеш.

Заведението беше бъкано с търговци и продавачки, бизнесмени на път за работа и двама италиански войници с пера на шапките. Трима мъже в мръсни сини гащеризони — трябва да бяха работили нощна смяна — играеха карти в ъгъла и пиеха кафе с бренди. Хората бяха жизнерадостни и усмихнати. Слънцето ярко светеше. Всичко бе съвсем различно от Вашингтон и го изпълни с енергия. Ако успееше да уреди разговора с Инзаги, следобед можеше да отиде в Сикстинската капела, да се разходи във Вила Боргезе, да купи подарък за Кейли...

Когато му приготвиха капучиното, Дани седна на медния бар и потърси нещо за Пател във вестника. Ала нямаше. И защо да има? Просто поредното убийство в Америка? Всеки ден се извършваха десетки такива.

И пожари. Адски много.

Слънчевите лъчи нахлуваха през прозорците на кафенето и осветяваха висящата във въздуха завеса от цигарен дим. „Истината е, че искам да приключа с тая история“ — помисли си той. Рим или не, деловите отношения с Белцер го правеха нервен. Прекалено много лоши новини, прекалено много насилие. И колкото и да му беше приятно, самата задача беше прекалено хубава, за да е истина.

Дани изяде втората си кифличка и се смъкна от високото столче. „Просто го направи — каза си той. — И край. Не е трудно. Просто постави въпроса на монаха, който ще ти отговори или с да, или с не. Или получаваш компютъра, или не го получаваш. Така или иначе, след това си отиваш у дома и се захващаш с работа — с истинската си работа.“

Върна се в „Дингилтера“ към седем и половина. Преводачката го чакаше във фойето и се приближи към него, когато Дани поиска ключа си на рецепцията.

— Господин Крей? Аз съм Паулина.

Не бе сигурен как е очаквал да изглежда преводачката — може би четиридесетгодишна, образована, грациозна, с очила. Но жената

пред него беше съвсем различна: тъмнокоса хубавица, най-много тридесетгодишна, с онзи лъскав чар, който струва големи пари. Носеше светлозелен ленен костюм с много къса пола и кафяви обувки от кожа на алигатор с високи токове.

— Здравсти! — само успя да отвърне той.

Паулина с ослепителна усмивка го погледна през гъстите си мигли.

— Мислех, че сте по-стар — кокетно рече тя.

— Аз пък си мислех, че вие сте по-стара.

Онзи мелодичен смях.

— Както и да е, съжалявам, че... изниквам просто така. Ще прием ли кафе?

И без да дочака отговора му, тя се завъртя на токове и се запъти към бара на хотела. Дани зацапука след нея като кутре, едновременно предпазлив и развълнуван, приковал поглед към подгъва на полата ѝ. Тя беше толкова къса, че едва се вместише в рамките на благоприличието, и когато Паулина се настани на високото столче и кръстоса крака, Дани направо онемя.

За щастие изневиделица се появи келнер и го избави от необходимостта да поведе разговор. Преводачката го погледна.

— Капучино?

Дани кимна и отвърна:

— Става.

Когато келнерът се отдалечи, тя каза:

— Извинявам се, че се появих без предупреждение. Но вие не отговаряхте на телефона. Не мога да понасям телефонните секретари, затова... — Паулина сви рамене, дребен жест, който привлече вниманието към дългата ѝ лебедова шия и изящното очертание на ключиците ѝ. — Казах си, просто ще му оставя бележка. И тогава — наистина ослепителна усмивка, — ви видях!

— Хммн! — измънка Дани. Не можеше да повярва, че се държи толкова глупаво. „Стегни се.“ — И... хмм... какво щеше да пише в бележката?

Онзи мелодичен смях.

— За отец Инзаги, естествено. Реших, че е най-добре да му се обадя рано, преди да излезе някъде... — Тя разпери ръце и ги размаха. — Не знам, да се моли или нещо подобно. Нямам представа какво

вършат монасите по цял ден. Искам да кажа — къде ходят. Е! Сега вече знам.

— Значи се свързахте с него!

— Да!

— И какво върши по цял ден отец Инзаги?

— Работи в библиотеката на Ватикана.

— Върху какво?

— Той е... как се казва? Дигитализира старопечатните издания.

— Сериозно?! — рече Дани.

Тя кимна с усмивка.

— И какви са тия... старопечатни издания?

— А, добре — отвърна Паулина. — Боях се, че знаете какво представляват, защото аз не знаех и трябваше да попитам. Ако вие знаете, а аз — не, щеше да е лошо, защото... е, нали работя с думи.

Тя се наведе към Дани, привидно без да забелязва въздействието на деколтето си върху него. Той се опита да не поглежда, ала това бе горе-долу също толкова лесно, колкото да не се подчини на закона за земното притегляне. Очите му се плъзнаха по тъмната линия. Сянката и изпъкналостта на зърната й...

— Старопечатните издания — с блещукащи очи каза преводачката. — Струва ми се малко зловещо, нали? Но не — това просто са книги, отпечатани преди шестнайсети век. Този монах, Инзаги, е специалист. По книгите или по компютрите. Според мен и по двете. Но толкова отдавна работи в архива, че му викат Царя на плъховете. Така наричат монасите, които работят с книги. Книжни плъхове! А той е техният цар. — Тя се смъкна от столчето и се изправи. — Извинете ме за момент. — И усмихнато се отдалечи с полюляващи се хълбоци, привличайки като магнит погледи от всички страни.

Келнерът се появи след миг. С бързина и замах на крупие той поднесе две порцеланови чаши, пълни до половината с кафе, бяла каничка с разпенено мляко и комплект от калай и стъкло, съдържащ четири вида захар.

Дани отпи глътка от прекрасното кафе и се заслуша в прибоя на разговорите наоколо. Още една глътка, последвана от тишина, толкова внезапна, че го накара да вдигне поглед. И я видя да се приближава

към него. Чантичката предизвикателно подскачаше на хълбока ѝ. Човек трудно можеше да устои да не я зяпне.

— Докъде бях стигнала? — попита Паулина, когато остави чантичката си на бара и се настани на столчето.

— Говорехте за плъхове.

— Точно така! — Тя отпи глътка кафе, остави чашата и стана сериозна. — Както казах, сутринта разговарях с Инзаги. И му обясних защо искате да се срещнете с него — в общи линии. Споменах, че е полицейски въпрос, свързан с професор Терио.

Дани кимна с глава.

— И той?...

— Имате среща на обяд. Направих резервация в едно страхотно ресторантче на Виа деи Картари. Мисля, че ако му предложите обилна храна и малко вино — или може би много вино — ще ви помогне.

— Ами вие? Ще дойдете ли?

Преводачката поклати глава.

— Той отлично говори английски. Учил е в Шотландия. По-добре ще се справите без мен.

— О, съмнявам се — увери я Дани и мигновено се разкая за думите си. „Защо просто не ѝ намигнеш, докато си на тая вълна?“

Очите ѝ заблещукаха.

Почувства се като свиня. Въпреки че не беше направил нищо (засега), въпреки че и с пръст не бе докоснал жената, изневярата спрямо Кейли беше свършен факт, макар и само във въображението му.

— Благодаря ви — с весели пламъчета в тъмните очи каза Паулина. — Но мисля, че е най-добре да сте само двамата.

Дани разочаровано сви рамене. Пресегна се към каничката с мляко, наля си малко и разбърка кафето. В този момент погледът му попадна върху чантичката ѝ, която лежеше на бара. Копринена, с цвят на пресни броколи, тя се затваряше с шнурче, което не беше стегнато. И вътре зърна бял хартиен цилиндър на тампон, а до него — тъмносин цилиндър на пистолетна цев.

Рязко отмести очи, после пак погледна. Бе чувал да казват, че оръжията не изглеждали истински, когато ги видиш — приличали на играчки. Това беше достатъчно малко, за да е играчка, ала нямаше грешка. Пистолетът в чантичката ѝ бе истински и лесно се скриваше. „Може да е нормално — помисли си той. — Може би в Рим жена като

Паулина има нужда от някаква защита. Може би в Рим всички хубави жени са въръжени.“

— Е, ще ви напиша името на ресторанта. Резервацията е за дванайсет и половина. — С тези думи преводачката извади писалка от чантичката си и написа адреса върху хартиена подложка за чаша.

— За колко време ще стигна дотам? — като взе подложката, попита Дани.

Тя чаровно сбърчи лице и се залюля настрани.

— За двацет минути, ако отидете пеш. — Наелектризиращата усмивка. — И за повече, ако вземете такси. — После си погледна часовника, махна на келнера и имитира писане във въздуха.

— Аз ще платя — каза Дани.

— Добре, защото наистина трябва да тръгвам — отвърна Паулина, изправи се и приглади полата си. — Ако имате нужда от нещо, ще ми се обадите, нали?

— Да. — Той също стана на крака.

Тя се наведе към него и косата ѝ погали лицето му. Дани усети шеметен аромат на скъп парфюм, когато Паулина го целуна по двете бузи. За разлика от въздушните целувки, с които бе свикнал в галерията, устните ѝ наистина докоснаха кожата му — и втората целувка продължи малко повече. Усети дъха върху бузата си. После италианката се отдръпна назад, но още държеше раменете му с протегнатите си напред ръце.

— О, не! — изкиска се тя. — Измацах ви с червило. — И го избърса със салфетка, която хвърли на бара. — *Buona fortune!*

И си тръгна, преди Дани да успее да каже нещо.

„Ресторантчето“ не беше уютното заведение, което си представяше. Нямаше карирани покривки, нито бутилки кианти, увити в лико. Отличаваше се с модерен минимализъм, морскосини стени и маси, покрити с бял тюл. Дани се представи на метрдотела и той го заведе при маса до прозореца, където седеше пълен дребен мъж на петдесетина години. Когато го видя да се приближава, мъжът се изправи.

— *Investigatore!*^[4] — почтително кимна с глава той. — Приятно ми е. — Двамата се ръкуваха.

Монахът носеше тъмносин костюм, който беше виждал и по-добри времена. Блясъкът по маншетите беше свидетелство за дълга употреба, а дупчиците по единия ръкав — за молците във Ватикана. Единственият признак за връзката на сътрапезника му с религията бе златното кръстче високо на ревера.

Появи се келнер с менюта и попита какво ще пият. Дани обикновено не пиеше на обяд, но предложи бутилка вино и отстъпи на Инзаги да го избере. Монахът се зае с удоволствие — сложи си очила за четене и скептично проучи листата на вината, после я затвори и я подаде обратно на келнера. Последва кратък разговор, след което сервитьорът се завъртя на токове и отиде да донесе избраната бутилка.

Инзаги се отпусна назад на стола и започна да бърше стъклата на очилата си, като наблюдаваше Дани.

— Много сте млад — заключи той.

Дани сви рамене.

— За инспектор, искам да кажа.

Дани кимна.

— Е, сигурно сте много интелигентен.

Дани устоя на импулса отново да свие рамене, но не знаеше точно какво да каже. Затова кимна, като си мислеше: „Не започва много добре“.

Монахът като че ли не забелязваше нищо.

— Смаях се, когато чух за смъртта на Кристиан — поклати глава той. — Все не успях да се свържа с него. Пращах му имейл след имейл, обаждах се по телефона и... нищо. Затова се свързах с университета. И те ми казаха. Самоубийство!

Инзаги разтърси глава, сякаш за да проясни мислите си.

— Значи се изненадахте? — попита Дани.

— Дали съм се изненадал? Естествено! Не твърдя, че нямаше проблеми, тревоги. Но трябва да разберете: той беше човек, който обичаше живота! Човек с невероятно чувство за хумор. Макар че... — Монахът се наведе към него и поверително прибави: — Шегите му бяха ужасни.

Дани се усмихна.

— Какво искате да кажете?

Инзаги го погледна раздражено.

— Сигурно е заради езика. Моят английски е...

— Отличен!

— Не, не. Просто е нормален. А Крис, той винаги правеше... каламбури. Ужасни каламбури според мен, но пък... може аз да не съм ги разбирал заради езиковата бариера.

Дани любезно кимна с глава.

— Пример! — заяви монахът. — Питам ви: какво му е смешното на „Хей-хо, Терио“?

Дани се подсмихна.

— Не е много смешно.

Това май беше от някакво детско стихче, помисли си той.

— И аз така смятам — отбеляза Инзаги. — Просто не е смешно. Но всеки път щом го кажеше, той се заливаше от смях. „Хей-хо, Терио!“ И си умираше да се киска. — Монахът поклати глава.

— Толкова често ли го повтаряше?

Инзаги кимна с усмивка.

— Да. Това беше неговият... как се казва? „Подсещащ въпрос“, в случай че забрави някоя парола — поясни той. — После усмивката му се стопи и монахът стана мрачен. — Аз го подведох.

Дани го погледна озадачено.

— Защо така?

Отец Инзаги сви рамене.

— Защото ми беше приятел! — Той тежко въздъхна. — Трябваше да съм по-отзивчив към чувствата му. Трябваше да усетя! Но... нямах представа.

Монахът с надежда хвърли поглед на Дани в търсене на съчувствие.

— Мисля, че повечето хора се чувстват така, когато някой умре... по такъв начин — отвърна Дани. — Даже да е било злополука, те си казват „Ако бях с него, сега щеше да е жив“. Но обикновено никой не може да направи нищо. Никой не е можел да го предотврати.

Келнерът пристигна с бутилка „Барбареско“, отпуши я със замах и зачака Инзаги да заяви, че виното е добро. След като монахът одобрително кимна, сервитьорът напълни чашите им и взе поръчката. Когато се отдалечи, италианецът се наведе напред и притеснено каза:

— Чудя се, господин инспектор...

— Да?

— Чудя се дали... може да видя документите ви?

Въпросът изненада Дани, а не трябваше. В гърдите му нахлу адреналин и устните му се свиха в нервна усмивка. Телефонното представяне беше едно, но лъжата бе нещо съвсем лошо. Да излъже, че е ченге. Какво си мислеше?

— Няма проблем — отвърна той и извади служебната карта, която бе получил от Белцер.

Монахът я взе с извинителен поглед.

— Просто сте твърде млад — каза Инзаги. — Очаквах някой по-възрастен. — Почти без да погледне документа, той засрамено му го подаде обратно. — Извинявайте.

Дани поклати глава.

— Хубаво е да си предпазлив — човек никога не знае...

— Така е — потвърди монахът.

— Е... казаха ли ви какво се е случило?

— Не. — Инзаги любопитно го погледна и поклати глава. — Има ли значение?

— Ами това е една от причините да съм тук. Било е извънредно необикновено „самоубийство“.

Монахът се намръщи.

— Защо?

Дани описа обстоятелствата, при които бяха открили Терио, наблюдавайки лицето на събеседника си. Първоначалното опечалено изражение на Инзаги се замени с отвращение. Накрая отпи голяма глътка вино и избърса устата си със салфетката.

— Боже мой! Това е ужасно странно. Искам да кажа...

Дани го погледна мрачно.

— Въпреки че! — Инзаги вдигна показалец. — Въпреки че! — повтори той и разклати пръста си като Фидел Кастро. — Има прецеденти.

Дани запремигва учудено.

— Нима?

Монахът тържествено кимна с глава.

— Е, аз пък никога не съм чувал за такова нещо. Повечето хора скачат от мостове или се застрелват — упорстваше Дани. — Или гълтат таблетки.

— Да, разбира се, прав сте. Но в контекста на вярата — в контекста на християнството — тези неща имат дълга история.

— Наистина ли? — озадачено попита Дани. Неговото религиозно възпитание бе минимално, но ако хората масово се зазиждаха в името на Иисус, трябваше да е чувал за това. — Дълга история ли?

Инзаги отпи голяма глътка вино, вдигна чашата си на светлината на прозореца и се наслади на цвета.

— Светът е враг на спасението — заяви той. — И винаги е бил. Той е бойно поле за душата, мястото, където плътта се среща с дявола. Напуснете света, и дяволът не може да се добере до вас. — Нова глътка вино и монахът се наведе напред. — Наричали са се анахорити, от гръцкия глагол „анахорео“ — оттеглям се. Първите анахорити отивали в пустинята и живеели в пещери. Най-странни били стилитите, които прекарвали живота си на върха на колони.

— Колони ли?

— Класически руини — поясни монахът.

— И са прекарвали живота си там?! Седнали на върха?

Инзаги кимна.

— По-голямата част от живота си — потвърди той. — По-късно, през средновековието, били... зазиждани живи. В стените на черквите. Северните стени.

— Зазиждани живи — повтори Дани.

— Струва ми се, че това е точният израз. *Per seppellire vivo*. Погребан жив. Това са думите, нали?

Дани кимна.

— Да, това са думите.

— И аз така си мислех, но моят английски понякога... сдава багажа. Тези анахорити били затваряни в малки клетки, анахорети, зад олтара. Анахоретите имали прозорчета, нещо като амбразури, през които светите мъже гледали службата и получавали храна. Но щом ги затворели вътре, повече никога не излизали. Нямало врати.

Дани се смая. Замисли се как ли е изглеждало това — не от гледна точка на анахоритите, които очевидно са били луди, а от гледна точка на онези, които бяха ходили на черква да се молят. Очи в стените. Той потрепери.

Инзаги се подсмихна.

— Не са били само мъже — прибави монахът. — Имало и жени. И също като мъжете, щом ги зазиждали, щом станели затворнички на вярата, те били мъртви за света. Само се хранели.

— Божичко! — промълви Дани.

— Трябва да прочетете книгата на Крис — каза Инзаги. — Тя е научна, четете се малко трудно, но си струва — особено главата за „насилствените анахорити“, както ги нарича той.

Дани се намръщи.

— И какви са били пък те?

— Това са анахорити, които не са искали да са такива — поясни италианецът. — Мъже и жени, бебета и деца, които са били зазиждани въпреки волята им.

Келнерът се появи със салатите им, по три пъти завъртя мелничната за черен пипер над всяка от чиниите и се оттегли с тихо „Prego“.

— Онези анахорити, които не са искали да стават такива... — започна Дани.

— Наистина трябва да прочетете книгата на Крис. Имате ли я?

Дани кимна с глава.

— „Сияйната гробница“. Да, нося я със себе си.

— Всичко е вътре — каза Инзаги.

— Довечера ще я прегледам.

Монахът сви рамене и се наведе напред.

— Знаете ли, трябва да кажа, че не съм съвсем наясно защо сте тук, господин инспектор. Щом Крис се е самоубил...

— Тъкмо това е проблемът — отвърна Дани. — Не сме абсолютно сигурни, че се е самоубил.

От устните на Инзаги се изтръгна тихо „ахааа“. Той безмълвно остави вилицата си на масата, склучи длани в скута си и погледна събеседника си право в очите.

— Възможно е господин Терио да е бил убит — каза американецът.

Монахът бавно кимна.

— Това е по-логично — реши той.

Беше ред на Дани да се изненада.

— Нима?

Инзаги продължаваше да кима.

— Когато напусна Рим, Крис беше разстроен. И разтревожен. Може би нещо повече от разтревожен. Може би уплашен.

Изведнъж Дани се почувства длъжен наистина да играе ролята на инспектор.

— Защо?

— Беше му се случило нещо.

— В Рим ли?

— Не — отвърна монахът. — В Източна Турция.

„Връзва се“ — помисли си Дани. Терио беше прекарал част от отпуската си там и дори след завръщането си в Щатите се бе обаждал в Истанбул, така че...

— Какво е правил там?

Инзаги безпомощно разпери ръце.

— Проучвания.

— Върху какво?

— За новата си книга. „Аватарите на синкретизма“. — Монахът се усмихна. — Не го биваше много в заглавията.

Дани се намръщи. Почти знаеше какво означават тези думи. Преди пет-шест години бяха влизали през едното му ухо и бяха излизали през другото по време на лекциите по източни цивилизации във втори курс. Да видим: „аватар“. Той свъси вежди.

Инзаги забеляза озадачението му и се смили над него.

— Кристиан изучаваше основателите на някои религии в Близкия Изток, религии, включващи елементи от други религии.

— Например?...

— Мани и Зороастър — отвърна монахът. — Баха Алах и шейх Ади.

Първите три имена му бяха смътно познати, сякаш бяха от въпрос с няколко възможни отговора от онзи тост във втори курс. Те бяха свързани с три неясни религии: манихейство, зороастризм и бахайство. Шейх Ади не му говореше нищо, но това не беше проблем. Полицейските инспектори не са длъжни да знаят такива неща. Затова каза „аха“, отпи глътка вино и напълни устата си със салата.

Отец Инзаги отново му се притече на помощ.

— Всички те са основатели на религиозни секти в Близкия и Средния изток.

— И аз така си помислих.

— Значи сте чувал за тях?

Беше ред на Дани да свие рамене.

— За повечето.

— Но не и за шейх Ади.

Дани кимна.

— Така си и знаех — каза монахът. — Езидите не са много известни.

— Езидите ли?

— Шейх Ади е такъв.

Дани избели очи. Ролята на не особено интелигентния инспектор се оказваше смущаващо лесна.

— Това е кюрдско племе — поясни Инзаги. — Етническа група.

Дани навъсено кимна. „Кюрди — помисли си той. — Сега пък кюрди.“ Истината бе, че нямаше каквато и да било представа за тези неща. Например за кюрдите. Знаеше само, че живеят в Турция или Ирак (или може би Иран) и че са преследвани. И толкова. Един факт, може би два, и с това изчерпваше цялата тема за кюрдския народ.

— Шейх Ади е техен пророк — прибави Инзаги, взе вилицата си и набучи хапка салата.

— Чий пророк?

— На езидите — отвърна монахът. — Крис беше там, за да изучава Черното писание. — Инзаги се усмихна. — Това е тяхната Библия — поясни той. — Тяхното свето писание.

Дани се облегна назад, за да позволи на келнера да им поднесе основното ястие — превъзходна наглед пържола за Инзаги и лингуини за него, поръсени с черни трюфели. Зачуди се как да насочи разговора към компютъра.

— Тогава защо го наричат „Черно писание“? — небрежно попита той.

Инзаги замислено задъвка пържолата си.

— Кой знае? — след малко отвърна той. — Не съм наясно защо езидите правят нещата така, както ги правят. Става дума за хора, които се молят на ангела паун!

Дани отново се изненада.

— Пауни ли обожествяват?

— Сатаната — поясни Инзаги.

Дани се подсмихна.

— Извинявайте, отче, но... как се прехвърлихте от пауните на сатаната?

Монахът се усмихна малко покровителствено.

— Те са символ на дявола.

— Пауните ли?

— Да.

Дани се замисли.

— Значи казвате, че тия кюрди... се кланят на дявола, така ли?

— Да, но не всички кюрди, в никакъв случай. Повечето са мюсюлмани.

— Само онези... как бяха? Езидите.

— Да. Езидите почитат сатаната.

Дани го зяпна.

— Шегувате се.

Монахът поклати глава и задъвка пържолата си.

— Хм... онзи сатана ли имате предвид?

Инзаги кимна и обясни, че макар някога да били многобройни, днес езидите наброявали едва около милион.

— Много дълго са ги преследвали — каза той. — Представям си. Понесли са ужасни страдания — първо като кюрди и после като езиди. Това е двойно проклятие.

Дани сви рамене.

— Ами да, щом почиташ дявола, няма начин да не те критикуват.

Инзаги се засмя.

— Не е каквото си мислите. Те не принасят в жертва деца, нито летят на метли. Съзнателно са решили да почитат сатаната, защото в Черното писание се казва, че на осмия ден Бог се уморил от света и го предал на дявола. За тях дяволът не е зъл, той е Тауз, нещо като главен ангел.

— Като Луцифер.

— Като Луцифер без падането, да.

— Интересно, но... да се върнем на Терио... казвате, че е бил разстроен след престоя в Турция.

Монахът се разшава на стола си, сякаш изведнъж му стана неудобен.

— Точно така.

— И? Какво се е случило?

Инзаги пое дълбоко дъх.

— Според Крис ли?

— Да.

— Ами Крис каза... знам, че звучи нелепо, но... той каза, че видял дявола.

Дани се чудеше какво да каже. Накрая се сети:

— Моля?

— Казах, че той каза... че е видял дявола. — Нервен смях.

— Стига бе!

Монахът поклати глава.

Дани се чудеше дали да се смее, или да плаче. Може да беше католик, обаче религията никога не бе представлявала сериозна част от живота в семейството му. Дълбоко в себе си приемаше вероятността да съществува Бог, но произхождаше от стар род грешници — всъщност агностици. Освен две негови лели стари моми, които бяха набожни, ролята на църквата в живота на рода Крей се изчерпваше с някои церемонии. Те се женеха в черква и понякога кръщаваха там децата си (собственото му кръщелно свидетелство беше в кафяв плик в най-долното чекмедже в скрина на майка му). Църквата ръководеше техните погребения и им помагаше в самото погребване. Някои дори донякъде редовно ходеха на служба, особено когато остарееха — въпреки че родителите му още не бяха стигнали до този момент. Но никой от семейството му (освен лелите) не беше религиозен — никой не вярваше в дявола.

Злото беше реално, знаеше го, но нямаше въплъщение. Дяволът бе като... Баба Яга.

— И как е изглеждал? — накрая попита Дани. — С рога и опашка, така ли?

Монахът леко смутено поклати глава.

— Само спомена, че се возел в бентли.

— Дяволът?!

— Да.

— И къде е било това?

— Някъде в Източна Турция. — Инзаги с лукава усмивка се наведе напред и прибави: — По-логично е дяволът да има ролс, не смятате ли?

Дани неуверено се подсмихна. Как трябваше да отговори на това? Какво би казал един полицаи? Дали монахът го изпитваше, или се шегуваше?

— Странно — каза той.

— Съгласен съм.

Когато келнерът вдигна чиниите, Дани реши, че е време да премине на въпроса. Той извади квитанцията от „Федерал Експрес“, която бе открил в боклука на Терио, и попита Инзаги дали може да види компютъра на професора.

— Надявахме се в него да има нещо, което да помогне на следствието.

Монахът се намръщи и Дани си помисли: „Започва се!“.

— Не е у мен — отвърна Инзаги.

— Защо?

— Защото още е на митницата. — Според италианеца трябвало да се плати вносно мито от над милион лири — около петстотин долара. Дотогава лаптопът щял да остане на товарния терминал на летище „Леонардо да Винчи“. — Знаете как е — каза монахът. — Поисках средства, но това може да отнеме месеци. И истината е, че ще е чудесно да имам лаптоп, но всъщност нямам нужда от него. Мога да използвам други компютри.

— Тогава защо ви го е пратил?

Инзаги се подсмихна.

— Просто като подарък. Винаги съм искал лаптоп, а Крис все се оплакваше, че лаптопът му бил тежък. Шегуваше се, че „портативен“ и „компютър“ били несъвместими думи.

Дани се засмя.

— Значи просто е искал да се избави от него.

— Точно така — потвърди монахът. — Но се оказа, че не е толкова евтин. Ако го беше пратил на служебния ми адрес във Ватикана, вече щеше да е при мен. Но той го прати на домашния ми адрес, на Виа дела Скрофа. Тук е Рим и затова трябва да платим на Цезар.

Дани се замисли за миг, после се наведе напред и опря лакти на масата.

— Ами ако аз го освободя от митницата? — попита той. — За сметка на управлението. И след като го проверя, ще се погрижа да го получите.

Монахът прехапа устни, отпусна се назад и се замисли. След малко кимна в знак на съгласие, бръкна в джоба си, извади красива

визитка и му я подаде.

— Горният номер е на апартамента ми в Каза Клера. Обикновено вечер съм там. Но винаги можете да се свържете с мен по мобифона — освен когато съм в църква. Тогава го изключвам.

— Страхотно — отвърна Дани. Той написа номера на мобилния си телефон върху гърба на една от визитките на Франк Мълър и я подаде на монаха.

— Ще ви дам писмо за митницата — обеща Инзаги. — И копие на митническата декларация. Не би трябвало да имате проблеми на летището.

— Много любезно от ваша страна.

— Аз трябва да ви благодаря — каза италианецът.

[1] Добре дошъл! Говорите ли италиански? (ит.). — Б.пр. ↑

[2] Много добре (ит.). — Б.пр. ↑

[3] Това е Вила Боргезе, естествено! (ит.). — Б.пр. ↑

[4] Детектив, следовател (ит.). — Б.пр. ↑

8.

От ресторанта отидоха пеш във Ватикана по лабиринт от древни улици, толкова тесни, че дори в летен следобед като този царуваше постоянен здрач. От време на време завиваха на поредния ъгъл и се озоваваха на площад, окъпан в ярки слънчеви лъчи. След миг светлината отново помръкваше от златна в сребърна.

Прекошиха Тибър по пешеходен мост на запад от замъка Сант'Анджело. Мостът представляваше нещо като пазар на открито, където смугли араби и апатични африканци продаваха всичко — от хашиш, чадъри и карикатури до оловни войничета с батерии, които пълзяха по корем с пушка в ръце.

Продължиха по горещата Виа дела Концилиационе — широк булевард, отвеждащ туристите и туристическите автобуси направо на площада „Свети Петър“, където имаше цяло море от сгъваеми столове в очакване на появата на папата. Инзаги преведе Дани през швейцарските гвардейци на портала и го придружи по древна уличка до огромен двор — Кортиле дела Пинйе. Заобиколен от аркада кафяви сгради, дворът бе разделен с калдъръмни алеи и зелени участъци. В средата бликаше грамаден фонтан. В отсрещния край за радост на Дани се издигаше гигантска мраморна шишарка, висока около два метра и поставена върху великолепно изваян капител.

— Откъде е?

Монахът сви рамене.

— Подарък — отвърна той. — Или е открадната отнякъде.

Минаха през аркадата и влязоха в сграда, толкова модерна отвътре, колкото древна отвън. Инзаги се разписа за двамата на малка регистратура и го заведе при ескалатор, с който се спуснаха два етажа надолу и се озоваха на нещо като мецанин — ярко осветена остъклена чакалня. Зад стъклото се виждаше подземно хранилище на книги и ръкописи, изправени, облежани и натрупани върху километрични стелажи. Наблизо имаше малка табела с надпис: ARCHIVIO SEGRETO^[1].

— Преди десетина години направихме основен ремонт — поясни монахът. — Всъщност пълно преустройство. Нямаше достатъчно място за ръкописите. И сега имаме това! Четирийсет и три километра евтини метални стелажи. Можем да провеждаме маратони върху тях. — Той се усмихна. — Ако ме почакате малко, ще приготвя документите.

Дани остана в компанията на възрастна монахиня, която седеше на невероятно старо бюро, без да му обръща внимание. Тя тихо говореше по микрофон, вперила поглед в модерен компютърен монитор и отпуснала дясната си длан върху мишката.

Накрая Инзаги се върна с дебел плик в ръка.

— Извинявайте, че се забавих, но ви давам копие от митническата декларация и писмо, с което ви упълномощавам да вземете компютъра от мое име. Не знам дали наистина е нужно такова пълномощно, но... — Той се засмя. — В Италия винаги е хубаво да имаш повече документи.

— Благодаря.

— Нали ще ми съобщите каквото научите?

— Непременно — обеща Дани.

Всичко върви чудесно, помисли си той. Най-трудната част от работата, онази част, от която се беше страхувал — да излъже монаха, че е ченге — бе приключила. И изобщо не беше толкова сложно. Напротив, бе минало толкова добре, че този великодушен човек дори му беше написал пълномощно.

— Според вас колко време ще ви трябва? — попита Инзаги.

Американецът се поколеба. Белцер едва ли щеше да задържи компютъра много дълго. Но пък какво знаеше той? Ако файловете бяха шифровани, можеше да отнеме доста време. От друга страна, след като копира файловете, самият лаптоп ще е излишен.

— Не много, освен ако не извадим късмет — отвърна Дани. — Ако открием нещо, ако има улики... — Той остави изречението недовършено и разпери ръце. — Тогава може да отнеме известно време.

Монахът кимна.

— Разбирам. Е, имате номера ми и аз имам вашия.

— Точно така.

— Но ми се струва, че няма смисъл да опитвате днес.

— Какво да опитвам? — попита Дани.

— На летището — отвърна Инзаги и посочи часовника на китката си. — Вече е три и при тези задръствания... няма да успеете.

— Митницата работи до пет — каза Дани. — Проверих.

Монахът кимна с глава.

— Разбира се. Но това означава, че ще затворят в четири. — Той се подсмихна и го поведе към ескалатора, където му махна за сбогом с толкова искрена усмивка, че бавно издигацият се от дълбините на библиотеката Дани бе преследван от спомена за нея по целия път до хотел „Дингилтера“. Любезността на италианеца му подейства потискащо.

Ала не и следобедът. Слънцето ярко светеше и Рим беше реалност. Той се качи с асансьора до стаята си и извади от сака „Сияйната гробница“. Книгата бе пристигнала преди два дни и още не я беше разтварял. Сега видя, че е доста тънка, със снимка на Терио върху прашната обложка — същата снимка, която бяха публикували над некролога във „Вашингтон Поуст“. Дани я пхна под мишница, спусна се отново с асансьора, излезе навън и взе такси.

— Вила Боргезе — каза той и прибави: — Per favore.

Пътуването бе кратко и както подозираше, паркът се оказа идеалното място за четене в летен следобед. Огромни чинари хвърляха сянка върху морави и пейки. Разхождаха се влюбени. Играеха деца. Продавачи на сладолед бутаха колички по алеите. Дани си купи чашка фъстъчен сладолед, седна и започна да чете.

Първата половина от „Сияйната гробница“ беше посветена на ранните анахбрители. Терио разказваше историите им и твърдеше, че свети Антоний Египетски и други след него станали причина за появата на западното монашество. Защото, смяташе професорът, религиозните отшелници неизбежно привличали последователи. По ирония на съдбата колкото по-пълно се откъсвали от света и се оттегляли по-навътре в пустинята, толкова по-голяма била вероятността да излязат от отсрещната страна начело на цяла свита. Това си имало и хубавата страна: именно монашеските ордени съхранили писаното слово през Тъмните векове и така спасили западната цивилизация от невежество и мрак.

Всичко това беше интересно, но вниманието на Дани привлече една глава в края на книгата. Когато разглеждаше проблема за „насилствените анахорити“, Терио пишеше за една балада или народна песен, датираща отпреди повече от хиляда години, наречена „Вградена невеста“. Тя била разпространена от Бомбай до Букурещ. На различни езици и диалекти имало над седемстотин варианта на песента.

В сръбския вариант жената била зазидана в стените на една крепост, в Турция — на кервансарай, а в Персия — в мост. И винаги за „късмет“ или в случая с мостовете — за да бъдат умилоствени речните богове, разгневени от нахлуването в техните владения.

Според Дани най-трогателен беше трансилванският вариант. В тази песен група зидари строят манастир далеч от дома, ала нощем някой разрушава зида им. Твърди се, че го правят „духове“ и мъжете са уплашени: никога ли няма да се завърнат у дома? Главният зидар чува глас, който му казва, че могат да умилоствят речните духове единствено с принасяне в жертва на жена. И по-конкретно — първата жена, която дойде на строежа, трябва да бъде вградена в основите на мост. Облекчен, че е намерен изход, зидарят разказва това на другарите си и те заедно взимат решение: първата жена, която дойде, ще бъде погребана жива. На другата сутрин всички тревожно наблюдават пътя и скоро в далечината се задава жена. Когато се приближава, вълнението на главния зидар се превръща в ужас, защото вижда, че това е неговата млада невеста, дошла отдалеч, за да му донесе цветя, храна и вино. Зидарят моли Бога да я накара да се върне там, откъдето е дошла, ала не би. И така, тя е зазидана в стената, а зидарят умира от мъка.

Терио признаваше, че има също толкова интерпретации на смисъла на тази песен, колкото са вариантите на текста. За някои постмодерни учени тя била „убийствена метафора на семейния живот“ (при който жената „образно била вграждана в брака, за да се запази нейната добродетелност“). Друг коментар предполагаше, че песента представлява „символично зазидане на сърби“ от мюсюлмански нашественици.

Според Терио обаче, песента трябвало да се разбира буквално. „Вградена невеста“ била ни повече, ни по-малко устно предание — народно описание на исторически обичай, при който се жертвали живи жени и деца за осигуряване на успеха на важни строителни начинания.

Като доказателство за тази практика той привеждаше примера с вграждането на жена, за която се твърдяло, че е девствена, в стена на замъка Нийдер Мандершайд в Германия. Друг пример бил мостът на бременската крепост: когато през XIX век го разрушили, установили, че в основите му има детски скелет. Още свидетелства били открити при реставрирането на английски черкви и френски катедрали. Терио мимоходом споменаваше, че според някои учени детската песничка „Лондонският мост“ се отнасяла точно за тази практика. Песента неканена прозвуча в главата на Дани:

*Лондонският мост пада,
пада, да, пада.
Лондонският мост пада,
мила ми госпожо.
Ключовете ти вземи и я заключи,
заключи я, да, заключи.
Ключовете ти вземи и я заключи,
мила ми госпожо.*

Стихчетата изглеждаха безсмислени. Какви ключове? Кого да заключат? Това ли беше смисълът: да заключат някаква госпожа, за да не падне мостът? Божичко! Побиха го тръпки.

Това бяха вледеняващи истории, разказани сухо, но занимателно, и когато най-после затвори книгата, Дани с изненада установи, че е вечер. Лампите в парка незабелязано се бяха включили и дългите следобедни сенки се бяха разтворили в мрак.

Той стана и се запъти към далечната светлина с надеждата, че това е Пиаца дел Пополо. Не че имаше значение. Дотолкова бе потънал в мисли, че спокойно можеше да се изгуби. По някое време щеше да намери такси да го закара в хотела, където щеше да вечеря и да си легне. Засега просто се разхождаше в парка край статуи на поети и революционери от Третия свят, стиснал „Сияйната гробница“ зад гърба си. За пръв път се чудеше дали Крис Терио не е бил принуден да се самоубие. „Ами ако е бил «насилствен анахорит»? Кой може да е извършил такова нещо? Да погребее някого жив?“

Дани се отърси от тази мисъл, но и следващата не беше много приятна. Ако Терио наистина се бе самоубил и се беше зазидал в мазето, за какво е мислил, зачуди се той. „За какво е мислил, когато е поставял последната тухла?“

Утрото бе горещо и кожата му лепнеше от пот, докато стоеше на митническото гише на летище „Леонардо да Винчи“. Зад гишето елегантен млад мъж тракаше на древна пишеща машина и в ъгълчето на устата му димеше цигара. Митническият служител бе удивително съсредоточен, сякаш клавишите бяха загадка от огромен мащаб. От време на време бавно връщаше валяка, примижаваше през дима и продължаваше да пише. Накрая спря и също толкова бавно прочете написаното.

— *Va bene* — заяви той, завъртя валяка и извади листа. После се изправи и плъзна документа по плота. — Подписва.

Дани се подчини и митничарят подпечата и също подписа листа. После посочи някаква цифра (1,483,000) и каза:

— Сега плаща.

Дани отброи банкнотите от пачката, която същата сутрин беше получил в банката. Италианецът ги подреди и ги прибра в чекмеджето под гишето. Заклучи го, измърмори нещо, което Дани не разбра, и изчезна в задната стая. След минута се върна с колет в ръце и го поднесе така, сякаш е корона върху възглавничка.

— *Grazie!*

— *Prego!*

На връщане Дани седеше на задната седалка на таксито с пакета. Имаше намерение да прати компютъра с „Федерал Експрес“ на Белцер, но му хрумна, че би трябвало да копира съдържанието на диска. Куриерската служба обикновено не губеше пратки, но всичко се случва. Ако този път се случеше нещо, Дани щеше да изгуби адски много пари. По-добре да копира файловете на дискети, за всеки случай.

По негово указание шофьорът спря на тротоара пред малък магазин за канцеларски стоки на *Via del Corso* и отвори футболен вестник. Дани влезе вътре и купи кутия дискети и опаковка етикети.

После се върна в хотелската си стая, седна на леглото и с нож за писма внимателно отвори пакета.

Както се надяваше, лаптопът беше в черно куфарче с всичките си аксесоари, включително външно флопи и адаптери за италиански контакти. Трябваше му само минута да го включи и веднага влезе в главната директория.

Откри десетина поддиректории с текстови файлове. Останалите бяха системни и програми, които изобщо не му трябваха. Затова копира директориите и текстовите файлове на дискета. Накрая пъкна дискетата в един от пликовете на хотела, написа отгоре „Терио“ и го прибра в сака си. После върна лаптопа в куфарчето и го постави обратно в картонената кутия.

Беше време да се обади на Белцер. И да си получи хонорара.

Телефонният номер на адвоката бе отпечатан върху визитката му и Дани го набра по мобилния телефон. Връзката бе чиста, абсолютна тишина, нарушавана от далечно електронно цвъртене. После:

— Prego.

— Хмм... търся господин Белцер?

Гласът мигновено се стопли.

— Даниъл! Приятелю! Харесва ли ви Вечният град?

— Направо съм шашнат.

— Чудесно! Имате ли новини за мен?

— Имам добра новина.

— Отлично! Значи сте се срещнали с монаха.

— Още по-добре — компютърът е у мен.

— Какво!? Страхотно!

— Да. Как да ви го пратя? — попита Дани с химикалка в ръка. — Мислех да използвам „Федерал Експрес“...

Белцер се подсмихна.

— Ами да, предполагам, че бихте могли. Но защо да не спестим малко пари?

— Добре... как да...

— Защо не се качите с асансьора?

— Какво? — Дани реши, че нещо не е разбрал.

— Казах, че можете да ми го донесете с асансьора. Аз съм на третия етаж.

Дани запремигва с клепачи. Това шега ли беше? Реши, че не е и се запита какво прави той тук и откога е в Рим. Мисълта, че Белцер е в същия хотел по същото време — без Дани да знае — неясно защо го смущаваше. Караше го да изпитва клаустрофобия. „Но пък защо да не е тук? Може би винаги отсяда в този хотел, затова ме е пратил в него. Може да има работа в Рим.“ Не че имаше значение. Това даже улесняваше работата му.

— В коя стая? — попита той.

Белцер явно се подсмихна.

— Всичките.

— Целия етаж ли?

— Просто мярка за сигурност — поясни Белцер. — Така или иначе, това ми осигурява спокойствие, пък и са само няколко стаи.

„Само няколко стаи ли? За петстотин кинта на вечер?“

— Веднага идвам — обеща Дани.

Качи се с асансьора на третия етаж, където веднага усети, че наистина се е озовал във владенията на Белцер. Още щом вратата се отвори, квадратен мъж в черен делови костюм се изправи от стола си и се приближи към асансьора. Измери Дани с поглед, после почтително кимна с глава и посочи към коридора, където стояха други двама мъже.

Дани тръгна натам и завари адвокатата да го чака в старомодна библиотека с орехова ламперия.

— Дан! — възкликна Белцер и излезе иззад разкошното дървено бюро, за да стисне ръката му. Както и преди, носеше добре скроен тъмен костюм и очила със сиви стъкла — не точно слънчеви, но достатъчно тъмни, за да скриват очите му. — Нямам думи да ти кажа колко съм доволен! Наистина! — Той го хвана подръка и го заведе при овална маса до прозорец с изглед към улицата. — Това ли е? — попита той и пое пакета от ръцете му.

— Да — потвърди Дани и се настани на кожен фотьойл. Белцер завъртя пакета в ръце, забеляза, че е отварян, и въпросително го погледна. — Исках да се уверя, че всичко е вътре — каза Дани.

Адвокатът кимна и също седна до масата. В стаята се появи келнер с поднос и им наля по чаша ледена вода.

— Нещо за пиене? — попита Белцер и леко махна с добре поддържаната си ръка.

— Не, благодаря, аз...

— Пура? Кафе?

Дани поклати глава.

— Не, наистина не искам нищо.

Белцер освободи келнера, сякаш беше муха във въздуха, и извади лаптопа от опаковката. Постапи го на масата, вдигна монитора и плъзна бутоната за включване напред. След малко се разнесе фанфарният звук и пръстите на адвоката заиграха по клавиатурата.

Дани нямаше представа какво прави Белцер, но предполагаше, че се рови в директориите на Терио и търси нещо конкретно. Или може би просто хвърляше мрежа наслуки.

Изтекоха пет минути, после десет. Белцер от време на време спираше да прочете или препрочете нещо интересно. Дани не го наблюдаваше много внимателно — просто седеше там, пресмяташе часовете наум и се опитваше да си спомни точно какво му беше казал адвокатът, когато се бяха уговарили за компютъра. „Ще ви дам десет хиляди долара... освен заплащането ви на час... Може би монахът ще ви продаде компютъра. Ако го направи... можете да задържите остатъка.“

Нещо подобно.

Той отпи глътка вода. Един и половина милиона лири правеха някъде към шестстотин седемдесет и пет долара. Толкова беше платил на митницата за компютъра. Въпросът бе следният: това „разход“ ли беше, или се вписваше в графата „изпросен, взет назаем или откраднат“? „Не бъди алчен — каза си Дани. — Ще имаш късмет, ако този човек изобщо ти плати часовете, които ти дължи. Прекалено лесно е. За десет бона някой може да ме гръмне.“ Тогава нямаше да е разход. Цена за свършена работа. Което му оставяше... около девет хиляди долара. Освен ако Белцер не задържеше компютъра и в такъв случай трябваше да купи лаптоп на монаха. (Нека е лаптоп втора ръка.) А той струваше... колко? Един бон? Намираше се в Италия. Може би два бона.

Както и да е... най-неблагоприятната възможност: ако Белцер задържеше лаптопа, Дани щеше да получи седем хиляди и петстотин кинта плюс часовете, които бяха петдесет и осем и продължаваха да текат. Общо сигурно щеше да вземе петнадесетина бона. Достатъчно за видеоапаратурата, ако заеме от приятели парите, които не достигаха.

Адвокатът си поигра с компютъра още пет минути. Веднъж-дваж Дани понечи да каже нещо — дали да остане, или да си тръгне — но Белцер безмълвно го спираше с жест с дясната си ръка, без да откъсва очи от екрана.

Накрая отвори куфарчето, което бе оставено на пода до масата, и извади компактдиск. Постави го в драйва в основата на лаптопа и започна да пише. Скоро драйвът забръмча — ритмичен, пулсиращ звук, абсолютно нелеп в обзаведената с мебели от XIX век стая. Може би копираше нещо. След близо минута машината утихна. Белцер я изключи и затвори екрана.

— Извънредно много съм доволен от вас — каза той и широко се усмихна.

Дани почти се изчерви.

— Благодаря.

Адвокатът поклати глава. Свали си очилата, но ги държеше в ръка. Често правеше този жест и Дани вече знаеше, че с него подчертава нещо важно.

— Не. Аз ви благодаря. Ако не бяхте открил разписката от „Федерал Експрес“, още повече в боклука...

Дани прие комплимента със скромно свиване на рамене.

— Мислех си... — каза Белцер. — Вие сте интересен младеж: действате интелигентно, бързо, проявявате творчество и доколкото мога да преценя, нямате никакви задръжки. Това рядко се среща.

Похвалата смути Дани. За малко да потръпне, но успя да издържи на погледа на адвоката. За пръв път забеляза, че очите на Белцер имат цвят на кал.

— Благодаря — повтори той.

— Мислех си... че може би не е зле да поставим отношенията си на друга основа.

Дани го погледна озадачено.

— Какво искате да кажете?

— Искам да работите за мен — постоянно.

Дани изобщо не се замисли.

— Благодаря, но... не. Това е... нещо като странично занимание. — Той замълча за миг и се приготви да произнесе реч колко е важно за него изкуството, ала адвокатът го прекъсна.

— Изслушайте ме — каза той. — Мислех да направим хонорара ви постоянна заплата. Ще пътувате често, но в първа класа, така че едва ли ще страдате много.

Дани се замисли. Истината бе, че обичаше да пътува — особено в първа класа (което му се беше случило само веднъж).

— И къде ще пътувам? — попита той.

Белцер сви рамене.

— Клиентът има много интереси. Лондон, Москва, Токио... Лос Анджелис. Трудно е да се каже. Виждам ви като своего рода пожарникар. Изниква нещо — вие отлитате, проверявате и докладвате. На мен. Мисля, че ще ви е интересно, дори да е само за година-две.

Адвокатът отново си сложи очилата и се отпусна назад, сякаш за да даде на Дани възможност да обмисли предложението.

И той го обмисли. Не можеше да не направи простата сметка: сто долара на час при четиридесетчасова работна седмица за петдесет и две седмици правеше... колко? Двеста бона годишно? Не беше зле за един двадесет и шест годишен художник. И щеше да задмине Кейли. Обаче, от друга страна, нямаше да е художник, щеше да работи за този човек и...

Белцер го наблюдаваше.

— Моля? — попита Дани.

— Казах, че не е нужно да решите веднага. Помислете си няколко дни и ми дайте отговор през уикенда.

— През уикенда ли?

— Можем да го обсъдим в Сиена. Искам да дойдете с мен за палиото.

„Палиото“ — помисли си Дани.

— Какво е „палио“?

Адвокатът се намръщи.

— Шегувате се.

Дани поклати глава.

Белцер се усмихна и се наведе напред. После опря лакти върху масата, допря върховете на пръстите си и започна да обяснява.

— Това е най-старото и зрелищно надбягване с коне в света. Провежда се два пъти годишно на Кампо — един от най-красивите площици в Италия, адски голям площад с форма на мида. Всяка контрада участва с кон и...

— Какво е „контрада“? — прекъсна го Дани.

— Някогашен квартал в Сиена. — Белцер се засмя. — Това е като „Уестсайдска история“, като „Ромео и Жулиета“. Монтеки и Капулети — и аз. — Италианецът пак се засмя. — Както и да е... започва с топовен изстрел. Петдесет хиляди души, наблъскани на Кампо, рамо до рамо. Жокеите яздят без седла.

— Звучи удивително.

Белцер отново си свали очилата и се наведе към него.

— Великолепно е. Италия замръзва. По време на надбягването настъпва нещо като национален инфаркт. За художник като вас... това е животът. Тълпи, кръв, бързина.

Мътните очи на адвокатата се вторачиха в него. На месестите му устни се изписа лека усмивка.

Дани се замисли. „Това ли е животът?“ Едва ли. А и единственото му желание беше да си получи парите, да хване следващия самолет за Щатите и да се метне в леглото с Кейли. Но пък...

— Докато сте там, можете да се запознаете със Зебек — той иска да се запознае с вас — и веднага ще ви даде чек. Чекът ще ви чака, когато пристигнете.

Дани не знаеше какво да отговори.

Адвокатът се подсмихна.

— Само за ден-два — обеща той. — И ще продължим да ви плащаме хонорара и разходите.

— Не е това проблемът — отвърна Дани. — Предстои ми изложба...

На лицето на Белцер се изписа разочаровано изражение и Дани разбра, че сигурно изглежда неблагоприятен. Адвокатът проявяваше изключителна щедрост и... изведнъж му хрумна нещо ужасно. Ако не отидеше да си вземе чека, кога щяха да му го пратят? И когато го пратеха — ако го пратеха — дали щеше да е за цялата сума? Дали Белцер нямаше да размисли? Ами Зебек? Щеше да е интересно да се запознае с толкова богат, толкова влиятелен човек. Може би колекционираше произведения на изкуството. Може би...

— Добре — реши Дани. — Защо не? Не всеки ден съм в Италия.

— Чудесно — отвърна адвокатът. — Ще ви очаквам утре вечер в осем. За вечеря на открито, направо на Кампо. Това е специална вечер,

вечерта преди надбягването.

— А как да ви откроя?

Белцер сви рамене.

— Идете на Кампо и потърсете Палацо ди Павоне на Лоджедела мерканция. Масите ще са подредени долу. Ще видите знамената.

Дани затършува в джобовете си за химикалка.

— Няма нужда да го записвате — каза Белцер. — Всеки знае къде е. Търсете дълъг балкон с пауни, които серат навсякъде. На Кампо няма друг такъв. — Той се засмя и не забеляза сепнатото изражение на Дани.

Пауни ли? Какво беше казал Инзаги? Нещо за „ангела паун“?

— Искате да кажете, че той има пауни в самия град?

Белцер отново се засмя.

— Защо не? Те са по-полезни от всяко куче пазач и Зебек не можа да устои.

— На какво?

— На двореца. Той е от шестнайсети век и когато го обявиха за продан... е, можете да си представите, беше съвсем естествено.

Дани неразбиращо се намръщи.

Белцер се усмихна.

— Забравих, че не знаете италиански. — Той се замисли за миг, после обясни: — Всяка контрада си има символ. Обикновено е животно, но невинаги. — Адвокатът помълча малко. — Така или иначе, едно от тях е il ravone — паунът. Затова ако имате фирма на име „Системи ди Павоне“ и централата ѝ е в Сиена... е, очевидното решение е да купите Палацо ди Павоне. Нещо като запазена марка. — Белцер сви рамене, опря бастуна си на пода и се изправи.

— Ами компютъра? — попита Дани и също стана на крака.

Адвокатът безразлично погледна лаптопа.

— Какво по-точно?

— Казах на монаха, че ще му го върна.

— Тогава му го върнете. — Италианецът си погледна ролекса. — За малко да забравя. — Той извади от джоба си кафяв плик и му го подаде.

— Какво е това?

— Билетът ви за експреса до Сиена. Тръгва в десет и трийсет и две. Сутринта. И резервация за Вила Скачапенсиери. — На лицето му

се изписа съчувствие. — Хотелът е хубав, но не е съвсем в центъра. И все пак сега е палиото... извадихме късмет, че няма да спите на палатка. Градът е претъпкан.

Дани измърмори, че всичко е наред, и двамата се ръкуваха.

— Тогава до утре.

— В осем — напомни Белцер. — И на другия ден ще можете да гледате надбягването заедно с нас от балкона. Всички са единомислещи, че си струва да умреш за тази гледка.

На другата сутрин Дани спокойно закуси в сънливата трапезария на „Дингилтера“. Имаше да мисли за много неща и в главата му се въртяха стихове от една стара рок песен:

*Дали да остана,
или да си ида?*

От една страна, той си имаше начин на живот. И очевидно бе най-правилно да се върне към него и да си седне на задника. Можеше да купи видеосистемата, която му трябваше, и да... Кой знае? Можеше да продаде някоя и друга творба. Какво друго може да иска един художник — да печели достатъчно, за да продължава да твори. Ако някой ден удареше нещо голямо, щеше да е страхотно. Но най-важна бе самата работа. А не парите.

— Още кафе, синьоре Крей?

Дани вдигна глава. Кимна.

— Моля.

Келнерът напълни чашата му, поклони се и се оттегли.

От друг ъгъл погледнато... можеше да зареже изкуството и да премине на тъмната страна — не завинаги, разбира се, само колкото да се наслади на света на частните самолети и модерни хотели с белгийски шоколади на възглавницата. Това му предлагаше Белцер — възможност да „живее нашироко“.

И го изкушаваше. Но изкушението — защото бе толкова „възможност“, колкото и изкушение — повдигаше някои въпроси. Например за „тъмната страна“. Доколкото можеше да съди по личния

си опит (макар и оскъден), богатите рядко водеха битки на страната на доброто. Това си беше житейски факт.

А в тая история с Белцер нямаше как да знае кой е прав и кой е крив и какъв е всъщност проблемът. Въпросът бе наистина ли го интересува на коя страна е? Смяташе, че го интересува, но след предложението на Белцер започваше да се опасява, че досегашната му добродетелност не се дължи толкова на честност, колкото на липса на възможности. Може би не беше добър, както винаги бе смятал, а лош и просто очакваше своя шанс.

Дани отпи глътка кафе. Възхити се на кремавата порцеланова чаша. Цялата тази история с Терио и Белцер — в нея имаше нещо злокобно. Усещаше го. Пауните, насилието, всичко беше невероятно странно. Искаше му се да се прекръсти, а това бе...

„Божичко, започвам да се побърквам!“ — каза си той.

Ядосан на собствената си съвест, Дани разписа сметката и се качи в стаята си. Извади лаптопа на Терио изпод леглото, седна на дивана и го включи. „Може би в него ще намеря нещо, което ще ми помогне да реша. Нещо за Терио или Зебек...“

Ала нямаше.

Всъщност нямаше нищо.

Абсолютно нищичко.

Дани зяпна. Мониторът беше като стена от нажежени до бяло точки. За миг си помисли, че се е повредил — но Белцер бе работил с него. Изключи го и пак го включи. Същият резултат.

Дълго седя на ръба на дивана с компютъра в скута си. Спомни си, че в библиотеката Белцер бе седял срещу него. След известно време адвокатът бе заредил диск — за да копира файловете. Или поне така беше решил Дани. Драйвът бе започнал да бръмчи. И сега...

Изведнъж разбра. Белцер не беше копирал файловете. Бе преформатирал харддиска.

Почувства се отстранен. И когато се замисли, значението на стореното от адвоката започна да му се струва все по-сериозно. За пръв път със сигурност разбра, че е на страната на лошите. Унищожаването на файловете представяше Белцер и „разследването“ на Дани в съвсем друга светлина. Това не беше разследване, а прикриване на следи. Терио не бе разпространявал клеветническа информация, защото тогава Белцер щеше да копира файловете, преди да върне лаптопа. Те

бяха доказателство за извършеното от професора, а адвокатът ги беше изтрил.

Е, вече знаеше. Дани не бе нито добър, нито лош. Просто беше поредният будала, подставено лице. Белцер не му плащаше за уменията — „Фелнър Асошиейтс“ имаха същите. Плащаше му за наивността. Защото „Фелнър“ щяха да разгадаят замисъла на Белцер. При всичките си ресурси фирмата първо щеше да провери клеветите срещу Зебек, после щеше да поръча превод на резултатите. Ако се оказеше, че няма никакви клевети, щеше да стане ясно, че клиентът лъже, и „Фелнър Асошиейтс“ щяха да се оттеглят.

Обзе го гняв. Обикновено беше спокоен човек, но имаше ирландски темперамент — когато избухнеше, никой не биваше да му се изпречва на пътя. Майка му се безпокоеше за това. „Ти си като счупен чук, Дани! Изхвърчаш от дръжката и май не те интересува кого ще удариш.“

Всъщност го интересуваше. При това много. В момента искаше да удари Белцер — и никой друг. Но за това не можеше да става и дума. Категорично. Той остави компютъра настрани, легна на дивана и се зазяпа в тавана. А сега?

Отговорът дойде мигновено: да си получи парите.

Нищо нямаше да постигне, ако се изправеше срещу Белцер. Просто трябваше да продължи да играе играта, да си вземе дължимите пари и да се оттегли без сблъсъци: „Благодаря за предложението, господин Белцер — ааадски е интересно, но трябва да подготвя изложбата си. Чао!“.

А междувременно щеше да го прецака. Щеше да възстанови файловете в компютъра с помощта на копието, което бе направил. Белцер не знаеше за него и никога нямаше да узнае. Монахът щеше да получи всичко, което Терио е искал да му прати — ако професорът изобщо бе имал такива намерения. Може пък лаптопът да не беше своего рода писмо в бутилка. Може би — както смяташе Инзаги — Терио просто му го бе пратил като приятелски подарък. В такъв случай монахът можеше да постъпи също като Белцер и да изтрие файловете на Терио.

Но в компютъра явно е имало нещо важно, иначе адвокатът нямаше да преформатира диска. Това беше поредният въпрос: защо адвокатът е искал да изтрие файловете? Не знаеше. Не желаше да

узнае. Дани Крей щеше да предаде лаптопа с възстановените файлове на монаха. И щеше да се почувства много по-добре. Пък после да става каквото ще.

Не беше толкова лесно. Белцер бе унищожил не само текстовите файлове на Терио, но и оперативната система. Затова първата задача бе да възстанови уиндоуса — нещо, което Дани никога не беше правил. Очевидно имаше нужда от компютърен специалист. Но къде да намери такъв?

Оказа се, че едно от преимуществата на високата класа на хотела е високата класа на портиера. Работата на Джорджо бе да се грижи за гостите, да им осигурява каквото поискат. Билети, резервации, информация, срещи — всичко, винаги, по всякакъв начин. След като му обясни проблема, Дани се върна в апартамента си и остави възрастния Джорджо на телефона. След час на прага стоеше младеж с очукана кутия за компактдискове. Вътре имаше пиратска версия на оперативната система Уиндоус 98.

Хлапето я инсталира за не повече от половин час. Когато свърши, Дани му даде сто долара в лири и го изпрати до вратата. После седна пред лаптопа и един по един възстанови изтритите от Белцер текстови файлове. След две минути се обади на Инзаги.

— Бързо свършихте — не се опита да скрие изненадата си монахът. — Мислех, че искате да го задържите няколко дни.

— Не открихме нищо важно — поясни Дани. — Е! Как да ви го предам? Утре заминавам. Предполагам, че бих могъл да ви го пратя по „Федерал Експрес“.

Инзаги се поколеба.

— Става, но... за къде заминавате? В Щатите ли се връщате?

— Всъщност отивам в Сиена.

— За палиото ли? Естествено! Красив град, завиждам ви. Непременно посетете катедралата. Невероятна е, дори след като сте видели „Свети Петър“!

— Ще имам предвид.

Монахът замълча за миг, сякаш неочаквано му бе хрумнало нещо.

— И с какво ще пътувате?

- С влак.
 - И аз утре сутрин заминавам за Фраскати — възкликна Инзаги.
 - Можем да се срещнем на „Термини“.
 - Сигурен ли сте?
 - Абсолютно. В голямата зала има информационно табло. Огромно е — няма как да не го забележите. Кога е влакът ви?
 - В десет и трийсет и две.
 - Тогава да се срещнем, да речем, в десет без петнайсет. Само...
 - Да?
 - Пазете се от дечурлигата — посъветва го монахът.
 - Какви дечурлига?
 - Циганчетата. Прелестни са, но ще ви оберат до шушка.
-

[1] Таен архив (ит.). — Б.пр. ↑

9.

Навалица, прах и шум.

Дани и монахът бяха в кафенето на „Термини“ на самия вход на гарата. Инзаги беше праметнал ремъка на куфарчето на лаптопа през ръката си — предпазна мярка срещу невръстните крадци, които обикаляха в търсене на отворени чанти и забравен багаж. Той колебливо отпи от кафето си и потръпна.

— Не е много хубаво.

Дани кимна, без да го чува. Беше потънал в мисли за бъдещето и разсеяно усещаше присъствието на човека насреща му и врявата на гарата. За него тази среща, пътуването до Сиена, палиото и разговорът с Белцер бяха приключени и той се намираше на хиляди километри оттам — вече купуваше видеоапаратурата в един магазин в Долен Манхатън.

— На всяка бензиностанция в провинцията можете да пиете похубаво кафе, господин инспектор — казваше Инзаги. — Срам ме е, че съм италианец.

Дани сви рамене. „Инспектор“. Тази дума го върна в настоящето, в Италия. Той погледна монаха.

— Вижте, трябва да ви призная нещо.

Инзаги се намръщи. Очевидно инспекторът не го беше слушал.

— Да?

— Ами... хм, аз всъщност не съм инспектор. Аз съм... детектив.

Монахът кимна. Какво от това?

— Частен детектив — прибави Дани.

Очите на Инзаги заинтригувано проблеснаха.

— И не работя в полицията на окръг Феърфакс — поясни Дани.

— Но... — Сега италианецът наистина се смути. Размърда ръце, после ги отпусна. — Нали видях служебната ви карта. Пишеше окръг Феърфакс. — Той свъси вежди. — Вирджиния. И ми донесохте това? — Монахът потупа компютъра с опакото на дланта си.

Дани кимна.

— Знам, но... Казвам се Дани Крей. И всъщност съм художник, скулптор. С тази детективска работа само си плащам разходите. Понякога измислям различни претексти и... Съжалявам.

Инзаги изглеждаше изненадан, но не проявяваше признаци на гняв.

— И кой ви нае? — след малко попита той.

Въпросът бе логичен и също толкова логично беше, че Дани не искаше да отговори. Но го направи. Разказа му за Белцер и Зебек. И след като свърши, допря показалец до главата си.

— Всичко беше заради пари. Чувах само звъна на парите. И без да се усетя, Белцер вече ме беше оплел в мрежата си. Така станах „инспектор Мълър“.

Инзаги се отпусна назад на стола, намръщи се и забарабани с пръсти по масичката.

— Също като циганите. Използват децата.

— Как така?

— Експлоатират невинността.

Дани засрамено заби поглед в дланите си.

— Знаех какво върша. Това бяха много пари. Затова не бих казал, че съм бил чак толкова „невинен“.

Монахът се усмихна.

— Не говорех за вас. Говорех за себе си.

Дани още повече се смути. След малко отмести стола си назад.

— Е — каза той и понечи да се изправи.

Инзаги постави длан върху ръката му.

— Не се сърдя. Важното е, че ми казахте истината — и че компютърът е в мен. Не се тревожете.

Дани се отпусна и седна на стола си.

— Благодаря — малко неуверено каза той.

Монахът склочи длани.

— Макар че всъщност навярно би трябвало да се тревожите — прибави той.

Дани го погледна, а Инзаги се наведе към него.

— Искам да кажа, че трябва да внимавате.

Американецът сви рамене.

— Скоро си заминавам...

— Не. Скоро заминавате за Сиена. И чак после за Щатите. — Той се поколеба. — Искам да кажа, че трябва да внимавате в Сиена.

— Ясно.

— Ще ви попитам нещо. Този Зебек... — какво знаете за него?

— Почти нищо.

— И аз така си помислих — отвърна монахът. — Струва ми се, че е много потайна личност. Защото можете да прочетете всички големи вестници и да не видите името му в продължение на цяла година. Освен мимоходом, може би, или в списъци.

— Какви „списъци“?

— На най-богатите. Най-влиятелните. Най това, най онова. Винаги е там: Анели, Берлускони, Зебек. А той дори не е италианец.

— Нима?

Инзаги поклати глава.

— Турчин е, но от много години живее в Италия.

Дани не разбираше накъде отива разговорът и лицето му го издаде.

Монахът забеляза това.

— Там е работата, че не е имало никаква клеветническа кампания срещу Зереван Зебек.

— Сигурен ли сте?

Италианецът кимна.

— Напълно. Почти нищо не се публикува за него — нито в Италия, нито където и да е другаде. Помня една снимка в „Оги“. Парти в Милано. Гучи или благотворителен бал за жертвите на СПИН. Списъците. И толкова.

Дани го погледна скептично.

— Щом е толкова богат, смятате ли...

— Той е прочут с безбройните съдебни дела, които води. Това обяснява много. Естествено, може да има и други обяснения.

— Какви например? — Дани не искаше да любопитства, искаше да приключи с тази история, ала не се сдържа.

Монахът прехапа устни.

— Може да е свързан с мафията.

Дани пребледня.

— Или още по-лошо...

— По-лошо ли? Какво може да е по-лошо?

Инзаги разпери ръце.

— Той е турчин. Всичко е възможно.

— Какво искате да кажете? — попита Дани.

— Искам да кажа... тази страна се управлява от военните и някои кланове. Те притежават банки и макови полета, фабрики за боеприпаси и транспортни компании. На пръв поглед всичко това е съвсем законно — техни партньори са западни корпорации. Но ми се струва, че ако се задълбочите, ще се натъкнете на сделки с ливанските милиции от двете страни на някогашната „зелена линия“. Български банди. Политически фракции в Армения и Ирак, Иран и Сирия. Има много контрабанда. В сравнение с тях нашата мафия е провинциална организация.

— Откъде знаете всичко това?

— Чета „Льо Монд“.

— И смятате, че Зебек...

Монахът поклати глава.

— Не знам нищо за Зебек, освен че не знам страшно много неща. Господин Зебек е мистерия. Както и вие.

Дани вдигна ръце, сякаш за да отблъсне обвинението.

— Вече не съм.

— О, не е така. Все още не съм наясно защо са ви платили да намерите компютъра.

— Белцер е искал да изтрие файловете — отвърна Дани. — И ги изтри.

Монахът провеси нос.

— Когато ми съобщи, че ми подарява лаптопа, Крис каза, че щял да ми остави да прочета част от предварителните му проучвания. Мислех си, че ще мога да направя нещо за него. Нали разбирате, навярно посмъртно да публикувам последните му трудове, проучванията му за книгата. Сега няма да мога и...

— Не се безпокойте — прекъсна го Дани. — Аз бях направил копие на дискета — Белцер не знаеше за него — и възстанових файловете. Така че каквото е имало преди... — Той сви рамене.

Инзаги се усмихна за миг, после лицето му пак стана мрачно.

— Много мило от ваша страна. Но вече съм сигурен. Не бива да ходите в Сиена.

Дани се опули.

— Там ще си получа парите, падре. Непременно ще се кача на влака.

И се качи. Когато рано следобед пристигна в Сиена, Дани се оказа неподготвен за красотата на този бисер в короната на Тоскана. Градът представляваше истински скъпоценен камък, инкрустиран в златист пейзаж от ферми и маслинови горички, заобикалящи дворци и кули, издигнати сред три ниски хълма.

Пред гарата взе такси — очукан фиат — и се отпусна на седалката, докато шофьорът шеметно взимаше завоите по тясната уличка, виеща се все нагоре по склона. Опасана от древна каменна стена, Сиена ту се появяваше, ту се скриваше от поглед, докато таксито се изкачваше по хълмовете в лятната мараня.

— Вие идва за палио, нали? — Шофьорът беше нисък мургав мъж с ярко копринено шалче на шията — невероятен аксесоар, който изглеждаше странно на фона на избелялото поло и сивия панталон. Самото шалче бе в цикламено и зелено и Дани забеляза, че измежду гънките му наднича златен дракон.

— Да, точно така — надвика той измъчения рев на двигателя. — За палиото.

Италианецът хвана края на шалчето и го опъна, за да му го покаже.

— Drago — съобщи той и погледна в пукнатото огледало, за да се увери, че клиентът му го е разбрал.

Дани леко подръпна яката на ризата си и обяви своята принадлежност:

— Съединените щати.

Шофьорът се засмя, после завъртя волана надясно и отново наляво, когато едно черно рено го принуди да излезе върху чакъла отстрани на пътя. С порой от ругатни италианецът завъртя колата на място и наказва виновника с убийствен поглед.

След това дойде ред на Дани да изругае връхлитащия ги иззад завоя камион. Шофьорът неохотно насочи вниманието си към пътя и удари спирачка.

— На английски — дракон — каза той. Фиатът постепенно отново увеличи скоростта и италианецът безгрижно продължи

разговора. — Ние побеждава, мисли. Вижда коня. — Шофьорът вдигна ръка от волана и целуна върховете на пръстите си. После вдигна другата си ръка и махна. — Този кон добре бяга.

На Дани му се искаше дребосъкът да върне ръцете си върху волана. Когато спряха на калдъръменото площадче пред хотела, облекчението му се прояви във формата на щедър бакшиш, въпреки че на два пъти по време на пътуването бяха изпаднали в опасни ситуации — нещо обичайно за Италия. Според собствената му система за суеверие щедрите бакшиши прогонваха злополуките.

Хотелът се издигаше на склона над маслинова горичка сред изключително романтична обстановка. Дани се регистрира и отново установи, че има резервиран апартамент. Той гледаше към тих вътрешен двор, чиито стени бяха покрити с пълзящи рози. Във въздуха сънливо жужаха пчели, после изведнъж се стрелваха нанякъде. Пееха птици. Ромолеше вода. Навсякъде имаше керамични гърнета, пълзящи цветя и растения. Ухаеше на рози и лавандула.

Стаите на Дани бяха приятно прохладни и весело украсени, с тъмни тавански греди, камина в ъгъла и мраморна баня. Помисли си дали да не разгледа града — винаги бе мечтал да види Сиена — но реши първо да пийне нещо на терасата.

Беше преполовил втора чаша кампари със сода и спокойно зяпаше маслиновите горички в подножието на хълма, когато пред погледа му се появи Паулина Пасторини. Когато го видя, тя му махна с ръка и прекоси терасата с толкова чувствена походка, че спокойно можеха да я обявят за опасна за уличното движение.

Носеше червеникавожълта блузка с гол гръб и бели сандали с висок ток. Очите ѝ бяха скрити зад скъпи слънчеви очила. Като се прибавеха шоколадовата ѝ кожа и кестенявата ѝ коса, ефектът беше поразителен. Някакъв глас в главата му заяви, че не се радва да я види там, че е по-добре да е сам, че тя е надвиснала катастрофа. Но не се получи. Нито за миг. Жената бе неустоима.

— А, ето ви и вас — през блясък на бели зъби каза тя и отметна назад лъскавата си коса. — Може ли да ви правя компания?

И без да дочака отговор, придърпа стол и седна.

Келнерът изникна изневиделица.

— Синьорина?

Тя отговори на италиански. Келнерът кимна и се оттегли. Паулина с мека усмивка наведе глава и погледна Дани над очилата си.

„Очите на еленчето Бамби“ — помисли си той.

— Бяхте ли послушно момче? — попита Паулина.

Дани се размърда на стола си. Отчаяно търсеше някакъв остроумен отговор.

— Предполагам.

Тя се засмя.

— Заради палиото ли сте тук? — попита той.

Паулина поклати глава.

— Идвам заради вас — отвърна тя и замълча за миг. — Да ви разведа из Сиена, да ви превеждам — каквото пожелаете. — Леко свиване на изящните рамене.

След миг келнерът се върна с бутилка „Пино гриджо“ и две чаши, наклони шишето към Паулина и зачака. След одобрителното ѝ кимване той ловко отпуса бутилката и ѝ наля малко. Красавицата опита виното, млясна с устни в комична наслада и келнерът се засмя. Дани също.

Всичко това бе много спокойно, напълно в атмосферата на сънената прелест на следобеда. „Ето какво е да си богат“ — помисли си Дани.

Когато изпиха бутилката почти докрай, двамата се качиха в колата на Паулина — бяла ланча — и се спуснаха по склона към града. Тя шофираше добре, сто пъти по-добре от таксиметровия шофьор, превключваше скоростите и плавно взимаше завой след завой. Дани установи, че зяпа краката ѝ, и откъсна очи.

— Казаха ми, че си художник — рече Паулина.

Той кимна.

— Синьоре Белцер казва, че си добър. Истински Пикасо!

Дани се подсмихна.

— Да бе, как ли пък не. „Истински Пикасо!“

— Наистина каза така. Аз само го цитирам. Както и да е, реших да поразгледаме малко изкуство. Мога да ти покажа неща, от които ще ти се изсулят очите.

В първия момент Дани не я разбра. После се досети.

— Чорапите — каза той.

— Моля?

— Чорапите — могат да ти се изсулят чорапите, не очите.

Тя го погледна.

— Наистина ли? А не очите? Чорапите? — Смехът ѝ си бе чисто вълшебство, ала в него имаше нещо, което го накара да си помисли, че нарочно е сбъркала думата. — Аз обаче не нося чорапи. За щастие ти носиш. Така че можем да ги изсулим.

Между отделните шедьоври — прочутите фрески на Доброто и лошото управление в Палацо Публико, катедралата с нейния баптистерий и релефите на Донатело, великолепно подредена мраморна настилка — тя му разказа за палиото.

— Сиена не е чак толкова голям град, нали разбираш? Може би шейсет хиляди души в седемнайсет контради. — Паулина го погледна. — Знаеш ли какво е контрада?

Той кимна.

— Нещо като квартал.

— Поразително — впечатли се преводачката. — Американците обикновено не го знаят. — Тя замълча за миг, после продължи: — Е, тогава знаеш, че всяка контрада има свои граници в града — своя черква, музей и клуб, свой светец покровител, знаме и тотем.

— Например дракон.

— Да, например дракон. Има и пантера, както и вълк, но изобщо не е каквото очакваш. Искам да кажа, знам, че спортните ви отбори в Щатите имат такива... символи, но повечето са... ммммм... свирепи животни. Могъщи. Бързи. Агресивни. Тук не е така. — Мелодично кикотене. — Ни най-малко.

— Защо? Какво искаш да кажеш?

— Ами има гъска, гол охлюв, вълна, гора. Дори гъсеница. — Тя отново се засмя и на Дани му хрумна, че виното я е хванало. — И изобщо не е симпатичен като оня в „Алиса в Страната на чудесата“. Няма райета и буйни мустаци. Просто зелена доматиена гъсеница.

— Стига бе!

Паулина го плесна по ръката.

— Ще видиш. Така или иначе, принадлежността към даден квартал е за цял живот. Щом веднъж си гол охлюв, цял живот си оставаш такъв — същото се отнася и за другите. Можеш да си вземеш жена от друга контрада, но не и да се откажеш от принадлежността си.

— Ами ти? — попита Дани.

— Какво аз?

— Ти от коя контрада си?

Пак онова кикотене. После:

— Мммн... как се казва? От центъра на града.

Паулина се засмя. Дани също.

След като разгледаха няколко ранни стенописа на Микеланджело в капелата „Пиколомини“, те излязоха навън. Градът беше потънал в сенки. От слънцето бе останало само розово сияние над хълмовете на запад.

— Да идем на Кампо — предложи Паулина, хвана Дани за ръка и го поведе по лабиринт от галерии и улички.

— Тук сме на територията на Onda — осведоми го тя. — Вълната. Разбираш ли?

Така си и беше. Знамената на тази контрада висяха на всички балкони — вълнуващи се бели и тъмносини ивици. Мотивът бе навсякъде — нарисуван върху сандъчета за цветя и врати, изсечен върху каменните основи на самите сгради. Пред тях се включи улична лампа и Дани се засмя, когато видя, че абажурът е с форма на риба — стилизирана риба, танцуваща върху стилизирани вълни.

— Знаеш ли, че от цял свят идват социолози, за да изучават системата на контрадите — попита Паулина. — Наистина! Казват, че много отдавна контрадите били древни племена. И тези племена са като големи семейства. Всеки ти е братовчед, нали разбираш? Грижат се един за друг. Но извън контрадата винаги се бият. Според мен днес тъкмо това съперничество сплотява града.

Минаха през площадче, на което деца с шалчета на палиото играеха футбол с червена топка.

— Ами самото надбягване? — попита Дани.

— Провежда се два пъти годишно. На едни и същи дати, независимо дали са почивни дни. На втори юли и шестнайсети септември. И не участват всички контради. Има място само за единайсет. Затова през юли се състезават шестте, които не са участвали предишния август — плюс още пет, които се избират по жребий. После през август се състезават шестте, които не са участвали през юли, плюс второ теглене за останалите пет места.

— И какво представлява самото надбягване? Религиозна церемония или истинско състезание?

— Не е само представление, определено. Случва се да умират коне. Понякога и жокеи. Даже и зрители.

— Шегуваш се.

Тя поклати глава.

— О, не. Контрадата го приема много сериозно. Така е от хиляда години. Празникът продължава цяла седмица. Зрелище. Ще видиш — тази вечер е последната преди състезанието, затова винаги е най-вълнуваща. Така или иначе, има дни и нощи на средновековни спектакли, песни и развяване на знамена — дотук всичко е съвсем цивилизовано. После, когато топът обяви началото на надбягването... е, тогава е колкото продажно, толкова и жестоко. Утре ще видиш. Три обиколки на Кампо, без седла, наред петдесет хиляди души, които надават рев при всяко преминаване на конете. Продължава само около минута и половина.

— Защо казваш, че е продажно?

Паулина сви рамене.

— Това си е част от надбягването. Всичко може. Всичко е позволено. Повечето жокеи са от Марема и ги бива с бича, макар че го използват главно един срещу друг, а не за конете. Някои дават на конете стимуланти и всяка година един-два се убиват при завоя на Сан Мартино, който е омекотен, но въпреки това е ужасен. — Тя замълча за миг, после продължи: — И естествено, всичко е уговорено. Винаги е уговорено, въпреки че уговорката невинаги се изпълнява, защото надбягването е пълен хаос. Един жокей получава пари, за да изгуби, друг — да не позволи на трети да спечели. И все пак в крайна сметка всичко зависи от конете, защото те нямат нужда от ездач, за да победят.

— Какво?

Италианката поклати глава.

— Това не ти е дербито в Кентъки! Половината жокеи падат на завоите. Печели онзи кон, който финишира пръв. Затова в крайна сметка жокеят няма значение.

— Кой победи през юли?

Паулина се намръщи.

— Не беше Павоне. — Тя се замисли. — Истриче, струва ми се. Таралежът.

Завиха надясно по съвсем тясна уличка и Паулина го хвана за ръката, за да му посочи, че знамената и символите са се променили. Сега цветовете бяха тюркоазно и златно и навсякъде се виждаха пауни с разперени опашки.

— Вече сме на територията на Павоне — каза тя. — Това е една от главните контради.

След малко вдигна показалец към устните си.

— Шшт! — прошепна тя. — Слушай.

Дани наклони глава и ги чу: приглушени човешки разговори, звън на прибори, тракане на чинии. На този фон се носеха далечни мелодии. Разнесе се слабо изтръбяване.

— Вълшебно, нали? — рече Паулина.

Продължиха нататък. Тя се препъна, хвана се за него и се облегна на ръката му. Горещият въздух донесе уханието на парфюма ѝ до ноздрите му и Дани забеляза капките пот по лицето ѝ, полепналите по челото ѝ влажни кичури... Завиха зад ъгъла, минаха през тясна аркада и след миг ги заля водопад от шум.

Кампо.

Заобиколен от сгради, по-стари от Америка, площадът бе павиран с типичния за града кафяв камък в безброй нюанси. В момента там се провеждаше огромно угощение на открито. Потни келнери щъкаха насам-натам с подноси спагети, риба и дивеч между двестатина петнадесетметрови маси, край които седяха хиляди весели сиенци. Навсякъде се вееха красиви знамена — на всяка маса, на всеки балкон.

Носеха се древни песни, тръбяха тромпети. Дани отстъпи назад и забеляза, че стои на импровизирана писта. Около площада бяха поставени квадрати обърнат наопаки чим, които покриваха изтърканите от вековете камъни.

Паулина го заведе при масите, запазени за контрадата Павоне, където празнуваха стотици хора. Знаменцата, шаловите и пауновите пера ясно показваха на чия територия се намират. Тя посочи червеникавокафявия дворец, който се издигаше в мрака зад масите.

— Палацо ди Павоне. Утре ще бъдем там. Гледката е фантастична.

Дани плъзна поглед по дългите балкони, по които се разхождаха пауни сред гора от саксии с палми.

— Ами тази вечер? — попита той. — Мислех, че имам среща с Белцер.

Паулина извинително сви устни.

— Днес разговарях с него. Ще закъснее, но не искаше да пропуснеш празника. Каза, че ще се видите утре. — Забелязала разочарованието му, тя наклони глава и още повече се нацупи. — Моята компания не ти ли стига?

— Не е...

Италианката го хвана за ръка и го задърпа.

— Ела, ние сме на трета маса.

Макар че не беше мислил за вечеря, той усети, че е гладен, и това бе добре, защото храната заприижда към него на таласи. Изглежда имаше безброй блюда, всяко придружено от съответното вино. Всичко беше разкошно и енергията на Кампо направо наелектризираше. Изведнъж прозвучаха фанфари. Разговорите стихнаха, над тълпата се спусна тишина, после избухнаха аплодисменти, които посрещнаха шествие от мъже и жени в средновековни одежди. Те с отмерени крачки минаха по широката алея, оставена между масите. Взрив от викове и песни съпътстваше появата на представителите на всяка контрада, носещи огромни знамена към центъра на площада, където имаше импровизирана трибуна, заобиколена с факли. Когато хората на Павоне стигнаха в средата на Кампо, морето от празнуващи около Дани се изправиха като един и запяха, бавно развявайки знаменца с пауни. От балконите зад тях се посипаха конфети — вихрушка от злато и тюркоаз, чийто блясък обагри тълпата.

Бе прекалено шумно, за да разговаря с когото и да е друг, освен с непосредствените си сътрапезници, а Дани можеше да разговаря единствено с Паулина. Очевидно никой не знаеше английски. Когато тя отиде да обиколи приятелите си на други маси, той се почувства изоставен. Можеше само да отвърща на добродушните усмивки на сътрапезниците си и да вдига чаша, когато казваха „Buona fortuna“ и „Vittoria a Pavone!“, което правеха доста често. Като дойде време за кафето и десертното вино, а после и за грапата, вече минаваше единадесет.

Искаше му се да си тръгне, но Паулина се намираще на десетина метра от него и оживено разговаряше с елегантен сивокос мъж в

началото на масата. Тя вдигна очи, срещна погледа на Дани и му прати ослепителна усмивка.

Дани посочи часовника си, небрежно ѝ махна с ръка и се изправи. Площадът се олюля пред очите му. „Хопа...“

— Grazie tutto — извика той. — Grazie mille! — Всъщност говореше италиански доста сносно, реши Дани. — Arrivederci, non amici!^[1] — Сътрапезниците му се засмяха и вдигнаха чаши.

— Дани — каза приближилата се до него Паулина и преплете ръката си с неговата. — Нямах представа, че знаеш италиански!

— Нито пък аз — измърмори той.

— Но къде отиваш?

— В хотела. — Дани започна да се ръкува с хората наоколо.

— Вече? Но още няма полунощ.

Той я погледна.

— Малко съм... уморен.

Паулина се изкиска.

— Мисля, че си малко... пиян.

Дани се замисли за миг.

— Възможно е — с преувеличена сериозност кимна той.

— Е, добре — каза Паулина и отпи глътка вино. — Да вървим!

Той поклати глава.

— Ще взема такси.

— Не бъди глупав. Нали трябва да се грижа за теб. Пък и тази нощ няма да можеш да хванеш такси. Не е възможно.

Върнаха се при колата ѝ. Дани съсредоточено се взираше в калдъръма, докато Паулина се клатушкеше на високите си токове и един-два пъти се блъсна в него, като се смееше, шепнеше, докосваше ръката му и приказваше. Дръзкият ѝ кикот се носеше във въздуха.

После седнаха в ланчата и се понесоха нагоре по склона към хотела. Паулина включи уредбата и отвсякъде се понесе музика. Дани си мислеше колко хубава е нощта, мислеше си колко хубаво момиче е тя, когато ръката ѝ докосна бедрото му. Едва ли беше случайно.

Той полагаше всички усилия да остане верен на Кейли, наистина, ала не му бе лесно. И все пак беше решен да устои, защото Кейли бе жената на живота му — беше убеден в това. И щеше да го напусне, ако ѝ изневери, защото за нея верността означаваше всичко. Още отначало ясно го бе заявила.

По предното стъкло капнаха няколко капки дъжд, не чак толкова много, че Паулина да включи чистачките. Те залепнаха за стъклото като течни диаманти, осветени от фаровете на идващите отсреща коли. Паулина говореше за последното си посещение в Щатите — че всичко било с огромни размери.

— Къщите, колите, заведенията за бързо хранене. Всичко!

Дани кимна в знак на съгласие и се насили да откъсне очи от краката ѝ. Вече ги помнеше до болка.

— Ами ти? — попита тя.

— Какво аз?

— И твоят ли е огромен?

Дани зяпна. „Наистина пих прекалено много. Сигурно говори за ръста ми.“ Защото Паулина не можеше да има предвид онова, което си мислеше той. Трябва да беше заради езиковата бариера.

— Не — отвърна Дани. — Аз съм малко по-висок от средния ръст, това е.

Тя се засмя и ръката ѝ отново докосна бедрото му, докато превключваше скоростта на поредния завой.

„Кейли никога няма да научи“ — каза си Дани. Тя бе на хиляди километри и пътищата на двете жени никога нямаше да се пресекат, дори след милион години. Погледът му отново се насочи към коленете на Паулина и бледата плът над тях.

Какво ще правиш, момче?

Какво ще правиш?

Той се засмя и се извърна.

— Защо се смееш? — попита Паулина.

Дани поклати глава.

— Спомних си за един албум.

— Кой?

— „Прилеп от ада“.

Тя се озадачи.

— Не съм го чувала.

Дани сви рамене.

— Не е важно.

За миг си помисли дали да ѝ разкаже за албума и конкретно за песента, от която бяха стиховете — „Рай на светлината на арматурното табло“ — но се отказа.

Важното беше: няма значение дали Кейли ще узнае. Това не бе проблемът. Проблемът беше да не изневерява, да не лъже. Досега ѝ беше верен и така трябваше да си остане. Тайните отравят връзките, а другите жени са като противопехотни мини — никога не знаеш кога ще избухнат.

Преводачката леко отпусна длан върху коляното му. „Може би съм прекалено пиан, за да различавам добро от зло“ — с надежда си помисли той.

Изведнъж пред тях се появи хотелът и ланчата спря на площадчето. Паулина угаси двигателя и слезе от колата. Подхвърли ключовете на пиколото, хвана Дани подръка и опря глава на рамото му. Двамата влязоха във фойето и се качиха с асансьора на третия етаж.

Когато излязоха в коридора, преводачката се поколеба. Неговата стая бе надясно, а нейната — наляво.

— Е? — рече тя и красивите ѝ бадемови очи потърсиха неговите.

— Лека нощ — измърмори Дани. — Благодаря. Наистина беше страхотно.

Той се наведе, целуна я по бузата и се запъти към стаята си. Чувстваше се едновременно облекчен и разочарован. Спря пред вратата на 302, неуспешно се опита да улучи ключалката с ключа и изруга пристъпа на шемет, който го бе връхлетял. Някакъв глас в главата му, нещо като контрасъвест, крещеше: „Какви ги вършиш? Какво си мислиш? Тя е прекрасна, а ти си пиан. Кейли е на шест часови пояса отук! Даже не е в същия ден като теб! Действай!“.

Но не. Щеше да си остане добър. Ключът се превъртя в ключалката и нощните съблазни останаха зад гърба му. Той влезе в банята, бавно се съблече, изкъпа се, изми си зъбите. Едва ли беше пил чак толкова много, ала виното го бе хванало. Дани изсипа две таблетки адвил от едно шишенце и ги изпи с чаша вода с надеждата, че ще облекчат евентуалния махмурлук на другата сутрин. После угаси лампата и се насочи към леглото.

Където лежеше тя — с разпилени по възглавницата коси и изкусителна усмивка.

„Господи боже! — помисли си Дани, спрял в средата на стаята по боксерки. — Ами сега?“ Усети, че неволно се приближава до леглото, сякаш бе върху една от онези самоходни пътеки на летището. Не знаеше какво да каже.

Паулина се протегна и гърдите ѝ се залюляха настрани.

— Още не съм приключила с грижите си за теб — измърка италианката и потупа чаршафа до себе си.

„Това е прекалено — помисли си той. — Не мога да го направя...“

Тя безмълвно го притегли на леглото и Дани видя, че е съвсем гола. Изражението му я накара да се усмихне.

— Какво чакаш, Пикасо? Мятай се!

[1] Благодаря на всички! Хиляди благодарности! Довиждане, приятели (непр. ит.). — Б.пр. ↑

10.

Все още със затворени очи, Дани ту се унасяше, ту се събуждаше и все повече усещаше проникващите в стаята слънчеви лъчи. Полезрението му беше бяла страница — празна и ярка. Кое го устройваше. Тъкмо така му харесваше. Не искаше да става. Искеше да си остане там, в онази ничия земя от отсамната страна на съня. Но не. Трябваше да стане. Имаше да върши някои неща. Той смело — беше сигурен, че има махмурлук — отвори клепачи, бързо хвърли поглед наоколо и бързо ги затвори, за да се спаси от проблясъка на утрото.

И продължи да лежи, като си мислеше: „Уф, божичко...“. После плахо плъзна ръка по чаршафа и облекчено въздъхна, когато не откри нищо друго, освен плат и въздух. С тихо изпъшкване насили очите си повторно да се отворят, седна и спусна крака от леглото. „Ти си отрепка“ — каза си той.

Дълго седя така, вторачен в босите си ходила. Слънцето огряваше гърба му и Дани се замисли за предишната вечер. За фреските на Лоренцети, релефите на Донатело, Паулина... за всичко.

— О, господи! — измърмори той, спомняйки си нещо, което му беше казала късно през нощта.

Не че се налагаше. Пред очите му се редяха картини от Сиена: масите на Кампо, забавната, красива Паулина, безбройните блюда, сипещият се от небето синьо-златен искрящ дъжд. Какво му беше казала? „Какво чакаш, Пикасо?...“.

Божичко, чувстваше се отвратително. Седнал на ръба на леглото, той проучи параметрите на махмурлука си. Основата на черепа му болезнено пулсираше, очите напиреха да изскочат от орбитите си. И натиск в цялата глава, сякаш мозъкът му беше по-голям от черепа. Общо взето обаче не бе чак толкова зле. Не беше пил много — нямаше сериозно оправдание. Все пак не се чувстваше добре. Бавно се изправи, повлече се към банята, завъртя кранчето, събра шепа и плисна вода в лицето си. Едновременно ахна от студа и въздъхна от

облекчение. Когато отвори очи, видя пурпурен отпечатък на огледалото. Целувка.

А на хромираната чаша за четки за зъби — писмо върху лист с герба на хотела, адресирано до „Danielissimo“:

На работа съм в „Системи“ (досада). Връщам се към два, за да те заведа в града. Б. те иска в двореца в два и половина. Мммммм... каква *notte di amore!* Никога няма да я забравя — нито теб. Любов и целувки (а ти знаеш за къде са предназначени целувките!)

П.

„Господи!“ — помисли си Дани и смачка писмото. *Notte di amore.*

Опита се да не мисли за това, но не можеше. Докато проверяваше топлината на водата, пред очите му се редяха образи от предишната нощ. Паулина в една или друга поза, вкусът на устните ѝ, меката заобленост на корема ѝ, овалът на гърдите ѝ. И когато влезе под душа, му хрумна, че не е достатъчно да се каже, че е спал с нея. Всъщност се бе въргалиял върху нея като куче по моравата.

Вдигна лице към душа, остави струите да я отмият от него и махмурлукът му постепенно отслабна. Когато банята се напълни с пара и отново се почувства човек, той излезе от стъклената душкабина и се избърса с хавлия, дебела колкото китката му.

После взе една кърпа и се опита да изтрие отпечатъка от огледалото, ала успя само да го сведе до розово петно. Отказа се, прокара четка през косата си и се облече. Очите му бяха кървясали. Имаше нужда от тъмни очила.

Накрая слезе на терасата, където се опита да даде начална скорост на деня с двойно еспресо, последвано от висока чаша прясно изцеден портокалов сок.

Получи се. Горедолу.

Наближаваше пладне. Слънцето прежуряше и пронизваше очите му. Служителят на рецепцията му обясни откъде да си купи слънчеви очила и каза на пиколото да му повика такси. Когато Дани понечи да се отдалечи, той му подаде паспорта.

— Grazie.

Таксито го закара в покрайнините на града, където си купи маркови очила. После се върна в хотела. Качи се в стаята да си събере багажа и се поколеба какво да прави с дискетата с файловете на Терио. Вече не му трябваше. Беше приключил работата си при Белцер и файловете бяха възстановени в лаптопа на Инзаги. И все пак изпитваше любопитство. Защо да не им хвърли един поглед, когато се върне в Щатите? Прибра дискетата в сака си и затвори ципа.

Когато слезе във фоайето, той попита портиера за влаковете до Рим. Уви, оказа се, че били нарядко. Сиена била само разклонение на главната линия. По-добре било да вземе автобус.

— Въпросът е, че имам полет в девет и петнайсет.

— Но нали ще останете за палиото? — попита портиерът.

— Разбира се.

— Тогава трудно ще направите връзка. Надбягването започва в четири, така че единствената възможност е в пет и четирийсет и осем до Киузи. Оттам можете да хванете рейс за Рим в седем без петнайсет. Ще стигнете към... — портиерът завъртя ръка в едната посока, после в другата — ... към осем или малко по-късно. После такси до летището — още половин час. Не знам... — Изглеждаше едновременно скептичен и разочарован.

Дани кимна.

— Ще е трудно, но имам билет за първа класа, така че...

— По принцип е възможно — отвърна портиерът. — Но няма да е лесно. Може би е най-добре да вземете такси. — Той сбърчи лице. — Макар че в такъв натоварен уикенд едва ли ще успеете.

— И колко ще струва това? — зачуди се Дани и си помисли, че във Вашингтон сумата ще е в хиляди.

— До Рим ли? — Портиерът сви рамене. — Може би двеста долара.

Дани му каза да го уреди, защото ако не успееше за самолета, щеше да се наложи да пренощува в хотел. Портиерът обеща да опита, макар че не можел да гарантира. Господинът трябвало да разбере, че палиото се провежда само два пъти годишно.

— Хората са три пъти повече, но такситата пак са си толкова, нали разбирате?

Дани потвърди и портиерът каза, че щял да направи всичко възможно. Дани се върна на рецепцията и остави сака си там, за да може да го вземе и веднага да заmine, когато се върне от града.

Седна във фоайето и зачака Паулина, въпреки че предпочиташе да не я вижда и просто да вземе такси. В два и двадесет се зачуди колко време ще трябва да чака. Белцер беше ангажиран човек и Дани определено не искаше да закъснява. Ако тя не се появеше до пет минути...

Преди да реши какво ще прави тогава, мобилният му телефон иззвъня с настойчив и треперлив звук. Той го отвори и го вдигна към ухото си, като си мислеше, че може да е Паулина.

— Даниъл?! — извика името му някой. Мъжки глас.

— Да... кой е?

— Инзаги! Чувате ли ме?

— Супер.

— Какво?!

— Казах, че ви чувам. Няма нужда да викате.

— Къде сте? — без да се опита да сниши глас, попита монахът.

— В Сиена. На път за палиото. Нали ви казах.

— Не ходете там. Не е безопасно.

— Какво?

— Върнете се в Рим. Трябва да поговорим.

— Да поговорим ли? За какво?

— Слушайте, цяла нощ четох файловете и...

— Какви файлове?

— Файловете на Терио, вие какви мислите? Онези в компютъра. Ужасно е! Нямаате представа какво е намислил този Зебек!

— Какво искате да кажете? — попита Дани. Преди Инзаги да успее да отговори, във фоайето се втурна Паулина в оскъден черен костюм, голяма бяла шапка и огромни слънчеви очила. Дани си погледна часовника. Два и половина. — Чакайте малко — каза той и се изправи.

— Извинявай, че закъснях — рече тя, като държеше шапката си с една ръка. — Готов ли си? Промених срещата за три, но трябва да побързаме.

Дани кимна, после пак заговори по телефона.

— Трябва да тръгвам. Ще ви се обадя след два часа, съгласен ли сте?

— Не, Дани, струва ми се, че трябва...

Паулина настойчиво посочи часовника си.

— Вижте, наистина съжалявам, но... трябва да вървя — повтори Дани. — Ще ви се обадя веднага щом мога. — И въпреки възраженията на монаха прекъсна връзката и последва Паулина към колата.

Телефонът отново иззвъня, но когато чу гласа на Инзаги, той се престори, че връзката е лоша.

— Не ви чувам, съжалявам, отче.

— Упорит е — докато влизаше в ланчата, отбеляза Паулина.

Щом се настани на предната дясна седалка, Дани за всеки случай изключи мобифона. Беше любопитен какво има да му каже монахът, ала в момента единственото му желание бе да се срещне с Белцер, да си получи парите и навреме да стигне на „Леонардо да Винчи“, за да хване самолета си. Така или иначе, определено не можеше да разговаря с Инзаги за файловете на Терио пред Паулина. Щеше да се обади на монаха по пътя за Рим.

— Имаш ли главоболие? — когато потеглиха към града, попита тя.

— Уууф — ти как мислиш? Умирам. — Паулина се засмя, но смехът ѝ прозвуча малко глухо.

Скоро стигнаха до градската стена. Червено-бяла бариера, до която стоеше униформен полицаи, преграждаше голямата арка. Преводачката отби надясно и слезе, но остави двигателя да работи.

— Днес в центъра не пускат автомобили. Ще те оставя тук. Просто продължи надолу по склона. Всички пътища водят до Кампо и щом стигнеш там, знаеш къде да отидеш. Входът на двореца е под дългия балкон, под който седяхме снощи. Името ти е в списъка. — Тя си погледна часовника. — Не е нужно да тичаш, но не можеш и да... се влачиш, нали?

— Ами ти?

— А, не! — Паулина сви рамене. — Заминавам по работа за Торино. Ще превеждам. Излезе нещо извънредно. Пък и много пъти съм гледала палиото.

— Е, благодаря за всичко.

Тя си свали шапката, хвърли я на задната седалка, отметна коса, наведе се напред и преди той да успее да ѝ попречи, го целуна по устните.

— Чао, Дани. Може би пак ще се видим. Беше забавно, нали?

Когато стигна на Кампо, Дани се запромъква през прииждащите тълпи към двореца на Зебек. Той обходи с поглед стените на древния площад и забеляза синьо-златните знамена, спуснати от дълъг заоблен балкон. Запъти се натам и видя, че масите от предишната вечер са изчезнали. Между стените на някои от сградите около площада имаше ограничителни ленти. Когато се добра до отворената метална порта — с пауни, изобразени с ковано желязо — приближаваше три часът.

До шадравана в сенчестия двор, осеян със знамена на палиото, стоеше мускулест пазач. Той носеше „униформата“ на целия помощен персонал: черен памучен панталон, тъмни очила и скъпа черна фланелка с равоне на гърдите. Буквата О представляваше тюркоазно златно око от пауново перо. Пазачът го попита за името и провери в списъка. После прошепна няколко думи по мобилния си телефон и каза на американеца да почака. Скоро се появи закръглена млада жена със златист минижуп и синя блузка, която свършваше точно над пъпа ѝ.

— Здравсти! — със силен немски акцент го поздрави тя. — Аз съм Верушка.

— Дани — успя да изфъфли той.

— Знам. — Момичето се облегна на него, обви ръката му със своята и каза: — Трябва да се грижа за теб.

Какво можеше да отговори?

— Страхотно. — Двамата се качиха по каменно стълбище и се запътиха по посока на смеха. „Познавам я, но... откъде? — мислеше си Дани. — Би трябвало да я запомня. Забравя ли се такава жена?“ Беше царствено красива. Когато стигнаха горе, той се обърна към нея. — Откъде те познавам?

Вероника се изкиска.

— Не знам.

И тогава се сети: тя беше едно от момичетата от каталога на „Виктория Сикрет“. Кейли всеки месец го получаваше и Верушка се

явяваше на всяка втора страница.

След секунди бяха сред най-космополитното парти в Европа. Скандинавска певица седеше пред масивен черен „Стайнуей“ и пееше „Кога напусна рая?“ със сладостно жалостив глас, докато генерали от НАТО и шейхове в бели одежди разговаряха с русокоси мъж и жена, които според Верушка били наследници на немско промишлено богатство. Дани позна неколцина звезди от списанията и телевизията, Верушка му посочи други. Имаше банкери и бизнесмени, писатели и политици. Тя стисна ръката му и кимна към млад мъж, който седеше сам и четеше комикс.

— Ривалдо — прошепна момичето.

Верушка грабна чаша шампанско от подноса на минаващия покрай тях келнер, хвана Дани за ръка и го поведе към балкона, откъдето се откриваше изглед към пулсиращия Кампо. Под тях маршируваха деца барабанчици в средновековни костюми, а други развяваха знамена.

— Къде са конете? — попита той.

Спътничката му се изкиска.

— На черква — отвърна тя. — Благославят ги. — Забелязала съмнението му, тя се притисна към него и се засмя. — Наистина!

— Водят ги на черква, така ли?

— На капела — всяка контрада си има капела. После ги довеждат тук и ги нареждат пред старта. — Момичето посочи надясно. — Ей там е. Водят ги само няколко минути преди надбягването и после затварят Кампо, докато свърши. — Верушка отпи глътка шампанско. — Ако залагаш, трябва да избереш коня на Павоне.

— Има ли много залагания?

Тя изхълца, изкиска се и тържествено кимна.

— Оооо, да.

Дани се усмихна и продължи да води небрежен разговор, но всъщност не му харесваше. Всички на партито изглежда бяха богати и известни — освен него. И все пак беше там, подръка с тази царица на белъото, и се наслаждаваше на палиото. „Какво не е наред в тази картина? — зачуди се той. И веднага си отговори: — Не си в своя отбор, малкия. Отдавна не си в своя отбор.“

Не че не беше привлекателен. Жените го харесваха — беше млад, чист и някак симетричен. Освен това бе добър слушател и танцьор.

Справяше се добре. Но съвсем доскоро хубавиците не му се лепяха като мухи на мед. Това може би се случваше на Брад Пит и Джордж Клуни, но не и на Дани Крей. Освен... напоследък. Което предполагаше две възможности: или изведнъж бе станал най-желаният ерген в света, или Белцер наистина адски много искаше да го привлече.

— Е, къде е нашият приятел? — попита той.

Верушка озадачено го погледна.

— Белцер — подсказа ѝ Дани.

Изражението ѝ не се промени.

— Адвокатът на Зебек? — припомни ѝ американецът.

Тя поклати глава.

— Струва ми се, че нашият домакин има много адвокати. Но едва ли идват на купоните.

Тъкмо се канеше да я попита какво иска да каже, когато един от охраната — културист, ако се съдеше по вида му — го докосна по рамото.

— Scusi, синьоре Зебек иска да ви види.

С безпомощно свиване на рамене по посока на спътничката си Дани последва културиста нагоре по мраморно стълбище. По дълъг коридор стигнаха до сумрачна библиотека, където го чакаше Белцер, седнал на кожен фотьойл зад богато орнаментирано бюро. На стената зад него висеше ескиз за „Одирането на Марсий“, осветена с един-единствен лъч. Дани реши, че скицата е оригинална — една от последните творби на Тициан. Белцер му посочи стол и той седна.

— Значи сме само двамата, така ли?

Адвокатът кимна с глава.

На лицето на Дани се изписа разочарование.

— Никога не съм се запознавал с милиардер. Надявах се да се срещна с господин Зебек.

Белцер сви устни в иронична усмивка.

— Напротив, познавате.

Трябваше му малко време, за да се досети. Дани плахо — защото още не беше сигурен — погледна през рамо. Видя мускулестия охранител да стои до вратата. Никой друг. Само Белцер и културиста. И тогава загрея.

— Шегувате се — каза той и се засмя.

Белцер вдигна вежди и сви устни.

— Детективът у вас най-после се обади! — отбеляза той.

Дани не реагира на сарказма, но не успя да скрие озадачението си.

— Не разбирам. Искам да кажа, какъв беше смисълът? Защо го направихте?

Белцер-Зебек сви рамене.

— Обичам да стоя зад кулисите, особено когато съм пред очите на някого. — Той бръкна в горното чекмедже на бюрото, извади дебел плик и му го подхвърли. — Хонорар, премия и разходите. Пребройте ги.

Дани поклати глава, възбуден от тежестта на плика.

— Няма нужда. Убеден съм...

— Пребройте ги.

Дани засрамено отвори плика и извади пачка стодоларови банкноти. Преброи ги една по една, докато стигна до сто шестдесет и четири.

— Точно ли са? — попита Зебек.

Дани кимна с глава.

— Да...

— Сега ми ги върнете.

Американецът го погледна смаяно.

— Защо?

Зебек протегна ръка и размърда пръсти. Дани му върна парите.

— Мразя да ме ебават — осведоми го Зебек.

Думите увиснаха във въздуха, толкова неочаквани, че Дани се усъмни дали е чул вярно. Поне се надяваше да не е. Но не. Зебек прибра плика в чекмеджето и го затвори.

— Какво правите? — попита Дани.

Зебек не обърна внимание на въпроса. Той се наведе напред.

— Вие сте като Вгусо, знаете ли?

— Какво е „Вгусо“?

— Доматена гъсеница. В момента тя е главният ми противник.

Дани запремигва. Започна да подозира, че няма да му платят, и от недоволство почти му се зави свят.

— Не ви разбирам.

— Палиото — поясни Зебек. — Има фаворити, нали знаете, също като на дербито в Кентъки. Този път основните залози са за два коня — на Пауна и Гъсеницата. Ravone о Brusco. — Той завъртя дясната си длан. — Brusco о Ravone. Направих на Бруко предложение, обаче... кой знае? Жокеят е местен. Повечето жокеи са от Марема, така че са истински професионалисти. С тях е лесно да сключиш сделка. Тоя хлапак... Струва ми се, че иска да стане герой пред момичетата. — Зебек поклати глава. — Не е много умно.

Дани се намръщи. Милиардерът започваше да го дразни.

— Това притча ли трябваше да е?

Зебек се подсмихна.

— Да. Но няма значение. Така е по-забавно. Другите жокеи ще се погрижат за Бруко. Затова им се плаща.

Дани кимна. Мислите му препускаха. „Смята, че е прецакан, и е така. Но няма откъде да знае. Поне не със сигурност. Така че това е просто проверка. Блъф. Не се хващай.“

— Е, предполагам, че не идвате, за да постъпите на работа при мен — прехвърли се на друга (или може би не) тема Зебек.

Сякаш гръмна електрическа крушка. „Значи това било — помисли си Дани. — Свикнал е да получава каквото иска и всеки, който му откаже, веднага му става противник.“

— Вижте — започна той. — Предложението е изключително, обаче...

Зебек с презрително изсумтяване го накара да млъкне. Милиардерът си свали тъмните очила, погледите им се срещнаха и мълчанието се проточи.

На Дани му хрумна нещо.

— Как разбрахте, че съм решил да не приема работата?

Зебек натисна някакъв бутон на пулта в края на бюрото си.

В стаята се разнесе гласът на Инзаги:

„Върнете се в Рим. Трябва да поговорим.“

Сърцето на Дани се сви, когато чу отговора си:

„Да поговорим ли? За какво?“

„Слушайте, цяла нощ четох файловете и...“

„Какви файлове?“

„Файловете на Терио, вие какви мислите? Онези в компютъра. Ужасно е! Нямате си представа какво е намислил този Зебек!“

Докато разговорът продължаваше, Дани все повече потъваше във фотъойла и си мислеше: „Лошо, лошо...“. Накрая записът свърши. Зебек изключи уредбата.

— Как го направихте? — попита Дани. — Мислех, че мобифоните тук са кодирани. Стандартът GSM или там както го наричат.

Зебек се подсмихна.

— Прав сте. Кодирани са. Но ако копирате смарткартата, получавате втори телефон, който играе ролята на дуплекс. — Той замълча за миг, за да му даде възможност да смели тази информация. — А сега нека аз ви попитам нещо. Какво точно направихте? Копирахте файловете и ги качихте обратно в лаптопа, така ли?

Дани се извърна.

На лицето на Зебек се изписа печално изражение.

— И сега този побъркан монах — той ви нарича „Даниъл“?

Американецът сви рамене.

Зебек смаяно поклати глава.

— Изобщо ли не си направихте труда да използвате служебната карта, която ви дадох?

Дани пое дълбоко дъх и го погледна в очите.

— Да, използвах я. — Той замълча и промени темата. — Всички ли, които работят за вас, подслушват?

Зебек реагира сякаш бе получил удар под пояса. Той сбърчи лице.

— Само новите. — После присви очи. — Знаете ли, Даниъл, преди да се ебавате с някого, трябва да се замисляте кого може да ядосате. — Той наклони глава и прибави: — Имате ли представа с какво се занимавам?

Американецът поклати глава и се опита да не обръща внимание на сарказма в гласа на милиардера. Обзе го паника и трябваше да си напомни, че това е просто някакво си конско. Не за пръв път го хокаха. Само трябваше да запази хладнокръвие — и да се погрижи да си получи парите.

— Попитах ви дали знаете с какво се занимавам — повтори Зебек.

— С инвестиции — отвърна Дани.

Зебек сви устни.

— И по-конкретно, инвестираме в работа върху протеинови вериги и МЕМС — ултрамодерни неща. Имат смайващо приложение. Като това. — Той почука с показалец черна метална кутия, свързана с кабел за пулта на бюрото му.

Дани неволно се заинтригува.

— Какво е то?

— Това е прототип... за създаване на личностни двигатели.

Дани се намръщи.

— Какво? — след малко попита той.

— Ами, да видим... знаете ли какво е дух двойник?

— Да. Който види своя, умира.

Зебек се усмихна.

— Така казват, но... това е просто суеверие. Двойниците, за които говоря — двойниците, които ние създаваме, са виртуални. Поне засега.

Поучителният му тон бе досаден — покровителствена лекция на търпелив възрастен, предназначена за тъпо дете. Това опъваше нервите на Дани, а все още не беше наясно за какво говори милиардерът.

— Става по следния начин — с още по-поверителен глас продължи Зебек. — Ако ни дадете едноминутен аудио- и видеозапис — върши работа и обикновена камера — ние можем да ви направим матрица.

— Какво да направите? — попита Дани.

— Матрицата много прилича на кредитна карта — без да обръща внимание на въпроса му, продължи милиардерът. — Но в нея е кодиран алгоритъм, извлечен от движенията и израженията на човек. В резултат получаваме личностен двигател, както го наричаме. Ако заредя такава карта в тази кутия, аз съм в състояние да вдъхна живот на всеки образ или глас, който мога да излъча или прожектирам. Трябва ми само снимка. Или запис. — Зебек самодоволно замълча за миг. — Подали сме заявление за патент в Щатите. В момента правим бета-тестове. Започнахме едва преди около година, но можете да си представите въздействието на това откритие върху киноиндустрията. Ще можем да произвеждаме нови филми с починали актьори, като използваме старите им роли, за да създаваме матрици. И това е само в шоубизнеса. Още по-интересно ще стане, когато навлезем в политиката.

— Обаче това са само филми — отвърна Дани.

— Нима? Ами ако приложим принципа в биологията? — Зебек замълча, за да му позволи да осмисли думите му, после продължи: — Клонирането например. Можем да копираме биологичната идентичност на даден индивид, но не и личността му. Засега това е оставено на случайността. Но ако комбинираме генетичната наследственост на хората с личностните двигатели, които създаваме в лабораториите, можем да получим двойници, идеални във всяко отношение.

Дани не вярваше на нито една негова дума. И още по-точно — това изобщо не го интересуваше. Имаше само едно желание: да си получи парите.

— Желая ви успех — каза той.

— Съмнявате се — саркастично отбеляза Зебек.

Дани сви рамене.

— Ще ви покажа какво имам предвид — заяви милиардерът. Той извади пластмасова карта от най-горното чекмедже на бюрото си, вкара я в черната кутия и натисна ключето ѝ. Светна зелен диод. — Направих го по запис — поясни Зебек. — Само глас е, обаче... ще разберете за какво става дума. — Той свърза мобилния си телефон с пулта и връчи на Дани чифт слушалки. После даде знак на телохранителя да застане зад госта му. — Gaetano, se dice niente, l'uccide. — Обръщайки се отново към Дани, Зебек го предупреди: — Ако си отворите устата, моят приятел ще ви строши врата. — Видял изненадата на американеца, той прибави: — Не се шегувам. Вършил го е и преди и изобщо няма да се замисли.

След това с широка усмивка набра някакъв номер на мобилния си телефон и се отпусна назад.

Дани си сложи слушалките и чу телефона да звъни. Накрая отсреща отговориха.

— Prego?

Познал гласа на Инзаги, Дани понечи да се изправи, ала веднага седна обратно, натиснат от дланта на Гаетано. Макар и широка, тя бе съвсем лека.

Зебек заговори по микрофона.

— Тук е Дани, отче...

Дани ахна. Гласът беше неговият — акцентът, височината и тембърът, всичко. И това го уплаши. Космите на тила му настръхнаха.

В слушалките чу, че Инзаги облекчено въздъхва.

— Страхувах се за вас! Къде сте?

— В Сиена — отвърна Зебек.

— Бягайте оттам! Сериозно, Дани — нямате представа за какво става дума. И за бога, не се срещайте с тези хора. Опасно е.

— Не се безпокойте — каза милиардерът. — Довечера се прибирам в Рим и ще можем да поговорим. Тези мобилни телефони... крият рискове.

Дани можеше само безпомощно да слуша разговора. Гласът на Зебек до такава степен имитираше неговия, че сякаш му бяха откраднали душата.

— Напълно сте прав за телефона — съгласи се монахът. — Не се сетих. Кога ще пристигнете?

— В девет-десет — продължи Зебек с гласа на Дани. — Може ли да се срещнем у вас? Още не съм си направил резервация.

— Естествено, но не е толкова просто да стигнете дотук — отвърна Инзаги. — Имате ли химикалка?

Дани вече не можеше да издържа. Трябваше да го предупреди. Но телохранителят явно бе усетил намерението му, защото пръстите му се стегнаха на рамото на Дани. Той се наведе, вдигна едната дунапренова слушалка и прошепна:

— Не.

Дани се отпусна на стола, докато Зебек повтаряше упътванията на Инзаги към апартамента му в Каза Клера. Двамата се сбогуваха и връзката прекъсна. Зебек насочи мътните си очи към американеца и се усмихна.

— И сега? — попита Дани. Никога не се беше чувствал толкова далеч от дома.

Милиардерът поклати глава по начин, който предполагаше колкото несигурност, толкова и съжаление. После опря бастуна си в пода и се изправи на крака.

— Какво ще правя с теб ли, Дани? Проблемът с твоето премахване е много сериозен, знаеш ли?

Американецът се намръщи. Само за един ден се бе превърнал от златно момче в радиоактивен отпадък. „Колко бързо забравят...“

Зебек се престори, че обмисля проблема, като се разхождаше напред-назад край етажерките.

— От една страна, предполагам, че бихме могли да ти строшим врата и да кажем, че си паднал...

Дани не вярваше на ушите си.

— Това не е ли малко прекалено сурово — искам да кажа, само защото съм копирал файловете?

Зебек се подсмихна.

— Не се шегувам — продължи Дани. — Сам го казахте: аз нямам представа какво става. А вие се чудите дали да ме убие! Само си искам парите. Какво става?

Зебек махна с ръка.

— Нямам време да се задълбочавам. Затова ще ти отговоря така: ти се прецака — и точка.

Дани дълбоко си пое дъх и се наведе напред.

— Навън има много хора — промълви той и с ужас установи, че гласът му звучи невероятно пискливо. Хрумна му, че може би трябва да се нахвърли срещу Зебек, да го събори, да вдигне врява, да се развика.

— От друга страна, това няма да е много забавно. — Зебек вдигна пръст, сякаш за да подчертае думите си. Внезапно на устните му се появи широка усмивка и той престана да се разхожда. — Знаеш ли какво?

Дани поклати глава с напрегнати мускули. Ако Зебек вдигнеше очи — ако насочеше погледа си към телохранителя — Дани щеше да се стрелне напред като куршум.

— Свободен си — реши Зебек. — Така ще е по-забавно. Като надбягването с Бруко, истинско състезание.

Американецът запремигва.

— Какво?

— Давам ти пет минути. После можем да те преследваме.

Дани погледна мутрата зад гърба си, после пак се обърна към Зебек.

— Вие сте луд. Сериозно: за връзване сте. Прав ли съм?

Зебек кимна.

— Възможно е. — Погледна си часовника. — Четири и половина минути. — Вдигна очи и наклони глава. — Още ли си тук? —

изненадано се подсмихна той.

Дани скочи от стола с тиха ругатня и се запъти към вратата. Почти очакваше да го спрат и беше готов да замахне срещу онзи, който се опиташе.

— Ще гледам от балкона! — извика Зебек.

Дани изхвърча в коридора, провря се покрай група натовски генерали, затича се към стълбището и запрескача по две стъпала наведнъж. Веселието беше в разгара си, във въздуха кънтяха смях и музика, разговори и глъч на стотици забавляващи се хора. Но не и той. Стигна до двора и спря за миг пред вратата, където един от охраната тихо разговаряше по мобилния си телефон. Накрая италианецът отвори вратата и почтително кимна с глава.

— Чао.

Дани се втурна по алеята на десетина метра от импровизираната ограда от червено-бели бариери. Зад тях имаше петдесетина хиляди италианци и туристи, които се блъскаха рамо до рамо. Шумотевицата бе оглушителна, слънцето прежуряше. Един полицай се хвърли към него, хвана го за ръка и с драматично жестикулиране го поведе към тълпата. Дани се провря между барикадите и се сля със зяпачите с надеждата, че ще стане невидим.

Инстинктът му подсказваше да бяга колкото може по-далеч от Зебек. Ала навалицата беше толкова гъста, че дори придвижването представляваше проблем. Можеше просто да си проправя път с усилие, все едно се опитва да се измъкне от плаващи пясъци.

— Scusi, scusi...

Изведнъж тълпата се раздвижи и той бе понесен от човешкото течение, без да е в състояние да контролира посоката си, също като листо в река. Превърна се в част от навалицата и можеше само да се държи на крака.

Никога не беше попадал сред такава тълпа — даже на Таймс скуеър в новогодишна нощ. Площадът бе по-претъпкан, отколкото на рок концерт или метрото в пиков час. Нещо като огромна кошара — жегга, шум, остра миризма на пот, чесън и конски лайна. В съчетание с кипящия във вените му адреналин обстановката го накара да се задъха. Нечий лакът го сръга в ребрата, тока на колан се заби в гърба му. Постоянно имаше някакви движения, невидими сили носеха човешките вълни. Агитките на контрадите се хващаха за ръце в

безпомощен опит да останат заедно, докато се тътреха насам-натам, смееха се и се кикотеха. Във въздуха се вееха знамена. Отекваха песни. Някъде някой биеше барабан, а вдясно се провеждаше някаква церемония. Прозвучаха фанфари и тълпата одобрително изрева. Дани се повдигна на пръсти и видя, че през аркадата довеждат дванадесет коня.

„Дотук добре“ — помисли си той. Беше игла в копа сено и щеше да е цяло чудо, ако мутрите на Зебек го открият. Остави се тълпата да го носи, докато стигна до сърцето на Кампо. Това бе окото на бурята, сравнително спокойно място, където хората седяха по турски на плочника, изтощени от жегата, шумотевицата и дългото чакане на надбягването.

Естествено, това беше най-лошото място за гледане. Макар и висок един и осемдесет и пет, Дани трябваше да проточи шия, за да огледа навалищата. По-ниските виждаха само чуждите тилове, освен някои деца и момичета, седнали на раменете на бащите и гаджетата си.

Дани не се интересуваше от състезанието. Той вдигна очи към сградите около площада и откри Зебек. Милиардерът стоеше до един паун, гледаше право към него с театрален бинокъл и спокойно разговаряше по мобилен телефон.

Погледите им се срещнаха (Зебек беше свалил бинокъла) и Дани смаяно осъзна, че площадът е клопка, смъртоносен капан, всичките изходи на който бяха затворени и нямаше нищо по-лесно от това да умре вътре. Зебек го следеше от момента на излизането му от двореца и убийството му беше неизбежно. Сред барабаните и песните, крясъците и смеха малцина щяха да забележат свличащия се на земята американец с нож в гърба.

Когато видя милиардера, Дани изведнъж разбра за какво му е мобилният телефон. Следеше го от разстояние и насочваше мутрите, които бе пратил да го убият.

Петте минути преднина отдавна бяха изтекли (ако Зебек изобщо беше говорил сериозно) и Дани се чувстваше напълно безпомощен. Той отчаяно се огледа и напразно затърси човека, който го преследваше, после наведе глава и се запромъква навътре в навалищата. Отекна топовен изстрел. Дванадесетте коня препуснаха от аркадата като пъстра вълна, тълпата изрева и площадът се превърна в трамплин, на който хиляди хора подскачаха на място. Яхнала гаджетото

си, наблизил една блондинка размахваше юмрук и крещеше „Оса! Оса! Оса!“^[1], забила пети в ребрата му.

Като се движеше приклепнал, Дани тръгна наляво към най-отдалечения от Палацо ди Павоне портал. С малко късмет все още можеше да се скрие. Мисълта, че някой може би го следи в това многолюдно гъмжило беше смешна — поне така му се струваше, докато не видя нещо, от което се вцепени.

На няколко метра от него му намигна паунско перо, изпъкващо на фона на черна фланелка. Той вдигна очи и срещна погледа на Гаetano. Още една крачка и щеше да се озове право в ръцете му. Двата дълго останаха неподвижни сред обезумялата тълпа. Мутрата на Зебек държеше мобифон в лявата ръка и лост в дясната.

Футболният инстинкт спаси Дани. Без да се замисля, той наведе дясното си рамо, направи лъжливо движение и се метна наляво. Гаetano се придвижи в същата посока, но по друг път, замахвайки нагоре с такава сила, че ако беше улучил, червата на Дани щяха да лежат на земята.

Дани намери пролука и се втурна сред тълпата, навел глава под равнището на раменете си, невидим от балконите около площада. Зяпачите вече съвсем се бяха побъркали и ревът ехтеше още по-пронизително, докато конете галопираха към финала под ударите на камшиците. После всичко свърши също толкова бързо, колкото бе започнало. Множеството затаи дъх и се отпусна. Ревът стихна в разочарован шепот, който отстъпи мястото си на женски писъци и хор от гневни викове.

„Улучил е някого — помисли си Дани. — Когато замахна към мен, трябва да е улучил някого.“

— E Ravone — съобщи един мъж. — Ravone vince.^[2]

Женските крясъци станаха още по-истерични.

Дани се насочи към портата. Надяваше се Зебек да го е изгубил от поглед, но нямаше как да е сигурен. И повече не можеше да се движи приклепнал. Зяпачите бяха в хватката на собствените си центробежни сили и се изсипваха през шестте изхода на площада. Подобно на всички останали, Дани напредваше едва-едва със съвсем малки крачки.

На двадесетина метра пред него се извиси древна арка. Беше сигурен, че щом стигне до нея, ще е в безопасност. Ако не друго, поне

щеше да може да тича. После по-скоро усети, отколкото видя смут от лявата си страна, обърна се и зърна Гаetano да се провира през тълпата в отчаян опит да настигне жертвата си.

По дирите на убиеца се вдигаше хор от протести, превърнали се в смаяни викове, когато Гаetano сграбчи една жена за лицето и я блъсна настрани от пътя си. Някакъв мъж, който можеше да ѝ е съпруг, гневно реагира и след миг се свлече на колене с разбит нос. Пищяха деца, тълпата панически се олюляваше. Една тъмнокоса жена с грижливо изписани вежди захленчи от страх.

Дани знаеше как се чувства жената. Само на три метра от изхода тълпата можеше да се хвърли в паническо бягство и щеше да се превърне в смъртоносна лавина. Неволно затаил дъх, Дани се приготвяше за това, когато земята сякаш се наклони. В следващия момент множеството се придвижи напред и той изхвърча през арката като тапа на шампанско.

Това беше италиански вариант на Големия взрив — хората експлодираха от Кампо във всички посоки и разстоянието помежду им растеше като разстоянието между звезди. Търненето на Дани се превърна в подтичване, подтичването — в бяг. Пое по пътя на най-малкото съпротивление и спринтира по древна улица, украсена със знамена. Наляво, надясно, наляво, по друга галерия, през аркада — тича, докато остана без сили. Накрая въздухът и адреналинът му се изчерпаха и той се облегна на една витрина. Нямаше представа къде се намира, освен че се е спускал надолу от Кампо.

Изад ъгъла се появи тъмнокоса жена с лилава пола, която водеше за ръка момиченце в гащеризон. Видяла задъхания Дани, тя го помисли за пиян и прекоси на отсрещния тротоар, а детето се притисна към полата на майка си и се загърна в лилавите ѝ гънки.

Десетина мъже седяха в кафене отатък улицата и гледаха надбягването по телевизията. Когато се поуспокои, Дани продължи надолу по склона и се опита да определи къде се е озовал, накъде трябва да тръгне и какво да направи. „Първо... да се обадя на Инзаги.“ Пазеше телефонния му номер на лист хартия в портфейла си и мобифонът на Зебек все още беше у него.

Знаеше, че милиардерът може да подслушва разговорите му, ала сега това нямаше значение. Зебек и без това се опитваше да ги убие, така че спокойно можеше да се обади на Инзаги.

Телефонът иззвъня четири пъти, след което се включи телефонен секретар. Дани изчака сигнала и остави съобщение: „Забравете за срещата. Трябва да бягате. Той знае за файловете. Проверявайте телефонния си секретар. Ще ви се обаждам през два часа“. Или нещо подобно, но изречено повелително.

После: трябваше да вземе сака си от хотела. Там бяха билетите и всичко останало, освен паспорта му. Той беше у него. После щеше да вземе такси до друг град, където Зебек нямаше да го търси. След това влака за Рим, хотел и самолет на другата сутрин. Щом се прибереше в Щатите, щеше да се оправи. Да прегледа файловете на Терио. Да се свърже с ФБР. „Каквото се налага.“

Но първо сака. Не можеше да се върне в хотела. Зебек почти със сигурност го бе поставил под наблюдение. Можеше обаче да се обади и да помоли портиера да му прати такси с багажа.

Той се отби в едно кафене на странична уличка в контрадата на Дракона, поръча си двойно еспreso и потърси картичката на хотела в портфейла си. Откри я и попита бармана дали може да използва телефона. После набра номера на „Скачапенсиери“ и поиска да разговаря с портиера.

— Надявах се, че ще можете да ми пратите такси — каза Дани.

— Както желаете, синьоре...

— Ще ми трябва сакът ми. На рецепцията е.

Портиерът се засмя.

— Струва ми се, че е станало объркване! Хората на синьоре Зебек взеха багажа ви преди няколко минути. Но няма нищо, те още са тук. Чакат ви отвън. Мисля, че няма да ви трябва такси. Искате ли да поговорите с някого от тях?

[1] Гъска (ит.). — Б.пр. ↑

[2] Победи Павоне (ит.). — Б.пр. ↑

11.

Осигури си превоз с трима британци от Ливърпул, работници във фабрика за бонбони, които бяха „на почивка“ и също като него нямаха къде да пренощуват в Сиена. Но имаха кола — взет под наем фолксваген „Голф“ — и бяха прекалено пияни, за да шофират.

Срещна ги на излизане от града, където тримата пиеха бира край пътя и безуспешно се опитваха да сменят спуканата гума на голфа.

— Опа! — извика единият и размаха крика във въздуха. — Ей, пич! Знаеш ли к’во да праим с тая джаджа?

Дани знаеше как се използва модерният крик. Скоро гумата беше сменена и новите му приятели бяха толкова благодарни, че пъхнаха кутия „Холщайн“ в ръцете му и предложиха да го закарат където поиска — стига той да шофира.

Споразумяха се за Сан Гиминяно, на тридесетина километра оттам — един от най-прочутите градове в района. Неговият хоризонт бе пронизан от смътно зловещи стражеви кули, които на фона на слънцето приличаха на детска рисунка на Долен Манхатън.

Дани остави „момците“ в малък пансион и отиде да потърси такси, което да го закара в Рим. Без успех. Таксиметровите шофьори в Сан Гиминяно един след друг тъжно го поглеждаха или му се изсмиваха в лицето. Пътуването до Рим не било проблем, поясняваха те. А обратният път. Щели да се върнат едва на сутринта. Може би щеше да е в състояние да ги убеди с пачка банкноти, само че той нямаше.

Извади късмет на автогарата, където научи, че след половин час може да вземе автобус до Флоренция. Оттам пък тръгвал друг автобус за Рим. А можел да хване и такси. Той си купи билет, прекоси улицата до едно кафене и си поръча бутилка минерална вода. После извади мобилния телефон и набра номера на Инзаги.

Този път не чака да се включи телефонният секретар. Затвори на третото иззвъняване. Просто нямаше смисъл да оставя същото съобщение. Пък и мобифонът започваше да го безпокои.

Можеха ли да го проследят по него?

Спомни си един репортаж за жена, която била отвлечена. Затворена в автомобилен багажник, тя набрала номера на полицията и оставила връзката отворена. Полицаяте започнали да следят номера от един ретранслатор на друг. Скоро разбрали, че жената пътува на юг по шосе 29 или нещо подобно. Накрая преградили пътя и я спасили.

Във вестника пишеше, че ченгетата „локализирали“ обаждането, но това не бе точно. Колата се беше движила в извънградски район и не бе влизала в обхвата на повече от един ретранслатор. В резултат полицаите са успели да определят само в коя „клетка“ се намира и на какво разстояние е от ретранслатора.

Ако похитителите бяха останали в града, където има много ретранслатори, ченгетата щяха да могат да локализират телефона, като засекаат времето, за което сигналът стигна до три различни точки. Тогава щяха да са в състояние да определят местонахождението на жената с точност до няколко метра.

Дали Зебек можеше да направи същото? Дани се вторачи в мобифона в ръката си. Навярно не, реши той. Даже милиардерът да имаше връзки с ченгетата или местната телефонна компания, Дани нямаше намерение да поддържа връзката или да стои на едно място. Следователно не би трябвало да има проблем, освен...

Освен ако телефонът не беше по-съвършен от своите американски аналози — което сега му се струваше вероятно. Зебек си бе поставил за цел да е ултрамодерен в почти всичко. Което означаваше, че мобифонът може да е снабден с „подсилена полицейска линия“, Оруелова „система за сигурност“, с каквато трябва да разполагат всички американски мобилни телефони до 2005 г. В новите телефони щяха да са вградени геолокализиращи устройства, които щяха да излъчват сигнал и местонахождението им с точност до петдесет метра.

„Майната му!“ — помисли си Дани. Допи кафето си, хвърли мобилния телефон в първото кошче за боклук и се върна на автогарата. След час беше във Флоренция и след още двадесет минути пътуваше за Рим. Този път седеше отпред и ще не ще трябваше да гледа избраната от шофьора видеокасета.

Филмът бе „Невероятно пътешествие“ на Дисни и започна веднага щом потеглиха.

Дани мрачно гледаше как двете изгубени кучета и тяхната предвзета приятелка котката обикалят опасния свят, за да намерят стопаните си. Симпатичните космати топки в продължение на повече от два часа преодоляваха различни препятствия и през цялото време говореха на италиански.

Дани знаеше, че филмът е предназначен за деца на предучилищна възраст, но фабулата го увлече. Може би се дължеше на факта, че също като него скитащите животинчета са в опасност и отчаяно копнеят да се завърнат у дома. Или може би не беше толкова елементарно, колкото изглеждаше — пригоден за домашни любимци преразказ на „Одисея“. Поне така се надяваше, тъй като иначе трябваше да признае, че притежава емоционалната зрелост на петгодишно дете.

Такава щеше да е теорията на Иън.

Иън беше безпощаден към пристрастието на Дани към масовата култура. „Едно е да си «отворен», а съвсем друго — да си боклукчийска кофа с отворен капак“ — веднъж бе отбелязал той.

Докато Кейли намираще тази страна на Дани за очарователна. Той с удоволствие слушаше Верди в Кенеди Сентър, но също толкова обичаше да ходи на концерт, да речем, на „Сървайвър“.

Кейли. Мисълта за нея му напомни за Паулина, а Паулина му напомни за сегашния му проблем — тук, там и навсякъде. От устните му се изтръгна тих стон, който накара жената до него да кимне и да се усмихне.

— Si, e cosi triste^[1] — прошепна тя.

Очите ѝ бяха мокри, забеляза Дани. И което бе по-лошо, неговите също.

Докато автобусът се носеше в здрача, той се вторачи в отражението си в прозореца и започна да се пазари с Бог. Това бяха сложни сделки, които обвързваха брака и верността с избавлението му. Не че вярваше в Бог. Не много. Но пък — не че не вярваше. Някаква неизменна католическа същност трябва да се беше съхранила от детството му, защото си мислеше, че ако успее да спаси Инзаги, това би трябвало да означава нещо. В края на краищата, човекът бе монах.

Представи си лицето на Зебек, вперил в него тъмните си очи, размахващ бастуна си във въздуха: „Знаете ли, Даниъл, преди да се ебавате с някого, трябва да се замисляте кого можете да разсърдите“.

Спомни си за гробницата на Крис Терио, за разпнатия в пустинята Джейсън Пател, за изпепеления дом на професора. Явно Зебек отстраняваше всеки, който се изпречеше на пътя му.

Замисли се за онова, което беше казал по телефона милиардерът. Той бе отговорил на Инзаги, че ще е в Рим към девет-десет — час-два преди да пристигне самият Дани. Зебек знаеше, че Дани слуша разговора, следователно трябваше да е наясно и че ще се опита да предупреди монаха. Или щеше да му се обади, или да отиде в апартамента му.

Хрумна му, че тъкмо на това разчита Зебек — резервен план, в случай че Дани избяга от мутрите му на Кампо. Начин да убие два заека с един изстрел. Дани обаче нямаше да го допусне. Когато отидеше при Инзаги, щеше да вдигне врява — да задейства противопожарните аларми, да повика ченгетата, както дойде. Но щеше да предупреди монаха. По един или друг начин.

Като Шадоу.

На хипнотизиращия син екран пред него кучето Шадоу даваше всичко от себе си. Той и неговите приятели попаднаха в капан на една гара, едва избегнаха колелата на минаващ товарен влак и накрая пропаднаха през прогнили дъски в дълбока яма. Котката и по-младото куче успяха да се покатерят по хлъзгавите ѝ стени, но Шадоу бе прекалено стар и изнемощял. „Скачай, Шадоу! Скачай!“ — умоляваше го котката Саси.

— Не мога да повярвам, че гледам този филм — измърмори под нос Дани. — Опитват се да ме очистят, а аз лея сълзи, защото някакъв помияр пропаднал в дупка.

Като говореше с уморен от живота баритон, Шадоу нареди на другите две животни „continuare senza de mi“^[2]. Дани разбираше какво казва старото куче и знаеше, че Дисни няма да допусне този симпатичен герой да умре в някаква промишлена яма. Въпреки това, когато автобусът най-после спря на автогарата в Рим и Шадоу изневиделица се хвърли в обятията на младия си стопанин, сърцето на Дани бясно се блъскаше в гърдите му.

— Пристигнахме! — обяви кондукторът. Автоматичната врата се отвори и изплю пътниците в горещата римска нощ. Бетонният перон гъмжеше от хора, които чакаха приятели и роднини, докато пътниците си пробиваха път към автобусите. Пристигащите се тълпяха около

униформени мъже, които вадеха багажите им от товарните отделения. По аудиоуредбата кънтеше нещо непонятно.

Дани последва тълпата през автогарата и излезе на улицата. Хората чакаха таксита на тротоара без какъвто и да е ред. Нямаше опашка. След десет минути безуспешна борба той се хвърли покрай една добре облечена жена в червено, която енергично размаха ръце и гръмогласно протестира, след като Дани се вмъкна на задната седалка на бяло такси. Когато шофьорът му заговори на италиански, той му подаде визитката с адреса на Инзаги.

Шофьорът я погледна, после спусна прозореца си и изруга жената в червено, която бе имала нахалството да удари с длан по калника. След това се подсмихна.

— Andiamo^[3] — каза той и таксито се отдалечи от тротоара.

Доколкото Дани можеше да прецени, през центъра на Рим не минаваха магистрала. Пътуването до Виа дела Скрофа отне двадесет минути и включваше също толкова завои. По прозореца затрополиха капки дъжд. Уличната настилка лъсна. Сияеше неонова светлина, също като във филм на Майкъл Ман или в гравюра на Хирошиге^[4].

Въпреки късния час и дъжда навсякъде беше отворено, улиците бяха оживени. Кафенетата, баровете и будките за сладолед гъмжаха от народ, по кръстовищата се трупаха хора в очакване да пресекат. Шофьорът веднъж-дваж натисна клаксона, за да предупреди непредпазливите пешеходци, но го правеше съвсем леко и Дани си помисли, че в Рим почти не е чувал клаксон. Вероятно е забранено, реши той. Иначе италианците постоянно щяха да ги надуват.

Доколкото можеше да съди, те не бяха притеснителен народ.

На един ъгъл видя млада двойка да отскача от пътя им. Те се засмяха — мъжът прегръщаше жената през рамо. Тя вдигна фунийка сладолед към устата си, отхапа и на лицето ѝ се изписа наслада. Нещо в нея му напомни за Кейли и сърцето му се сви. Какво правеше в Рим? Всичко, което обичаше, бе във Вашингтон. Защо изобщо беше дошъл?

Шофьорът барабанеше с пръсти по таблото.

— Merda — измърмори той, обърна се и попита нещо.

— Моля? — безпомощно каза Дани.

— No cariche?^[5] — Италианецът отново насочи вниманието си към пътя и въздъхна. На няколко сантиметра от тях профуча една

веспа. Той се пресегна, взе някакво книжле и го запрелиства. Накрая изключи брояча, слезе и отвори задната врата.

— *Samminata* — каза шофьорът. — Сега върви пеш.

— Какво?

— Недалеч. Злополука.

Дани разбра какво иска да каже. Всички автомобили бяха спрели. Той слезе, плати и прибави две хиляди лири бакшиш.

— Накъде? — попита Дани и се озърна наоколо.

Шофьорът отново въздъхна и посочи.

— *A destra, sinistra, a destra.*^[6]

Дани кимна с глава. Италианецът окуражително му се усмихна и го потупа по рамото.

— Чао! — каза той и се вмъкна зад волана.

Дани последва упътването му. Завоите го отведоха навътре в работнически квартал, където изглежда бе станало уличното задръстване. Хората се надигаха на пръсти до колите си и проточваха шици, за да видят какво става.

Дани продължи да върви, докато видя табела, поставена на втория етаж на една ъглова сграда: ВИА ДЕЛА СКРОФА. Улицата беше голяма, от двете страни имаше магазини, ала не бе права като във Вашингтон и Ню Йорк. На следващата пряка тя рязко завиваше наляво.

Един среброкос мъж попита нещо Дани, който безпомощно сви рамене. Мина покрай художествена галерия, обуцарница, витрина на антикварна книжарница. После зави на ъгъла и видя причината за задръстването. Стените на старите сгради бяха осветени от мигащата светлина на червено-сини полицейски лампи, които се отразяваха в мокрия паваж. Зяпачи се притискаха към несигурна стена от раирани бариери на улицата. Хората наоколо се опитваха да видят какво става.

— Аластеър? — разнесе се женски глас със звучен английски акцент. — Катастрофа ли е станала?

— Не знам, писенце. Не мога да видя.

Стомахът на Дани се сви, когато се озърна назад към стената на антикварната книжарница. Видя, че номерът е близък до този на Инзаги.

Аластеър се обърна към него и му зададе въпрос на италиански.

Дани сви рамене.

— Е? — попита жената.

— И той не знае — отвърна съпругът ѝ.

Тълпата се раздели, за да направи път на поредния полицейски автомобил, който надуваше клаксон и се приближаваше към барикадите. Хората започваха да губят търпение. Наоколо се надигаше пронизителен вой на клаксони.

— Ще ида да поговоря с полица. Да проверя дали ще можем да минем, или ще ни накарат да заобиколим. Ти най-добре се върни в колата.

— Това ще отнеме цяла вечност — оплака се жената.

— Не се безпокой — успокои я Аластеър и се запровира през тълпата.

Дани не знаеше какво да прави. Обзет от ужас, той установи, че не може да помръдне. Накрая Аластеър се върна и Дани протегна ръка, за да го спре.

— Катастрофа ли има?

Англичанинът погледна американеца с известна изненада, после поклати среброкосата си глава.

— Самоубиец — отвърна той. — Монах. Хвърлил се от Каза Клера. — Забелязал внезапно изписалата се на лицето на Дани мъка, Аластеър я взе за раздражение. Той се наведе към него и прошепна: — Без да мисли за другите, естествено.

На Дани му се искаше да избяга, ала бариерите го привличаха напред, все по-близо към местопроизшествието. Видя две полицейски коли, линейка и две ченгета, които се опитваха да държат зяпачите на разстояние. Светкавицата на полицейския фотограф проблясваше като мълния.

Дани най-после си проправи път до самата бариера. Облечен в синя риза и тъмен панталон, Инзаги неподвижно лежеше на улицата. Беше проснат настрани с протегнатата ръка, дясната му длан бе извита в китката. Единият му крак беше свит под другия, сякаш коляното му бе стиснато в менгеме и кракът му беше завъртян на сто и осемдесет градуса. Светкавицата на фотографа продължаваше да проблясва в странно подобие на модно ревю. На студената ѝ светлина Дани видя, че главата на монаха вече не е симетрична. Лявата ѝ страна беше отвратително сплескана и от нея се стичаше течност.

Самият Дани бе почти толкова неподвижен, колкото и Инзаги, неспособен да откъсне поглед от локвата кръв около главата му.

„Всички ще решат, че е самоубийство“ — помисли си той. Приятелите и семейството на монаха, хората, които го бяха обичали, скръбта им щеше да е съпътствана от угризения, че не са били там, когато е имал нужда от тях.

По калдъръма затрополи носилка на колела, бутана от санитар. Отместиха две бариери, за да го пуснат, след него се появи санитар с чувал. След кратък разговор с цивилен детектив санитарите си сложиха латексови ръкавици и внимателно поставиха трупа на монаха в чувала. После вдигнаха ципа.

Тълпата започна да се разотива. Хората един по един си тръгнаха с въздишка. Зад бариерите Дани видя позната фигура. Едър мъж, който обхождаше с поглед навалищата. Търсеше някого. „Гаetano?“ Не бе сигурен, но беше напълно възможно. Зебек трябва да се бе досетил, че ще отиде там. Странното беше, че не бяха проявили търпението просто да го изчакат в апартамента. А може би тъкмо това бяха сторили и Инзаги ги беше принудил да го убият. Може би...

„Може би трябва да мисля за това някъде другаде“ — каза си Дани, обърна се и закричи в обратната посока. Трябваше да призове на помощ цялото си самообладание, за да не се озърне назад. На няколко пъти спря пред различни витрини, уж за да разгледа стоките, докато всъщност оглеждаше отражението на улицата зад гърба си. Дъждът отслабваше, ръменето се превръщаше в мъгла. После съвсем спря и горещината мигновено изсмука влагата от въздуха.

Не знаеше дали не го следят. По улицата имаше страшно много хора, а и не знаеше кого да търси — Гаetano не беше единствената мутра на Зебек.

Когато зави зад ъгъла, той ускори ход, докато чу странен шум, после мина под една арка и се озова на голям площад. Художникът в него веднага позна къде се намира. В средата на площада се намираще Фонтанът на четирите реки на Бернини — което означаваше, че е на Пиаца Навона.

Макар че бе късно, площадът гъмжеше от хора — истински пазар на открито. Дани подмина група карикатуристи, които рисуваха в края на площада, за да използват светлината на уличните лампи. Имаше маси със сувенири, продаваха се рози, шалчета и бог знае още какво, всичко покрито с найлони. Неколцина тийнейджъри се закачаха с няколко момичета. Един африканец продаваше котки работи,

задвижвани с батерии. Той изглежда изпитваше огромна радост от възможностите на стоката си. Зелените очи на котките светеха и те се клатеха от лапа на лапа, издавайки тенекиено мяучене.

Дани се приближи до фонтана, загреба вода с шепа и наплиска тила си. „Ами сега?“ Погледът му попадна върху гигантската скулптура, осветена с прожектори и заобиколена от ореол вихреци се комари. „Сега накъде?“

Чувстваше се изгубен — колкото в пространството, толкова и във времето. Преди да види трупа на Инзаги — смачканата му глава и локвата кръв — собствените прекеждия му се струаха по-скоро теоретични, отколкото реални. Беше чел за смъртта на Терио, бе видял репортажи за убийството на Пател и беше чул Зебек да казва, че ще убие монаха. Сега обаче всичко бе различно. На земята имаше кръв. Би могъл да бръкне с пръст — по дяволите, можеше да постави цялата си ръка — в раните на монаха.

Видя свободна маса в кафенето отатък площада, запъти се натам и седна. Наоколо къртеше смях, звъняха чаши, по недалечната улица с рев профучаваха веспи. Поръча си бира и се опита да си спомни кога за последен път е ял. Сутринта, помисли си той, или предишната вечер. Не че имаше значение.

На няколко крачки от него жена от Източна Азия обикаляше от маса на маса в опит да изпразни кошницата си с бронзови херувимчета. Под одобрителните дюдюкания на клиентите тя демонстрираше тайната на херувимите: когато ги натиснеше по тила, от пениса им се стрелваше червен лъч. По всяко друго време Дани може би щеше да се развесели от гледката или от мисълта, че всичко това става до шедьовъра на Бернини. Ала цветът на светлината толкова много напомняше онова, което беше видял на паважа на Виа дела Скрофа, че цялата пантомима му се струваше зловеща и противна.

Хрумна му, че навярно трябва да отиде в американското посолство и да помоли за помощ. Но какво щяха да направят в посолството? Просто щяха да го пратят в полицията. А какво можеше да каже на италианските полицаи? Представи си реакцията им. Детективът щеше да посочи очевидното — че Зебек е важна личност. Щеше да скръсти ръце, да вирне глава и да го стрелне със скептичен поглед: „Какви доказателства имате?“

„Ами... всъщност никакви... само... предполагам, моята дума срещу неговата.“

„Ами мотивът на синьоре Зебек?“

„Търсеше някакви компютърни файлове.“

„Аха! И какво имаше в тези файлове?“

„Не знам.“

„Разбирам...“

Ако дискетата с файловете на Терио беше у него, навярно щеше да може да се обърне към полицията. Не знаеше какво има в тях — сигурно никога нямаше да узнае — но каквото и да бе, то съдържаше свидетелства за нещо важно. Достатъчно, за да убият Инзаги. Но дискетата беше в сака му, а сега вече у хората на Зебек. Следователно не разполагаше с нищо. Нищо, освен думи. Те не стигаха за полицията.

Ами ако полицаите го попитаха за връзките му с монаха? Навярно щяха да установят, че Дани се е представял за ченге. Това щеше да привлече вниманието им, определено, но не така, както искаше той. И дори да се позовеше на убийствата на Терио и Пател, полицаите или щяха да разперят ръце (в края на краищата, юрисдикцията означаваше нещо), или да го затворят — макар че не се знаеше дали в затвор, или в лудница. Затова ченгетата бяха изключени.

Което оставяше план Б: Дани се завръща у дома. Ето какво копнееше да направи — да се прибере при Кейли и работата си в студиото. За нещастие и за това не можеше да става дума. Защото Зебек щеше да го предвиди. Щеше да го търси в Щатите, сигурно щеше да го очаква. И все пак... щеше да е на своя територия. Където се говореше на английски. И поне щеше да разбира какво става.

Но пък това преимущество не беше помогнало много на Крис Терио и Джейсън Пател. И после идваше Кейли. Ако сега си идеше у дома, щеше да я изложи на пряка опасност, ако вече не го бе направил. Тази вероятност го накара да се поизправи на стола. Какво знаеше за него Зебек — какво знаеше в действителност? Замисли се за това и заключи: много. Знаеше за експоната му във фабриката „Торпидо“, беше виждал алуминиевата му скулптура в „Очите на света“. Следователно сигурно знаеше и за Кейли. И може би много повече.

Трябваше да намери телефон.

Пъхна банкнота от десет хиляди лири под празната бутилка от минерална вода, изправи се и тръгна да търси телефон. Трябваше му

известно време, за да разбере как да го използва. Връзката бе удивително чиста. Но чу само собствения си глас: „Здрасти, свързахте се с Кейли и Дан. В момента не можем да отговорим...“.

В Рим тъкмо минаваше полунощ, което означаваше шест следобед във Вашингтон — не можеше да знае къде е Кейли. На работа. В метрото. По стълбището на блока. Потърси я в службата ѝ и отново му отговори телефонен секретар. Ала този път беше нейният и гласът ѝ го изпълни с копнеж. Понечи да остави съобщение, да каже, че е загазил, че здраво е загазил, но трудно можеше да ѝ обясни. Може би трябваше да я посъветва няколко дни да нощува при приятелката си Мишел или при Магда...

По не. С такова съобщение нищо нямаше да постигне. Само щеше да я накара да се страхува... за него. Тя щеше да си остане където е и да чака пак да ѝ се обади. Затова каза: „Здрасти, мила. Съжалявам, че те изпуснах. Тук става нещо шантаво, но... Утре ще се опитам да те намеря. Само не забравяй да... хм... да заключваш вратите“.

А сега? Осъзна, че е препалено уморен, за да разсъждава. Трябваше му хотел. Повечето хотели в района на Пиаца Навона бяха три-четиризвездни, а на него му трябваше нещо по-евтино. Без звезди щеше да е идеално. Най-добре метеорит или полумесец, благодаря!

Скоро се озова на малката оживена Пиаца ди Ротонда, където някакъв дебел американец крещеше с лонгайлъндски акцент:

— Говоря за Пантеона! Имате ли представа какво значи това? — Спътниците му засрамено измърмориха нещо. — Говоря за Юлий шибания Цезар! За римляните! Дето са се мотали по тоги. Можете ли да повярват? Точно тук, където съм застанал — преди две хиляди години!

На площада имаше пет-шест хотела, един от които беше двузвездният „Абрудзе“ — точно срещу сградата на Пантеона. Дани попълни регистрационния формуляр и по предложение на служителя плати в брой.

— No bagaglio?

Не трябваше да знае италиански, за да го разбере.

— Изгуби се на летището — поясни Дани.

Служителят избели очи и съчувствено се подсмихна. После свали един ключ от таблото зад гърба си и го заведе по стълбището на

втория етаж, където отвори вратата на стаичка с висок таван.

— Горещо — отбеляза той, отиде при прозорците и отвори капациите.

Слаб ветрец раздвижи завесите. Италианецът се усмихна и окуражително кимна с глава. После още по-широко се усмихна. Дани беше толкова уморен, че му трябваше известно време да разбере какво иска хотелиерът. Когато се сети, затършува в джобовете си за дребни. Накрая му даде еднодоларова банкнота.

— Grazie, e buona notte — с почитателно кимване каза мъжът и излезе.

Най-после останал сам, Дани седна на леглото, отпусна се по гръб и затвори очи. През прозорците долетя сладостна мелодия на саксофон. Ромолеше фонтан. Носеха се гласове на италиански, френски и английски сред взривове смях. Какво свиреше саксофонът? Не си спомняше името на песента, после се сети. „Моята странна любов“.

Не знаеше дали да се смее, или да плаче.

Не помнеше и кога е заспал, но пък кой си спомня? Както си лежеше...

Усети слънчевите лъчи по лицето си и чу първите звуци на нещо, което скоро се превърна в индустриална симфония от боклукчийски камиони и мотопеди. Той отвори очи и си погледна часовника — минаваше шест сутринта.

Трябва да поспя още малко, помисли си Дани. Но не. Искаше да разговаря с Кейли и колкото по-рано се обадеше, толкова по-добре. Между Вашингтон и Рим имаше шестчасова разлика във времето, което означаваше, че в Щатите минава полунощ — следователно тя щеше да си е вкъщи.

В стаята му нямаше телефон, затова се облече и отиде да потърси. Кейли вдигна на второто иззвъняване — гласът ѝ бе сънен и малко мрачен. Колебливото „Ало?“ накара сърцето му да се свие и за миг си помисли дали още на мига да не ѝ направи предложение, ала се отказа. Предложение не се правеше по телефона.

— Ей, мила... — Връзката беше толкова чиста, че когато тя не отговори, тишината бе пълна. — Хмм, Кейли?

— Майната ти. — И затвори.

За миг си помисли, че е сбъркал номера. Но само така му се искаше. Естествено, че бе тя. „Лошо — каза си Дани. — И в момента само това ми липсваше.“

Повторно набра. Този път се включи телефонният им секретар, което можеше да означава две неща. Кейли или разговаряше с някой друг (едва ли), или слушалката беше вдигната (най-вероятно). Когато чу сигнала, той каза:

— Виж, Кейли, нещо съм загазил, затова... — „Затова какво?“ — Намирам се в хотел „Абрудзе“ в Рим. Обади ми се. — Дани извади картичката на хотела от джоба си и продиктува номера.

После остана там почти цяла минута, като си мислеше за гласа ѝ. Гневен, наскърбен, гневен — по-скоро едното, отколкото другото, но не можеше да определи кое. Не и само от две думи. Това го озадачаваше. Нещо повече: вбесяваше го. Имаше си достатъчно тревоги и без Кейли да му се цупи, че не ѝ се е обаждал всяка вечер. Какво ѝ ставаше?

Въпреки че в Щатите беше късно и знаеше, че хората спят, не искаше да чака до следобед. Затова се обади на Престън, който отсъстваше, и на Джейк, който бе там. За нещастие се беше надрусал и освен това не бе виждал Кейли от изложбата в „Питрърс“.

— Откъде се обаждаш?

— От Рим.

Пауза.

— В Италия ли?

— Да.

Кратко мълчание.

— Какво правиш в Италия? На... почивка ли си?

— Не. В командировка. Макар че през повечето време гледам да не ме очистят.

Джейк се засмя.

— Аре бе, пич! Голям детектив се извъди!

— Говоря сериозно!

— Естествено, че говориш сериозно. Все си вреш носа, дето не ти е работа. Като самолетоносач, обаче... — Той се замисли за миг. — По-малък.

— Какво пушиш? — попита Дани.

— Ти какво мислиш, че пуша? — отвърна Джейк. — Аз съм художник.

След минута-две подобни глупости Дани поиска телефонния номер на Мишел Пероф. Тя беше най-добрата приятелка на Кейли и бяха излизали заедно няколко пъти. Ако някой знаеше какво става с Кейли, това бе Мишел.

Така се и оказа.

— Невероятен си — рече му тя, когато се свърза с нея.

— Нима? — Не му звучеше много като комплимент.

— Как може да си толкова лайно! Как можа?

— Какво как съм могъл?

— Да й пратиш онова нещо.

— Какво нещо?

— Онзи... атачмънт.

Нямаше представа за какво говори Мишел.

— Какъв атачмънт?

— Видеоклипа — в твоя имейл.

Дани разтърси глава, сякаш за да проясни мислите си. После дълбоко си пое дъх и въздъхна.

— Виж, Мишел...

— Трябва да си се побъркал!

— Нищо не съм й пращал — каза Дани. — Дори нямам компютър. Какъв видеоклип?

— Ти си знаеш.

Започваше да го дразни.

— Не, Мишел, наистина не знам. Тъкмо затова те питам. Какви ги говориш?

— Говоря за теб и малката ти приятелка.

— За малката ми приятелка ли? Каква приятелка?

— Откъде да знам? Тя е твоя приятелка! Какво ти става, хвалиш се с подвизите си ли, що ли?

Не знаеше какво да отговори.

— Да не си мислеше, че така ще накараш Кейли да ревнува?...

— Не...

— Защото не те ревнува. Просто... ти вече не съществуваш за нея. Между другото, много ли беше пиян?

— Не знам — призна Дани. — Искам да кажа, не съм сигурен за какво говорим.

Мишел презрително изсумтя.

— Не бил сигурен! — Тя замълча за миг. — Виж, мислех те за свестен човек, но... не ми се обаждай повече, а? — И с тези думи прекъсна връзката.

Дани дълго стоя неподвижно, повтаряйки разговора наум, опитвайки се да разбере нещо. Имаше ужасното предчувствие, че Мишел е говорила за Паулина. Защото, като се замислеше, тя можеше да говори единствено за Паулина. Какво беше казала? Нещо за неговата „малка приятелка“. Така жените наричат другите жени, когато другите жени са... като Другата Жена. Ами атачмънтът? Невъзможно. В стаята сигурно е имало камера и... Дали Зебек беше способен на това? Дани се замисли и реши: Да. Щом може да уговори палиото, може да подкупи и камериерките да поставят камера в стаята.

Което обясняваше внезапната и необяснима досега популярност на Дани сред другия пол. Значи в края на краищата не бе неустоим. А просто балама. Какво беше казала Паулина? „И твоят ли е огромен?“ Той поклати глава.

Като си мърмореше под нос, Дани се върна в хотела, съблече се и влезе под душа, от който едва-едва се стичаше тънка струйка хладка вода. Въпреки това остана в банята десет минути. Трябваше да направи нещо. Затова бързо се изсуши, облече се и се спусна по стълбището, като прескачаше по две стъпала наведнъж. Спомняше си къде предишната вечер бе видял интернет кафе и се запъти натам. Клубът се намирал само на две преки, близо до Виа дел Корсо. По пътя обмисли действията си.

Ченгетата бяха изключени, завръщането в Щатите — също. Което оставяше... план В. Да разбере какво става — или поне достатъчно, за да накара полицаите да го изслушат. За нещастие разполагаше само с няколко телефонни разговора, които точно преди смъртта си бе провел Терио. По два с Пало Алто и Истанбул и един с Осло.

Пало Алто беше задънена улица, но човекът в Истанбул можеше да е жив. Дани напрегна паметта си. „Реми еди-кой си. Нещо с Б. Може би Балзак. Реми Балзак. Нещо такова.“ И агенция Франс Прес. Терио се беше обаждал и там. Което можеше да се окаже полезно. „Зависи

колко души имат в истанбулското представителство.“ Двама-трима? Десет-двадесет? Единственият начин да разбере, бе да се свърже с тях и да ги попита.

Той зави зад ъгъла и се озова пред кафенето. Сбутано в безлична барокова сграда, то беше един от онези модерни клубове, пълни с пластмаса и сивкави цветове. Дани си поръча двойно кафе, плати за един час и седна пред един от дванадесетте компютъра. Влезе в Yahoo и по навик си провери имейла. Единственото интересно съобщение бе от Лавиния, която го осведомяваше, че от „Флаш арт“ са обещава да присъстват на откриването и питаше как вървят нещата?

„Всичко е супер — написа той, доволен, че не се налага да обяснява къде се намира. — Работя като бесен!“ После кликна SEND и се отпусна назад, за да помисли.

„Кейли...“

Какво можеше да й каже? Че съжالياва? Че е бил пиан? Че никога повече няма да го направи? Дани тихо изпъшка, наведе се напред и кликна бутона за ново съобщение. Отвори се нов прозорец и той влезе в адреса й.

Кейли, скъпа моя

Отново се отпусна назад и се вторачи в мигащия курсор. Изтече минута, после втора и трета. Накрая му хрумна нещо. Надвеси се над клавиатурата и започна да пише:

Не можеш да вярваш на очите си. Знам, че звучи шантаво, но моля те — просто прочети следващите редове.

Спря за миг и прочете думите на екрана. „Това е кофти — каза си той. — Но е още по-лошо да я изгубя. Нямах да я лъжа, ако не я обичах.“

Намирам се в беда.

Без да навлизам в много подробности, имам проблеми с един побъркан милиардер, който притежава технология, позволяваща му да произвежда филми с „участието“ на всеки във всякаква роля. Той използва стари филми за шаблон и на тази основа може да създаде — не си измислям — може да създаде „виртуален актьор“ с помощта на „личностен двигател“, както сам го нарича. С други думи, може да пресъздаде „Междузвездни войни“ с Хъмфри Богарт — или мен — в ролята на Люк Скайуокър.

И не само „Междузвездни войни“. Може да направи римейк на „Дълбоко гърло“, както е и направил, ако се съди по думите на Мишел.

Според нея си получила имейл от мен с видео атачмънт. Заклевам се в Господ, не съм го пратил аз! Защо да го правя? Искам да кажа, колко друсан трябва да съм бил? (Помисли: изобщо възможно ли е човек да се надруска толкова?)

Но не те обвинявам, че ме мислиш за лъжец. За да повярваш, трябва да видиш. Знам. Но вече не е така.

Защото този Зебек може да прави същото с гласове. Затова недей да разговаряш с „мен“ по телефона. Защото още сега ти казвам, че няма да съм аз. А той.

Не вярвай на нищо, което идва от мен, докато лично не застана пред теб. И запомни — каквото и да се случи, аз те обичам. Винаги съм те обичал. И винаги ще те обичам.

Д.

P. S. Изтрий съобщението.

Трябваше да прати още един имейл. Мамаду Боасо беше двадесет и четири годишен стажант във „Фелнър Асошиейтс“. Възпитаник на „Сидуел Френдс“ и „Ренселър“, той беше син на дипломат от Брега на слоновата кост и неговата съпруга американка и бе израснал във Вашингтон. Беше завършил управление на информационни системи, бе любител на научната фантастика, свиреше на гайда (при това добре) и завеждаше базите данни на „Фелнър“. В кабинета му висеше огромен плакат на „Матрицата“. Дани много го

харесваше и бе убеден, че може да му се довери. Фактът, че хондата му бе облепена с избелели от слънцето стикери, убеждаващи хората да изключват телевизорите си и да оспорват властта, според Дани означаваше, че Дю няма да иде при шефа, ако някой го помоли за услуга.

Дю,

Имам голям проблем с един от нашите клиенти. Почти — опитва се да ме убие. Това не е шега. Вършех малко извънредна работа и сега... е, не я свърших много добре.

Така или иначе, ще съм ти адски задължен — и с това имам предвид, че ще ти монтирам оная цветоуредба, за която говореше, ще сменя рамката на плаката на „Матрицата“, каквото поискаш! — ако провериш две компании. И собственика им.

Първата е „Системи ди Павоне“, регистрирана в Сиена, Италия. Втората е „Вери Смол Системс, Инк.“ в Пало Алто. И двете фирми са собственост на човек на име Зереван Зебек (също известен като Джуд Белцер).

Трябва ми всичко, каквото успееш да изровиш, но главно ме интересува какво правят. Нито една от компаниите не продава акции (доколкото мога да преценя). Интересуват ме финансите им, проучванията, с които се занимават — и всичко, което успееш да откриеш, за работата, която сме вършили за тях във „Фелнър“. Освен това ще са ми полезни всякакви сведения за Джейсън Пател — бивш главен технолог на „Вери Смол Системс“, убит в Калифорния.

След като прати имейла, Дани се заскита по Виа дел Корсо. Колите бяха броня до броня, но се движеха бързо в гъста мъгла от озон и въглероден моноксид. Когато мина покрай универсалния магазин „Ринасценте“, влезе да си купи нови дрехи. След двадесет минути излезе с голяма торба, в която имаше две блузи с поло яка, няколко чифта чорапи, бельо и памучен панталон. Запъти се обратно към

Пиаца ди Ротонда, купи си раница от уличен продавач и я напълни с покупки.

Слънцето прежуряше.

Дани спря на входа на една туристическа агенция и разгледа витрината. Тя представляваше нещо като тотемен стълб, окичен с пъстри хартиени квадратчета, на всяко от което бяха отпечатани цените на екскурзии до далечни места — до Тенерифе, Прага, Майорка, Банкок, Орландо и — хопа! — Истанбул бяха по триста и петдесет хиляди лири. Колко правеше това? Дани изчисли наум и получи по-малко от двеста долара. Кое го изненада. Но защо не? Всъщност не бе чак толкова далеч — поне не от Рим.

След няколко минути се озова в сянката на Пантеона. Варварска и огромна, древната сграда сякаш излъчваше време. Усещаше надигащите се от камъка часове като лятна мараня от асфалтов път. Привлечен към исполинския ѝ вход, той изкачи изтърканите стъпала и почти колебливо влезе вътре.

Стените на сградата тънеха във вечен сумрак, ала в сърцето на Пантеона грееше ярка слънчева светлина, нахлуваща през кръглият отвор в тавана. Дани за пръв път виждаше сградата отвътре и до такава степен остана поразен от величието ѝ, че за миг забрави за грижите си.

Ала когато навлезе по-навътре, облак скри слънцето и хвърли сиво було върху древния храм. Дани забави крачка, после спря. Леден ужас прониза сърцето му.

Сега гигантският купол приличаше на стъклен похлупак, обитаван от призраци. Туристите обикаляха в сгъстилия се сумрак и си шепнеха. Дани бавно и с огромен страх вдигна поглед към тавана, сякаш очакваше да види Зереван Зебек да се визира през отвора като в кристална топка.

„Побърквам се — помисли си той. — Губя самообладание, лошо.“ Мракът се разпръсна също толкова бързо, колкото бе настъпил и Дани се усмихна. Сноп слънчеви лъчи прониза покрива и освети една фреска. Ангелите и светлината успокоиха сърцето му.

Той излезе навън и тъкмо прекосяваше площада по посока на „Абрудзе“, когато ги видя да се отдалечават от хотела. Двама мъже, широкоплещести и безупречно облечени. Тъмни костюми и слънчеви очила. Не приличаха на туристи. По-скоро на професионални борци, които току-що са се преоблекли.

Дани влезе под сянката на тентата на едно кафене. Мъжете бяха спрели на тротоара и се озъртаха. После единият си свали очилата. Въпреки разстоянието, Дани позна Веждата, един от телохранителите в „Адмиралс кльб“, които бяха яли фъстъци в мед, докато той бе разговарял с „Белцер“. Човекът с асиметрично лице и с белег, раздвояващ едната вежда.

Но как го бяха открили? Откъде бяха разбрали? Дали го бяха проследили предишната нощ от Каза Клера, когато беше отишъл да предупреди Инзаги? Може би. Ала в такъв случай защо не го бяха хванали още там?

Той се обърна и се отдалечи. Всичките му инстинкти му подсказваха да тича, но това щеше да привлече вниманието и можеха да го убият. Затова продължи да върви, да мести крак пред крак, без да обръща внимание къде отива — стига да стигне там невредим.

Едва когато прекоси Тибър, започна да се отпуска и да се чуди дали не му се е привидяло. Влезе в едно заведение на Виа дела Ренела, поръча си кампари със сода и се обади в „Абрудзе“ от телефона на бара. Когато служителят отговори, Дани попита дали има някакви съобщения.

— Sì, синьоре Крей! Търсиха ви двама господата.

— В хотела ли?

— Поискаха да ви почакаат във вашата стая, но това... — Пауза.
— Не мога да го допусна.

— Значи са...

— Навън. Струва ми се, че пият кафе.

Дани затвори, допи коктейла си и подхвърли няколко хиляди лири на бара. После излезе на улицата. Как го бяха открили? Не може да са обиколили всички римски хотели, за да питат дали е отседнал там. И все пак го бяха намерили. Но как? Не беше правил резервация. И бе платил в брой, а не с кредитна карта. Тогава какво оставаше?

Разговорът му с Кейли. Само че за да получат данни като тези за телефона на Терио, които му бе пратил брокерът на информационни услуги, имаше срок — най-малко четиридесет и осем часа.

Трябваше му известно време, за да се сети — бяха хакнали телефонния секретар.

Самият Дани не го бе правил, но знаеше достатъчно за тези неща, за да е наясно, че е възможно. Повечето телефонни секретари и

фирми за гласова поща работеха по един и същи начин. За да си прослушаш съобщенията от друг телефон, набираш номера и след като прозвучи сигналът за запис, натискаш някой клавиш — обикновено звездичка или знак за лири стерлинги. После въвеждаш кода за достъп, който се състои от две до четири цифри в зависимост от услугата и техниката. Хората често използваха предварително заложения номер (като 1234), който се помнеше лесно. И естествено, лесно можеше да се предположи. Не че трябваше да си правиш този труд. За петдесет кинта всеки може да си купи съответната програма от интернет, която да пресее всички възможности.

С други думи, той ги беше улеснил. Какви бяха думите му? Точните му думи? „Намирам се в хотел «Абрудзе» в Рим. Обади ми се.“ Даже беше оставил номера.

„Върха, Шерлок!“

Трябваше да бяга. Защото колкото и да бе тъпо да остави такова съобщение, щеше да направи още по-голяма грешка, ако допусне, че е разбрал как действа Зебек, че знае как са го открили мутрите. Навярно беше прав, но в противен случай пак щяха да го намерят. И имаше предчувствието, че тогава ще трябва да се сбогува с живота.

[1] Да, тъжно е (ит.). — Б.пр. ↑

[2] Продължавайте без мен (ит.). — Б.пр. ↑

[3] Да тръгваме (ит.). — Б.пр. ↑

[4] Андо Хирошиге (1797–1858) — японски художник. — Б.пр. ↑

[5] Не разбирате ли? (ит.). — Б.пр. ↑

[6] Надясно, наляво, надясно (ит.). — Б.пр. ↑

12.

Затова се сбогува с Рим.

Напускането на града не беше най-трудното решение, което бе взимал. Само трябваше да избере между Истанбул и Осло — и Истанбул му се стори по-логичната възможност. В Норвегия щеше да е по-прохладно, но Терио беше работил в Турция, затова и Дани потегли натам.

Самолетът кацна тъкмо по време на кървавочервения залез. Когато мина през турската митница, Дани усети, че напрежението постепенно напуска тялото му, и облекчено въздъхна.

Международното летище „Кемал Ататюрк“ бе чисто, модерно и действаше. Дани изтегли двеста долара от един банкомат и с удивление ги размени за близо четвърт милиард турски лири. Той разгледа парите и видя, че чисто новите банкноти се различават само по цвят. Докато ги зяпаше, му хрумна, че ако не запомни боите, ще трябва да брои нулите всеки път, когато плаща за нещо.

Пред терминала чакаше опашка от таксита и Дани се приближи до прозореца на първото, което видя.

— Колко ще струва до Джанкуртаран? — назова той квартала, за който бе прочел в самолета. Наблизо се намираше Синята джамия, както и „Света София“ — една от най-старите и величествени черкви на християнския свят. Пък и това беше туристическият район. Можеше да се слее с туристите.

— Десет милиона — отвърна шофьорът.

Дани се засмя.

— Няма проблем.

Трафикът към града бе натоварен, но шофьорът си разбираше от занаята. На всеки един-два километра отбиваше по трамвайните релси, минаващи успоредно на пътя. Това му позволяваше да вдига от тридесет на сто километра в час и да изпреварва десетки коли и камиони — докато в далечината се появеше единственият фар на трамвайната мотриса. Тогава бързо се връщаше обратно на платното,

но само докато се разминеха с мотрисата. После пак отбиваше по релсите.

— Това... хм... законно ли е? — попита Дани.

— О, не — весело отвърна шофьорът. — Здравата ще загазя, ако ме хванат. Миналия месец така бяха блъснати двама души.

Дани се отпусна назад и се заозърта за предпазен колан. Нямахте, ала това всъщност не го обезпокои. Въпреки че пътуването бе прекалено вълнуващо, той беше съвсем сигурен, че не му е писано да загине в автомобилна катастрофа. Не сега. Не и при тези обстоятелства. Това щеше да е все едно пиано да падне върху някой, който умира от рак. Просто не се случваше. Смъртно болните бяха имунизирани за фатални злополуки и Дани осъзна, че се възприема точно така — като „смъртно болен“.

Ако го преследваше Зереван Зебек, човек нямаше защо да мисли за предпазни колани.

Междувременно градът се плъзгаше покрай прозореца — хаос от древни и модерни сгради, огромни жилищни блокове, джамии и пазари. Срещу тях се понесе белият фар на трамвая и шофьорът отново влезе в пътя. Изведнъж се озоваха на крайбрежна магистрала, носеща името на президента Кенеди. През мръсните стъкла на автомобила се виждаха десетки товарни кораби с осветени палуби, които хвърляха отблясъци по мастиленочерното Мраморно море.

Гледката бе поразителна, ала Дани я намери за потискаща. Човек искаше да види такова нещо, трябваше да види такова нещо с любимата си. С Кейли, чиито последни думи бяха...

„А, да. Сега си спомням. «Майната ти.»“

Пансионът „Азиатски бряг“ беше стара дървена сграда, която Турското автомобилно дружество бе ремонтирало преди десет години. Той се намирал близо до гара Джанкуртаран и се издигаше на склона на хълм, гледащ към Златния рог. Състоеше се от десет стаи и градина на покрива, където се сервираха напитки.

Стаите не бяха лоши, малко скромни, но чисти и просторни. Гледката обаче бе невероятна — от прозорците се виждаше половината Истанбул. Това беше една от най-романтичните стаи, в които бе

отсядал. При двадесет и три милиона на нощ, направо си беше без пари: петнадесетина долара.

Не му отне много време да се настани, тъй като нямаше друг багаж, освен раницата, която бе купил в Рим. Набързо взе душ, преоблече се и отиде да потърси нещо за ядене. Въпреки че минаваше десет, повечето ресторанти работеха. Избра задимено заведение на две преки от хотела, където погълна няколко зеленчукови шишчета с ориз и къпоолу. На връщане на четири пъти му предлагаша да си купи килими.

И най-невероятното беше, че за малко не го направи.

Когато се прибра в хотела, попита младия служител на рецепцията, на чийто бадж пишеше ХАСАН, дали има телефонен указател.

Младежът се прокашля.

— От години не са издавали нов указател — отвърна той. — Ако ми кажете името, мога да поискам телефона от услуги.

— Барзан — каза Дани. — Реми Барзан.

Хасан вдигна слушалката, набра номера и размени няколко реплики с телефониста. После се обърна към Дани и без запъване премина на английски.

— Само номерът ли ви трябва?

— И адресът.

Хасан замърмори на турски, изчака, после записа информацията. Накрая затвори и откъсна листа от тефтерчето.

— В Бейоолу е — каза той. — Близо до голямата католическа черква.

Дани му благодари и попита дали може да го събудят на сутринта.

Хасан се усмихна.

— Няма да се наложи.

— Напротив — възрази Дани. — Аз съм...

— Повярвайте ми! Няма да имате нужда.

Дани учудено го погледна.

— Вие ми повярвайте: определено ще имам.

Служителят се засмя.

— В колко часа?

— В осем ме устройва.

— Ще се погрижа да се събудите. Няма проблем.

Макар да бе казал, че няма проблем, Дани виждаше, че молбата му е влязла през едното ухо на младежа и е излязла през другото. Той изобщо не си записа — само му се усмихваше. „Трябва да е някаква турска работа“ — помисли си Дани и се помъкна към стаята си. Там набра номера, който му беше дал служителят, и се заслуша в телефона, който звънеше в Бейоолу в отсрещния край на града. Не бе мислел какво ще каже, но главното беше да си уговори среща — при това скоро. Само че Барзан го нямаше. Включи се телефонен секретар и мъжки глас каза нещо на турски. А след случилото се в Рим Дани нямаше намерение да остави съобщение. Той затвори слушалката, съблече се и се строполи в леглото.

Призив за молитва — безумно усилен от високоговорители призив за молитва — го вдигна от леглото призори. Това не беше нещо от рода на „а сега да се помолим“, а вой, който продължаваше ли продължаваше, умолителен, напомнящ, придумващ, стенещ. На Дани му се струваше, че мюезинът е седнал върху горещата печка, заобиколена от рупори. Такава аудиосистема щеше да удовлетвори и „Металика“ на Янки Стейдиъм. Когато призивът най-после утихна, той вече окончателно се бе разсънил.

Слезе във фойето, където чакаха десетина грижливо подредени маси, и закуси с хляб, маслини, сирене и домати, пресен портокалов сок и горещо кафе. Тъкмо свършваше, когато Хасан се появи на прага с лукава усмивка.

— А! — възкликна той. — Рано ставате.

Дани се засмя.

— Да, стори ми се, че чух нещо навън.

— Ние сме много набожен народ.

— Убеден съм в това.

— Трябва ли ви шофьор? — попита младежът. — Мога да ви осигуря добър шофьор. Евтино.

Дани поклати глава.

— Едва ли — отвърна той. — Предпочитам да повървя пеш. Но можете да ме упътите. Търся агенция Франс Прес.

— Няма проблем. — Хасан се завъртя на пети, излезе от трапезарията и след минута се върна с адреса. — На Таксим е — каза младият турчин. — Далеч е оттук, но винаги можете да вземете такси. Според мен най-лесният път е да слезете на кея, откъдето потеглят фериботите. Това е Еминьоню. Тръгнете наляво до моста Галата и прекосете Златния рог. После се изкачете до Кулата и продължете нагоре. Там ще се ориентирате, наблизно е.

— Каква кула?

— Галата. Кръгла, каменна, висока седемдесет метра, на около седемстотин години. Непременно ще я забележите. Щом стигнете, най-добре попитайте някого, защото улицата... е, това не са Щатите. — Той написа адреса на лист хартия, подаде му го и се поколеба. — Може би все пак трябва да хванете такси — реши Хасан.

— Ще го намеря — отвърна Дани.

Всъщност нямаше търпение да разгледа града, който на пръв поглед му приличаше на хибрид от Сан Франциско и Танжер.

Без проблем стигна до кея и оттам до Еминьоню, оживен като Гранд Централ Стейшън. Пристигаха и потегляха корабчета, които се отправяха към близки и далечни места от двете страни на Босфора. Река от пешеходци течеше през облаците дим, вдигани от люлеещите се по кея лодки, където се продаваше риба на скара и хляб със сусам. Почти не се забелязваха жени — само тълпа от местни мъже с къси черни коси и буйни мустаци. Дани се провря през навалищата до моста Галата и се вля в потока от хора, които отиваха на работа или се прибираха вкъщи.

Водният трафик беше също толкова оживен, колкото и сухопътният. Ръждясали шлепове пореха водите край лъскави яхти, туристически кораби и танкери. От всички посоки се носеше ориенталска музика, дисонантна и истерична. Спускаха се и се издигаха чайки. По вълните играеха слънчеви зайчета. Небето бе неумолимо синьо. Всичко това приличаше на картина от яко надрусан Чайлд Хасам^[1].

Щом Дани прекоси моста, пътят започна да се издига и го поведе по тясна улица, задръстена с дюкянчета, в които се продаваше невероятна смесица от сателитни антени, разклонители и кабели. Той изпи чаша турско кафе в малко кафене в подножието на кулата Галата и показа на келнера листа с адреса.

Офисът на агенция Франс прес се намираше на третия етаж на обикновена тухлена сграда край оживената пешеходна улица Истикал Джадесъ. Вратата отвори образован наглед дебелак с квадратни очила и дълги кичури коса, вчесани върху плешивото му теме. Зад него Дани видя две стари дървени бюра, затрупани с вестници, книги и документи. Плетеница от кабели свързваше компютрите с телефони, факс машина и принтер. В дъното на стаята една жена работеше с лаптоп, докато оживено разговаряше по мобилния си телефон.

— Oui?

Мъжът на прага го изглежда любопитно. Очевидно нямаха много посетители.

— Говорите ли английски? — попита Дани.

В отговор мъжът разклати дясната си длан.

— Малко.

— Търся...

Дани се поколеба. Фактът, че Крис Терио се е обаждал и в апартамента на Реми Барзан, и във Франс прес не означаваше, че Барзан работи в агенцията. Имаше също толкова голяма вероятност и да не работи там. Терио може да беше познавал повече хора в Истанбул. И все пак...

— Да? — нетърпеливо се размърда мъжът на прага.

— Търся Реми Барзан.

Смръщване придружи внезапната промяна в настроението на французина. Той скръсти ръце на гърдите си.

— Няма го.

— Но го познавате, нали?

— Естествено.

— Хмм... репортер ли е?

— Отразява кюрдските проблеми. — Мъжът наклони глава, сякаш за да разгледа по-добре Дани. Той свъси вежди, като че ли онова, което видя, не му харесваше. — Какво искате от него?

Дани пак се поколеба. Основателен въпрос. Но не можеше да каже истината. Откъде да започне?

— Казаха ми да се отбия, ако дойда в Истанбул, и... затова съм тук. Знаете ли кога ще се върне?

— Не. От известно време не сме го виждали. Честно казано, изобщо не знаем дали ще се върне. — Разочарованието на Дани бе толкова незабавно и очевидно, че отношението на мъжа се промени. — Проверихте ли в апартамента му?

— Никой не отговаря.

Мъжът кимна с глава.

— Доната! — извика през рамо той. — Този човек търси Реми!

Доната само съчувствено избели очи. Тя сви рамене и се обърна с гръб. Мъжът също направи безпомощен жест, който означаваше край на разговора, ала Дани нямаше намерение да си тръгва. Барзан бе единствената му следа, затова остана на мястото си и се замисли. „А сега?“ В Норвегия ли?

Жената в дъното на офиса затвори мобилния си телефон и се приближи към тях. Беше набита мъжкарана, с къдрава червеникава коса и тежък грим.

— Доната — протегна тя пухкавата си ръка.

— Дани Крей.

— Реми ли искате да видите?

— Да.

— Важно ли е?

Дани погледна мъжа и сви рамене.

— Да, доста е важно — призна той.

Французинът изсумтя.

— Нали казахте, че само се „отбивате“?

— Повярвайте ми, това е дълга история — отвърна Дани. — Казаха ми да се отбия при него, но наистина е важно.

Доната стисна устни. Замисли се. И взе решение.

— Според мен може би е на изток.

— На изток — повтори Дани, сякаш беше някакъв уличен адрес.

— Той се занимава с кюрдските проблеми — продължи жената. — Затова често ходи в Диарбекир. Но не ви съветвам да ходите там. Опасно е.

— О!

Мъжът се вторачи в Дани и изглежда разбра, че американецът не е наясно за какво става дума. Той погледна Доната, сякаш за да ѝ поиска разрешение, и поясни:

— Има терористи. Кюрдски сепаратисти. Затова военните там са многочислени. Много разходи. Много проблеми. Рай за журналистите. Ад за туристите.

Доната въздъхна.

— Не знам какво ще правим, ако Реми не се върне. Когато започваше, мислех, че само се забавлява. Богато момче, което от време на време пише колоритни репортажи. Но всъщност много го бива. Сериозен журналист. — Тя поклати глава. — Трудно ще му намерим заместник.

— Говорите така, като че ли не го чакате да се върне — отбеляза Дани.

Двамата се спогледаха и явно стигнаха до някакво споразумение.

— Не виждам нищо лошо в това да ви кажа — отвърна Доната. — Реми изчезна... — Тя вдигна поглед към тавана, сякаш там бе отпечатан календар, — ... преди малко повече от седмица. В деня, в който не дойде, колата му... — Жената плесна с ръце. — Бум! Нищо не остана.

— Но той не е бил вътре, нали? — Сърцето на Дани силно се разтуптя.

Мъжът поклати глава.

— Дал колата назаем на прислужницата си. Студентка.

Сърцето на Дани се сви. Той ли беше виновен? Навярно. Защото бе дал на Зебек списъка с телефонните разговори на Терио.

— Но кой?...

Французинът изсумтя.

— Кой знае? Когато става въпрос за кюрдите, е като... — Той замълча за миг в опит да си спомни съответния израз. После се обърна към жената. — *Qu'est que c'est un panier de crabes?*

— Кошница с раци — преведе Доната. Тя погледна Дани. — Имате ли този израз на английски?

Той поклати глава.

— Е, много е сериозно — каза мъжът. — И много сложно. Реми може да е написал нещо, което не се е харесало на някого. На ПКК. На военните. На някоя фракция в друга фракция. Кой знае? Резултатът е все същият. Няма го.

— След агентата Реми се обади и предупреди, че известно време няма да идва — продължи Доната. Тя се обърна към колегата си. —

Как се изрази точно?

На устните на мъжа се изписа горчива усмивка. Той измърмори нещо на френски, после наклони глава, очевидно превеждаше наум.

— Каза, че не трябвало да си вири главата. — Французинът наведе глава, за да му покаже. — Разбирате ли?

Дани кимна.

— Така че засега е добре — каза Доната. — Мисля, че просто се е прибрал у дома си. При своя народ. А те са сплотени. Като юмрук — прибави тя.

— Имате предвид езидите — рече Дани.

Доната се изненада.

— Точно така.

— И къде е домът му? — попита Дани.

— В Юзелюрт — отвърна мъжът.

Американецът запремигва. Доната се засмя.

— Не знаете ли къде е Юзелюрт?

Той поклати глава.

— В най-източния край на Турция — каза тя.

— И според вас Реми е там, така ли?

Доната сви устни.

— Да, така смятам. Защото е роден там. Там е родът му — стар и влиятелен. — Тя сви рамене. — Следователно може би е отишъл там. — После се намръщи. — Сигурно е отишъл там. Но може да е и в Париж. Дълги години е живял там. — Тя се замисли. — Честно казано, може да е навсякъде.

— Но ако е за нещо важно — нещо много важно — къде щяхте да го търсите?

Доната погледна колегата си и отново сви рамене.

— Щях да започна на изток.

— Искам да кажа, това място, което споменахте, Узълюрд, до кой град е близо?

Мъжът презрително изсумтя, бавно произнесе името правилно, после опипа няколко кичура коса, сякаш за да провери дали още са там.

— Не е близо до никъде — отвърна той. — Намира се напред пустошта.

На връщане към „Азиатски бряг“ Дани започна да изпада в униние. Ако нямаше намерение да се отпрати „насред пустошта“ с надеждата, че Реми Барзан може да е там и да има какво да му каже, той беше стигнал до задънена улица. Но пък нали и без това бе в Турция, спокойно можеше да рискува.

Когато попита Хасан дали може да му покаже Юзелюрт, младежът извади опърпана пътна карта на Република Турция. Той приглади гънките, консултира се със справочника, после прокара единия си показалец от П и другия — от 12. Пръстите му се срещнаха в точка на около два и половина сантиметра надясно от Диарбекир.

Хасан се намръщи.

— Там ли искате да отидете? — попита той. Очевидно тази мисъл не му допаднаше.

Дани сви рамене.

— Не знам. Трудно ли се стига?

— Полетът е дълъг, но там няма нищо. Контролни постове. Полицейски час. Опасно е. Защо ви е?

Дани не обърна внимание на въпроса.

— Когато казвате, че е опасно...

— Води се гражданска война. Този град, Диарбекир, е чисто кюрдски. Във вестниците пише, че войната била приключила, че армията победила. Но това е само денем. Нощем царуват престъпниците. Терористите.

Дани се замисли за миг и попита:

— Но ако се налага да отида, ако имам работа, как да стигна дотам?

— До Юзелюрт, искате да кажете?

Дани кимна.

Хасан се замисли.

— Ами ще трябва да вземете самолет до Диарбекир и после... не знам. Може би автобус. Или такси, ако намерите. — Забелязал, че гостът му обмисля тази възможност, турчинът повтори възраженията си. — Но нали ви казвам: там няма нищо. Даже заведения. Няма туристически забележителности. Гола степ. — Той се втренчи в Дани. — Ходихте ли в Топкапъ?

Американецът поклати глава.

— В „Света София“?

— Още не.

— В Синята джамия?

— Не.

Хасан сгъна картата. После сбърчи лице в тъжна и неodobрителна гримаса.

— Не сте ходили в „Света София“, която е на две крачки от хотела, построена е през шести век и е обявена от ЮНЕСКО за световно културно наследство, а искате да ходите в Юзелюрт?

— Просто ми хрумна — усмихна се Дани. — И непременно ще посетя Топкапъ и останалите места. Но първо, струва ми се, трябва да пийна нещо. Градината на покрива отворена ли е?

— Естествено — потвърди Хасан и величествено махна с ръка към стълбището.

Дани се качи на третия етаж и излезе на покрива, където имаше пет-шест маси под чадъри. Оттам се разкриваше възхитителна гледка към морския пейзаж на Истанбул. Той се настани на една от масите и поръча чаша подсладен ябълков чай. Тогава му хрумна, че това е най-чуждото място, на което бе ходил, и при тези обстоятелства — най-самотното.

Под сянката на зелен чадър седяха неколцина туристи. Акцентът им издаваше, че са от Средния запад на Щатите. Те със смях си приказваха за ливански хашиш, за най-добрите клубове в Бодрум и най-евтините пансиони в Ефес. Дани завидя на другарското чувство, което се излъчваше от тях като топлина от пещ.

Чаят беше прекрасен. Загледан в корабите в Златния рог, той изпита непреодолим копнеж да се обади на Кейли, ала намери достатъчно здрав разум, за да устои. Видя брой на „Интернешънъл Хералд Трибюн“, зарязан на съседната маса, пресегна се да го вземе и даде знак на келнера да му донесе втора чаша чай. После се отпусна назад и разгърна вестника на спортната страница. Реши да почете и да се разходи до „Света София“. След това щеше да намери туристическа агенция и да си купи билет за Диарбекир за другия ден. Ала докато седеше на покрива, пиеше чай и четеше за невероятния хоумрън на Бари Бондс, във фоайето два етажа под него избухна препирня.

Скоро препирнята се превърна в надвикване. Туристите млъкнаха и започнаха с кикот да се споглеждат, докато Дани напрегна

слух да чуе за какво става дума. Ала спорът приключи, преди да разбере дори една дума. Внезапно се разнесе крясък, последван от мъчителен вик и тропот на крака по стълбището към втория етаж. После... тишина, свършила с неочакван трясък. Дани нямаше нужда да е там, за да разбере, че това е вратата на неговата стая. Той скочи на крака, отчаяно се огледа, ала в миг осъзна, че няма къде да се скрие. Единственият изход беше стълбището. Или да скочи. И в двата случая означаваше самоубийство.

— Vaff!

— Dove e lui?

— Porco mondo!^[2]

Дани не разбираше думите, но те определено бяха на италиански и беше съвсем сигурен, че идват от стаята му или точно пред нея. Озърна се в търсене на нещо, което би могъл да използва като оръжие, но не видя нищо полезно. Единият турист имаше бастун, но това не му вършеше работа. Не и с тези хора. Трябваше му най-малко бензинов трион или глок. Най-добре и двете.

Той бързо отиде до ръба на покрива и прецени разстоянието до един кестен край хотела. Ако се засилеше и се хвърлеше, навярно щеше да успее — макар че съвсем друг въпрос беше дали ще може да се хване за някой клон. Не че имаше значение. Покривът беше с петнадесетина сантиметрова преграда, което правеше засилката невъзможна.

И тогава те се появиха там — не на покрива, а на улицата пред хотела. Веждата и неговият приятел спряха в сянката на кестена, очевидно неуверени накъде да тръгнат и какво да правят. За свой ужас Дани видя, че са застанали до таблото с менюто, рекламиращо вкусовете на градината. Ако го забележеха, италианците несъмнено щяха да решат да претърсят ресторанта.

Ала не го забелязаха.

Веждата извади мобилен телефон от джоба си, отвори го и набра някакъв номер. Докато чакаше, той вдигна очи към горните етажи на хотела и бавно плъзна поглед по прозорците. После някой му отговори, защото мутрата в миг изгуби сковаността си. Той се оживи, завъртя се на токове и като се надвеси над телефона, започна напрегнат разговор, който продължи най-много двадесет секунди. След това прибора

мобифона в джоба си и двамата се запътиха по посока на Синята джамия.

Дани си отдъхна. „Господи боже, това да не е нещо като Бъч Касиди? — помисли си той. — Какви са тия хора?“

Бързо слезе по стълбището на втория етаж и веднага видя, че вратата на стаята му е откачена от пантите. Спусна се във фойето и завари Хасан да седи на пода, опрял гръб на рецепцията. Момчето притискаше окървавена кърпичка към носа си. Зад него една уплашена камериерка умолително разговаряше с някого по телефона.

Хотелиерът го погледна.

— Мисля, че са ви видели да влизате.

— Кой? — попита Дани.

— Италианците. Питаха за стаята ви. Не исках да им казвам, но... — Той потръпна от болка.

— Няма нищо.

Хасан се втренчи в него над кърпичката си.

— На покрива ли бяхте?

Дани кимна с глава.

Младежът се подсмивва, но пак го заболя и сбърчи лице.

— Той ме удари.

— Виждам.

Хасан вдигна очи към тавана и отметна глава назад, за да спре кръвта.

— Струва ми се, че е счупен.

Дани кимна.

— Знам. Виж, Хасан... — Искаше да му благодари.

Турчинът посочи към стаята, където Дани беше закусвал.

— Можете да излезете отзад, през градината. Там има уличка. — Когато Дани се обърна да си тръгне, той прибави: — Но трябва да ви попитам...

Дани спря и го погледна.

— Да?

— Минибара. Използвахте ли го?

Уличката го отведе до сенчеста улица с дюкяни за килими, кафенета и хотелчета. Всъщност имаше само две посоки, в които да

тръгне, установи той. Нагоре по склона към огромния купол на „Света София“ или надолу по същата улица към крайбрежната магистрала. Ако имаше късмет, можеше да хване такси, което да го закара на летището.

Ако имаше късмет... Дани обмисли тази възможност. Ако имаше късмет, сега нямаше да се озърта през рамо на улица, която се казваше Йени Сарахане Сокак.

Тръгна нагоре по склона покрай древната черква и надясно зърна двореца Топкапъ. Следваха градина със запуснат зоопарк и две преки с евтени „пансиони“, няколко кебапчийници и магазини, после надолу към кейовете на Еминьоню.

Зави зад ъгъла и се озова пред „Базилика интернет кафе & автоматична пералня“ и се отби да провери дали Мамаду е открил нещо. Той си поръча чаша кафе, седна пред един от компютрите и влезе в Yahoo. Наблизо сивокос възрастен мъж седеше до перална машина и четеше орфанно книжле, докато на няколко крачки от него млада жена сгъваше бельо.

Нямаше много поща. Главно реклами, които обещаваха да го измъкнат от блатото на дълговете или му предлагаха да го свържат с „най-надървените пички в Мрежата!!!“. Имаше няколко тъпи вица, препратени от брат му Кев, и накрая мейла, който търсеше:

Подател: Mamdou3@fellner.com

Тема: Твоят голям проблем

Зебек се опитвал да те УБИЕ ли? Майтапиш ли се? Той е един от най-добрите клиенти на „Фелнър“. Според мен през последната година сме му взели почти половин милион. Какво си му направил?

Да допуснем, че това не е майтап. Хрумвало ли ти е, че може би трябва да се обадиш в полицията? Защото не виждам как ще ти помогнат финансовите сведения. Но щом така искаш... Ще се заема с това. Междувременно проверих в някоя и друга база данни и ето на какво се натъкнах:

Зереван Халил Зебек: роден на 6 юни 1966 г. в Азизи, Република Турция. През 1987 г. завършва с бакалавърска

степен (по икономика и мениджмънт) университет във Венеция, Италия. През 1989 г. завършва с магистърска степен Масачузетския технически институт. Местожителство: Палацо ди Павоне, Сиена, Италия. Директор на „Зебек Холдингс, Пик“ (Лихтенщайн), президент на „Системи ди Павоне“ (Сиена). Няма полицейско досие в САЩ и Италия.

„Вери Смол Системс, Инк.“: клон на „Системи ди Павоне“. Управлява се с контролен пакет акции, които навярно са собственост на лихтенщайнската холдингова компания. (Няма как да проверя.)

Преди година Крол написа доклад за ВСС, но не успях да го получа. Някакъв японски заибацу^[3] (изобщо има ли друг вид?) направил оферта за фирмата, но не се случило нищо. Което е изненадващо, защото тя има сериозни финансови проблеми.

(Според съобщение на „Рапапорт, Райх & Грийн“, ВСС имали дълг от 32.4 милиона долара, през февруари, никакъв приход и разходи четири милиона месечно. Така че очевидно ще им трябва ангел — при това скоро.

Компанията е изключително потайна — което не е много трудно, ако нямаш никакви клиенти, приходи и производство. Доколкото мога да преценя, тя се занимава само с проучвания — поне засега.

Както сигурно се досещаш, свалям тези сведения направо от Мрежата — затова, ако си мислиш, че не знам за какво говоря, ще си прав. Но ми се струва, че си имаш проблем с промишлен шпионаж.

Което ме връща към първия ми съвет: полицията. Не е зле да се обърнеш към тях.

Трябва да бягам. Обичам те, пич!

Дю

P. S. Нищо ново за Пател. Бил е търговски директор във ВСС. Има добра репутация в Силиконовата долина. Ченгетата смятат, че убийството му е „педалска история“ (каквото и да означава това). Но всичко го пишеше във

вестниците. Другата седмица ще се опитам да ти намеря повече информация.

Видя ги на излизане от кафенето. Вървяха по отсрещния тротоар. Веждата напрегнато говореше по мобилния си телефон, докато приятелчето му — квадратен мъжага с дълга коса и тъмни очила — крачеше до него.

Дани не знаеше дали са го забелязали. Съмняваше се, но категорично нямаше намерение да се опитва да се увери. Той се вмъкна сред група туристи на път към поредната забележителност на града, ниско наведе глава и заби поглед в земята в отчаян опит да се скрие. Съзнаваше, че това поведение не е рационално. В общи линии по същия начин можеше да постъпи някой щраус. Ала изпитваше инстинктивното чувство, че ако държи под око италианците — ако проверява дали са го видели — те някак си ще усетят тежестта на погледа му. И щяха да разберат, че е наблизо.

Естествено, това беше лудост. Знаеше го. Но нямаше значение.

Оказа се, че целта на туристите се намира само на двадесетина метра от интернет кафето, от което току-що бе излязъл. Една от жълтите табели, които обозначаваха туристическите забележителности в Истанбул, поясняваше, че това е щерната на базиликата. Дани мимоходом прочете думите и заедно с групата влезе в ниска сграда без каквито и да е отличителни особености. На входа имаше билетно гише. Няколко крачки по-навътре видя пропускателна въртележка към тъмно и тясно стълбище... надолу.

Пулсът му рязко се ускори и той най-после събра кураж да погледне зад себе си. Докато си купуваше билет, Дани се озърна назад и с облекчение установи, че няма никой... освен туристи. Като него. Не като Гаetano. Не като дългокосата мутра. И не като Веждата.

Той въздъхна, плати и влезе през въртележката по следите на възрастни британци, водени от червенокоса жена. Тя носеше бастун с увиснал на дръжката букет изкуствени цветя, който от време на време размахваше във въздуха. Дани реши, че го прави, за да я виждат туристите, ако се отдалечат, но те не се отделяха от нея — точно като деца от детската градина.

Колкото и да беше нервен и разтревожен, той изпитваше и любопитство. Предполагаше, че щерната представлява резервоар за дъждовна вода. Струваше му се странно, че някаква дупка в земята може да е туристическа атракция. Но когато вдигна поглед, видя къде се намира — в подземна катедрала, половината от която беше езеро. В катедралата нямаше нищо примитивно или грубо. Тя беше едновременно величествена и фантастична, висока колкото триетажна сграда, със сводест таван, носен от масивни каменни колони. Основите им потъваха в черната вода, която изглеждаше дълбока около половин метър. Езерото бе дълго и широко колкото хиподрум, прожектори хвърляха ярки отблясъци по тъмната му повърхност.

Свиреше класическа музика.

— Стигнахме — съобщи червенкосата жена и спря на една от дъсчените галерии, които пресичаха подземното езеро. — Хладно е, нали? — Групата утвърдително замърмори. — Разбирате ли, водата идва в Константинопол по акведукт от извор на седемнайсет километра оттук. И тъй като градът е бил подложен на доста дълги обсади, за съхранението на водата била построена мащабна система от щерни. Тук, както и в другите щерни, водата може да стигне до самия таван, ако се наложи. Страхотно, нали?

— Гледайте, риба! — възкликна една жена с гъсти сиви къдрици.

Всички проточиха шии да видят рибите, плъзгащи се между колоните.

— Смята се, че тази щерна е построена от нашия стар приятел Константин — продължи екскурзоводката. — И до опожаряването ѝ през четиристотин двайсет и пета година отгоре се издигала базилика, откъдето и произлиза името на щерната. Последвайте ме...

Спряха при Вира на желанията, където половината туристи (включително Дани) надлежно хвърлиха монети във водата. Докато потъваха на дъното, той наблюдаваше постепенното им смаяване. Беше по-дълбоко, отколкото си мислеше — може би метър и половина. Пожела си... да се измъкне невредим... и Кейли да му прости.

— Насам...

Екскурзоводката стрелна Дани с поглед, който сякаш казваше: „Не се натрапвай“. Ала той нямаше голям избор. Галериите бяха тесни и маршрутът на обиколката беше еднопосочен — водеше всички към

един и същи изход. И все пак изчака последните британци да се отдалечат на известно разстояние.

В дъното на осветената зона стигнаха до галерия, която заобикаляше две колони и се насочваше към изхода. Дани видя до колоните две масивни мраморни глави. Зад тях цареше пълен мрак. Екскурзоводката обясни, че била осветена съвсем малка част от щерната. Останалото пространство лежало в тъмнина и не било обхванато от галериите.

— Това са глави на Медуза — каза жената.

Дани се вгледа по-внимателно и видя, че къдриците всъщност са плетеници от змии. Но въздействието бе изключително — не гърчеща се маса от влечуги, а няколко къдри, в които само отблизо се различаваха змии. Нито пък самите Медузи бяха чудовищни. По-скоро бяха големи, неми, невинни наглед глави с широки херувимски лица.

— През петстотин трийсет и пета година Юстиниан възстановил щерната и се смята, че тези Медузи са взети от езически храмове в Ливан, както и много колони — поясни екскурзоводката. — Императорът е бил голям поддръжник на рециклирането! — Тези думи й спечелиха одобрително подсмиване. — Е, това е всичко — енергично каза тя. — Ще се насочим обратно към изхода. Слушайте всички! Следобедна закуска!

Британците ентузиазирано замърмориха, затътриха се към изхода и бавно се заизкачваха по стръмното стълбище. Дани не искаше да се блъска с тях, затова изостана, докато се озова сред група испански туристи. После започна дългото изкачване към светлината.

По средата чу, че екскурзоводката казва на британците да отидат „направо в автобуса, ако не възразявате“.

Колкото по-нагоре се изкачваше, толкова по-топло ставаше, докато накрая зноят навън го обля като вълна. След прохладния влажен сумрак в щерната истанбулската жега го накара да се задъха, а светлината изсмука всички багри от света.

За миг поспря на изхода и разтърка очи. После запремигва и зачака да се приспособят. И тогава ги видя. Или не съвсем. Всъщност не ги видя — не в обичайния смисъл, защото светът пред него приличаше на преекспонирана снимка, без каквито и да е подробности. По-скоро ги различи по фигура и ръст, облежнати на паркиран

автомобил. Единият ядеше дюнер и се навеждаше напред, за да не окапе реверите си със сос.

Дани инстинктивно се завъртя на пети. Преди да помисли какво прави, той заразблъсква изкачващите се испанци и заслиза обратно по стълбището. Стъпалата бяха тесни и от всички страни се надигнаха протести.

— Ей!

— Que hace?

— Por favor!^[4]

Той стигна до долния край на стълбището и се запъти към Медузите, като продължаваше да върви срещу реката от туристи. Зад него някой изкрещя и по последвалите викове и писъци Дани разбра, че хората на Зебек са по следите му — всъщност още малко и щяха да го настигнат.

Възнамеряваше да стигне до другия изход, ала ако се съдеше по шумотевницата, преследвачите му не бяха толкова внимателни като него и скъсяваха дистанцията. Когато стигна до Медузите, инстинктът му взе връх — провря се под парапета, спря за миг на платформата и се хвърли в леденостудената вода. Тя го прониза като електрически ток. Но страхът, който изпитваше, беше още по-силен и го насочи към най-тъмния ъгъл на щерната.

През първите тридесетина метра различаваше колоните. Те бяха в редици и Дани плуваше между тях, като внимаваше да вдига колкото може по-малко шум. „Няма изход.“ На всеки десет-двадесет метра се гмурваше под водата и изминаваше колкото може по-голямо разстояние. Накрая стигна до място, където вече не виждаше нищо, и постепенно спря. Краката му откриха дъното и той разбра, че е само на около метър и двадесет дълбочина. Обърна се да погледне към осветената част — която приличаше на някакъв зловец подземен дворец — и с изненада видя колко много се е отдалечил. Намираще се на двеста метра от Медузите, далеч извън обсега на прожекторите. Там, откъдето идваше, все още имаше суматоха — странна какофония от викове, усилен от акустиката на каменните стени и сводестия таван. Скокът му бе смутил спокойната водна повърхност и отраженията на светлината блещукаха по вълничките, които лениво се плискаха в колоните. А и не само той беше във водата, разбра Дани. Чуваше, че някой гази към него, но далеч наляво.

Зъбите му затракаха и той стисна челюсти. По колоните заиграха лъчи на фенерчетата, плъзгаха се по водната повърхност и потъваха в мрака. Покрай него мина риба, докосна крака му и Дани едва не извика.

Не можеше още дълго да стои във водата. Бе прекалено студено. Челюстите му трепереха, тялото му се тресеше. Накрая щеше да замръзне. Издръжливостта му имаше граници.

Ала засега не помръдваше, взираше се и се вслушваше в тъмнината. Врявата зад Медузите възприемаше по-организирана форма. Бяха се появили пазачи, които в момента приканваха туристите да излизат. Освен това го търсеха във водата, като обикаляха галериите с фенерчетата си. Страхуваха се, че се е удавил, някак си разбра Дани.

Рано или късно щяха да го открият. Беше сигурен. И тогава съдбата му щеше да е в ръцете на пазачите на щерната — перспектива, която не го изпълваше със спокойствие. Сигурно щяха да му сложат белезници и да го предадат на полицията — което го устройваше. Само че предаването едва ли щеше да мине гладко. Преследвачите му нямаше да го оставят на мира. Щяха да стоят навън и да го чакат да се появи. И тогава щяха да нападнат. Белезниците още повече щяха да ги улеснят.

Затова заплува към светлината.

С всичките си подводни прожектори Вирът на желанията — по средата между изхода и входа — беше най-светлото място в щерната. Когато се приближи, Дани приклепна във водата зад една колона и се огледа. Пазачите все още бяха наляво, близо до Медузите. Други драма се бяха качили на малка гумена лодка и обикаляха сред колоните, пронизвайки мрака с фенерчетата си.

Повечето туристи бяха излезли. Останалите двадесетина души се отдалечаваха към изхода. Входното стълбище пустееше.

Той заплува към широката платформа при стълбището, където спираха туристическите групи, за да свикнат с мрака. Когато стигна, Дани се покатери отгоре, като вдигна повече шум, отколкото му се искаше. Макар да беше вцепенен от студ, тялото му започна да се отпуска, когато се втурна нагоре по стълбището, взимайки по две стъпала наведнъж.

Прескочи лоста на въртележката и изхвърча на улицата, където спря за миг — вир-вода, задъхан, замаян от блясъка на слънцето.

После в полезрението му се появи Веждата, застанал на около пет метра наляво. Мутрата оживено разговаряше по мобилния си телефон. Щерната имаше само два изхода. Очевидно Веждата пазеше този, а приятелят му — другия. Здравенякът се обърна и се стъписа от изненада, когато Дани се блъсна в него и го отхвърли пет-шест стъпала назад.

Това бе добър удар, особено за човек, който тежеше най-много седемдесет и два килограма с мокри дрехи (като в момента). Най-малко му се искаше да се бори с някого, който изглеждаше съставен от равни части жили и кости.

Трябваше да се слее с тълпата и знаеше къде може да го направи — в подножието на моста Галата, при фериботите. Свърна по странична уличка, после по друга, без да се насочва конкретно наникъде, освен надолу. От време на време се озърташе през рамо, за да види дали някой не го гони, но не — здравеняците не ги биваше в тичането.

Спомни си една карта, която беше видял в брошурата на Търкиш Еърлайнс. На нея бяха показани маршрутите на фериботите с параболи, свързващи двата бряга на Босфора и Златния рог. От Еминьоню можеше да се стигне до всяка точка на Истанбул и дори до Черно море. Подобно на Ню Йорк, границите на града бяха водите, които миеха бреговете му.

Само след две минути стигна на кея, както винаги обгърнат в дим и глъчка. Достатъчно мокър, за да привлича погледите на минавачите, но вече без да ръси по пътя си вода, Дани се нареди на опашка и си купи билет за първия заминаващ ферибот.

„Юскюдар. Четвърти док. След две минути.“

Бързо отиде при кораба, като веднъж-дваж се обърна в движение, за да провери дали го следят. Ала нямаше никого — или поне той не видя. Само множество турци с къси черни коси и мустаци. Той се качи по трапа, и после по стълбището на горната палуба, и седна на изтъркана чамова седалка с гръб към стената, невидим откъм кея. Изтече минута — секундите се точеха безкрайно бавно. Накрая прозвуча сирена. Кеят затрепери и фериботът се откъсна от брега.

От устните му се изтръгна облекчена въздишка и раменете му се отпуснаха. За момента се намираше в безопасност. Но само за момента. Някак си все го откриваха. Но как?

Не бе използвал кредитни карти, плащаше само в брой. Следователно не го бяха проследили по този начин, дори да можеха. И не го бяха открили веднъж-дваж, а цели три пъти. Първо в „Абрудзе“ в Рим — тогава навярно бяха хакнали телефонния секретар на Кейли. После го бяха спипали в истанбулския пансион „Азиатски бряг“. Но как? Беше се обаждал само веднъж, на Реми Барзан, и (парен каша духа!) не му бе оставил съобщение. Тогава как го бяха намерили този път?

Трябваше да помисли: имаше само две възможности. Може би следят телефона на Барзан. Дали в Турция съществуваше такава опция? Можеше ли просто да набереш даден номер, за да откриеш последния абонат, който се е обаждал? Нямахме представа. Обаче имаше такава вероятност. В тази страна бяха вманиачени на тема модернизация.

Или пък бяха използвали регистрационния формуляр, който бе попълнил в хотела. Местната полиция всяка сутрин събираше формулярите и ги проверяваше за издирвани лица. Така беше навсякъде. В Лондон. Париж. Ню Йорк. Всеки трябваше да се регистрира.

Но нима Зебек имаше такива връзки? И толкова ефикасно ли действаха в полицията? Може би, реши Дани. Очевидно.

В полезрението му навлезе ръждясал товарен кораб — „Кодама Мару“ — и скри гледката към Истанбул.

„Но откъде Зебек изобщо е знаел, че съм в Истанбул?“ — зачуди се той.

Отне му по-малко от минута, за да си отговори на този въпрос. „Сигурно се е досетил“ — заключи Дани. Не беше трудно да се предположи пътят му. Зебек разполагаше със същите имена като него. Защото Дани сам му ги бе дал. Имената от телефонните разговори на Крис Терио. Барзан в Истанбул и как му беше името в Осло. Ролваг. Следователно Зебек може да е пратил по една група мутри в Турция и Норвегия. А в случай че Дани се прибере в Щатите? Трета група там.

Струваше му се логично.

Само че... не си обясняваше как са го открили на улицата пред щерната. Когато беше излязъл от хотела, дори самият той не знаеше къде отива. Тогава как го беше намерил Веждата? Дали бе случайност? „Едва ли“ — реши Дани. От Джанкуртаран не водеха много пътища.

Той се намираше на нос в Мраморно море. Освен ако нямаше лодка, човек трябваше да мине покрай „Света София“ или Синята джамия. Нагоре или надолу по склона. И с кого беше разговарял по мобилния си телефон Веждата? Със Зебек ли? Може би. Или имаше колеги. В такъв случай нямаше да е трудно да го пресрещнат на излизане от Джанкуртаран.

Покрай него мина група ученички, които се кикотеха и хвърляха срамежливи погледи в неговата посока. Разбра, че си е говорил сам, и момичетата са го забелязали. Нямаше нужда да знае турски, за да се досети какво си мислят: „Вижте го тоя! Целият е мокър! Сигурно е луд!“.

Поклати глава и се засмя. „Това е кошмар — реши той. — И защо Зебек си прави целия този труд?“ Дани не знаеше много, а и нямаше никакви доказателства за онова, което знаеше.

Естествено, Зебек нямаше представа какво знае той, а само че е копирал файловете от компютъра на Терио и ги е дал на Инзаги. Въпросът дали ги е прочел стоеше открит. Милиардерът вече беше намерил дискетата в сака на Дани, ала това не променяше нищо. За него залавянето на Дани Крей бе нещо като „задължително усърдие“. Той разполагаше със средства. Защо да не ги използва?

Грамадният корпус на товарния кораб напусна полезрението му и отново се появи Истанбул, сякаш някой беше дръпнал завеса. На далечния склон към водата се спускаха небостъргачи, чиито широки бели рамене блестяха на яркото слънце.

„Ами ако изобщо не е така? — зачуди се Дани. — Ако изобщо не е телефонният секретар и регистрационният формуляр? Ако е нещо друго?“

Хрумна му ужасяваща мисъл. „Ами ако... ако нося предавател?“ Малък радиобутон, защит в яката на ризата или скрит в тока на обувката.

Но не, не можеше да е ризата. Тя беше нова. Всичките му дрехи бяха нови — бе ги купил в Рим. Освен обувките. Те бяха същите, с които беше отишъл на срещата със Зебек в деня на палиото. „Хубавите“ му обувки, мокасините „Колаан“.

Дани се втренчи в краката си. Чувстваше се като слонче с електронен предавател на ухото. Той се пресегна и събу обувките. Опитва се да раздвижи токовете, но те не помръдваха. Изглеждаха

нормално. Но пък така и трябваше, естествено. Хората на Зебек бяха професионалисти. Майстори. Сигурно бяха учили обуцарство в затвора.

Заклучението бе: нямаше начин да разбере как са го открили. Имаше прекалено много възможности. Нямаше къде да се скрие, не и през ХХІ век. Между телефонния секретар и проследяването на абонатите, регистрационните формуляри и електронните преподаватели, хакерите и подсилена полицейска линия, правото да изчезнеш бе останало в миналото.

Дани взе обувките си в ръка, отиде до парапета на ферибота и една по една ги хвърли в зелената вода, която се плъзгаше покрай корпуса. „Вече ще нося сандали“ — помисли си той.

Зад себе си чу ученичките весело да се кикотят.

[1] Фредерик Чайлд Хасам (1859–1935) — американски художник. — Б.пр. ↑

[2] Мамка му! Къде е той? По дяволите! (ит.). — Б.пр. ↑

[3] Няколко фамилии, които управляват японските финанси, търговия и промишленост. — Б.пр. ↑

[4] Какво правиш? Моля! (исп.). — Б.пр. ↑

13.

Юскюдар се оказа красиво предградие, отдалечено на известно разстояние от по-оживените квартали на града. Дани слезе от ферибота и тръгна по сенчест булевард, който минаваше успоредно на Босфора. Тъй като не знаеше какво да прави и къде да отиде, той си купи гуменки от първия срещнат магазин за обувки. Скоро се озова пред бръснарница и през прозореца видя снимка с автограф на млад турски футболист. Главата на хлапето беше подстригана толкова късо, че сякаш върху нея просто попадеше сянка.

Той влезе в бръснарницата и ентузиазирано посочи първо снимката, после себе си. Бръснарят с радост се подчини и с помощта на електрическа машинка го подстрига за около три минути. Докато прислужникът метеше русите къдрици от пода, американецът се погледна в огледалото — едновременно ужасен и доволен.

Изобщо не приличаше на себе си.

Върна се на пристанището и си купи билет до Бешикташ, който се намирал на отсрещния бряг. Гледката беше невероятна и фериботът се насочи към нещо като Версай — крайморски замък, зад който се издигаше гора от жилищни и офис сгради. Искаше му се да научи името на замъка, ала нямаше кого да попита, пък и...

Той слезе, потърси туристическа агенция и скоро намери — макар че там изглежда никой не знаеше английски. Накрая един младеж вдигна показалец във въздуха и Дани разбра, че му казва да почака. Така и направи, докато се появи много по-възрастен мъж. Старият турчин се вторачи в него през очилата си с телени рамки.

— И иска да отиде къде?

— В Юзелюрт — отвърна Дани.

Мъжът запремигва и прокара пръсти през металически сивата си коса. После се наведе към него, сякаш за да чуе по-добре.

— Моля?

— Казаха ми, че е близо до Диарбекир? — поясни Дани.

— Диарбекир! — възкликна турчинът. — Много интересно място!

— Наистина ли?

— Абсолютно! От летище до града — гарантирам поне един бой с ножове. В града — кой знае...

Ако трябваше да чака на истанбулското летище, предпочиташе ресторанта за непущачи. Но само един поглед му беше достатъчен, за да разбере, че ще е единственият клиент, а най-малко искаше да привлича вниманието. По-добре да изчезне в задименото заведение, където пушенето бе разрешено.

Намери свободно сепаре и седна с гръб към стената и лице към входа. Както беше облечен и с новата си прическа можеше да мине за турчин — впечатление, подсилено от разгърнатия на масата пред него истанбулски ежедневник „Джумхюриет“.

За разлика от другите клиенти, за него времето не летеше. Паничка супа. Чаша кафе. Чаша ябълков чай. После по аудиосистемата се разнесе женски глас и съобщия, че полетът за Диарбекир се отлага за девет и четиридесет и пет.

Почти очакваше да се появят Гаetano и Веждата, но италианците не се виждаха наоколо. Обзе го облекчение, но си оставаше фактът, че само може да гадае как са го открили. Освен ако човек не вярваше в свръхестествени сили, трябваше да е някаква комбинация от всички фактори.

Дали мутрите на Зебек знаеха, че е ходил във Франс прес да търси Реми Барзан? Знаеха ли, че е на път за Юзелюрт? Може би. Сигурно. Нямаха нужда от шесто чувство, за да се досетят.

Гласовете наоколо, които разговаряха на турски, го караха да се чувства изолиран. Той се затътри към опашката, като си мислеше, че макар ходовете му да бяха предвидими, не му остава нищо друго. Явно човекът имаше какво да крие, затова постоянно очистваше разни хора. Дани трябваше да разбере какво е това нещо, а доколкото знаеше, имаше само два начина да го направи. Единият минаваше през Барзан, а другият — през Ролвааг.

По пътя към изхода мина през обичайния детектор за метал. Очакваше от другата страна да го претърсят, но установи, че

навъсените служители от охраната претърсват жените, при това специално онези в традиционни дрехи.

На самия изход всеки пътник лично минаваше покрай количките с багаж, посочваше куфарите си и охраната ги маркираше. Дани с жестове се опита да обясни, че няма багаж, и турчинът ядосано го изгледа, сякаш му губеше времето. Накрая една жена с шал на главата се засмя.

— Той не ви разбира. Мисли, че се подигравате с него.

Тя се подсмихна, обърна се към служителя и му каза нещо на турски. Мъжът намръщено махна с ръка на Дани да мине.

Самолетът беше претъпкан — бяха заети всички места. Нямаше първа класа. Нямаше бизнес класа. Дани си намери място до прозореца. До него седна смугъл мъж със златни зъби. Турчинът му се усмихна и му предложи шепа фъстъци. Това бе втората проява на любезност от страна на местен човек — първата беше готовността на Хасан да пострада заради госта си — и Дани бе обзет от топли чувства към хората наоколо.

Половин час след излитането поднесоха вечерята. На кутията имаше червен силует на прасе, вписан в кръг, пресечен с диагонална линия.

Тази храна е сготвена без свинско.

Дани беше вегетарианец и предпочиташе изобщо да не яде месо, ала се намираше в Турция, където вегетарианците бяха по-редки от щъркели. Той разпечата найлоновата торбичка с ледени прибори, търпеливо отдели ориза и зеленчуците от месото и остави пилешкото в сметанов сос настрана.

После започна да се храни, замислен за онова, което бе научил от имейла на Мамаду — а то не беше много. Не вярваше, че смъртта на Джейсън Пател е „педалска история“. Нито за миг. Но предположението за промишлен шпионаж бе интересно. Може би Мамаду имаше право.

Зебек с много усилия беше открил компютъра на Терио — само за да унищожи файловете му. Единственото обяснение за това бе, че в тях е имало нещо изобличаващо. Може би файловете на Терио бяха съдържали планове или кореспонденция между милиардера и неговите агенти и учени в друга фирма.

Макар да не се беше занимавал с точни науки, Терио определено се бе интересувал от някаква извънредно езотерична технология. За това можеше да се съди по книгите на лавиците му. Не онези по религия — това беше неговата област. А другите, онези за „протеинови компютри“ и прочее.

Дани нямаше представа какво е протеинов компютър — този термин бе оксиморон като „студена топлина“. Като се замислеше, можеше да си представи единствено пържола, в която е забито знаменце с надпис: ПРОЦЕСОРЪТ Е НА ИНТЕЛ. И все пак трябваше да е свързано със свръхмодерна технология, защото Терио беше разговарял с Пател, а Пател бе работил като технически директор във „Вери Смол Системс“. Тогава...

Той погледна през прозореца червенеещото небе. „Какво тогава?“ Трябваше да е нещо, свързано с технология — но това можеше да означава всичко. Седеше на пластмасова седалка на височина над десет хиляди метра, ядеше генетично изменен ориз, стоплен в микровълнова фурна от стюардеса, която сигурно бе клонирана.

Единственото сигурно нещо беше, че Зебек убива хора. Инзаги бе убит, защото беше видял файловете. Дани можеше да се закълне. Струваше му се логично да предположи, че Терио е бил очистен заради съдържанието на тези файлове, което е било опасно за Зебек. Що се отнасяше до Джейсън Пател, той бе попаднал в същата клопка. Докато Дани не беше разказал на Зебек за телефонните разговори на Терио, ученият не е имал проблеми. После от него беше останал само некролог.

Що се отнасяше до самия Дани, обстоятелствата около него бяха също толкова мрачни, колкото и около жертвите. Той бе притежавал файловете и беше имал възможност да ги прочете — изглежда достатъчно сериозна причина да го очистят. И освен това бе измамил Зебек, като беше копирали файловете на Инзаги, което даваше на милиардера още едно основание да иска смъртта му.

Така че всичко се въртеше около информация и технология — но каква информация и каква технология? „Нямате представа какво е намислил този Зебек!“ Дани отчаяно се отпусна назад. Това бе проблемът: нямаше представа какво е намислил Зебек, защото...

Самолетът полетя надолу като камък. Вечерята му подскочи върху масичката пред него. „Въздушна дупка“ — помисли си Дани, докато по интеркома се разнасяше гласът на пилота, първо на турски, после на английски. Не разбра нито дума и на двата езика, но никой не наведе глава между коленете си, нито запищя, така че всичко трябваше да е наред. Самолетът отново се разтърси и светна надписът за предпазните колани. Друсането напомни на Дани за бащиното му волво, носещо се по черния път в Мейн. Оттатък пътеката подносът на една жена изтрополи на пода и мъжът до нея с нервна усмивка повдигна вежди.

За негово удивление, всичко това ни най-малко не го смущаваше, макар че полетите обикновено го изпълваха с безпокойство. Някак си знаеше, че каквато и турбулентност да срещнат по пътя, какъвто и вятър да ги настигне, нищо лошо няма да им се случи. Зебек се опитваше да го убие и Дани продължаваше да се чувства като по време на безумното пътуване с такси в Истанбул. Ежедневните опасности не го заплашваха. Смъртта на другите хора беше въпрос на случайност, докато неговата — е, неговата бе резервирана.

Летището в Диарбекир не беше точно „военен лагер“, но се доближаваше до това определение. Навсякъде имаше военни, които се движеха по двама с автомати в ръце. И което бе по-смущаващо, те нямаха отегчения вид на патрули, които са на обикновено дежурство. Тези войници изглеждаха постоянно нащрек и предпазливостта им правеше иначе досадните процедури по пристигането извънредно напрегнати.

В багажното отделение се допускаха само пътници, в резултат на което мнозина надничаха през стъклените автоматични врати и възбудено махаха с ръце на посрещачите. Дани спря за миг, по навик очаквайки багажът му да се изтърколи на конвейера, после си спомни, че няма такъв. Така че пръв излезе през вратата и се запровира през навалищата. На гишето на „Търкиш Еърлайнс“ той попита служителя дали знае английски.

— Разбира се.

— Трябва да стигна до Юзелюрт — каза Дани. — Има ли...

Мъжът се намръщи.

— Какво е Юзелюрт?

Дани написа името на лист хартия и му го подаде.

— Това е град. Или градче.

Турчинът още повече свъси вежди, вдигна глава и привлече вниманието на униформена млада жена. Тя се приближи със свенлива усмивка, погледна написаното, изпитателно изгледа Дани и каза:

— Това е близо до Сивас. Можете да вземете долмус до автогарата. Или... — Тя го измери с поглед от глава до пети, сякаш се чудеше дали може да си го позволи. — Можете да хванете такси.

— Какво е „долмус“?

— Маршрутка. Пътуват във всички посоки, включително до отогар... автогарата. Тя е в другия край на града. — Жената се поколеба. — Може да се наложи да чакате няколко часа за автобус.

— Колко струва таксито?

Тя се замисли, после поклати глава.

— До Юзелюрт ли? Може би петдесет-шейсет долара.

Тази възможност му се струваше съблазнителна. Но не знаеше за още колко време ще му стигнат парите, затова... не. Щеше да рискува с тази „отогар“.

— Ще взема... автобус — каза той.

Жената написа думите „Диарбакър отогар“ върху лист хартия.

— Покажете го на някой от шофьорите на маршрутните. Той ще се погрижи да стигнете там.

Дани напусна ярко осветения терминал, излезе навън и се озова пред множество автобуси и микробуси, които пристигаха и заминаваха. Нощта беше топла. Той показа листа на един мъж с буйни мустаци и го упътиха към бял микробус, в който вече седяха неколцина пътници. Настани се на средната седалка и когато съседът му го заговори, извинително сви рамене.

— Американец. — Това му донесе много усмивки.

Другите пътници възбудено разговаряха след дългото пътуване. Тяхното въодушевление му подежда окуражително — съвсем различни от свикналите с полетите американци, които обикновено бяха отегчени и изтощени, мърморещи в мобилните си телефони в автобуса от летището. Тук всички бяха добродушни — може би защото не знаеше езика им. Отнасяха се към него с любезност, обикновено запазвана за децата. И все пак техните усмивки и насърчителни

погледи повдигнаха настроението му. Радваше го и още нещо: нямаше и следа от Гаetano и Здравеняците.

На пет минути от летището долмусът бе спрял на военен контролен пост. Войниците, които се приближиха до микробуса, бяха мрачни тийнейджъри в камуфлажни униформи, въоръжени с узита или може би калашници, Дани не бе сигурен. Не познаваше автоматите, но знаеше, че трябва да внимава с хората, които ги носят. Войниците наредиха всички да слязат, застанаха отстрани на пътя и провериха документите и багажа им. Все още мокрият от щерната паспорт на Дани предизвика доста мърморене и въпроси, които той не разбра.

— Перална машина — каза той и направи жест с ръце — жест, който нямаше нищо общо с пералните машини.

Войниците намръщено го зяпаха. Накрая един от тях се усмихна.

— Maytag — каза войникът и обясни ситуацията на своя другар, който хвърли на Дани съчувствен поглед.

Двамата му върнаха паспорта, добродушно му отдадоха чест и махнаха с оръжията си към долмуса, за да дадат знак на пътниците да се качват.

След двадесет минути стигнаха в предградията на Диарбекир и излязоха на околоръстен път, който заобикаляше старата част на града.

Диарбекир го изненада — беше модерен, с огромни жилищни блокове, чиито прозорци сияеха със „светлината на Третия свят“, както вече я наричаше Дани — нощна смесица от флуоресценция и Си Ен Ен. Модерният вид на града не биваше да го изненадва. Нима си бе въобразявал, че всички извън Истанбул живеят в юрти?

Не точно. Всъщност нищо не си беше въобразявал. Това бе проблемът. Доскоро не беше мислил за Турция повече, отколкото за България или Киргизстан. А ето че се оказа тук, сред тези жизнерадостни непознати, при това пътуваше за толкова затънтен град, че самите турци не бяха чували за него.

Стигнаха на автогарата малко след полунощ. Дани влезе в терминала и видя озадачаващо множество гишета, на всяко от които изглежда продаваха билети за различни линии. Не че имаше значение: всичките бяха затворени.

Хрумна му, че може да потърси хотел или да вземе такси и да каже на шофьора да го закара в някой хотел. Само че пред терминала

нямаше таксита — поне нищо, което да му прилича на такси — така че тази възможност отпаднаше. Както и идеята да скита из Диарбекир в един часа през нощта в търсене на място, където да си почине. Той с въздишка се върна в терминала, видя една пластмасова пейка и легна на нея под зорките очи на снимката на „основателя на съвременна Турция“ Кемал Ататюрк. И скоро заспа.

Утрото дойде с полицейска палка, която леко го ръгаше в ребрата. Дани запремигва и се събуди. Един ядосан полицай се бе надвесил над него и повтаряше нещо непонятно.

— Съжалявам...

Ченгето смутено се отдръпна назад.

— Amerik?

Дани седна, разтърка очи и се изправи.

— Да. Вижте, съжалявам...

— Хубав — рече полицаят и с отсечено кимване се завъртя на пети.

Дани се огледа наоколо и видя, че автогарата оживява. През мръсните прозорци на тавана струеше светлина, пристигаха пътници, мъкнещи огромни пластмасови куфари и издути раници. Той си купи чаша кафе от продавач с количка и се замисли как да стигне от точка А до точка В.

Повече от половината гишета вече бяха отворени и Дани ги обиколи едно по едно, като навсякъде питаше „Юзелюрт?“. Но навярно не произнасяше името правилно, защото в отговор турците само свиваха рамене. Накрая го написа на лист хартия и го показа на възрастен мъж в оръфана синя униформа. Старецът се вторачи в него и кимна. После го хвана за лакътя и го придружи до гише в дъното на терминала. Последва кратък разговор между стареца и прозяващия се служител, който утвърдително кимна с глава. Той посочи часовника на китката си, описа кръг с показалец, погледна Дани и вдигна два пръста. Два часа. Американецът също кимна и си купи билет.

По време на дългото чакане Дани си купи нещо като турска пица със зеленчуци и сирене и литър минерална вода. После излезе навън, като си мислеше за Кейли.

Въпреки че я беше предупредил да не разговаря с него, нищо не можеше да му попречи да ѝ се обади. Ако не друго, поне щеше да чуе гласа ѝ — тя щеше да усети присъствието му — и ако все пак му проговореше, той щеше да повтори предупреждението по такъв начин, че да го приеме сериозно. Следователно нямаше да ѝ се обади безпричинно. Или поне така се оправда пред себе си.

Що се отнасяше до вероятността Зебек да следи разговорите на Кейли... След като бе имал повече време да мисли за това, Дани беше стигнал до заключението, че не са го открили в Рим и Истанбул по този начин. Дори да подслушваха телефона ѝ, те не можеха да разберат откъде се обажда — не и ако той не съобщеше местонахождението си или разговорът не продължи дълго. Беше абсолютно сигурен, че уличните телефони в Турция не позволяват проследяване на абоната. Единствената друга възможност да се установи източникът на обаждането бяха данните на телефонната компания, а това изискваше време.

Купи си телефонна карта от сто импулса от една будка за вестници и цигари на автогарата и отиде да потърси уличен телефон. Намери автомат отгатак пътя, в края на малък парк. Пъхна картата в слота и с радост установи, че действа също като в Щатите. Набра номера и зачака със свито сърце.

Телефонът в отсрещния край започна да звъни. Веднъж. Два пъти. Три пъти. После се включи телефонният секретар. Само че не прозвуча съобщението, с което беше свикнал — което бе записал той: „Здрасти, свързахте се с Кейли и Дан...“. Разнесе се гласът на Кейли: „Здравейте, тук е Кейли. Оставете съобщение и ще ви се обадя“.

„Господи боже! — помисли си той. — Зачеркнат съм!“

14.

Пейзажът извън Диарбекир беше едноцветен — с цвета на житните ниви, пясъка по строежите, косите на Кейли. Единственото разнообразие бяха строените като войници тополи, тук-там разделящи някое лозе. За разлика от асмите в Америка, които пълзяха по специални решетки, турските бяха оставени да растат ниско над земята.

Анадола. Степта. Суровото небе.

През десетина-петнадесет минути автобусът заобикаляше поредния хълм и навлизаше в село или град. Гюнешлъ, Уркелет, Саръолан. На Дани му се струваше, че възрастното население на тези селища е почти изцяло мъжко. Почти не се мяркаха жени. А онези, които виждаше, му приличаха на монахини. Облеклото им бе или чисто черно, или чисто бяло и ги покриваше от глава до пети.

На пръв поглед всички селища бяха в процес на строителство, с купчини камъни и високи кранове, очертаващи се на фона на небето. Стабилни и правоъгълни, покривите на сградите бяха осеяни с двойни слънчеви панели и бойлери. Ала колкото по-навътре в провинцията навлизаха, толкова по-малки и отдалечени едно от друго ставаха селищата. Пейзажът беше земеделски и тук-там се забелязваха пастири с овчи стада. Селяните обработваха земята с примитивни рала и използваха животни, а не машини.

После всичко отново започна да се променя. Изведнъж автобусът се понесе край фантастични конусовидни скални образувания. Те имаха същия цвят на медноруса женска коса като пръстта и приличаха на ракообразни, полепнали по корабен корпус. Камъкът очевидно беше мек, защото в него бяха изваяни цели къщи. От задния прозорец на долмуса изглеждаше, че изсечените в скалите прозорци и врати са с абсолютно правилни очертания. Пред някои пещери бяха монтирани сателитни антени и бяха паркирани коли. Електрически кабели висяха във въздуха като драснати с писалка.

Никога не бе виждал, нито си беше представял толкова чуждо място. Всичко бе непознато, и не само непознато — беше странно. С напредването на километрите и минутите вероятността да научи нещо важно в тези далечни земи постепенно избледняваше. Защото като че ли никой не знаеше английски, а неговият турски се ограничаваше с четири думи: „евет“, „йок“, „тувалет“ и „мархаба“. Радваше се, че ги е запомнил, ала способността да казва „да“, „не“, „тоалетна“ и „добър ден“ едва ли щеше да реши проблемите му.

Освен тези няколко думи, цяла сутрин се вслушваше за едно име: Юзелюрт. Очакваше да го чуе на всяка спирка, но това все не се случваше.

Пейзажът за пореден път се промени. В продължение на няколко километра пътят минаваше покрай стръмна клисура, издълбана от широка река, която беше утолявала жаждата на динозаврите. Завиха на юг и хълмовете станаха по-ниски. „Русата“ земя придоби златист цвят, после сякаш се възпламени — долмусът бе навлязъл в макови полета, над които се вдигаше мараня. На един нисък хълм в далечината слънцето осветяваше средиземноморски тип вила. После отново завиха и вилата изчезна, както и маковете. Дани се зачуди какви са обитателите на тази къща в толкова отдалечен район.

След няколко километра шофьорът угаси двигателя на паркинг в покрайнините на съвсем малко градче. Ръждясала табела съобщаваше къде се намират: ЮЗЕЛЮРТ.

Слезе от долмуса и видя десетина автобуса, паркирани под навес от гофрирана ламарина. Наоколо имаше групички хора — едни се мотаеха с отегчен вид, други се блъскаха, за да се качат. Работници с дълги панталони и плетени шапки висяха край тухлена стена и пушеха, вперили погледи в американеца. После рейсът, с който беше пристигнал, потегли по посока на слънцето. Дани неволно вдъхна дизеловия дим, докато изпращаше долмуса с очи и се бореше с импулсивното си желание да се втурне подире му.

В градчето имаш един-единствен асфалтов път, от който се разклоняваха десетина странични улички. От двете му страни имаше дюкянчета, в които се продаваше всичко — от бакалски стоки до селскостопански инструменти. Имаше бензиностанция само с една колонка, железария, в която смърдеше на смазка, и ковачница. Единственият ресторант изглеждаше затворен, но в центъра имаше

изненадващо приятна сладкарница. Той се отби да изпие чаша ябълков чай, после си поръча още една с порция баклава.

Когато излезе навън, видя табела с надпис ХОТЕЛ ХЕТИ и се насочи към триетажната сграда. По пътя спря в едно дюкянче, до чийто вход имаше чували с фъстъци, фурми и други плодове. Вътре видя лавици с пепси, бира и вода, овесени ядки и перилни препарати. До гишетото имаше въртяща се стойка с видеокасети. Дани разгледа заглавията. Предлагаха се главно американски филми.

Купи си четка за зъби и бутилка минерална вода, две бутилки бира „Ефес“ и фунийка със сушени кайсии. Собственикът му се усмихна и му върна рестото от десетте милиона лири.

— Канадец?

Дани поклати глава.

— Американец.

Турчинът още по-широко се усмихна.

— Мой син! Завършил Колумбийския университет. Сега в „Морган-Станли“. — Той посочи емблемата на Колумбийския университет, залепена на касовия апарат, след това махна с ръка към пластмасовия макет на скалните образувания край града. — Някой ден — той в пещери. После в университет. После... не знам! — Жизнерадостен смях.

Дани също се засмя.

— Сигурно е много умен. Изискванията в Колумбия са високи.

Мъжът кимна и се усмихна, ала Дани виждаше, че английският му речник не е много по-богат от собствения му репертоар от турски думи.

— Е, доскоро.

— О, да! — отвърна бакалинът. — Доскоро!

Хотел „Хети“ нямаше нито една звезда, което означаваше, че е съвсем примитивен. „Фоайето“ беше стаичка с висок таван и рецепция, която си беше обикновено бюро. Възрастният мъж, който седеше зад бюрото, не знаеше английски, но надписът на стената показваше, че единичните стаи струват шест милиона лири — около пет кинта — на нощ.

Дани подаде паспорта си на стареца, който неодобрително изцъка с уста при вида му, после му го върна заедно с регистрационен формуляр. Предложи му химикалка и усмихнато зачака, докато

американецът го попълни. После го прегледа и го постави върху десетина други. Накрая се изправи и му даде знак да го последва. Преди да тръгне, Дани скришом грабна формуляра и го пхна в джоба си.

Минаха по сумрачен коридор и излязоха във вътрешен двор с пластмасови маси под големи червени чадъри. До облепените с натрошено стъкло бетонни стени растяха пъстри цветя. Старецът го подръпна за ръкава, постави длан под брадичката си и се престори, че лапва нещо.

Дани се усмихна.

— Ясно. Може би малко по-късно.

Хотелиерът почтително кимна, подаде му ключ с номер седем и посочи към отсрещното стълбище.

В стаята му имаше голямо легло с тънък дюшек, метална маса с два различни стола, стар дървен бюфет, а на пода — оръфан килим. Прозорците гледаха към улицата. Нямахше щори, само тежки капаци, боядисани в синьо. На тавана беше монтирана флуоресцентна лампа с гофриран абажур. До леглото бе оставен флакон райд, който го изненада, но само за миг. Макар и скромна, стаята беше безупречно чиста, завивките бяха снежнобели и мамещи. Дани устоя на изкушението, написа името на Барзан на гърба на автобусния билет и се върна на рецепцията.

Старецът се вторачи в името, замисли се и поклати глава. После с добродушна усмивка му подаде обратно билета.

Дани напусна хотела и когато излезе в пещта на следобед, острата светлина го накара да потръпне. Светложълт камък и гол пейзаж. Безцветно небе и мараня. Той се задъха. Жена на неопределима възраст, забулена в бяло от главата до петите, оголи златните си зъби в безмълвен поздрав. Оттатък улицата десетинагодишно момче с усилие се изкачваше по склона със заклано агне на рамо. Всичко бе като в някаква театрална постановка.

Дани се спусна надолу по улицата и заразпитва за Реми Барзан, като показваше билета в дюкянните. Първо се отби в бакалията, после в магазин за бира и оризова ракия, после прекоси на отсрещния тротоар и влезе в прашен магазин за килими. До вратата седяха трима младежи, играеха табла, смееха се и пиеха чай. Когато видя Дани, най-

едрият — с нова наглед фланелка „Найки“ — скочи на крака и го посрещна с (буквално) разтворени обятия.

— Willkommen! Hereingekommen, bitte!^[1]

Дани го погледна със смутено и извинително изражение.

— Аз съм американец — каза той.

Младият турчин се ухили.

— Още по-добре. Немският ми е кофти. Откъде си?

— От Вашингтон — удивен, че го посрещат на родния му език, отвърна Дани.

Лицето на турчина се сгърчи в съчувствена гримаса.

— Уф, приятел, жалко, че никога не стигате до плейофите — каза той, обърна се към другите и им преведе. Те се засмяха заедно с Дани.

— Майкъл ще се включи в отбора — осведоми го Дани. — Това би трябвало да помогне.

— Чух, че пострадал — отвърна турчинът. — Може би все пак няма да се върне в игра.

Дани сви рамене.

— Можем само да се надяваме. Но точно сега...

— Килими ли търсиш? — И преди Дани да успее да отговори, младежът прибави: — Дошъл си тъкмо където трябва, приятел.

— Виж...

— Ще ти дам най-добрата цена.

— Благодаря, но...

— Не се ебавам, приятел. Най-добрата цена!

Дани поклати глава.

— Може би някой друг път, но в момента търся един човек. А не килим.

Турчинът смутено го погледна.

— Един приятел — поясни Дани. — Може би го познаваш? — Той подаде билета на младежа, който го погледна и го показа на другите. Единият измърмори нещо, което Дани не разбра. Накрая едрият турчин изцъка с език и отметна глава назад.

Дани вече беше виждал този жест: „Ъхъ, никога не съм чувал за него“.

— Според мен този човек не е отук — каза младежът. — Ако беше, щяхме да го познаваме. — Той се върна на мястото си върху

купчина килими, отпи глътка чай и приключи разговора.

Отношението му внезапно се бе променило и Дани се почувства неловко.

— Е, все пак благодаря — каза той.

Другите кимнаха, без да го поглеждат.

Никой не му беше обещавал да е лесно.

Дани прекоси улицата, отиде на автогарата и влезе в сградата. Зад решетката на гишето седеше спретнат дребен мъж и продаваше билети. Опашката беше къса и американецът изчака да дойде редът му. Той подаде билета на служителя, който се вторачи в него през очилата си със златни рамки. След малко му го подаде обратно, наклони глава, затвори очи и поклати показалец като автомобилна чистачка. После отново го погледна.

— Познавате ли го? — попита Дани.

Турчинът повтори същите действия и посочи над рамото му към следващия клиент.

Започваше да разбира.

Дани напусна автогарата, намери таксиметров шофьор, който изглеждаше готов да му помогне, но след като установи, че американецът не иска да пътува, се отдалечи. Полицейският участък (бетонен куб в края на града) беше само на една пряка, но се оказа „затворен“. „Как може полицейският участък да е затворен?“ — зачуди се Дани.

Наблизо двама войници седяха в джип с автомати в ръце. Дани усмихнато се приближи до тях, показа им билета с името на Барзан, ала те не реагираха. Отегчени погледи, свиване на рамене и извърщане на очи.

Тogaва усети аромата на печени чушки, чесън и лук и осъзна, че умира от глад. Използвайки носа си като компас, той проследи уханието до ресторант на втория етаж, чиято табела отдавна беше паднала. Когато влезе вътре, Дани се озова в продълговатото помещение с два вентилатора на тавана и множество флуоресцентни лампи.

Възрастният келнер го посрещна с поклон и го заведе до хладилна витрина с различни блюда. Мезета. Дани посочи тъмнозелена чушка, пълнена с ориз, къпоолу и чиния със зелена салата. Келнерът одобрително кимна с глава и го прати при дълга скара.

Светлокос мъж със синя фланелка стоеше зад пирамида от кебапчета и шишчета, покрити с найлон. Дани посочи една от другите купчини и готвачът неодобрително се намръщи, кимвайки към месните кебапи.

Дани поклати глава.

— Само зеленчуци — поясни той.

Готвачът се изненада.

— От Щатите ли си?

Дани кимна.

— Ей, имам братовчед там.

— Нима?

— В Рихобот Бийч, Делауеър. Има фирма за почистване.

— Това е близо до Вашингтон, откъдето съм аз.

— Без майтап? Хубаво ли е в Рихобот?

— Да — отвърна Дани. — Страхотно е. Нали знаеш, слънце, пясък и океан. — Той сви рамене. — Обаче е съвсем различно от тук.

Мъжът протегна ръка.

— Аз съм Атила — с широка усмивка се представи той. — Като хунския вожд.

Дани се засмя.

— Дани Крей.

Атила посочи кебапите.

— Значи само зеленчуци, а?

— Точно така.

— Божичко, сбъркал си страната! — Той завъртя копчето на грила и лумнаха пламъци. — Освен фъстъците. Имаме най-хубавите фъстъци в света.

— Чудесно говориш английски. Къде си го учил?

— В училище.

— Имате ли добри училища тук?

Атила взе две зеленчукови шишчета, намаза ги с олио и ги напръска с лимонов сок. После ги поръси със сол и пипер и ги остави на скарата.

— Да, образователната система е много добра — отвърна той. — Всички ходят на училище до дванайсетгодишна възраст. После държим изпити. За гимназия или техникум. След това — в университета, ако си умен. Имаме трийсет университета.

— Всеки ли може да учи там?

Атила поклати глава.

— Абсурд. Влиза се адски трудно. Има огромна конкуренция на изпитите.

Дани съчувствено сви устни.

Мъжът се подсмихна.

— Знам какво си мислиш — че пека шишчета. Обаче завърших университет в Истанбул. Икономика. — Той вдигна поглед от скарата. — „Скучната наука“.

— Така й викат. Тогава защо си учил икономика?

— Защото там ме пратиха. Не е по твой избор. Аз исках да стана ветеринар, обаче държавата определя от какви специалисти има нужда. Нищо. Поне научих английски. В университета почти всичко е на английски. — Атила отново насочи вниманието си към шишчетата.

— Тогава...

— Какво правя тук ли?

Дани кимна.

Атила се усмихна хитро.

— Пека ти шишчета, приятел, както виждаш? — Той замълча за миг и прибави: — Тукашен съм. Този ресторант е на баща ми, но... В момента го няма. Затова помагам.

— Ясно.

— Наистина ли? Съмнявам се.

— Защо?

— Защото той е в затвора. — Видял изненадата на Дани, Атила поясни: — Ние сме кюрди. Всички тук са кюрди. Освен военните — те са... няма значение. Затова има много проблеми, нали разбираш?

— Чувал съм.

— Искат да унищожат културата, затова преследват езика. Допреди десет години не можехме да преподаваме, да говорим на него. И да излъчваме радио и телевизионни програми. Даже не мога да кръстя децата си както искам. Трябва да им дам турски имена.

— Значи вече е по-добре, така ли?

Атила пак се зае с шишчетата.

— Не много. Лично аз заминавам за Щатите при братовчеда. Веднага щом получа виза. Другите се предават. Или постъпват в ПКК.

Дани не знаеше какво означават тези инициали и изражението му го издаде.

— Това са кюрдските сепаратисти — поясни Атила. — Хардлайнери. Анкара ги нарича „терористи“.

— А такива ли са?

Атила се усмихна.

— Да. Абсолютно. Само че напоследък нещо поутихнаха. — Той замълча и се засмя.

— Защо?

— Хванаха лидера им.

— Като че ли не съжаляваш много.

Атила сви рамене.

— В малките градове е така — хората са изтощени. ПКК и военните разсъждават еднакво: или си част от решението, или си част от проблема. И в двата случая си прецакан.

Дани се намръщи.

— Искаш да кажеш...

— Тия хора идват... говоря за ПКК... идват и искат от теб помощ. Храна, пари, подслон. Отказваш и те прецакват. Кофти. После си взимат каквото им трябва. Защото могат. Въоръжени са. Затова ти им даваш каквото искат, естествено, и след време те си тръгват. Като скакалци. После идват военните. И казват: „Чуваме, че помагаш на бунтовниците“. Бам! — Той горчиво се засмя. — Ето как хора като баща ми се оказват в затвора. И затова аз, приятелю, пека шишчета. — Атила се ухили, вдигна цвъртящите шишчета от грила и ги сложи в една чиния. После поля малко ориз със сос от кисело мляко и посочи към масите.

Дани занесе чинията си на масата, където го чакаха салатите.

— Какво ще пиеш? — попита Атила. — Лимонада? Не е от кутия.

— Да, чудесно — отвърна Дани и седна.

Кюрдът извика нещо на келнера. В недалечния ъгъл седяха четирима старци и играеха на карти. Сервитьорът дотича с две лимонади. Атила посочи стола срещу Дани.

— Нали не възразяваш?

— Ни най-малко.

Освен старците, Дани беше единственият клиент. Атила седна и отпи глътка лимонада.

— Ти не си турист — отбеляза той.

Дани се засмя.

— Сигурен ли си?

— Да.

— Как позна?

— Тук няма туристи. Градът е на петнайсетина километра от Сирия и на трийсет от Ирак. Затова имаме само наркодильри. Шпиони. Купувачи на килими. От време на време по някой учен. Ти какъв си?

Дани поклати глава.

— Всъщност съм... скулптор. — Салатите бяха великолепни.

— Скулптор — повтори Атила, сякаш Дани му бе признал, че е щъркел.

— Точно така, но не затова съм тук. Търся един човек.

— В Юзелюрт ли? — изненада се събеседникът му.

— Аха.

— Е, не би трябвало да има проблем да го намериш. Как се казва?

— Барзан — отвърна Дани.

Лицето на кюрда помръкна.

— Реми Барзан — прибави Дани.

Атила замислено кимна с глава, после пресуши лимонадата си и се изправи на крака.

— Най-добре да се връщам.

— Чакай малко! — За втори път през последния час цялата доброжелателност на местните се изпаряваше. — Знаеш за кого говоря, нали?

Кюрдът сви рамене.

— Възможно е. И какво от това?

— Как да го откроя?

— Разпитай наоколо. — С тези думи той понечи да се отдалечи, после спря и отново се обърна. — Макар че това може би не е добра идея.

Дани не го разбра.

— Защо?

— Защото според мен той не желае да го открият.

Американецът кимна.

— И аз така си помислих, обаче...

Атила опря ръце на масата и се наведе към него.

— Виж — каза той. — Тук не е място, където можеш да задаваш много въпроси. Реми има голямо семейство, голям род. Роднини са с всички и са свързани с много неща.

— С какви неща?

Кюрдът се изправи с презрително изсумтяване.

— Тук се води гражданска война — вече от стотина години. Те правят каквото трябва.

— Какво например?

— Каквото се налага. И го правят за всички нас.

Дани не разбираше за какво говори Атила.

— Старецът — дядо му — има много задължения. — Той е старейшина.

Нещо в главата на Дани прещрака.

— Искаш да кажеш... езид.

Бе ред на готвача да се изненада.

— Да — накрая потвърди той.

— Тогава...

— Виж, искаш ли да намериш Реми? Може би трябва да се срещнеш с Мунир.

— Кой е Мунир?

— Старецът. Шейх Мунир. Дядото на Реми. Едва ли ще ти каже нещо, но ако чукаш от врата на врата... — Той поклати глава. — Може да пострадаш.

Дани вдигна ръце в знак, че се предава.

— И къде да отида?

Атила въздъхна.

— Видя ли маковете?

Дани се замисли. Пътуването с долмуса. Полята, пламнали от цветя.

— Искаш да кажеш... на идване към града ли?

Кюрдът утвърдително кимна.

— А къщата? Голямата къща?

— На хълма ли? Онази вила?

Кой знае защо таксиметровият шофьор не пожела да го закара там, затова Дани хвана на стоп стар камион, шофиран от весел селянин. Камионът остро миришеше на обор, но пътят до вилата беше само няколко километра. След десет минути излязоха от поредния завой и американецът я видя на склона сред море от макове.

— Аз съм дотук — съобщи Дани и се усмихна в знак на благодарност.

Селянинът погледна къщата, изви очи и изруга под нос. После настъпи газта.

— Ей! Спри! Стигнахме!

Мъжът изцъка с език и отметна глава назад. Дани схвана посланието, ала не знаеше какво да прави. Камионът продължи още около километър, докато Дани събираше смелост да измъкне ключа. Когато къщата и маковите поля се скриха от поглед, селянинът спря наред пътя, надвеси се над него и отвори дясната врата.

— Ayri! — нареди кюрдът. — Ayri!

Така Дани научи петата си дума на турски. „С това темпо ще науча езика за стотина години“ — помисли си той.

След десет минути отново видя имението на Барзан. През маковото поле минаваше черен път, който водеше към къщата. Докато се изкачваше по него, Дани забеляза, че вилата се издига зад каменна стена, върху която лъщеше натрошено стъкло. До такава къща човек не можеше да се приближи безпрепятствено и скоро Дани усети, че не е сам. Когато се обърна, установи, че на петнадесетина метра зад него безшумно вървят двама младежи. Те пушеха цигари и носеха автомати, сякаш бяха кутии с обяд. Дани нервно им се усмихна и им махна с ръка. Поздравът му обаче остана без отговор. Спътниците му с безизразни лица продължиха да го следват на почтително разстояние, което лесно можеха да скъсят.

Скоро стигна до къщата и влезе под каменна арка — крилата на масивната дървена врата бяха широко отворени. Озова се в двор, чието единствено украшение бе сребрист „Ягуар“ край ромолящ фонтан, обрасъл с водорасли.

Младежите вече го бяха настигнали.

Като разбраха, че гостът не знае турски, по-възрастният от двамата с ръка му показва да остане на мястото си. После измърмори

нещо на другаря си и влезе в къщата.

Минутите се занизаха. Облегнат на фонтана, Дани се възхищаваше на къщата под суровия поглед на младежа с калашника — или там какъвто бе автоматът. Огромната вила беше с високи правоъгълни прозорци и стени с небоядисана мазилка. Завесите на всички прозорци бяха спуснати.

Скоро младежът, който беше влязъл вътре, отново се появи на двора. Той даде знак на Дани да вдигне ръце и да се разкрачи, подаде оръжието си на другия и започна да претърсва американеца. Не както претърсват на „Хийтроу“ или „Ла Гуардия“, а бавно и педантично, почти масаж, който продължи близо цяла минута. Когато свърши, мъжът взе автомата си и посочи на Дани да го последва в къщата.

Отвътре вилата изобщо не бе каквато си я представяше — като на каталозите, които получаваше Кейли. Вместо това се озова в помещение, което спокойно можеше да е фоайе на хотел от веригата „Фор Сизънс“. Приглушено осветление. Климатик. Дървена ламперия. Скъпи изискани мебели без очевиден произход. В друга стая тихо свиреше класическа музика. Единственото, което загатваше за местонахождението на вилата, бяха старите гравюри, които висяха в златни рамки на стените. Това бяха щампи с османска тематика от XIX в.: Капалъ чаршъ в Истанбул, кораби, плаващи в Златния рог...

— Avete desiderato vederli?^[2]

Дани се завърти към гласа и видя възрастен мъж в тъмен костюм, който го наблюдаваше през очила със златни рамки. Въпреки възрастта си той имаше гъста стоманеносива коса и брадичка а ла Ван Дайк със същия металически оттенък. Макар и прегърбен над бастуна си, той бе висок колкото Дани.

— Съжалявам, но...

— Вие не разбирате — усмихна се старецът. — Моят приятел ви е помислил за италианец.

Облекчен, че мъжът знае английски, Дани се представи и го попита дали е дядото на Реми Барзан.

— Да. Аз съм шейх Мунир Барзан.

— Надявах се, че ще можете да ми помогнете — рече Дани. — Много е важно веднага да го откроя.

Старецът се намръщи.

— Приятел ли сте на Реми?

Дани поклати глава.

— Не точно. Искам да кажа, никога не сме се срещали.

— И все пак... сте изминал целия път дотук?

Дани сви рамене.

— Вях в Рим и... много е важно да го видя.

Шейхът скептично го погледна.

— Струва ми се, че в момента Реми предпочита да не се среща с никого.

— Разбирам — отвърна Дани. — Но имаме проблем, общ проблем. И реших, че ще можем да си помогнем един на друг.

Старецът бавно се приближи до прозореца и погледна навън.

— Боя се, че от няколко седмици не съм виждал Реми.

— Но знаете къде е — предположи Дани.

— Възможно е.

Дани въздъхна. Чудеше се колко може да му разкрие.

— Реми е в беда — накрая каза той.

Мунир Барзан кимна.

— Знам. Затова дойде тук. Ами вие, господин Крей?

— И аз съм в беда.

Старецът го погледна съчувствено.

— Съжалявам. Навярно и вие трябва да си отидете у дома.

Дани поклати глава.

— Не е толкова лесно. Наистина трябва да поговоря с внука ви.

Раменете на кюрда се повдигнаха и отпуснаха, сякаш казваше: „Съжалявам, но нищо не мога да направя“.

— Вижте — рече Дани. — Не знам какво ви е известно за тази...

— Нищо не ми е известно, господин Крей. Реми нищо не е споделял с мен.

— Знам, че звучи мелодраматично, обаче... един човек иска да го убие.

Старецът се намръщи. После постепенно се отпусна.

— Случват се такива неща. Младежите се забъркват в неприятности. Там, където е, Реми е в безопасност.

Дани го погледна скептично.

— Човекът, който го търси, разполага с много възможности.

Мунир Барзан оголи зъби в мрачна усмивка.

— Ние сме голям род. Ако има нужда от помощ, Реми знае къде да я намери.

— Господин Барзан, струва ми се, че не разбирате...

— Мисля, че разбирам. Казахте, че двамата с Реми имате общ проблем. Това означава, че човекът, който търси Реми, търси и вас. Прав ли съм?

Дани кимна.

— Тогава съм сигурен, че и вие ще разберете: Реми най-малко иска или има нужда от срещи с непознати. — Той замълча, за да го остави да смели думите му, после се обърна към младия кюрд и му даде някаква заповед. — Юсуф ще ви заведе до хотела — каза шейхът. — Когато се видя с Реми, ще му спомена за вас. А сега, ако не възразявате, утре ми предстои пътуване.

Дани се качи в стаята си, включи вентилатора, събу си обувките и се отпусна на леглото, изтощен от зноя и обезсърчен от посещението си във вилата. Имаше намерение да подремне няколко минути, може би най-много половин час, ала всичко действаше срещу плановете му. Чистите завивки. Полъхът на вентилатора. Изкуственият сумрак от затворените дървени капаци.

Спа няколко часа и когато се събуди, дълго не можа да се ориентира. Хотелската стая му се струваше странна, почти нереална, и имаше чувството, че е спал цяла нощ. Но не. Беше заспал късно следобед и здрачът бе отстъпил мястото си на по-дълбок мрак. Той си погледна часовника и видя, че приближава десет вечерта. Макар че не беше гладен, знаеше, че трябва да хапне — пък и едва ли щеше да успее скоро да заспи. Спокойно можеше да излезе за една бира.

Закрачи надолу към ресторанта. Побиха го тръпки от студ. Когато в степта настанеше нощ, температурата рязко спаднаше. Навярно защото нямаше нищо, което да задържа топлината. Пейзажът бе рус като косата на Мерилин Монро, чакъленият път беше сив. Повечето сгради имаха цвят на бетон, другите бяха варосани. А и градът не бе достатъчно голям, за да има свой микроклимат. Имаше само няколко автомобила и камиона, тук-там по някоя улична лампа, флуоресцентно осветление в къщите — и толкова. Затова топлината се изпаряваше напълно.

Скоро стигна до кафене на открито, което по-рано не беше забелязал. Намираше се в двора на странична уличка. В ъгъла имаше мангал с въглища, които се бяха превърнали в бяла пепел. На стената работеше телевизор. Край яките дървени маси седяха сивокоси работници, пушеха и играеха карти. Дани позна неколцина — едно от момчетата от дюкяна за килими, келнера от ресторанта, мъже, които бе спирал да разпитва за Реми Барзан.

Той кимна на местните, настани се на маса близо до мангала и си поръча бутилка „Ефес“. После се отпусна назад и се загледа в небето в очакване да го грабнат ярките звезди, каквито се виждат само в отдалечени безлюдни райони. Но не. Нощта бе прашна, звездите бяха съвсем бледи.

Напълно в тон с мрачното му настроение. Почти цял ден беше надничал тук-там и бе досаждал на хората. Посещението във вилата беше завършило с пълен провал и сега... ако Реми Барзан се намираше в Юзелюрт, явно тайната се пазеше по-добре от проекта „Манхатън“.

Това го пращаше... къде? На сутрешния автобус за Диарбекир. И оттам на самолета за Истанбул. Но какъв смисъл имаше? Нищо не бе научил в Турция — освен че е в капан. Истанбул с нищо не беше подобър от Юзелюрт или Вашингтон. Щеше да опита в Осло, ала не хранеше големи надежди. Оттам нататък нямаше повече следи, по които да тръгне, така че оставаше само...

Да бяга.

Нищо друго не можеше да направи. Но докога? Рано или късно — най-вероятно рано — парите му щяха да свършат и Зебек щеше да го намери. Изобщо нямаше да е трудно. Навярно щеше да използва „Фелнър Асошиейтс“. Както знаеше Дани, „Фелнър“ много ги биваше да откриват хора, които не искаха да ги открият. Самият той бе работил по два случая: счетоводител, ограбил клиентите си, съпруг, отвлякъл децата в Парагвай. Така че нямаше да продължи много. И инструкциите на Зебек щяха да са кратки и учтиви: съобщете ни къде се намира той и ние ще го поемем нататък.

„Свършено е с мен“ — помисли си Дани.

Накрая изпи три бири, вместо една и напусна кафенето няколко минути преди полунощ. Въпреки че не си бе поставил за цел да вземе

решение, установи, че вече е направил избора си. Нямах да ходи в Осло. Можеше да открие този Ролвааг по телефона, в Мрежата — не че това щеше да доведе донякъде. Ролвааг навярно беше мъртъв.

На сутринта щеше да вземе автобуса, да отлети за Истанбул и оттам с първия самолет за Вашингтон. В Щатите поне щеше да е на своя територия. И кой знае? Ако отидеше в полицията и вдигнеше много шум, Зебек можеше да го остави на мира.

Настроението му започна да се подобрява. Това се дължеше на бирата, естествено, но и на перспективата отново да види Кейли. Когато минаваше покрай малък парк с нискорасли борове, изведнъж осъзна колко е тъмно. Светеше само нащърбената луна. Повечето улични лампи не работеха и изглежда бяха изпотрошени: от стълбовете стърчаха букети от жици. Най-вероятно това бе дело на общината. Електричеството в Турция беше скъпо — личеше по слънчевите панели, флуоресцентните лампи и по... мрака.

По улицата изгътна трактор, последван от боклукчийски камион с пробито гърне. Неколцина тийнейджъри играеха на гоненица. Дани спря да ги погледа, но момчетата трудно се различаваха, тичаха в тъмнината, дюдюкаха и се кикотеха.

В подножието на склона, който водеше към хотела, стигна до един дюкян. Въпреки късния час стоките все още бяха изложени навън. Чайници и дъски за пране, гевгири и четки за тоалетни чинии, свещи и велосипедни гуми — и още много други неща — бяха навързани във верига и висяха над вратата.

„Като призрачен град, само че призракът съм аз“ — помисли си Дани.

По склона се спусна черен мерцедес и светлината на една улична лампа се отрази в предния му капак. Когато се приближи, автомобилът намали скорост и Дани си помисли, че са го взели за местен и след миг шофьорът ще отвори прозореца да го попита за пътя. Готвеше се извинително да свие рамене, когато мерцедесът изведнъж даде газ и той разбра, че е допуснал ужасна грешка.

[1] Добре дошли! Влезте, моля! (нем.). — Б.пр. ↑

[2] Кого търсите? (ит.). — Б.пр. ↑

15.

Милион пъти беше чувал за това. Всички бяха чували. И независимо дали се отнасяше за пресрещане на магистралата или отмъкване на дамска чанта в центъра на града, всички бяха единомислени: става невероятно бързо! Така казваха. И бяха прави. Винаги бяха прави.

Мерцедесът рязко увеличи скоростта, с пищящи гуми направи обратен завой и му прегради пътя. Нямахше време да реагира. Обърна се навреме, за да види втората кола, която спря до тротоара точно зад него. Вратите се отвориха и отвътре наизскачаха мъже. Той инстинктивно отстъпи назад и понечи да се завърти, когато нечия ръка го сграбчи през врата и го помъкна към мерцедеса. Дани замахна с крак и удари нещо меко. Разнесе се болезнен вик. В следващия момент го блъснаха на задната седалка и го метнаха на пода. Нечие коляно се заби в гърба му и остана там.

Колата се понесе нагоре по склона и полетя в мрака. Разгневен и уплашен, Дани с усилие се изправи на четири крака, ала получи юмрук по ухото и се стовари обратно на килима. Пред очите му избухна дъжд от искри.

— А си мръднал, а съм те заколил — прошепна в ухото му мъжки глас.

Усети острие на нож под брадичката си. Нищо не можеше да направи. Въздъхна и се отпусна на килима. Някой изви ръцете му зад гърба и му сложи пластмасови белезници. И после — нищо. Лежеше на пода, слушаше ударите на сърцето си и се задушаваше от миризмата на изкуствения килим. Нямахше представа къде го водят. В някоя пещера или клисура, каквито беше видял на идване в Юзелюрт. На някое тъмно място, където да могат да го убият и да се избавят от трупа му.

Не чуваше нищо, освен свистенето на гумите и приглушения рев на двигателя. В главата му отекваше стара песен на Дилан — като топче на рулетка, което безспирно се върти:

*„Трябва да има изход оттук“
каза жокерът на попа...*

Тези стихове можеше да са смешни, ако не бяха толкова страшни. Страхуваше се. И не само от смъртта. Зебек убиваше по такъв начин, че на смъртта ѝ бе излязло лошо име.

Колата рязко зави надясно и гумите захрущяха по чакълен път. Дани чуваше рикошетите на камъчетата по шасито. После шофьорът удари спирачка, мерцедесът поднесе и във вените на Дани нахлу адреналин. „Това е — помисли си той. — Така ще свърши всичко. През нощта, в студа, край пътя. Скоро ще се превърна в боклук.“

Горещият дъх на похитителя му миришеше на чесън.

— Не мърдай — прошепна в ухото му мъжът.

Дани остана на пода. Хладната стомана на ножа продължаваше да се опира в гърлото му. Секундите запълзяха като минути.

После предната лява врата се отвори. Нахлу студен въздух и се разнесе заповед на турски. Мъжът с ножа сграбчи Дани за яката на ризата и го изправи да седне. Имаше време колкото за един поглед наоколо. Видя нечий тил, лъч светлина през предното стъкло, силуети.

— Какво... — понечи да пита Дани и някой запуши устата му с лепенка. Нахлузиха калъфка от възглавница на главата му. Накрая стегнаха „качулката“ с въже и го измъкнаха навън.

Калъфката миришеше на сапун.

Някой го прегърна през рамо и го притисна към себе си.

— Внимателно ме чуй, приятел.

Дани позна гласа и се вцепени. Младежът от магазина за килими! Сигурен беше.

— Успокой се — каза онзи. — Не се съпротивлявай, иначе ще ти ударя една инжекция. Не искам да го правя, нали разбираш? От кетамина ти прилошава, повръщаш — може да се задушиш. Затова се успокой, става ли?

Дани кимна. Измуча нещо. Олюля се на мястото си.

— Ще те затворим в автомобилен багажник. Може да те пораздруса, нали се сещаш.

Стомахът на Дани се сви.

Като малък по-големите му братя го подлагаха на жестоки майтапи. Веднъж го затвориха в кашон, запечатаха го и го пуснаха да се търкаля от върха на един хълм. (Получи мозъчно сътресение.) Друг път, когато с родителите си разглеждаха форт от Гражданската война в Мейн, братята му го провесиха от стената над пенещите се в скалите долу океански вълни. Кев го държеше за единия крак, Шон — за другия и се преструваха, че ще го изпуснат. „Ооох, още малко и ще ми се изплъзне!“

В тяхна защита трябваше да се каже, че не позволяваха на никой друг да го докосва. Напротив. Но те го бяха научили на един урок: капитулацията никога не ти носи нищо. Капитулацията само улеснява някого да те тормози. Тъкмо затова онази нощ удари Кевин с пръчка по главата — прокрадна се зад него и го удари толкова силно, че сам се уплаши, удари го, макар да знаеше, че ще го напердашат. Трябва да затрудняваш хората, които искат да ти направят нещо лошо. Трябва да ги накараш да се замислят.

Тези мисли не му излизаха от ума, докато турчинът му обясняваше, че било много важно да запази спокойствие. Ала според Дани това изобщо не бе важно. Все едно да подпише смъртната си присъда. Нямаше значение дали ще се задуши в собствения си бълвоч, или ще го пребият до смърт. Нямаше какво да губи, затова когато се ориентира по гласа на турчина, пристъпи напред и заби чело там, където се надяваше да е носът на другия.

Последва удовлетворяващо изхрущяване, болезнено възклицание и... експлозия от фойерверки в мозъка му. Видя проблясък, усети, че главата му избухва и потъна в мрак.

Когато след минута, час или ден се свести, не знаеше къде е, нито дори къде би могъл да е. Някъде, където бе горещо. Беше подгизнал от пот. И се чуваше свистене, което като че ли бе в собствената му глава. Ръцете му бяха завързани зад гърба и не виждаше нищо. Калъфката продължаваше да е на главата му, както и лепенката. И все пак усещаше, че е в някакво затворено пространство. Сандък или...

И тогава се сети. В гърдите му избухна гейзер от ужас. Тялото му се изви и той се замята като риба на корабна палуба в пристъп на дестилиран страх. „Погребан съм жив.“

Само че не беше. Не можеше. Шумът! Не идваше от главата му. Идваше от двигател. Където и да се намираше, Дани се движеше. В такъв случай бе в кола или камион. В багажник или под шасито.

Постепенно започна да се успокоява. И възвърна другите си сетива. Усети мирис на горещ метал, масло, дизелов пушек. От време на време камъчета се удряха в металната рама под него. По-рядко, когато шофьорът натискаше спирачка или завиваше, тялото му се претъркулваше или плъзгаше насам-натам, оставено на милостта на Нютонови сили, с които не можеше да се бори. На няколко пъти камионът — трябва да беше камион — подскочаше върху неравност и Дани се блъскаше в стените. Така успя да определи размерите на пространството, в което бе затворен. Беше с големина на ковчег.

Ала не е ковчег, каза си Дани. Защото бе от метал. И изглежда висеше на рамата. Каквото и да беше, вътре нямаше въздух — и той трябваше да събере цялата си воля, за да овладее паниката. „Задушавам се. Не мога да дишам.“

Той задъвка лепенката с надеждата да я прехапе, но това не беше възможно. Усети вкус на гума, на химикал. Гадеше му се и май започваше да губи съзнание. Мракът се сгъсти и после...

Камионът спря. Или може би вече беше спрял. Не знаеше. Не можеше да е сигурен дали е усетил намаляването на скоростта, или се е свестил и е установил, че затворот му не се движи. Във всеки случай възприе тишината като безтегловност, сякаш земята се бе отдалечила под него. Ревът на двигателя беше единствената му отправна точка. Сега бе някак сам и неподвижен.

Сърцето му бясно се разтуптя.

После чу, че вратите на камиона се отварят. Гласове. Цъкане на изстиващия мотор. Отначало си помисли, че са стигнали до целта си, че всеки момент ще дойдат да го вземат, но скоро разбра, че камионът е на контролен пост. Опита се да извика, ала звукът остана в главата му. Затъркаля се настрани, но нямаше достатъчно място, за да вдигне шум. След малко двигателят изрева също толкова внезапно, както бе и угаснал. Шофьорът превключи на скорост и отново потеглиха.

Призля му. Тялото му неудържимо се друсаше. Главата му се пръскаше, стомахът му се надигаше. Паниката го обливаше на талази. Страхуваше се, че няма достатъчно въздух, че ще повърне и ще се задуши — точно както го бе предупредил онзи от магазина за килими.

Трябваше да го послуша. По слепоочията му се стичаше пот и пареше очите му. Умираще от жажда. Целият беше мокър от пот.

Хрумна му, че навярно ще умре, преди похитителите му да го убият.

„Рано или късно ще трябва да ме измъкнат отгук, за да ме убият. Тогава ще направя своя ход — реши Дани. — Когато ме извадят от камиона.“

След малко обаче се запита: „И какъв ще е «моят ход»? Ръцете ми са в белезници, очите ми са завързани. Мога само да повърна и да падна, което едва ли може да се смята за «ход». Следователно не мога да направя никакъв ход“.

Замисли се къде биха могли да отиват и защо още не са го убили. Нямаше никаква логика — освен ако не бяха намислили нещо „специално“. „Не мисли за това. Мисли за... Вашингтон. За своите приятели и колеги.“

Представи си галерията, Иън, увлечен в разговор с Дамата с обиците. Как се казваше тя? Винаги носеше огромни висящи обици. Кой знае защо се ядоса, че не може да си спомни името ѝ. Представи си как Дамата с обиците пита за него: „А къде е Дани Крей? Толкова мило момче!“.

И Иън с измъчено изражение: „Не сте ли чули? Намерили го... божичко, бил одран жив. В Турция или някъде там! Приятелката му беше съсипана — естествено! Искам да кажа, можете да си представите. Но тя се взе в ръце“.

Дани се изсмя. Изхлипа. Изгуби нишката на мисълта си. В мрака и сред рева на двигателя, той ту идваше в съзнание, ту пак изпаднаше в несвяст, сякаш в мозъка му имаше скъсана връзка. Изтече неопределено време — на откъси, докато в пода на камиона изтрака дъжд от камъчета. Дани усети, че шофьорът натиска спирачка.

„Това е!“

Чу прокарване на верига през ключалка, после се вцепени, когато нечии ръце го хванаха под мишниците и го измъкнаха сред студения нощен въздух. Той се олюля. Определено бе време да направи своя ход, ала едва се държеше на крака. Изгуби битката, краката му се подгънаха и Дани се свлече на колене като свещеник в молитва.

„Няма да чуя изстрела — помисли си той. — Дори няма да го усетя.“ Представи си изходната рана, въртящия се във въздуха куршум,

който пръсва окото му. После някой го хвана за ръка, изправи го и го поведе. Изскърцаха панти на врата. Бутнаха го върху стол с висока облегалка. Някой преряза пластмасовите белезници и закрепиха ръцете му за страничните облегалки на стола. Друг завърза глезените му за крачетата.

След това вдигнаха калъфката от главата му и махнаха лепенката от устните му. Студеният, богат на кислород въздух го изпълни с еуфория. Ала това не продължи много. Колкото и неудобна да беше калъфката, можеше да се приеме за добър признак. Докато похитителите бяха взимали мерки да не види лицата им, поне имаше надежда, че може да го освободят.

Вече не.

Дани неохотно вдигна глава. В стаята имаше двама души. Както очакваше, единият беше старият му приятел от магазина за килими. С насинена буза. Той машинално докосна лицето си.

Другият бе тридесетинагодишен и по-висок. Гладко избръснат и красив. Носеше плетена шапка, избеляла фланелка с емблемата на Чикаго Булс, памучен панталон и маратонки. Когато се обърна с гръб към него, Дани с изненада видя, че името на фланелката е Кукоч, а не Джордан.

Стаята беше малка, с бетонен под и тухлени стени. Имаше голо легло, два различни стола и оръфан килим на отсрещната стена. На тавана мъждукаше и бръмчеше флуоресцентна крушка. Това бе всичко, освен работния тезгях в ъгъла и лентите с лепило за мухи, осеяни с насекоми.

— Кофти пътуване, а?

Беше мъжът с фланелката на Чикаго Булс. На устните му играеше усмивка, която изобщо не изглеждаше приятелска.

След като Дани не отговори, „Кукоч“ продължи:

— Обикновено не превозваме хора така. Това е за... стока, нали разбираш? За хора има специален камион — с тоалетна и всичко останало. Само че в момента е в Букурещ. — Той сви рамене. — Използваш каквото има, нали така?

Въпросът бе реторичен и Дани не му обърна внимание. Опитваше се да определи дали не може да се освободи от лепенката, която го придържаше към стола. Не можеше.

Кукоч се надвеси над него.

— Ей! Смелчагата, събуди се! — Имаше бездънни кафяви очи. — Аз задавам въпроси, ти отговаряш. Така всички ще сме доволни! — След като Дани отново не отговори, Кукоч смаяно поклати глава. — С мен ли ще се ебаваш?

Дани въздъхна. Каквото и да кажеше, щяха да го бият. (В най-добрия случай.) Беше само въпрос на време. Затова отстъпи — не пред Кукоч, а пред онази част от себе си, която завинаги щеше да си остане в гимназията. Когато някой ти се репчи, изправяш се срещу него. Така се постъпва. Така се прави, когато не искаш вечно да бягаш и да се криеш. Затова отвърна:

— Не знам. Що не го духаш... — Канеше се да прибави „и ще разберем“, но така и не стигна дотам.

Мъжът от магазина за килими изненадано ахна, а Кукоч замахна и му нанесе толкова силен удар, че предните зъби на Дани пробиха устната му.

Когато дойде на себе си, лежеше на пода, все още завързан за стола, със солен вкус на кръв в устата. Двамата мъже го изправиха.

После го вдигнаха със стола, наклониха го напред и го пуснаха. Височината бе едва около метър и двадесет, но той се строполи на пода като палачинка и един от предните му зъби се отчупи от венеца. Болката беше неописуема, звукът — ужасяващ.

Толкова за турското чувство за хумор.

Оставиха го да лежи там, замаян и окървавен, и се отдръпнаха настрани да изпушат по цигара. Облегнати на работния тезгях, двамата тихо разговаряха на турски, докато Дани зяпаше краката им.

Подът бе пращен и вонеше на урина — което според Дани не беше добър признак. Очевидно не бе първият, когото разпитваха там.

Изтече около минута и отново изправиха стола му. Мъжът от магазина се надвеси над лицето му и поклати глава почти с възхищение.

— Беше много смешно — каза той. — Нямахте как да не се разсмея. Обаче ти ми изглеждаш сериозен, а? Прощавам ти за това. — Турчинът посочи бузата си. — Не те обвинявам — притиснат си в ъгъла като звяр. Обаче... айде стига, приятел. Бъди умен. Ако ядосаш приятеля ми, ще изгубиш нещо повече от зъба си.

Дани не успя да се овладее. Не можеше да понася някой да му нарежда какво да прави. Всеки, който имаше по-големи братя, щеше да

го разбере. Ако отстъпиш прекалено лесно, ако им покажеш гърлото си, те се хвърлят към шията ти. Затова въздъхна, пригответи се и отвърна:

— Майната ти. — Заради липсващия зъб леко фъфлеше.

Столтът пак се вдигна във въздуха — този път по-високо — и падна. И той пак пое удара с лице. Отново го изправиха. Проблемът с отстъпването започваше да се решава.

— Не се измъчвай сам, приятел. Ами че ние още не сме стигнали до въпросите! Засега просто водим дружески разговор!

Дани захапа бузата си, за да не затрепери. Зрението му бе замъглено от сълзи и знаеше, че няма да може да издържи — поне не за дълго. Той беше скулптор, а не командос. Пък и какъв смисъл имаше? Зебек щеше да го убие каквото и да кажеше.

— Е, как мина пътуването? — официално попита Кукоч. — Хареса ли ти?

Дани поклати глава.

— Не.

— Така е много по-добре. — Кукоч се замисли и Дани почти чу колелцата да се въртят в главата му. — И какво правеше в Юзелюрт?

Дани не повярва на ушите си. А те какво си мислеха, че прави в Юзелюрт?! Това не беше тайна. Той бе обикалял от врата на врата и беше разпитвал за Реми Барзан. Но предчувстваше (по кръвта, болката и подуването), че саркастичният отговор няма да му е от полза. Затова отвърна:

— Търсех Реми Барзан. — Докато говореше, забеляза, че челюстта му издава щракащ звук. „Лошо“ — помисли си той.

— Отлично — похвали го Кукоч. — Аз ти задавам лесни въпроси, и ти все така простичко ми отговаряш. Сега: защо го търсеше?

Дани поклати глава.

— Това е дълга история.

Мъжът от магазина разклати показалец като махало.

— Имаме време — осведоми го Кукоч.

Дани забеляза, че говори почти перфектно английски, макар че имаше известни затруднения със звука „в“, който произнасяше като „ф“. Той овладя безумното си импулсивно желание да го поправи.

— Преди около три седмици с мен се свърза човек на име Белцер. Поне така се представи.

— И после? — попита Кукоч.

— Срегнахме се.

— Къде?

— На летището.

— В Истанбул ли?

Дани поклати глава.

— Във Вашингтон.

— И какво искаше той?

— Искаше да ме наеме.

— Да намериш Реми ли?

— Не. Каза, че някой го клеветял в пресата.

Кукоч и мъжът от магазина размениха няколко думи на турски.

— Искаш да кажеш, че измислял лъжи за него, така ли? — доуточни Кукоч.

— Да. Нещо такова. И ги публикувал във вестниците.

Кукоч скептично наклони глава наляво, после надясно.

— И е дошъл при теб, защото... ти си голям детектив, така ли?

— Не.

— От ЦРУ ли си? Да не си Макгивър, приятел?

Дани не бе наясно какво иска да каже турчинът.

— Не — накрая отвърна той.

— Последно? — попита Кукоч.

Дани схвана шегата, но не видя нищо смешно в нея.

— Кой е Макгивър?

Мъжът от магазина се засмя.

— Тук излъчват много стари филми — поясни той.

— А, имаш предвид по телевизията.

Кукоч кимна.

— Аз съм художник — каза Дани. — Понякога върша детективска работа. За юридически кантори и подобни. Почасово. Най-често ходя в съда и търся архивни документи. Такива неща. Но... вижте, всичко това ви е известно, така че...

Кукоч поклати глава.

— Нищо не ми е известно.

— Е, тогава е известно на Зебек. Той знае всичко.

Кукоч и приятелят му се сепнаха.

— На Зебек ли?

— Да — потвърди Дани, озадачен от промяната на поведението им.

— Зереван Зебек ли?

— Точно така.

— Какво знаеш за Зереван Зебек? — попита Кукоч.

— Работя за него. Тъкмо затова съм тук!

Кукоч се зачерви и изруга под нос. После гневът му надделя и той плесна с длани Дани по ушите — силно. Не че толкова го заболя, но го изненада и от очите му отново бликнаха сълзи.

— Ебаваш ли се с мен? — извика Кукоч.

— Не!

— Каза, че си работил за оня... евреина, Белцер!

— Не — отвърна Дани. — Не е евреин. Искам да кажа, откъде можех да зная...

— Пак те питам: ебаваш ли се с мен?

— Не!

— Добре... — Кукоч сякаш искаше да подчертае, че полага всички усилия да овладее гнева си. — Та значи този евреин е наел теб, така ли?

— Да, но...

— Или е бил Зебек?

— Точно така! Зебек беше, но...

Бам!

Така и не видя какво го е ударило. Изведнъж долната му челюст рязко се стовари върху езика му, нещо проблесна зад очите му — и изгуби съзнание. Нямаше представа за колко време. Няколко секунди. Минута. Половин час.

Когато дойде на себе си, лежеше по очи на кревата и гледаше една муха, лазеща по бетонния под. „Спиралата на смъртта“ — помисли си той. Наблизо чу свистене на въздух, последвано от специфичния звук от драсване на кибритена клечка. И после нищо. Кукоч изруга. Дани завъртя глава да види какво правят и онова, което видя, изсмука цвета от лицето му.

Кукоч и мъжът от магазина стояха при работния тезгях и се опитваха да запалят газова горелка.

— Ей! — чу се да казва Дани с глас като на Родни Кинг след безредиците в Лос Анджелис. „Не може ли просто да се разберем?“

Драснаха втора клечка кибрит, после трета. Кукоч все повече се ядосваше. Нямахме газ. „Слава Тебе, Господи!“ Кукоч изруга, хвърли кибрита на тезгяха и каза нещо на другия. Мъжът от магазина се приближи до Дани и поклати глава.

— Това трябва да е щастливият ти ден. Газта е свършила. — После събу обувките и чорапите на Дани и омота глезените му с изолирбанд. Въздухът бе студен и приятно галеше петите му.

— Какво... какво правите? — попита Дани.

Кукоч се приближи до кревата с ръждива тръба в ръце.

— Край на глупостите, приятел. Казах ти: първо аз задавам въпрос, после ти отговаряш.

— Но...

Турчинът клекна до него и възприе добродушно поверителен тон.

— Виж, приятел, ще бъда откровен с теб. И с това ще изчерпя всички възможности. Очаква те ацетонова баня и ще те изхвърлим на пътя с бележка в устата. Затова ми помогни...

— Ще ти помогна!

„Ацетонова баня ли? Какъв е тоя ацетон?“

Кукоч се изправи и другият турчин хвана Дани за глезените. Здраво. По време на последвалата продължителна тишина Дани чу, че Кукоч дълбоко си поема дъх. „Разтворител — помисли си той. — Като лакочистител. Разтваря всичко.“ После тръбата го удари по петите и смаза нервните окончания. Дани рязко отвори уста, ала дори не успя да извика. Кукоч продължи да го удря по сводовете на стъпалата и превърна нервите в краката му на каша.

— „Фалака“ — поясни като екскурзовод мъжът от магазина. — Така се казва.

— Кой е евреинът? — извика Кукоч.

Това беше безумие. И веднага щом приключеше, щяха да го разтворят в ацетона.

Болката е като неравна повърхност, осеяна с цепнатини, в които жертвата търси убежище с надеждата, че се е спасила, че премеждието

е свършило, че трябва да е свършило, че тялото не може да понесе повече. Но то понася. Тялото е издръжливо, както и болката.

Оказа се, че мъжът от магазина не е свикнал с такива неща. Дани зърна лицето му и за миг видя, че насилието го плаши. Устните му бяха свити в гримаса и изглеждаше готов да повърне. Кое то още повече уплаши Дани, защото всъщност биеха него.

Мина време, докато успя да им обясни. Всичко — от „Адмиралс Клъб“ до гонитбата в щерната, самоубийството на Терио и изхвърлянето на отец Инзаги през прозореца. Информацията се изливаше от него на талази, между викове и крясъци. Нямаше представа каква част от думите му е разбираема — навярно по-малко от половината. Но след като повтори историята пет-шест пъти, Кукоч най-после схвана, че „Белцер“ е псевдоним, използван от Зебек в отношенията му с Дани, и че преди няколко дни Дани бе избягал от Зебек, за да предупреди Реми Барзан с надеждата да спаси живота и на двамата.

Дани изгуби съзнание и когато се свести, чу Кукоч и приятелят му да спорят на турски — или може би на кюрдски.

— Оххххххх... — изпъшка Кукоч в отговор на някаква забележка на другия. В гласа му се долавяше изненада, примесена със съжаление. — Стига бе...

Дани чу издрънчаването на тръбата върху бетона. После мъчителите му излязоха и го оставиха сам в стаята, легнал на кревата със стичаща се от устата му слюнка.

Хрумна му нещо смешно въпреки ужасяващото му състояние. В края на краищата трябва да имаше нещо вярно в акупресурата, защото навсякъде го болеше. Не само краката. Болката се движеше по тялото му като стара водевилна мелодия, танцуваше нагоре-надолу по гръбнака му, въздействаше върху всеки нерв по пътя си. Усещаше, че ходилата му се подуват като презрели домати, кожата му се пука, стичат се телесни течности. Чувстваше устата си като че ли е дъвкал бръсначи и сърцето му беше неритмично.

Той вдигна очи и видя светъл правоъгълник зад килима на стената. За миг си помисли, че халюцинира, после разбра, че килимът прикрива прозорец. Значи бе сутрин.

Болката постепенно отстъпи мястото си на вцепененост и отвори емоционалното пространство, което му беше достатъчно, за да се

уплаши истински. След като бяха приключили с проверката, похитителите му бяха отишли да приготвят ацетоновата баня. Да намерят вана, да смесят химикалите...

Не се съмняваше, че е било проверка (а не разпит). Зебек очевидно искаше да провери какво знае, след което можеше да се избави от него.

Наелектризиран от тази перспектива, той започна да се бори с лепенките, с които го бяха увили, и накрая успя да освободи ръцете си. Задъхан, Дани седна на кревата и отлепи изолирбанда от глезените си. Трябваше да се маха. Той дълбоко си пое дъх, спусна крака на пода и...

„Господи боже!“

Ходилата му бяха големи колкото възглавници и меки като желе. Дори най-слабото докосване го пронизваше с болка. Дани ахна и вдигна крака от пода — отпусна се обратно на леглото и си помисли: „Това е. Свършено е с мен. Няма къде да бягам“.

Трябва да беше заспал — или просто бе изгубил съзнание, защото когато дойде на себе си, продавачът на килими клечеше до него с пластмасова кофичка. Дани я погледна и се зачуди какво има в нея. Киселина? Ацетон? Тялото му се напрегна, после се отпусна, когато мъжът натопи гъба в течността и я изстиска. Не носеше нито ръкавици, нито очила.

— Повече трябваше да внимаваш, приятел — успокоително каза той.

После старателно почисти кръвта от лицето му и му изми краката, като прокарваше гъбата между всичките пръсти. Действията му бяха едновременно нежни и болезнени и Дани се запита дали не извършва някакъв кюрдски предпогребален ритуал.

Накрая мъжът му обу чорапите и се опита да му нахлузи обувките. Невъзможно. Той изчезна и след малко се върна с чифт гумени сандали голям номер. Пъхна ги на краката му и ги закопча като родител на малко дете. После му помогна да се изправи и с насърчителна усмивка го поведе към вратата. Придвижваха се бавно — Дани ситнеше като китайка със завързани крака.

Вратата се отвори и той се озова под яркото слънце. Когато очите му се приспособиха, видя, че е бил затворен в каменна пристройка до

обор. Кюрдът го придружи до предната дясна врата на яркозелен пикап. Въпреки болките Дани изненадано се подсмихна. Родителите на Кейли имаха същия в ранчото си в Южна Дакота. Забелязал изражението му, продавачът се ухили и на Дани му хрумна, че може би все пак няма да го убият.

Пикапът потегли по чакъления път, от двете страни на който растяха подкастриени върби. Ветрецът шумолеше в сребристите листа, обръщаше ги навън и те сякаш искряха на слънцето. Колкото и да бе красиво, всяка дупка по пътя караше Дани да потреперва. Той държеше краката си кръстосани в глезените и завъртени встрани. Кюрдът го стрелна със съчувствен поглед, но така и не намали скоростта.

Когато се изкачиха по склона, стигнаха до сводест портал в дълга стена, облепена с обичайните натрошени стъкла. Пазачът отвори прозореца на будката, размени поздрав с кюрда и се скри. След секунди електрическата врата се отвори и пикапът бавно влезе в просторен двор с изобилие от цветя и дървета, сред които се издигаше великолепна вила от камък с цвят на пчелен мед.

Сградата беше двуетажна, като първият етаж изглежда се състоеше от сервизни помещения — кухни, стаи на слугите и така нататък. С помощта на спътника си Дани слезе от пикапа и се качи на втория етаж. Там кюрдът въведе поредица от цифри в клавиатурата на стената и двете крила на старата дървена врата безшумно се разтвориха. Докато очите му се приспособяваха към промяната в светлината, Дани чу пиано и после тихо изръмжаване, което го накара да замръзне на мястото си. Застанал неподвижно, той скоро долови второ ръмжене — малко по-влажнен звук, може би на пет-десет сантиметра от слабините му. Американецът сведе поглед и се озова пред свирепата муцуна на мускулест родезийски мастиф и негов озъбен близък.

Мъжът от магазина се подсмихна под нос, после нежно извика имената на кучетата.

— Кастор... Полукс...

Ръмженето мигновено се превърна в прозявка. Едното животно се отдалечи, а другото легна и започна да се ближе.

Бившият мъчител въведе Дани в най-невероятната стая, която беше виждал. Тя бе огромна, със сводест таван, висок най-малко шест

метра. Две от стените и таванът бяха изсечени от масивни каменни блокове с цвят на мед. Другите две стени бяха стъклени. Едната гледаше към градината, а другата — към тучен атриум в центъра на къщата. По мраморния под като скъпоценни камъни пъстрееха ориенталски килими. Във въздуха се носеха вариациите на Голдберг.

Едната стена беше опасана от каменен миндер, чиято твърда повърхност бе омекотена с възглавници, покрити с килими. Над миндера висяха картини и скици на немски експресионисти. Дани веднага позна творбите на Ото Дикс, Емил Нолде и Оскар Кокошка.

На другата каменна стена беше монтиран дълъг плот от полиран орех, върху който имаше компютър, стереосистема и четири вградени в стената плоскоекранни монитора. На удобен стол пред мониторите седеше мъж и пишеше на клавиатура, отразяваща представата на „Майкрософт“ за ергономичност. В панталона на кръста му бе пъхнат определено не ергономичен пистолет четиридесет и пети калибър. Продавачът на килими докосна Дани по рамото и му даде знак да почака. После се приближи до непознатия пред компютъра.

Американецът се вторачи в мониторите, на които се виждаха различни порти и врати, пътят до вилата и вътрешността на пристройката, в която го бяха пребили. Той потръпна и насочи вниманието си към картините — в частност към една от тях, която се различаваше от другите. Тя бе импресионистична, един от синьо-зелените силуети на палмов лист, които беше направил Матис по време на пътешествията си в Мароко. Идеално разположена, тя отразяваше ярките багри, които се виждаха през прозореца към атриума. Дани толкова много се удиви, че вижда произведение на Матис на такова невероятно място, че не забеляза приближаването на непознатия мъж.

Прекалено изтощен, за да се сепне, само ахна със закъснение.

Мъжът до него беше няколко години по-възрастен и приблизително също толкова висок. Имаше гарвановочерна коса, която се нуждаеше от подстригване, и набола брада. Когато протегна длан, за да се ръкува, на китката му проблесна ролекс.

— Реми Барзан — представи се той и посочи към покрития с килим миндер. — Да ви предложи нещо?

Дани не отговори веднага, просто седна там, където му бяха посочили. Опитваше се да проумее как човек, който притежава картина на Матис, може да седи пред телевизионен монитор и да

наблюдава как измъчват друг човек. Трябваше му известно време да се стегне.

— Да — накрая отвърна той. — Инжекция новокаин ще ми дойде добре. И чаша шампанско.

Домакинът му се изненада.

— Шампанско ли?

— Празнувам — поясни Дани.

— Наистина ли? Защо?

— Известно време си мислех, че ме чака ацетонова баня.

На лицето на Барзан се изписа разкаяно изражение. После въздъхна.

— Е, човек се учи, докато е жив.

16.

Нямаше новокаин, но Барзан му донесе също толкова успокояващо средство — карамфилово масло. Дани внимателно намаза с памук дупката от избития зъб. Венецът започна да пари, но за негова изненада болката почти мигновено отслабна.

— Съжалявам за всичко — каза Барзан.

— Няма проблем — измърмори Дани, въпреки че не го мислеше.

Извинението на кюрда едва ли можеше да компенсира онова, което бе преживял. Но за момента си беше научил урока за оспорването на нечия правота от позицията на слабия. Този човек беше негов домакин. А и почти не можеше да ходи. По-добре да почака.

— Не знаех за Крис — продължи Барзан. — Макар да подозирах, че му се е случило нещо.

— Приятели ли бяхте?

— Да. — Кюрдът прокара пръсти през косата си. — Вижте, защо не си починете известно време? Ще се погрижа да получите дрехи и по-късно ще поговорим.

Това не бе предложение, пък и Дани не бе в настроение за приказки — не точно сега. Щом отвореше уста, нещо пронизваше лявото му ухо и усещаше пареща болка в долната челюст. Барзан прати един от хората си да донесе стара инвалидна количка. Дани предпочиташе да ходи, ала ходилата му бяха подути и пулсираха. Подобно на презрели домати, те като че ли всеки момент щяха да се сцепят. Затова с хриплива въздишка седна в количката и се отпусна назад.

— Тогава до вечеря — сбогува се Барзан.

Заспа на кожено кресло до прозореца в спалня, която гледаше към двора. Краката му бяха потопени във вцепеняваща леденостудена вода. Спа дълбоко и не сънува нищо. След няколко часа внезапно се събуди и рязко се понадигна, осъзнал къде се намира. И уплашен.

От слънцето бе останала само бледа розовина зад стените на двора. Водата, в която бяха краката му, се беше стоплила. От коридора се носеше гласът на Били Холидей.

Дани бавно се изправи и с накуцване прекоси каменния под до банята. Отвори кранчетата и започна да пълни ваната. После отиде при мивката и се надвеси над нея. Чувстваше се замаян, болеше го цялото тяло и му се гадеше. Той предпазливо вдигна очи към огледалото и изпъшка. По предницата на ризата му беше засъхнала кръв, сякаш го бяха пръскали с кална вода. Долната му устна бе разкъсана, бузата му беше натъртена, дясното му око бе подуто и затворено. Той сбърчи лице и се стресна, когато видя дупката на мястото на избития му зъб.

Ваната възстанови силите му, макар че не се почувства добре. Истинското му подобрение започна с перкоцета, който пристигна в стаята му върху сребърен поднос, придружен с бутилка студена минерална вода. Той изпи две таблетки и облече дрехите, които му пращаше Барзан — тъмен ленен панталон, бяла риза, кожени сандали. Големи кожени сандали. Като се чудеше кога ще му подейства лекарството, Дани закуцука след прислужника до дневната, където завари Реми Барзан да седи пред запалена камина.

Друг прислужник им донесе бира. Кюрдът вдигна своята в нещо като тост.

— Наздраве! — каза той. — А сега ми разкажете за себе си и Зебек.

Отначало му беше трудно да говори, но когато перкоцетът подейства и болката отслабна, Дани се разбъбри. Отне му близо час да изложи основните моменти — от срещата в „Адмиралс Клъб“ до търсенето на компютъра на Терио, убийството на Инзаги и собственото му бягство в Истанбул. Барзан напрегнато слушаше, както подобаваше на добър журналист, и почти не задаваше въпроси. По някое време влезе прислужник с вдигащи пара чинии чеснова супа и блюдо с хляб и сирене. Дани лакомо се нахвърли на храната и с изненада установи колко е огладнял. Когато той свърши разказа си, Барзан доизясни пропуснатите подробности — разговорите на Терио с Пател, необяснимата способност на Зебек да го открива навсякъде, загубата на дискетата с копираните файлове.

— Значи си му дал имената на хората, на които се е обаждал Крис — каза Барзан.

Дани кимна с глава.

— Колко имена? — попита кюрдът.

— Само две — отвърна Дани. — Е, три.

— Този Пател...

— Ролвааг...

— Норвежеца — сякаш на себе си рече Барзан. — Значи е било неговото име.

— Оле Гунар Ролвааг.

Барзан кимна.

— В такъв случай в списъка са били три имена. — Той ги преброи на пръсти. — Пател, Ролвааг и...

— Ти — призна Дани.

Барзан се замисли.

— Ето как Зебек е научил, че аз и Крис сме поддържали връзка.

— Предполагам. Искам да кажа — да, точно така.

Кюрдът поклати глава и въздъхна.

— Не знаех, че ще се случи така — каза Дани. — Проверката на извънградските разговори беше съвсем естествена. Всеки частен детектив започва оттам.

— Само че в този случай се е стигнало до смъртта на няколко души, нали?

— Знам.

Барзан измъчено сбърчи чело.

— Пател и после... — Той вдигна ръка към лицето си. — Моята прислужница — тя просто ми поиска колата назаем, това е.

— Разказаха ми за нея в Истанбул, в твоя офис. Съжалявам.

— Полицията каза, че имало един килограм С4 — продължи Барзан. — Свързан със запалването. Почти цялата улица беше вдигната във въздуха. Навсякъде имаше стъкла, парчета човешко месо...

— Затова си дошъл тук — каза Дани.

Барзан кимна и промени темата — донякъде.

— Имаш ли представа какво е търсил Зебек?

— Кога? — попита американецът.

— В Италия.

Дани се замисли.

— В компютъра ли имаш предвид?... Не. Така и не ми каза. Не го попитах. — Пауза. — Производствени тайни? — Нова пауза. — А ти знаеш ли?

За негова изненада домакинът едва забележимо кимна.

— Да, струва ми се...

Дани зачака Барзан да му обясни и след като кюрдът не го направи, почти извика:

— Е?! И после какво?

— Дървесни пръстени.

Дани реши, че не е чул вярно.

— Моля?

— Мисля, че е търсел дървесни пръстени. Файлове JPEG, показващи дървесни пръстени.

„Трябва да е от лекарството...“

— Не — каза Дани. И после: — Какви са тези дървесни пръстени?

Барзан не отговори.

— Поради тази причина Крис се е обаждал на Ролваг в Норвегия. Между другото, опитвал ли си да се свържеш с него?

— Още не.

— Може би е време. Знаеш ли в кой град е?

— В Осло — в института „Осло“.

— Ако не е късно, можем да го предупредим — безизразно рече Барзан. Нова мисъл накара лицето му да грейне. — И може би да получим доклада!

— Какъв доклад?

Ала лицето на кюрда отново бе помръкнало.

— Струва ми се, че Ролваг почти няма шанс.

Барзан се изправи и отиде до старинно бюро, върху което имаше супермодерен телефон. Той седна и вдигна слушалката. Опита се да получи номера от норвежките телефонни услуги, но не беше лесно. Дани усещаше ефекта на лекарството и се взираше в огъня. Почти бе задрямал, когато чу силния звън на телефона. Барзан го беше включил на външен говорител.

Включи се телефонен секретар и се разнесе записан женски глас на норвежки.

— Естествено — каза кюрдът. — В Норвегия е нощ — къде ми беше умът? Телефонните услуги не работят. — Той се наведе и понечи да натисне бутона, когато някой отсрещна вдигна.

— Hallo! Vaersa snill.

Кюрдът вдигна слушалката, но без да изключи външния говорител.

— Знаете ли английски? — попита той.

— О, да — отвърна жената.

— Опитвам се да се свържа с Оле, Оле Ролвааг.

— Оле ли? — изненада се норвежката. — Съжалявам, не е възможно.

— Може ли да му оставя съобщение?

— Съжалявам, не е възможно.

— Но...

Тя го прекъсна.

— Искам да кажа, той... умря? — Думите ѝ прозвучаха като въпрос. — Той... на единайсети август... беше убит.

— Разбирам — отвърна Барзан. Разнесе се пращане, после двамата заговориха едновременно.

— Аз...

— Той...

— Моля?

— Беше злополука — продължи жената. — Оле си тръгна от работа с колело и една кола... как се казва... го блъснала. Шофьорът избягал. Оле загинал на място. Така и не откриха колата.

Барзан се прокашля.

— Господин Ролвааг...

— Доктор Ролвааг, да?

— Той работеше с един мой приятел, Кристиан Терио.

— О, да!

— Анализ на артефакт. Възможно ли е да получа копие от доклада?

— Всичко влиза в базата данни — с напевен скандинавски глас отвърна жената. — Всички доклади се предлагат срещу съответната такса.

Барзан започна да диктува данните — името на Терио, приблизителната дата — но норвежката го прекъсна.

— Докладите се въвеждат по името на клиента в азбучен ред. Това е първият критерий. Продиктувайте ми името, моля.

Барзан го направи.

— Добрее. Я да видим.

Чуха тракане на компютърна клавиатура. Изтече около минута.

— Не — отново се обади жената. — Нищо не откривам? Но наскоро имахме проблем с компютърната система. Може би трябва да потърся в архива, който се съхранява при артефактите. Ще изчакате ли? Или пак ще се обадите?

— Не, ще изчакам — отвърна Барзан. — Ще изчакам. — Дани не знаеше защо са толкова важни тези „дървесни пръстени“, но по нетърпението и безпокойството на Барзан съдеше, че проблемът наистина е сериозен.

Накрая норвежката се върна на телефона.

— Съжалявам. Нищо не намерих — тази папка липсва! Няма го дори артефактът, макар да виждам, че е бил тук. Видях плексигласовия му контейнер. И никой не се е разписал за изнасянето му. — Гневът ѝ ясно се долавяше. — В института „Осло“ не се случват такива неща. Има си процедури... — Тя провлече глас.

— Е... — започна Барзан.

— Утре ще разпитам някои хора — предложи тя. — Ще ми се обадите ли?

— Непременно — обезсърчено обеща кюрдът. — Благодаря ви.

— Моля. Вие сте?...

— Реми Барзан.

Жената го помоли да продиктува името си по букви и го записва.

— Добре. Ще оставя съобщение за вас.

— Благодаря ви.

— Дочуване — бодро каза тя.

Барзан затвори.

— Какъв е този доклад? Какъв артефакт? За какво говорехте? — попита Дани, макар да усещаше, че очите му се затварят.

Кюрдът се обърна към него и наклони глава. После си погледна часовника и се изправи.

— Утре ще поговорим за това. Трябва да се обадя на някои хора, а ти имаш нужда от зъболекар. И от сън.

На сутринта една срамежлива млада жена — която спокойно можеше да е гадже на Барзан — заши устната на Дани. Когато свърши, тя го изведе навън, където чакаше джип. Зад волана седеше едър хлапак с М-16 в ръка, който четеше комикс. Той видя Дани, усмихна се и хвърли комикса на задната седалка. След като пътуваха в мълчание петдесетина километра, стигнаха до малък град и спряха пред голяма сграда с огромна табела над входа. На нея бе изобразен гигантски кътник, от който излизаха лъчи. Табелата напомни на Дани за британска кръчма — „Веселия зъб“ или нещо подобно. Перспективата да отиде на зъболекар на такова място го накара да се замисли, но се оказа, че доктор Джирлик работи безболезнено и ефикасно. След час Дани имаше нов зъб и си тръгна с блистерче антибиотик. Стоматологът му беше дал да се види в джобно огледалце. Лъскавият метален зъб му се стори също толкова грозен, колкото и дупката.

Когато се върна във вилата, завари Барзан да чете вестник до дълга дървена маса на двора. Бежовите мастифи лежаха от двете му страни и хъркаха. Кюрдът посочи към стола срещу себе си и Дани седна.

— Къщата ти е много приятна.

Барзан се усмихна.

— Не е моя. — Забелязал изненадата на Дани, той прибави: — На един приятел от Анкара е. Депутат в парламента. Ако бях отседнал в някоя от къщите на семейството си, Зебек щеше да ме открие за ден-два. Така ще му трябва повече време.

— Хммм — измърмори Дани.

— И в момента го очаква премия. Ако открие мен, ще открие и теб.

— Затова сигурно би трябвало да...

Барзан го прекъсна, преди да довърши изречението.

— Свободен си да си вървиш.

Но естествено, Дани нямаше къде да отиде. Той си напомни, че Дани Крей е в началото на списъка на Зебек с неотложни задачи, също като Реми Барзан. Не можеше да се каже, че кюрдът го е проследил и отвлякъл. Не. Беше го довел в тази вила, защото погрешно бе изтълкувал намеренията му, ала американецът беше дошъл в Юзелюрт, за да се срещне с човека, който седеше насреща му и бе една от

последните две възможности да се добере до истината. Другата беше Оле Гунар Ролвааг.

— Може би изобщо няма да ни открие — отвърна Дани.

Барзан поклати глава.

— О, ще ни открие. Той е езид. Въпреки че половината от контролните постове са мои хора... въпрос е само на време.

— Значи искаш да кажеш, че с нас е свършено.

Кюрдът се усмихна.

— Може и да не е. Може да се преместим, преди да ни намери. Може да се справим с него, преди той да се справи с нас. Да се надяваме.

Въпреки че Барзан беше наблюдавал как го изтезават, Дани не можеше да не го харесва. Харесваше остроото му чувство за хумор и скромното му поведение. Изгаряше от любопитство да научи повече за своя домакин.

— Какво е семейството ти? — попита Дани.

— Голямо — отвърна Барзан. — Шестима братя, три сестри, четирима чичовци, пет лели, двайсет братовчеди, внуци. Двама от братята ми са военни — единият е в армията, преследва другия, който е от ПКК. Двама въртят бизнес — единият законен, другият не. Останалите — единият е политик, другият не. Това съм аз. Имам лозя край Кападокия и произвеждам качествени вина. Освен това съм си направил ниша във френската преса, завеждам кюрдските въпроси. — Той наля в две чаши малцово уиски без лед. — А ти?

Дани сви рамене.

— Моето семейство не е чак толкова голямо. Имам двама братя. Не са нито генерали, нито сенатори.

— Ти си по-добре — пошегува се домакинът.

Когато им поднесоха кафе и баклава с фъстъци, Дани го попита за дървесните пръстени. Барзан сви устни.

— По-късно ще стигнем и до това. Кажи ми какво ти е известно за нас?

— За кои „вас“?

— За езидите. А и за кюрдите.

Дани си спомни разговора с монаха.

— Инзаги говореше за това, но... тогава мислех главно за компютъра. — Той замълча и се опита да се сети. — Той каза, че

почитали дявола — имам предвид езидите.

Барзан се подсмихна.

— Така мислят повечето хора, но далеч не е само това.

Кюрдите, обясни той, били народ без държава — както евреите преди създаването на Израел. Кюрдската родина обхващала региона, известен на историците като Месопотамия, който се състоял от отделни части от Турция, Ирак, Сирия, Иран и Азербайджан.

— Ние сме трийсет милиона в район, голям колкото Тексас. Ако имахме своя страна — ако съществуваше Кюрдистан — той щеше да е с по-голямо население от всяка държава от арабската лига, освен Египет. И тъкмо затова никога няма да се осъществи.

Макар че имали свой език и обичаи, Барзан смяташе, че кюрдите едва ли някога щели да живеят в своя независима държава — колкото и да се борят за това. Племената били разпокъсани и големите сили в региона правели всичко възможно това положение да се запази.

Езидите били една от няколкото кюрдски етнически групи. От религиозна точка кюрдите били християни, мюсюлмани, зороастрийци, езиди или просто не се поддавали на определение. Но всички участвали във въстания срещу властта. Нищо чудно, че това довело до контратерор — цели села били сривани със земята и кюрдският език и култура били подложени на гонение. В Ирак кюрдите били атакувани с химическо и биологическо оръжие. В Турция от десетилетия водели партизанска борба, която напоследък позатихнала.

Дани потръпна.

— Звучи песимистично.

Барзан сви рамене.

— Аз имах късмет. За Зебек е било по-трудно — много по-трудно.

— Защо?

— Когато родителите му били убити, той бил отведен в подземния град...

— И „подземен град“ ли има?

— И то не един — отвърна Барзан. — Цяла Източна Анадола е осеяна с такива. Само в Кападокия трябва да са десетки. Туристите се редят на опашка да ги разглеждат. — Той отново сви рамене. — Тук на изток не са толкова много, но в Сирия има няколко доста известни.

— Но когато ги наричаш „градове“...

— По-скоро са като мравуняци. Скалата е туф, така че лесно се дълбае. И са древни. Археолозите смятат, че датират от деветхилядната година преди Христа — почти колкото Сфинксът.

— Големи ли са? — попита Дани. — Колкото щерната в Истанбул ли?

— О, много по-големи. Градът край Юзелюрт — Невазир — е дълъг около километър и е дълбок около седем етажа. Има собствена вентилационна система, тайни врати и складове за храна и вода. Вътре седмици наред могат да живеят хиляди хора.

— Но защо? И изобщо защо са били създадени?

— Никой не знае. Най-вероятно са били скривалища, нали разбираш, където хората са се криели от различни завоеватели. Така или иначе, след като родителите на Зебек били убити, той бил отведен там — в Невазир, под земята. Това изглеждало най-безопасното за него място и в известен смисъл наистина е било така. Но не се получило както го мислели. Хората, отведени там, били избити на другия ден.

— И?...

— И той останал сам. Бил шестгодишен. Свещта догоряла и той останал в мрака на трийсет метра под земята.

— Господи, колко време е стоял там? — попита Дани.

Барзан сви рамене.

— Няколко дни. Може би четири-пет.

— Божичко!

— Казват, че когато излязъл, бил много объркан.

— Да, естествено — саркастично отбеляза Дани.

— По време на тези периодични... репресии властите просто подлагат кюрдите на кланета. Но ако семейството има пари, може да напусне къщата си и да избяга. Да изчака, докато положението се промени. Моите родители ме заведоха в Париж, когато бях петгодишен. Роднините на Зебек го заведоха в Рим приблизително по същото време. Аз се върнах едва преди пет-шест години.

— Значи цялото ти семейство е заминало, така ли?

Барзан поклати глава.

— Почти. Дядо ми остана да се грижи за всичко.

— За шейх Мунир ли говориш?

Кюрдът кимна с глава.

— Не си ли изненадан, че го познавам?

— Не, разбира се. Как според теб се озова тук?

— Не знам — промълви Дани. — Смятах, че онзи тип с фланелката на Кукоч или другият, от магазина за килими...

— Да, естествено — каза Барзан. — Те те доведоха, но...

— За Мунир ли работят? — предположи Дани.

Барзан се намръщи.

— „Работят“ не е точната дума. Те по-скоро са негови... довереници. Правят каквото им каже, но също изпълняват ролята на негови представители. Понякога без негово знание.

— Значи Мунир е нещо като... кмет, така ли?

Барзан се засмя.

— Той е един от старейшините.

После му обясни, че езидите се ръководели от имам, който бил избиран от съвет от девет старейшини от различни географски области и оставал такъв до края на живота си.

— Като папата — отбеляза Дани.

— Повече или по-малко.

— Щом дядо ти е езид, значи и ти си такъв.

Барзан кимна с глава.

— Езидите са древен народ. Един от най-древните митове за потопа — който по-късно бил свързан с Ной — е известен от митологията на езидите в Кюрдистан.

Дани се намръщи.

— Значи си езид. В дявола ли вярваш?

Барзан се усмихна.

— Не съм религиозен.

— Това отстъпник ли те прави?

— Точно така.

— Ами шейх Мунир?

— Е, това е друга история. Дядо ми е от старата школа.

— Което значи...

— Че вярва в ангела паун, Мелек Тауз. Или за теб — Луцифер.

Дани запремигва.

— Наричай го култ към дявола, ако щеш, но това не е най-важното — поясни Барзан. — Езидите вярват, че Тауз е най-могъщият, най-прекрасният ангел. Любимецът на Господ.

— Също като Луцифер — посочи Дани.

— Но според езидската традиция не е имало изпадане в немилост, няма борба за човешките души. В Черното писание се разказва, че Бог сътворил Земята за шест дни и на седмия си починал. И после, на осмия ден, изгубил интерес. Вниманието му се насочило към други неща и негов представител станал Таузът. Някой ден Таузът ще слезе сред нас на Земята. И тогава светът ще принадлежи на езидите — защото ние ще сме единствените му поклонници.

Дани не разбираше каква връзка има всичко това със случилото се с него, Терио и Пател. Затова насочи разговора обратно към началната точка. Или поне се опита.

— Снощи ти каза, че Терио ти пратил някакви файлове.

— Така и не пристигнаха.

— И каза, че били свързани с някакви дървесни пръстени...

Барзан утвърдително кимна.

— Запознах се с Крис, когато правеше проучвания в Истанбул. Сприятелихме се и аз го свързах с някои хора в Диарбекир. Той беше там, когато убиха имама.

Забелязал учудването на Дани, кюрдът обясни, че имамът бил езидският духовен водач. Той бил осемдесет и седем годишен и заемал този пост отблизо петдесет години.

— Как се случи?

Барзан махна с ръка.

— Двама мъже с мотор. Единият карал, другият стрелял.

— И са избягали, така ли?

Събеседникът му кимна с глава.

— Но защо? — попита Дани. — Щом е бил осемдесет и седем годишен...

— Въпросът е „кой“. — Барзан се замисли. — Полицията хвърли вината върху Кюрдската работническа партия.

— Ами ти?

— Аз знам кой го е извършил: Зебек.

— Но щом този имам е бил на осемдесет и седем, защо...

Барзан му даде знак да прояви търпение.

— След това Крис дойде в Юзелюрт. Искаше да пише за наследяването при езидите. Каза, че такава възможност се случвала

веднъж в живота. И естествено, искаше да види санджака. Трябваше да види санджака.

Тази дума очевидно не говореше нищо на Дани.

— Това е религиозна статуя — поясни Барзан. — Езидските племена са дванайсет и всяко си има собствен санджак — а някои даже два. Ние пазим нашия в Невазир, подземния град, за който ти разправях. — Едно от кучетата вдигна глава, наостри уши и завъртя муцуната си на сто и осемдесет градуса. „Бау!“ Гърлен, колеблив лай, сякаш животното се чудеше на нещо. Барзан го почеса зад ушите и продължи: — Крис беше очарован от подземните градове. Според него те били единственият пример за „колективно погребване“ в света.

— И там долу има статуя, така ли?

— Санджакът.

— Трябва да е трудно да се види. Искам да кажа, с какво си светите? С фенерче ли? Или със свещи?

Барзан се подсмихна.

— Всъщност никой не я е виждал от близо петдесет години. И аз... е, аз наруших правилата, като я показах на Крис. Но... — Той сви рамене. — Както казах, аз не съм религиозен. За мен тя е произведение на изкуството.

— Защо? Защо от петдесет години не я е виждал никой?

— Защото ако не беше скрита, щяха да я унищожат. — Забелязал почудата на Дани, кюрдът поясни: — Дори след Ататюрк обществото в тази страна продължава да е ислямско. И както сигурно знаеш, ислямът забранява да се правят изображения на всичко, което има душа. Ето защо са обезобразени фреските в древните черкви, затова мюсюлманите са замазали мозайките в „Света София“. Когато откриват икони или статуи на светци, сунитите ги унищожават — както постъпиха талибаните със статуите на Буда в Афганистан. — Английският на Барзан за пръв път му изневери. — Как наричате хората, които унищожават иконите?

— Иконоборци.

— Точно така! — възкликна домакинът. — Навсякъде в Турция се унищожават картини и стенописи. Лицата се издраскват, образите се заличават. И на животните. Още преди възтържествуването на исляма имало християнски иконоборци — някъде около осемстотната година. Векове наред били унищожавани всички произведения на изкуството,

изобразяващи лице. Затова санджакът бил скрит! Даже в Невазир статуята винаги е покрита, освен когато старейшините избират нов имам. Тогава я изваждат, за да наблюдава избора — и може би да му повлияе.

— Да му повлияе ли?

Барзан сви рамене.

— Като даде някакъв знак. За мен това са само безсмислени ритуали. Санджакът е статуя и нищо повече. За дядо ми обаче тя е свещена.

„Интересно“ — помисли си Дани, ала не разбираше как всичко това може да му спаси живота. Тъкмо се канеше да напомни на Барзан за дървесните пръстени, когато кучетата скочиха, бясно залаяха и се хвърлиха покрай къщата. В този момент мобилният телефон на кюрда зазвъня и той го отвори. След няколко секунди се изправи и каза:

— Веднага идвам.

— Проблем ли има? — попита Дани.

Барзан поклати глава.

— Войници от контролния пост на пътя. Обаждат ми се през няколко дни.

Домакинът отиде при войниците, а Дани се опита да осмисли наученото. Нищо не се връзваше. Ако Барзан беше прав, Зебек бе убил духовния водач на езидите. Но защо? И какво значение имаше някаква религиозна статуя в подземния град?

Когато след няколко минути Барзан се върна, безшумно следван от кучетата, Дани му напомни за дървесните пръстени.

— Ти каза, че всичко било свързано с тях.

— Така е — потвърди кюрдът. — Но трябва да ти обясня за санджака, иначе нищо няма да разбереш. Крис искаше да го види. Всъщност искаше да го снима и аз се съгласих да му помогна. — Той замълча за миг. — Искаш ли да видиш снимката?

— Естествено.

Барзан се изправи и влезе в къщата. След малко се върна с фотография в ръка и лека усмивка.

— Интересно ми е да знам какво мислиш — каза той и му подаде снимката.

Беше направена със светкавица. Остра бяла светлина изпълваше нещо като пещера във варовикова скала с цвят на мед. В центъра имаше олтар с красиво издялан дървен бюст — на Зереван Зебек.

Дани зяпна. Беше зловещо. Приликата бе абсолютна.

— Майтапиш се.

— Крис реагира по същия начин.

Дани не можеше да повярва. Очите с тежки клепачи и високите скули, раздвоената брадичка и описващата остър ъгъл на челото коса. Това не бе случайно. Санджакът изобразяваше Зебек.

— Откъде Терио е знаел кой е това?

— Не знаеше. Знаеше само, че е видял същото лице в Диарбекир. Мъж, слизащ от бентли.

— И си е спомнил?!

Барзан кимна.

— Толкова далеч от Анкара няма много бентлита. И е естествено да обърнеш внимание на човека, който слиза от такава кола.

Дани си спомни обедата с Инзаги и шегата на монаха: „По-логично е дяволът да има ролс...“. Спомни си и срещата с „Белцер“ в „Адмиралс Клъб“. „Пишеше, че има връзка с мафията... Че бил въплъщение на дявола.“ Този израз направи малко салто в главата му.

— И какво би трябвало да си мислим? — попита Дани. — Че Зебек е Таузът ли?

Преди Барзан да успее да отговори, мобилният му телефон повторно зазвъня и той нетърпеливо въздъхна. След кратък разговор на непонятен за Дани език затвори и се изправи.

— Ще трябва да довършим по-късно. Чака ме кола.

— Кола ли?

— Трябва да се видя с дядо си.

— С Мунир? Но кога ще се върнеш?

— След ден. Може би два. Утре сутрин старецът заминава за Диарбекир и после за Цюрих. Преди това трябва да поговоря с него.

— Ами ако те видят?

— Няма.

— Ами ако дойдат войниците? — попита Дани. — Какво да правя?

— Лайла ще се оправи с тях. Момичето, което ти заши устната. Просто не се мотай навън и всичко ще е наред.

Дани прекара вечерта в библиотеката, потопил крака в английска сол, а мозъка си — в перкоцет. Намери ножче и макара с медна тел на бюрото и преди вечеря направи маска на Зереван Зебек. Накрая остана доволен от получения образ, смачка го на топка и го хвърли в кошчето за боклук.

Можеше да направи и други интересни неща. Например нещо за Барзан — от благодарност, че не го е убил.

Собственикът на вилата имаше разнородни вкусове и притежаваше огромна колекция дискове с джаз, както и цяла стена с книги за изобразително изкуство, които Дани никога не беше виждал. Прелистваше някакъв каталог и слушаше музика, когато един прислужник му донесе вечерята на пиринчен поднос. Мезета, ориз и зеленчукови шишчета. И бутилка студено бяло вино.

Беше идеално. Липсваше му само Кейли. Ала устоя на изкушението да ѝ се обади — сигурно щеше да затвори, а и не знаеше какво да ѝ каже.

На сутринта ходилата му почти бяха възвърнали нормалния си размер — четиридесет и три и половина вместо четиридесет и шест. След като закуси на двора той взе ножчето от библиотеката и започна да си играе с него, седнал под една кайсия. Изтече час, после още един. Жената, която му бе зашила устната, се появи, видя малките предмети, които беше направил, весело се изкиска и плесна с ръце.

— За шиш, струва ми се, да?

Дани кимна с глава.

— За шиш — потвърди той. „Какво ли е «шиш», по дяволите?“

— Това? — попита момичето и повдигна най-голямата фигура, която беше направил, към слънцето. — Сар?

Не знаеше какво да ѝ отговори, но после разбра. Беше направил шах — или поне донякъде.

— Точно така! — възкликна Дани. — Това е царят — а това е топът. Ето го и офицерът.

— Хубаво! — похвали го тя. — Може би... да, струва ми се... той е художник!

— Благодаря — отвърна американецът. Това бе един от най-приятните комплименти, които бе получил напоследък. Ръцете му вече се бяха уморили и пръстите го боляха. Той остави ножчето, влезе в библиотеката и седна на бюрото пред компютъра. Докато машината се зареждаше, Дани наблюдаваше мониторите на стената. Единият показваше входа, където като два сфинкса дремеха кучетата. Образът на друг се променяше през няколко секунди — от дневната към кухнята и коридора. На трети се виждаше районът пред портата, а на четвърти — стаята, в която го бяха пребили. „Дали Барзан е гледал изтезанията от начало до край?“ — зачуди се той.

Реши да си провери имейла, но когато започна да въвежда името си, се отказа. Като знаеше с какви възможности разполага Зебек, нямаше да се изненада, ако милиардерът успееше с подкупи да проникне в сървърите на AOL и Yahoo. А Дани знаеше, че съобщенията могат да се проследят до компютъра, от който са пратени — не само до интернет провайдера, но до самия компютър.

Затова отиде да разгледа книгите. Намери английско издание на „Белият замък“ на Орхан Памук, изтегна се на дивана до прозореца и започна да чете.

Събуди го Лайла.

— Сега ядене — каза му тя. — Вечер е, разбира? — Момичето усмихнато включи лампата зад дивана и посочи към подноса до компютъра. — Хубав — обеща Лайла и свенливо му махна с ръка на излизане от стаята.

Дани спусна крака от дивана и погледна таблата: вдигаща пара паница леща, чиния с лозови сърми, питка, бутилка студена бира. Всичко беше великолепно и той се нахвърли на храната, докато гледаше футболен мач по телевизията. Галатасарай срещу Фенербахче. Приятна вечер. Усещаше, че тялото му се възстановява.

Барзан се върна късно на другата вечер и нямаха време да разговарят. Но на сутринта го събуди в седем и двамата изпиха кафето си в библиотеката. Тъкмо бяха седнали, когато вниманието им привлече силно издумкване по прозорците. Те скочиха на крака и се обърнаха към тучната зеленина в атриума. Кюрдът се приближи до стъклото и погледна надолу.

— Птица — каза той. — Виждат отражението на дърветата в стъклото и се блъскат в него. — Барзан поклати глава. — Всеки месец умирали по няколко, така ми каза икономът. Атриумът не е толкова резерват, както го е замислил архитектът, колкото смъртоносен капан.

Дани също надникна през прозореца и видя птицата на земята до един цъфтящ храст.

— Може би е само замаяна.

Той суеверно почука три пъти по главата си, нещо като магия, която беше научил от леля си Марта. Мъртвите птици носеха нещастие.

Барзан разбърка захарта в кафето си.

— Опитвах се да убедя Мунир да отложи срещата, но той отказа. — Кюрдът поклати глава.

— Каква среща?

— На старейшините. И Зебек. Имат среща в Цюрих. След седмица. В „Бор о лак“.

— Със Зебек ли? Но той е побъркан! — възкликна Дани.

Барзан сви рамене.

— Не успях да разубедя дядо си.

— И защо се срещат?

Барзан поклати глава.

— Ами всъщност дядо има... как да се изразя... Швейцарска любовница?

— Какво?

— Там има едно заведение за компаньонки — поясни Барзан. — И той ходи всяка година.

— Проститутки ли имаш предвид?

Барзан кимна.

— Но той трябва да е осемдесетгодишен! — ахна Дани.

— По-точно седемдесет и пет, но не само Хайди го привлича в Цюрих. Това е колкото удоволствие, толкова и работа. Всички улеми са там. Всяка година по едно и също време и на едно и също място се събират на шура. Само че тази година е особено важно.

Дани не разбираше за какво говори Барзан — улеми, шури? — и не можеше да го скрие, затова журналистът му обясни.

— Улеми са старейшините. Събранието им се нарича „шура“. Нещо като междуплеменен съвет, но в този случай е среща на

директорския борд на „Тауз Холдингс“.

Дани разтърси глава.

— Нещо ми убягва — каза той.

— Спомняш ли си какво ти разказах за санджака? — попита Барзан.

Американецът кимна.

— Е, не знам кой е издялал бюста на Зебек, обаче...

— Смяташ, че е фалшификат ли? Че Зебек е подменил оригинала?

— Естествено — потвърди Барзан.

— Но защо?

— За да го изберат за следващия имам. Когато старейшините се събират, за да обсъждат избора на нов имам, ритуалът изисква да изнесат санджака. За да надзирава избора, ако щеш. Предишният имам е бил избран на четирийсет години и доживя до дълбока старост. Затова от близо петдесет години никой не е виждал санджака. Щом го покажат...

— Ясно.

— След смъртта на имама старейшините остават в подземния град, докато изберат негов заместник. Обсъжданията се водят в помещението със санджака. Това може да отнеме дни, дори седмици. Също като избора на папа. Залогът е адски голям.

— И за колко време са избрали Зебек?

— Според мен за около минута — отвърна Барзан. — Щом видели статуята, те я взели за поличба.

Дани поклати глава.

— Но как са разбрали кого изобразява? Щом Зебек се е преселил в Италия като малък...

Барзан кимна.

— Има едно турско телевизионно предаване, нещо като „Шейсет минути“. Много популярно. Описания на известни личности, разследвания, нали се сещаш. — Кюрдът разтвори шепи, сякаш пускаше муха, която е хванал. — Повечето хора, за които разказват, са звезди или политици. Но от време на време представят някой турски художник или предприемач, който е постигнал успех в Лондон или Ню Йорк. Идеята е да се напомни на хората, че Турция е западна демокрация, модерна държава, готова за Европейския съюз.

— И са показали Зебек, така ли?

— Два месеца преди да убият имама.

Дани се замисли.

— Искаш да кажеш: първо са го показали по телевизията...

Барзан поклати глава.

— Не. Първо е уредил да подменят статуята. После го показаха по телевизията.

— Някой старейшина го е гледал...

— Всички са го гледали. Това е най-популярната програма в страната — поправи го кюрдът.

— Добре, всички са го гледали и... какво са си помислили?

Барзан сви рамене.

— Не са повярвали на очите си! Не си спомням кога за последен път са показвали материал за кюрд. А изведнъж представят тоя лъскав и чаровен бизнесмен... Знаеш ли, че е завършил Масачузетския технически институт?

— Да. — Дани замълча и се опита да осмисли всичко това. — Значи искаш да кажеш, че телевизионните водещи са вдигнали голям шум за това, че той е кюрд...

— Не — прекъсна го Барзан. — Не искам да кажа това. Много по-сложно е. Нямаше нужда телевизионните водещи да вдигат голям шум. В Турция Зереван Зебек е като Менахем Голдберг. Чуваш това име и няма нужда да питаш за неговата религия или етническа принадлежност — просто го знаеш. Всъщност ако беше живял тук, той сигурно щеше да приеме друго име, турско — макар че това най-после започва да се променя.

— Значи старейшините са гледали предаването...

— И са го запомнили — довърши изречението Барзан. — Нищо повече, но са го запомнили. Самият аз го запомних.

— И имамът...

— ... си е добре. Но не за дълго. Изтича месец, после още един — и го убиват в Диарбекир. Два дни след това се провежда шура в Невазир. Показват санджака и... те си спомнят.

— Зебек става имам.

Барзан кимна с глава.

— Дядо ти ли ти разказа това? — попита Дани.

— Разбира се.

— И?

— И нищо. Той не може да направи нищо без доказателства. Дори не може да повдигне обвинение. Трябва да разбереш... — Кюрдът се наведе към него. — Мнозина старейшини вярват, че Зебек е изпълнението на пророчеството. Че е завърналият се Тауз. Че сега те ще наследят Земята. — Той поклати глава. — Не само че не са склонни да оспорват избора му — те го смятат за божество, за жив бог. Затова беше толкова важен докладът на Ролвааг.

Дани въздъхна.

— Дървесните пръстени, нали? За това ли става дума? Не разбирам връзката.

Барзан долепи върховете на пръстите си и за миг опря брадичка върху тях.

— Когато видя снимката на санджака, Крис си спомни човека, когото няколко дни преди това видял да слиза от бентлитото.

— И е познал Зебек, така ли?

Барзан поклати глава.

— Не. Знаеше само, че мъжът с бентлитото е двойник на санджака. Аз обаче знаех кой е. Бях го гледал по телевизията — също като всички останали.

— И си казал на Терио.

— Разбира се. Въпросът е, че Крис се разгневи повече от мен. Беше бесен, смяташе го за извращение на една древна традиция. И се закле, че на Зебек няма да му се размине.

— И какво? — попита Дани. — Ти какво направи?

— Идеята беше да докажем, че санджакът е фалшив — отвърна Барзан. — Че Зебек е подменил статуята, за да го изберат за имам.

— И как предвиждахте да го докажете?

— С дървесните пръстени. Това беше идея на Крис. Дървени предмети като мачти на кораби и греди от постройки могат да се датират чрез сравняване на дървото с напречни разрези на дървета, чиято възраст е известна — стига да произхождат от същия район. Сравнението е възможно, тъй като валежите в различните части на света през различните години не са еднакви.

— И Терио е знаел как да го направи, така ли?

Барзан поклати глава.

— Крис беше учен. Нали знаеш, специалистите по история на религията често работят рамо до рамо с археолозите. А археолозите постоянно работят с дендрохронолози — експертите, които изучават дървесните пръстени. Така или иначе, методът се използва за датиране на дървени предмети и понякога те са свързани с религиозни хронологии. Крис знаеше как стават тези неща и затова се свърза с Ролвааг в Норвегия.

— Значи Ролвааг е бил дендрохронолог.

— Да. И базата данни за този район е огромна, защото... ами защото се намираме в Месопотамия. Археолозите копаят тук от двеста години. Датирани са всичко. Имат различни методи за датиране, но основните засягат керамиката и дървесните пръстени.

Дани се замисли.

— Значи идеята е била... да датирате главата?

Барзан кимна.

— Трябваше да е на осем-деветстотин години. Смята се, че я е издялал самият шейх Ади.

Дани се обърка.

— Но как...

— Повторно отидохме в Невазир и подкупихме пазача да ни остави сами със санджака. Тогава остъргахме мъничко от основата и го пратихме в Норвегия.

Дани изпъшка.

— На Ролвааг.

— Да. Между другото, пак се обадох на онази жена в Осло, за да видя дали е намерила доклада — каза Барзан. — Или пробата. — Той обърна палци надолу.

— Можем пак да го направим. Да вземем нова проба от статуята...

Кюрдът вече клатеше глава.

— Не.

— Защо? Нали вече си го правил?

— Сигурен съм, че нея отдавна я няма. До следващата шура няма причина някой да я търси. С други думи — до смъртта на Зебек. Освен това човекът, който ни пушна в Невазир, загина в катастрофа и мястото му зае един от хората на Зебек. Сега статуята се охранява и никой не може да влезе без разрешение.

— Тогава да получим разрешение. Дядо ти...

Барзан отново поклати глава.

— Само имама̀т може да разреши... или старейшините. Всички старейшини.

— А те няма да го направят, така ли?

— Ти как мислиш? Те смятат Зебек за жив бог.

Двамата мъже дълго мълчаха. Дани заговори пръв.

— Ето какво не ми е ясно. Защо? Какво ще спечели Зебек? Защо си прави този труд? Той вече е почти Господ. Миллиардер. Той е господар на вселената!

Барзан се подсмихна.

— Не се шегувам — настоя Дани. — Има собствен самолет...

— Заради парите е — отвърна журналистът. — Трябват му парите.

— Какви пари?

— Парите на племето. — Барзан се усмихна. Мрачно. — А те са доста.

— Нима? — не успя да скрие съмнението си Дани.

— Знам какво си мислиш. Знам как изглежда отвън — рече Барзан. — Малкото туристи, които идват в района на Юзелюрт, виждат пастирите, селяните, които садят кайсии, жените, които тъкат килими. Виждат прашни градчета и дюкянчета с евтини флуоресцентни лампи. Поглеждат вътре — и там няма нищо. Затова смятат езидите за бедни, но не е така. Всъщност сме толкова богати, че направо да се побърка човек.

— Какво искаш да кажеш? — попита Дани.

— Отначало се радвах, че старият имам умря. Някои села даже нямат собствен кладенец. Градовете нямат пътища, за да изнесат продукцията си на пазара. Имама̀т можеше да направи нещо по този въпрос, но не пожела. В продължение на четирийсет и седем години единствените чекове, които подписваше, бяха за „Кюрдистан“ — с други думи — за пластичен експлозив, оръжие и семтекс. Главно за ПКК. А народът има нужда от мост към два̀йсет и първи век. И има пари за това.

Дани го погледна озадачено.

— И откъде идват те?

— От гуано.

Американецът не бе чувал тази дума.

— Какво е гуано? — попита той.

— Изпращания от прилепи — поясни Барзан. — Поне по-рано парите са идвали оттам. Сега се умножават с инвестиции. Но не толкова отдавна от Юзелюрт са тръгвали и пристигали езидски кервани, които стигали по Пътя на коприната чак до Китай. Някои търговци се връщали по море. И по време на такова пътуване един езид на име Дерай разменил килограм шафран за няколко необитаеми острова в морето Сулу^[1].

— Шафран — повтори Дани.

Барзан утвърдително кимна.

— Островите били осеяни с пещери, а пещерите били пълни с прилепи. Гуаното се трупа векове наред и изсъхвало в мрака. Поценно е от златна мина. Това е най-богатият тор в света. Лек, лесен за добив и транспортиране. А тези острови направо били затрупани с него.

— И човекът, който го открил...

— Дерай...

— ...забогатял, така ли? — попита Дани.

— Не — отвърна Барзан. — Разболял се от холера. Умрял по пътя за родината. Затова островите станали собственост на племето и били разработвани близо сто години. Накрая гуаното свършило, пък и се появили изкуствените торове. Но ние вече сме били инвестирали спечеленото.

— Чрез холдинговата компания — предположи Дани. — „Тауз Холдингс“.

— Точно така.

Лайла донесе кафе със сребърен поднос и Дани се увери, че е гадже на Барзан. Кюрдът я хвана за ръката и я притегли към себе си. Тя се изчерви, после със свенлива усмивка избяга от стаята.

— Мило момиче — отбеляза Дани.

Барзан широко се усмихна.

— Най-красивото. И с голямо сърце.

Дани отпи глътка от разкошното еспресо.

— Отначало и аз си мислех като теб — рече кюрдът.

— Какво искаш да кажеш?

— Че Зебек вече е господар на вселената! Нали има собствен боинг? За какво са му нашите пари?

Дани сви рамене.

— Така е. Няма логика.

— И все пак... му трябват. — Барзан се изправи, протегна се и се олюля на пети. — Адски му трябват. Онова, което върши във ВСС — а те още не са започнали производство — е ужасно скъпо. Разговарях с един приятел от „Морган-Станли“. Казах, че възнамерявам да вложа малко капитали в компанията. Обади ми се след два дни. Според него ВСС дължали триста милиона, имали двайсет милиона в брой и харчели четири милиона на месец.

— Кога е било това?

— Преди два месеца.

— Значи е затъвал — предположи Дани.

— Затъвал е. И е щял да потъне. Но щом пипне „Гауз Холдингс“, щом старейшините му отстъпят властта, ще се оправи.

— Толкова много ли са парите?

— Да.

Дани кимна и се намръщи. „Значи затова било всичко?“ Кой знае защо изпита разочарование. И всъщност не вярваше. Не му се струваше вярно. Разбираше защо хората убиват за пари, но поведението на Зебек разкриваше невъобразима злина.

— Не можеш да погребеш човека жив само за да получиш някакви средства — замислено рече той.

И докато говореше, осъзна, че подозрението му за случилото се в мазето на Терио е правилно: професорът не беше се самоубил.

— Но какво е накарало Зебек да тръгне по следите на Терио? — попита Дани. — Искам да кажа, как изобщо е открил, че Терио се интересува от него?

— Спомняш ли си как се добра ти до моето име? От сведенията за телефонните разговори.

— Които предадох на Зебек.

— Да. Е, двамата с Крис не се чувахме често. Ни най-малко. Моето име се появи в списъка на Зебек, защото Крис ми се обади да ми съобщи голямата новина. Беше развълнуван, дори въодушевен. Потърсили го от Норвегия. Анализите били готови, каза ми той, и ние

сме се оказали прави. Естествено, че бяхме прави! Крис чакаше писмения доклад, но Ролвааг му съобщил по телефона, че пробата, която остъргахме от санджака, е на не повече от сто години, навярно на по-малко, и произхожда от Йемен. Следователно разполагахме с доказателство: санджакът беше фалшив. Крис ми каза, че пратил писмо на старейшините, които управляват „Тауз Холдингс“, в което официално оспорвал автентичността на статуята. Подозирам, че това е причината да го убият.

— Но защо?

— Защото „Тауз“ има само един служител — жена на име Пасторини. Тя е нова и можеш да се басираш, че работи за Зебек.

Дани изпъшка.

Барзан се намръщи.

— Познаваш ли я?

— Запознахме се. — Погледът на Дани заблужда към мониторите на стената. — Приятелите ти пристигнаха — отбеляза той.

Барзан вдигна поглед към синкавите екрани. На повечето не се виждаше движение, но пред портата двама униформени мъже слизаха от джип. Единият намести баретата си и почука на вратата. Кучетата залаяха на двора.

Барзан отмести стола си назад.

— Отлично — каза той. — Искам да поговоря с тях. Да видя дали някой е питал за нас.

Чуха го точно когато се изправяха — единичен изстрел, последван от още два. Обърнаха се към мониторите и видяха, че войниците стоят под камерата с извадени пистолети.

Барзан изруга, измъкна оръжието си от пояса и се втурна към вратата, като в движение го зареждаше.

— Не мърдай оттук! — извика той и изхвърча от стаята.

Зашеметен, Дани не можеше да откъсне очи от мониторите. Кучетата лаеха като бесни, хвърляха се към портата, отскачаха назад и пак се хвърляха напред. На единия монитор Лайла тичешком прекоси двора, докато на друг Барзан изскачаше от входната врата. Хлапакът, който беше закарал Дани на зъболекар, профуча край фонтана с автомат в ръце. В следващия миг портата се отвори. Кучетата се метнаха напред. Настана истински ад.

[1] Море в Западния Пасифик, между Филипините и Борнео. —
Б.пр. ↑

17.

Погледът на Дани скачаше от монитор на монитор, докато на двора отекваха изстрели. Един войник се строполи на колене до фонтана с черно петно на гърдите и удивено изражение. На друг екран по склона към къщата се приближаваха два открити камиона, които вдигаха облаци прах. В каросериите седяха по шестима войници с насочени към небето автомати. Пред камерите на другите монитори тичаха хора и кучета, появяваха се и изчезваха в различни части на къщата и градината.

Знаеше, че трябва да направи нещо друго, освен да зяпа екраните. Мислите му бяха в хаос, ала сякаш не можеше да помръдне, не можеше да откъсне очи от онова, което ставаше навън — истинска сеч в мек фокус, малко замъглен от подводно синия цвят на мониторите. Носеха се викове и крясъци, тракаха автомати и пистолети. Единият мастиф се хвърли върху някакъв войник, захапа го за гърлото и го повали на земята. След миг го нападна и второто куче и зарови муцуна в слабините на мъжа. Друг войник се втурна на помощ на първия, стреляйки като побъркан с автомата си. После главата му избухна, улучена от появилия се на екрана хлапак с М-16, който стреляше от хълбок.

Барзан влетя в стаята при Дани.

— Ела — каза той и тикна пистолет като своя в ръцете му.

Дани го зяпна безпомощно, докато на мониторите двата камиона спряха пред къщата. Войниците наскачаха на земята. Той се изправи и видя, че Лайла тичешком влиза в стаята от отсрещната страна на атриума. Погледите им се срещнаха — и тогава автоматичен откос я пресече през гърдите. Като танцьорка, изгубила равновесие, тя полетя във въздуха и падна. Вторият откос превърна прозореца на атриума във водопад от стъкла.

Дани с всички сили закуцука след Барзан. Жълтият пуловер на кюрда се отдалечаваше по коридора и накрая се скри зад тъгла. „Колко са? — зачуди се Дани. — Повече от два камиона. Може би дванайсет

войници. Навярно повече.“ И той — с болни крака и оръжие, с което не знаеше да стреля.

Изведнъж Барзан отново се появи, като отстъпваше заднешком, вдигнал ръце над главата си. Тихо говореше на някого, който още не се виждаше. Адреналинът вече кипеше във вените на Дани и той бе протегнал пистолета напред с две ръце, както правеха по телевизията. Чакаше онзи, който държеше кюрда на мушка, да се появи иззад ъгъла.

Но не го дочака. Някой просто откри огън с автомат и разкъса Барзан от корема до гърдите. Журналистът се блъсна в една маса, събори ваза с рози и се свлече на пода. Тогава войникът, който го беше застрелял, най-после се показва и се изненада, когато видя Дани.

Споходи го късметът на новака — първият му куршум улучи войника в слепоочието. Вторият и третият разбиха отсрещния прозорец на атриума.

Той се втурна към Барзан, подхлъзна се в локва кръв, подпря се на стената и дълбоко си пое дъх. Приятелят му бе мъртъв. Виждаше го в очите му, които бяха отворени и неподвижни и имаха вид на стъклени топчета. На двора все още продължаваха да стрелят, но не колкото отначало, и се чуваше тропот на войници, които разбиваха вратите и претърсваха стаите.

Нямаше къде да бяга. Нямаше къде да отиде. Приближаваха се към него от всички посоки и го стягаха като в клещи. Щом се появяха иззад ъгъла...

Дани инстинктивно грабна една възглавница от миндера до стената и се приближи до прозореца, който само преди секунди беше разбил. С помощта на възглавницата той отчупи по-големите стъкла и погледна надолу.

Беше високо около три метра — болезнено и при най-добри обстоятелства, но в състоянието, в което се намираха ходилата му... Дани постави възглавницата върху назъбения долен край на прозореца и призова на помощ цялата си съобразителност.

Чу, че войниците тичат по коридора. Озърна се към проснатия в локва кръв Барзан, провря се през разбития прозорец, приклепна на перваза — и скочи долу.

Падна върху краката си и за миг можеше да се закълне, че се е приземил върху гвоздеи. От петите му изригна болка и избухна зад

очите му като фойерверки. Инстинктивно сви юмруци и изскърца със зъби, после се насочи към аркадата около атриума.

Аркадата носеше втория етаж на къщата — жилищните стаи — и представляваше верига от сервизни помещения, които се редуваха с галериите, водещи към двора. Покрай дясната стена имаше няколко перални машини и леген с пране, до който трепереше дебела жена в бяла рокля и забрадка. Зад нея Дани видя сушилня, на която висяха чаршафи, и купчина шишета.

Той допря показалец към устните си, мина покрай жената и се промъкна към двора. Навсякъде имаше трупове. Четирима войници. Жена, която не познаваше. Хлапакът, който го беше закарал на зъболекар. Едно от кучетата. А зад телата, стените от камък с цвят на мед, които обграждаха вилата и градината.

Отгоре лъщяха парчета натрошено стъкло. Не виждаше врата. Единственият начин бе да прескочи стената или да мине през портата от другата страна на къщата — порта, която със сигурност беше завардена от войниците. Една шарена котка дремеше на слънце до прострените чаршафи и се претърколи по гръб, когато Дани се приближи.

Стената бе висока около метър и осемдесет, стъклата добавяха някой и друг сантиметър. „Не е непреодолима“ — каза си той. В гимназията беше добър на висок скок — на регионалния шампионат бе скочил метър осемдесет и пет. Само че едно време. При това на третия опит. Оттогава не го беше правил и вероятно нямаше да успее да я прескочи. Не и без да нареже гърба си. В момента, в който се извърна от стената, тишината в къщата бе нарушена от изстрел.

Отначало си помисли, че са го видели — че някой стреля по него и другите скоро ще дотичат. Но не. Първият изстрел беше последван от дълга пауза. Разнесе се втори изстрел и пак настъпи тишина. После трети. Котката се уплаши и се метна към оградата, ниско притисната към земята. Това не бе престрелка. По-скоро някой се упражняваше по стрелба в цел. И тогава се досети. Някой минаваше от труп на труп и стреляше в главите им, за да е сигурен, че всички са мъртви.

„Да ме няма!“ — каза си Дани. Той прекоси двора, подскочи, за да види какво има от отсрещната страна на оградата, но в състоянието, в което се намираха ходилата му, вертикалният му отскок бе минимален. (Дотук с фантазиите да прескочи стената със скок!) Видя

само сумрачното небе и върхарите на върбите покрай чакъления път надясно.

Върна се в мокрото помещение и дръпна дюшека от кревата, с което предизвика протестите на жената със забрадката. Там ли спеше? Тихият ѝ стон бе достатъчен, за да му скъса сърцето.

— Ела — каза той и ѝ даде знак да го последва.

Но не. Нямаше начин. Тази ужасена жена за нищо на света нямаше да прескочи стената заедно с него.

— Те ще те убият — опита се да я убеди Дани.

Тя неразбиращо поклати глава.

За да ѝ обясни, американецът прокара показалец по гърлото си и посочи къщата. Това още повече я уплаши и жената скри лицето си в шепи, сякаш за да го накара да изчезне. Нищо не можеше да направи.

Дани грабна един стол с права облегалка и излезе на двора, като влачеше дюшека след себе си. Побиха го тръпки. Представи си как го застрелват в гърба — куршумът забиваше парчета кост в гърдите му и разкъсваше дробовете му. Представи си...

„Стига!“

Той постави стола до стената, качи се и погледна навън.

Чакъленият път беше надясно. Макар че не виждаше военния камион (трябва да бе минал през портата, след като бяха убили пазача), пред будката беше спрял джип, може би на тридесетина метра. Достатъчно близо, за да чуе пращенето на радиостанция. Зад волана седеше войник, вдигнал приемника до ухото си. Други двама се бяха облегли на будката и пушеха, безразлични към трупа в краката им.

Наляво бе постройката, в която го бяха пребили, по-нататък — бараки, обори и кошари. Може би щеше да успее да стигне до тях.

Дани вдигна дюшека върху стъклата, повдигна се и праметна крак върху стената. Претърколи се по дюшека и колкото можеше потихо скочи от другата страна, този път на пръсти. После избута дюшека от стената и затича приклепнал.

Инстинктивно се насочи към постройката, където го бяха държали, но си спомни, че вътре има камера, свързана с монитор в къщата. Зави надясно и прекоси една кошара, затрупана със сух тор. След нея имаше малък плевник с плъзгаща се врата, която беше открехната.

Първото, което усети при влизането, бе миризмата — странно неуместен мирис на плодове. Той спря и се заслуша в туптенето на сърцето си, докато очите му се приспособят към сумрака. Скоро различи грижливо подредени лопати и гребла, облепени на стената. Сандък с дрипи, лост, празно корито и купчина пластмасови туби. На всяка от тях с черни букви пишеше АЦЕТОН.

Притисна се до стената и бавно затвори вратата. „Не бива да ме открият тук — помисли си той. — Ако съм на открито, всичко ще свърши на мига. Изстрел в главата и... толкова. Свършено е с мен. Не е добре, обаче няма да е... мъчително. Но ако ме открият тук, ще видят ацетона и може да решат да се позабавляват.“

Трябваше да се махне оттам.

Той отново пристъпи към вратата, надзърна навън и видя, че по пътя към къщата се приближава автомобил. „Голям автомобил“ — помисли си Дани и се вледени, когато позна марката: бентли. Огромната черна кола спря пред къщата.

Откъм вилата изтича войник с автомат на рамо. Той постави длан върху покрива на бентлитото, наведе се и зачака задният прозорец да се спусне. Последва кратък разговор. Войникът се засмя и посочи къщата. После се отдръпна назад и отдаде чест.

Колата остана на мястото си с работещ двигател. След малко задната врата се отвори и от нея слезе Зереван Зебек. Той се озърна наоколо, смъкна ципа си и се изпика, обърнат в посоката на Дани. Отначало американецът си помисли, че е разкрит и че това е обиден жест. Но не. След като се облекчи, Зебек се закопча, върна се в колата и продължи към вилата.

И тогава Дани видя войниците, които вървяха в полето, забили погледи в земята и стиснали автоматите си в ръце. Търсеха някого, когото и да е, него.

Той се обърна и отчаяно се заглежда за място, където да се скрие. Забеляза грубо скована стълба, опряна на сеновала, и се покатери горе, където бяха струпани бали сено. Докато изтегляше стълбата след себе си, Дани видя с периферното си зрение нещо да се скрива в сеното. Мишка, с надежда си помисли той, ала ако се съдеше по начина на движение, беше змия.

Дани не обичаше змии.

Седнал навътре от ръба на сеновала, той за пръв път забеляза, че кракът му е влажен. Платът на хубавия ленен панталон, който му бе дал Барзан, беше залепнал за кожата му точно под дясното му коляно. Дани вдигна крачола за маншета и видя, че прасецът му е окървавен. Стисна шепа сено, избърса кръвта и отдолу се показва дълбока рана.

„Кога се е случило? — зачуди се той. — Може би на стената. Или не.“ Нямаше значение. Важното бе да затвори раната и да спре кръвта. Дани измъкна плетения кожен колан от панталона, уви го около прасеца си над раната и го стегна. Кървенето престана.

Остана да лежи там близо десет минути. Боеше се от войниците, страхуваше се от змията, ужасяваше се от Зебек. От време на време отпускате импровизирания си турникет, после пак го стягаше. Хрумна му, че трябва да се е порязал, когато е скачал през прозореца на атриума. Или може би на стената. Така или иначе, беше изгубил доста кръв. Сигурно имаше кръв по земята и стената — кървава диря.

Дани измъчено изпъшка, претърколи се и надзърна от ръба на сеновала. За разлика от самия плевник, подът беше бетонен и естествено, от вратата до мястото, където беше опряна стълбата, имаше кървави петна. Все едно беше оставил табела със стрелка, сочеща към сеновала.

Очите му вече се бяха приспособили към сумрака в плевника. Той се надвеси от ръба и обходи с поглед помещението в търсене на вода.

Забеляза навит маркуч, свързан с кран на стената, спусна стълбата и слезе долу. Отиде при крана и го отвори. Водата потече с такава сила, че крайт на маркуча подскочи и силно шибна бетона.

Дани бързо намали силата на струята и изми кръвта. Дали го бяха чули? Как можеше да не го чуят? Маркучът бе като барабан. И като се замисли — със закъснение — какво щяха да си кажат за мокрия под?

Нещо се плъзна по стената.

Времето забави ход, сякаш се мотаеше по търговска улица. Малко бе да се каже, че не се чувства добре. Беше гладен, ранен и уплашен. Миризмата на ацетон — примесена с тези от сеното и тора — му действаше потискащо. Около главата му летяха мухи. Мушици смучеха кръвта му.

С пистолет може би щеше да има шанс...

Ацетонът му навя мисли за Кейли, която се лакираше с прозрачен лак. Дани бе смятал, че това е типично за Южна Дакота, докато тя не го беше развела из клубовете в Пиър, където повечето момичета бяха с кървавочервени нокти.

Мисълта за Кейли още повече го потисна и го изпълни с копнеж и самосъжаление. „Как ще си я върна?“ — запита се той. Първата крачка: да не допусне да го убият.

Ала как? Да почака до вечерта. Да открадне кола или да пътува на стоп до... границата. Така правеха във филмите. Минаваха границата и се спасяваха — добрите винаги се спасяваха. Но каква полза да стигне до границата, даже да имаше кола, даже да знаеше посоката? Паспортът и портфейлът му бяха в къщата — при всички мъртъвци. И при войниците.

Един от които беше убил.

Не искаше да мисли за това, но не можеше да прогони образите от главата си. Простреляният Барзан, който политаше назад и се строполяваше върху масата. Летящите във въздуха рози. Появилият се иззад ъгъла войник, изненаданото изражение на лицето му, погледът му, насочил се към пистолета в мига, в който Дани бе натиснал спусъка. И експлодиращото му чело, изригналите пръски мозък и кръв.

Така че пътуването към границата не можеше да се нарече гениална идея. Защото не можеше да мине дори само през един контролен пост, а дори да успееше, нямаше да го пуснат да влезе в Сирия или Ирак без документи. Трябваша визи и Дани беше останал с впечатлението, че митничарите доста строго следят за такива неща.

Остава посолството. В Анкара. Същият проблем, само че не се налагаше да минава границата. А само хиляда и триста километра планини и степи. Ако извадеше късмет...

Дебела кафява змия с грозна глава се плъзна в сламата към крака му. Езичето ѝ се стрелкаше назад-напред от мириса на кръв. Дани я видя първо с периферното си зрение, вцепени се и пребледня. Змията спря и прикова мънистените си очи в пространството между сандала му и подгизналия от кръв маншет на крачола.

Мислеше си — Дани не се съмняваше, че може да прочете мислите ѝ, дали да се вмъкне в тази привлекателна дупка, а той се чудеше дали да се хвърли от сеновала. Ами ако си строшеше врата? Поне...

Войниците влязоха на пръсти и се заозъртаха наоколо, насочили узитата или калашниците (или там каквито бяха автоматите им) напред.

Сърцето на Дани бясно се разтуптя.

Турците тихо разговаряха помежду си, докато бавно обикаляха малкия плевник и търсеха някого или нещо — навярно самия него. Змията също вдигна глава и я завъртя, първо наляво, после надясно и надолу. Тя лениво се плъзна към крака му и в този момент нещо се надигна в гърлото му.

Отначало не знаеше какво е, после разбра. Беше вик.

Който преглътна.

Последва втори — направо от сърцето — и изобщо не бе сигурен, че ще успее да го сподави като първия. Усещаше го, пронизително цвъртене на невронен ужас, толкова силно, че войниците трябва да го усещаха, също както змията беше надушила кръвта му.

Тогава влечугото се извърна и след миг един от войниците каза нещо, което накара другите да се засмеят. После излязоха от плевника.

Дани се заплака.

18.

Събуди се в мрак и мирисът на ацетон му припомни къде се намира. Удиви се, че е успял да заспи, вероятно в резултат от загубата на кръв и изчерпвания адреналин. Опипом потърси стълбата и накрая я откри, спусна я долу и слезе от сеновала. Движеше се с протегнати напред ръце — точно като чудовището на Франкенщайн при своите първи стъпки в лабораторията.

Навън луната бледо сияеше зад бързо носещите се по небесния свод облаци. Той застана точно пред вратата на плевника и се заслуша. В далечината се носеше тенекиен звук на радио или телевизор. Иначе нямаше нищо. Нямаше гласове. Нямаше тропаци ботуши. Нямаше коли. Замисли се накъде да тръгне. Накъде беше пътят?

Нямаше представа.

После луната се появи иззад облаците и Дани видя върхарите на върбите, чиито листа сребрееха на лунната светлина. Дърветата растяха от двете страни на чакълената отбивка, нещо като алея. Спомняше си ги от пътя до зъболекаря. С хлапака. Едрият хлапак — който сега бе мъртвият хлапак.

Запъти се към върбите, намери отбивката и тръгна по утъпканата пръст край чакъла. Луната осветяваше пътя му. Щеше да се затича, ако можеше — ала не бе в състояние.

Отбивката свършваше с каменни стълбове, с топки по върховете. Когато ги съзря, Дани се вцепени, защото ги помисли за часови. Огрявани от процеждащите се между дърветата лунни лъчи, те сякаш се олюляваха. Когато разбра, че това е само илюзия, той забърза към пътя.

Но накъде да продължи? Асфалтът изчезваше в мрака в двете посоки. Дани вдигна поглед към небето, намери Голямата мечка и си спомни, че дръжката на тигана сочи на север.

Или беше на юг? Или може би на изток? На запад?

Тръгна наляво.

Шумът на пътя тътнеше на голямо разстояние, но докато се мъкнеше натам, Дани не чуваше нищо. Когато накрая чу автомобил, предположи, че е на около километър и половина. Воят на двигателя се издигаше и спадаше, докато автомобилът пътуваше по хълмистия терен. Дани изпадна в паника. Дали бяха военните? Ами ако беше Зебек? Дани се отдалечи от пътя, клекна зад храстите и се заслуша в приближаващия шум. Когато колата почти бе стигнала до него, той промени решението си и се втурна надолу по склона, махайки като побъркан.

Късно. Дани се изруга, когато беемвето се стрелна покрай него с пронизващи мрака фарове. Ядоса се сам на себе си. Защото нямаше никакъв избор. Не можеше да върви пеш до Анкара. Имаше нужда от превоз и трябваше да рискува.

Но пък... той бе убил войник. Макар и при самоотбрана. Не знаеше нищо за турската съдебна система — само онова, което бе гледал в „Среднощен експрес“. Не искаше да влезе в затвора — особено когато по петите му беше Зебек.

От друга страна... не можеше да е сигурен, че мъжете във вилата наистина са били войници. Това че бяха с униформи, не доказваше нищо. И изведнъж му хрумна, че нападателите може да не са знаели за неговото присъствие във вилата. Очевидно бяха търсили Барзан. Атаката е била насочена срещу него. Що се отнасяше до Дани Крей, е... само неколцина знаеха, че е бил там, и доколкото можеше да прецени, бяха верни на Барзан. Или бяха мъртви.

Колкото повече разсъждаваше върху тази възможност и колкото по-дълго вървеше, без да се появят преследвачи, толкова по-вероятна му се струваше. Във вилата беше настъпил такъв хаос, Барзан и хлапакът отвърщаха на стрелбата, навсякъде тичаха хора... Навярно никой не бе забелязал Дани. Иначе щяха да го търсят. А доколкото можеше да прецени, те не го търсеха. Естествено, беше само въпрос на време да намерят паспорта му — той определено щеше да привлече вниманието им.

Изтекоха час-два (кой знаеше?), преди да чуе друг автомобил. Той бе далече, камион, ако се съдеше по звука, и не беше достатъчно мощен за този хълмист терен. Дани се изправи и се вторачи в очакване камионът да се появи. Оказа се, че свети само единият фар, и това го

обнадежди, че не е военен. Той излезе на пътя, протегна длани напред и се помоли.

Камионът спря на десетина метра пред него, но шофьорът не угаси двигателя. От радиото виеше турска музика. Дани стоеше под лъча на фара и сърцето му бясно се блъскаше в гърдите. До ноздрите му достигна сладко ухание... пъпеш. Откритата каросерия на камиона беше натоварена с пъпеша. Мъжът, който слезе от кабината, беше тридесетинагодишен. Носеше дънки, тениска и бейзболна шапка, обърната с козирката назад. Изпод нея се подаваше гъста тъмна коса. Той остана на разстояние и извика нещо на турски.

— Малко помощ? — с тъжна усмивка отвърна Дани. — Имам голям проблем!

Мъжът го измери от глава до пети, намръщи се и завъртя шапката си напред.

— Какво има, по дяволите?

— В беда съм — отвърна Дани, като се опитваше да произнесе думите с умолителен глас. — Имам нужда... — И тогава осъзна, че мъжът говори на английски. Това го смая. Той се олюля на болните си ходила и го зяпна.

— Как се озова тук, приятел? Къде ти е колата? Катастрофирал ли си?

— Ти знаеш английски! — удивено каза Дани.

— Да. И немски. Какво ти се е случило?

Дани се засмя и се приближи до камиона.

— Велико нещо е ирландският късмет!

— Не знаеш ли, че е опасно? И как изобщо се озова тук? — Мъжът се заоглежда наоколо за кола или мотоциклет.

— Аз... — В далечината се появиха автомобилни фарове, които идваха от посоката на вилата. — Може ли да се кача?

Той затаи дъх, докато стана ясно, че автомобилът завива в другата посока. Поне зад тях нямаше светлини. Когато Дани свърши абсурдния си разказ за това как се е озовал наред пустошта с кръв по сандалите и без документи, небето започваше да изсветлява. Беше прочел тази история в един пътеводител: младеж среща във влака някакви добродушни непознати. Сприятеляват се и отиват да пият

бира във вагон-ресторанта. След два дни той се свестява край пътя. Без портфейл, без паспорт, без багаж, без надежда.

Шофьорът Салим сериозно кимна с глава.

— Много пъти съм чувал тази история — каза той. — „Турският нокаут“. Но обикновено го правят с жени и ги изнасилват. — Турчинът погледна Дани. — Нали не са те изнасилили?

— Не — отвърна американецът. — Преебаха ме, обаче не ме изнасилиха.

Салим се засмя.

— Понякога използват газ. Адски кофти. Имаш късмет, че си жив.

Дани кимна. Не му харесваше, че лъже човека, но какво можеше да му каже? Че преди малко е убил войник сред масова престрелка?

— Напоследък този район не е много подходящ за чужденци — каза шофьорът. — До миналата година даже беше забранен за туристи. И сега никой не идва насам. Много е опасно. Изобщо тази част на Турция не е препоръчителна. — Той укоризнено погледна Дани.

— На мен ли го казваш?

Салим се озадачи.

— Да, на теб.

Дани се усмихна.

— Такава е приказката. На мен ли го казваш.

Озадачението на турчина се преля в смръщване.

— Един човек висял от скала — поясни Дани. — Едва се държал с пръсти, нали разбираш? Минава друг човек. „На опасно място си“ — казва му той. И първият, оня, дето виси от скалата, отвърща...

— ... „На мен ли го казваш?“ — Лицето на Салим се отпусна в широка усмивка. Той се засмя и повтори израза, като че ли бе езиково съкровище, доволно кимайки с глава. После отново стана сериозен. — Значи са ти взели паспорта? А парите?

— Всичко.

— Кофти.

Дани утвърдително кимна.

— Предполагам, че в посолството ще ми помогнат. То е в Анкара, нали?

— Да, точно така.

— А тези пъпеши в Анкара ли отиват?

Салим се засмя.

— Не. Тези пъпеши отиват в Догубеязит. — Забелязал изражението на американеца, той поясни: — В равнината в подножието на Арарат. Близко до границата с Иран.

— С Иран ли?

— Да, естествено. Там живея — това е родният ми град. Но ще се опитам да ти намеря някой, който да те закара в Анкара.

Дани грейна.

— Мислиш ли, че ще можеш?

Салим сви рамене.

— Сигурно.

— Аз... — Дани не знаеше какво да каже, как да изрази признателността си. Помисли си дали да му обещае пари, но усещаше, че Салим ще се обиди. — Вечно ще ти бъда благодарен.

— Някой ден ще дойде мой ред да имам нужда от помощ.

Продължиха по пътя, обгърнати в шум и ухане на зрели пъпеши. Дани с усилие държеше очите си отворени, докато Салим му разказваше собствената си тъжна история. Някога бил екскурзовод, водел алпинисти на Арарат, но бизнесът замрял поради „проблемите“ — въстанието на ПКК — които прогонили туристите и алпинистите от Източна Турция. Неотдавна изгубил доста пари по време на валутната криза и компанията му за мобилни телефони фалирала. Бил женен, имал две деца и сега карал камиони във фирмата на тъста си, докато чакал стабилизирането на икономиката.

— Лоша работа — рече Дани.

Салим сви рамене и се усмихна.

— На мен ли го казваш. — Той се засмя и намести шапката си. — Някой ден сигурно ще стане по-добре. Тогава ще видим какви са възможностите.

Развидели се и с утрото се появи поразителната гледка на Арарат, идеално конична снежна планина, която приличаше на японските щампи на Фуджи. Но беше огромна. Най-голямата планина, която Дани бе виждал. Не можеше да повярва на очите си. Салим поясни, че била висока над пет хиляди метра, ала изглеждаше още по-висока, тъй като нямаше предпланини — издигаше се направо от равнината.

Минаха през два военни контролни поста, преди да стигнат в Догубеязит. И в двата случая Салим го накара да се престори на заспал. Дани напрегнато се вслушваше в непонятните разговори между шофьора и войниците, ала никой не го заговори.

На сутринта Салим умело вкара камиона в един склад и го остави на група работници, които бързо разтовариха пъпешите в огромни кошове. Турчинът влезе в тесен офис, където подписа някакви документи. После двамата повървяха няколко преки и изчакаха на един ъгъл, докато пристигне долмусят.

Салим живееше в апартамент с една спалня в малък панелен блок в покрайнините на града. Апартаментът бе на последния етаж и прозорците бяха покрити с тежки завеси заради жегата — макар да беше едва седем часа сутринта, температурата бе двадесет и седем градуса и бързо се повишаваше. Срамежливата красива жена на Салим посрещна мъжа си, поклони се на Дани и им направи ябълков чай. Дани го изпи, докато съпрузите разговаряха. Оказа се, че обсъждат окървавения му крачол.

— Аяла казва, че трябва да се погрижиш за раната си — осведоми го турчинът. — И е права.

Аяла донесе ножици, леген с вода и бяла хавлиена кърпа.

Всъщност не беше толкова зле — чист разрез, дълъг около осем сантиметра. Аяла отиде в банята и се върна с шишенце кислородна вода.

— Няма нужда... — понечи да възрази Дани.

Тя разклати показалец като махало пред очите му, после отвори шишенцето и бавно изля половината му съдържание върху раната. Образува се пяна и Дани се почувства така, сякаш бяха обгорили крака му с горелка. Едва се сдържа да не извика.

Салим се подсмихна.

— На мен ли го казваш.

Когато бинтова раната, Аяла направи още чай и се оттегли в спалнята. Докато двамата със Салим пиеха горещата напитка, Дани я чу да шепне нещо на плачещото бебе, после се разнесе висок детски глас. След няколко минути тя се появи с двете деца, които очевидно току-що се бяха събудили. Салим изигра сложна игра с пляскане на ръце с по-голямото дете, докато Аяла подрусваше другото на хълбок и

наблюдаваше мъжа си с неприкрито удоволствие. Момченцето отвори уста и докосна едното си зъбче. То оживено заговори и посочи Дани.

— Пита за сребърния ти зъб — сви рамене Салим.

Дани се засрами. Очевидно домакинът му нямаше да повярва на „турския нокаут“, плюс още някакво премеждие.

— Падна ми коронката — отвърна той, спомнил си, че подобно нещо се бе случило с майка му. — Нали знаеш, имах порцеланова, обаче се пукна. Това е временно. — Американецът потръпна. — Страхотно изглежда, а?

— Синът ми много го харесва — рече Салим. — Смята, че е суперздрав зъб. Суперзъб.

Дани се усмихна, показа зъба си и момченцето се заля в смях. После Аяла каза нещо на турски, прати въздушна целувка на Салим и изведе децата.

— Отиват при нейните родители, за да мога да поспя — поясни турчинът. — Пък и там има климатик. Сигурно искаш да се изкъпеш. Аяла каза, че ще ти е от полза.

След десет минути Дани бе пред вдигащата пара вана в малката баня. Цялото му тяло пареше, докато се потапяше във водата, и многобройните натъртвания и охлузвания за кратко го накараха да забрави болките в ходилата, челюстта и рамото. Не му се искаше да погледне краката си, които бяха морави.

Имаха цвета на едно от любимите сака на Кейли — откритие, след което се зачуди за какво си мисли тя в момента. В Щатите беше полунощ, следователно сигурно спеше, но... може би го сънуваше. В леглото с Паулина.

Той пусна пластмасово корабче по повърхността на водата и то се заклатушка до лилавите му ходила. Като описваше кръгови движения с ръце, Дани караше корабчето да плава край стените на ваната. Чудесен начин да прекара сутринта.

— Искаш ли да поспиш?

Дани излезе от банята, облечен в дрехите, които му беше дал Салим. Памучен панталон, който стигаше до над глезените му, и бяла фланелка.

— Ужасно — призна Дани.

Турчинът посочи към импровизираното легло, което му бе приготвил на един от покритите с килим миндери. После се извини и отиде в спалнята.

Дани легна на миндера, затвори очи и постепенно се унесе, заслушан в звуците наоколо. Приглушени гласове и ориенталска музика. Автомобили. Далечни клаксони. И от време на време встъпителните ноти на увертюрата от „Вилхелм Тел“, с които звънеше мобилният телефон на Салим.

— Събуди ли се?

Дани отвори очи, запремигва и се надигна. Салим стоеше на прага на кухнята и широко се усмихваше. Беше вечер. И продължаваше да е горещо.

— Идеално беше — каза Дани. — Наистина имах нужда от сън.

— Добре. Сега да видим кой заминава за Анкара.

Турчинът вървеше бързо и енергично и Дани с усилие го следваше, като стъпваше върху външните страни на ходилата си. След по-малко от километър влязоха в кафене, пълно с мъже, които пиеха чай, играеха на карти, четяха вестници и разговаряха. От телевизора на стената говореше Кристиан Аманпур. Никой не й обръщаше внимание.

Следван от Дани, Салим обиколи масите, като се смееше и шегуваше с хората. От време на време кимаше към американеца, който неловко се усмихваше и свиваше рамене.

— Аз... хм... Божичко! — докато се мъкнеше след него към поредната маса, каза Дани. — Сигурно съжаляваш, че ме качи в камиона си.

Турчинът се обиди.

— Това беше моята възможност да ти помогна — отвърна той. — Пророкът неслучайно те прати на пътя ми.

Накрая седнаха при неколцина мъже и си поръчаха ябълков чай. Всички се държаха приятелски и се усмихваха, но резултатът бе един и същи. Салим тъжно поклащаше глава и обръщаше длани към тавана. Което означаваше: „Той е разорен. Няма абсолютно никакви пари“.

Изглеждаше безнадеждно и Дани повече или по-малко се примири с перспективата за автостоп. Ала Салим го призова към търпение и след още една чаша чай извадиха късмет. До масата се

приблужи възрастен мъж и размени няколко думи със Салим, който грейна.

— Готово — съобщи той и скочи от стола си. После заведе Дани в кафене на съседната улица, като по пътя му обясни: — Хакан Гюлтепе още тази вечер заминава на запад! Кара фъстъци. Ще помоля шефа му да те закара.

Щом влязоха, Салим направо се запъти към една от масите в дъното и проведе кратък разговор със скептично настроен мъж, който сякаш отхвърляше всеки негов аргумент. Ала накрая въпросът бе уреден с усмивки и ръкостискане.

— Ще те вземе, обаче трябва да побързаме — съобщи Салим.

Почти тичешком се запътиха към пазара, където турчинът бе закарал пъпешите, и Дани беше представен на Хакан Гюлтепе, едър мъж на тридесетина години с гъсти черни мустаци и златни зъби. Хакан успокоително го потупа по ръката, сякаш бе кон или куче.

— Той не знае английски — осведоми го Салим. — Но ще те закара до Бингьол. Ще ти дам достатъчно пари, за да стигнеш оттам до Анкара — не, не, ще го направя. Но гледай да не се изгубиш. Хакан ще те остави на автогарата в Бингьол, откъдето ще вземеш рейс до Кайсери. Оттам ще се прехвърлиш на автобуса за Анкара. — Той написа тези упътвания на гърба на визитката си и я подаде на Дани заедно с банкнота от десет милиона лири.

Дани не знаеше какво да му каже.

— Ще ти ги върна.

Салим сви рамене.

— Не се безпокой. Това е един от стълбовете на исляма. Да помагаш на бедните... това е дълг. Но искам да запомниш, че освен лоши, в Турция се случват и добри неща.

— Салим...

— Давам ти визитката си — продължи турчинът. — Когато се прибереш, ще ми пратиш имейл, нали?

— Да. Добре. Непременно.

Сбогуваха се и Салим се отдалечи по посока на центъра на селището. Дани го проследи с поглед и отново чу увертюрата на „Вилхелм Тел“. После се качи в кабината на камиона, който изглеждаше същият като на Салим, само че беше натоварен с чували фъстъци. Хакан Гюлтепе оголи зъби в златна усмивка, двигателят се

закашля и камионът потегли в нощта под звуците на сантиментална
ориенталска мелодия.

19.

От анкарската автогара до посолството на САЩ на булевард „Ататюрк“ беше далече, ала нямаше избор. Бяха му останали около един милион лири от подаръка на Салим — достатъчно, за да си купи джонер, но не и да вземе такси. Изяде го в движение, като едва не се задави с парче зелен пипер, когато точно по пладне отекна многократно усиленият вой на мюезина.

След час Дани го видя, неподвижно увиснало в смазващия зной. Знамето. „Знаметооооо!“ Сърцето му се разтуптя. Адамовата му ябълка сякаш се поду. И поне за миг се почувства у дома.

Ала не съвсем.

Винаги бе смятал, че една от главните задачи на американското посолство — на всяко американско посолство — е да помага на американци. На сънародници, които са изпаднали в беда в чужди земи.

Но не.

Служителят от консулския отдел, с когото разговаря, бе негов връстник. Но с това приликата се изчерпваше. Докато Дани носеше взети назаем памучен панталон и фланелка, дипломатът беше облечен в безупречно изгладен тъмносин костюм и бяла риза с червеникавокафява вратовръзка. На бюрото му имаше брой от принстънския „Тори“.

Което накара Дани да се подсмихне и да разкрие забележителния си зъб. Гроздето беше кисело, естествено. Знаеше, че не бива да обвинява консулския служител за това, че самият той носи чужди дрехи, има кръв по сандалите и прилича на побъркан. И все пак... принстънският „Тори“?

Отпуснат назад, дипломатът въртеше стола си и слушаше разказа му с вида на много по-възрастен човек. Изражението му издаваше смесица от скука и неприкрито презрение. Накрая въздъхна и каза:

— Сигурно сте чел пътеводителите. Или сте сърфирал в интернет. Искам да кажа, защо ви е да ходите в района на езерото Ван, за бога?

— Ами...

— Търсил сте си белята.

— Така е — съгласи се Дани. — Това е проблемът. Наистина съм в беда.

— Виждам — подсмихна се консултът и поклати глава. — Но не съм наясно какво очаквате да направя аз.

Забележката смая Дани и отначало не знаеше какво да каже.

— Мислех, че ще можете да ми помогнете — след малко поясни той. — Нали затова сте тук? Да помагате на американци?

Нова въздишка.

— Всъщност това е най-маловажното ми задължение — отбеляза дипломатът.

— Нима?

— Да.

На Дани му се прииска да го удари, но също като глупака пред него и той имаше по-важна задача — да си отиде у дома. За предпочитане — без ръцете му да са закопчани с белезници за колана. Затова преглътна гордостта си.

— Съжалявам, но... какво ме съветвате да направя? Как да се прибера в Щатите? — Хрумна му да прибави „За да мога да ви плащам заплатата“, но успя да се сдържи.

Възпитаникът на Принстън раздразнително го погледна и развъртя капачката на писалката си „Монблан“.

— Казвате, че сте изгубил паспорта си...

— Казах, че ми го откраднаха.

— Точно така. Бил е „откраднат“. Кога?

— Преди три дни.

— И къде се случи това?

— В Догубеязит.

— Къде?

— В Догубеязит.

Дипломатът записа името и вдигна поглед.

— Ами багажът ви?

— Багажът ми ли?

— Да. Дрехите и вещите ви. Куфарите.

— Имах само раница — отвърна Дани. — Не знам какво е станало с нея.

— Ами парите ви? — попита консултът.

Дани поклати глава.

— Взеха ми и портфейла.

— Значи нямате дори шофьорска книжка?

Дани кимна.

— Да. Нито дрехи. Нито пари и каквито и да е документи. Нищо.

Нищичко.

Презрително подсмиване.

— Какво казаха в полицията?

— Каква полиция? — учуди се Дани.

— Когато съобщихте за нападението.

— Не съм съобщавал.

— Защо?

Дани сви рамене.

— Бях объркан.

Дипломатът остави писалката и се отпусна назад. После склочи длани в скута си и прониза Дани с хладен поглед, вече убеден, че нещо... не е наред. Погледна часовника на стената — дванадесет и двадесет и шест — въздъхна и побутна някакъв формуляр към него.

— Попълнете го — каза консултът. — Ще се обадим да направим някои проверки — за ваша сметка — и ще ви издадем временен паспорт. Ще ви уредя еднопосочен билет до Вашингтон...

— Благодаря ви.

Мъжът изсумтя.

— Не ми благодарете. Ще е адски скъпо. Не съм ви туристически агент, пък и няма предварителна резервация. Ще получите каквото има. И ще трябва да ни върнете парите до трийсет дни. В противен случай ще прибегнем до съдебни мерки и средствата ви ще бъдат блокирани. — Язвителна усмивка придружи хрумналата му мисъл. — Изобщо имате ли работа?

Дани отвърна на усмивката в същия дух.

— Не. Аз съм творец.

След три часа имаше чисто нов паспорт и малък плик с четири двадесетдоларови банкноти и еднопосочен билет за „Дълес“. Той подписа документ, че е съгласен да върне на хазната на Съединените

щати 1751.40 долара. На снимката в паспорта — под многоцветните орли и стрелки — изглеждаше изтощен, като модел в реклама на Калвин Клайн от разцвета на готик модата.

Пренощува в хотел „Спар“, което му струва осем долара и двадесет и пет цента. Скромно, но чисто, хотелът беше нещо като чистилище — нито рай, нито ад, а по средата. Отпуснат по гръб на твърдото тясно легло, Дани лежеше в мрака, вперил очи в тавана, и си мислеше за кръвопролитие от предишния ден. Или беше онзи ден? Без вестници и телевизия — и без задължения (освен необходимостта да оцелее) — времето започваше да му се изплъзва. Променяше се и самият той, остаряваше в някои отношения. Усещаше го.

Лайла и Барзан. Перачката. Кучетата. Пръскащата се глава на войника. Спомни си за пистолета. Нарочно го бе оставил до трупа на Реми Барзан, сякаш му връщаше взета назаем книга.

Накрая заспа.

На сутринта взе такси до летището, където в продължение на половин час отговаря на въпроси на пропускател. Това не го изненада. Имаше еднопосочен билет и не носеше багаж. Дрехите му очевидно не бяха негови, панталоните бяха прекалено къси, фланелката беше... турска. Косата му се намираще в особено състояние — прекалено къса за вчесване, прекалено дълга за отмятане с пръсти. После идваха синините и драскотините. Зъбът.

Ако бе полицай, щеше да се арестува.

Макар че в самолета имаше достатъчно свободни места, от посолството не си бяха направили труда да му запазят място до пътеката или до прозорец, затова се озова между осемгодишно момченце и забрадена жена. Едва беше седнал, когато жената повика стюардесата, размени няколко думи с нея и Дани скоро разполагаше с три седалки само за него.

Което го остави с мислите му — този път не за Барзан, а за Кейли. Какво трябваше да направи? Какво можеше да направи? Хрумна му, че може просто да се появи в апартамента с оскърбен и злощастен вид. Но не — патосът нямаше да помогне, нито цветята. За да си върне Кейли, щеше да му се наложи да води цяла кампания. Да я подложи на обсада и дори тогава резултатът бе... неясен.

До пристигането му в анкарското посолство Зебек не можеше да знае къде е (но би могъл да се досети, че още е в Турция). Колко

широка беше мрежата му? Можеше ли да проникне в данните на митницата и паспортния контрол? Може би да, може би не. Но скоро или не — щеше да разбере, че Дани се е завърнал в Щатите — и това най-вероятно щеше да се случи скоро.

И какво щеше да направи Дани? Не можеше вечно да бяга. Не бе създаден за това. Никой не беше. Освен всичко останало, не можеше да си представи да изчезне от живота на родителите и приятелите си. Както и на Кейли. Следователно нямаше избор. Никакъв. Трябваше да изобличи Зебек. Като убиец и измамник.

Нищо повече. Само че... как?

Под тях се плъзгаше Атлантическият океан. Стюардесата му даде обезболяващо хапче и скоро той се унесе в изтощена безпаметност, която по-скоро приличаше на кома, отколкото на истински сън. Когато стюардесата го събуди, беше тъмно и самолетът започваше да се спуска към ширналите се светлинни на Вашингтон.

Родителите му все още живееха в къщата на детството му в Александрия, в сенчест квартал само на петнадесет минути от националното летище. Къщата в колониален стил от началото на ХХ в. и четвърт акровият двор му бяха познати като собствената му длан. Сърцето му се разтуптя, когато прилекна до сандъчето с цветя и заопипва за ключа. В този момент се включиха мощни охранителни прожектори. Дани се вцепени под ярките лъчи, които бяха достатъчни, за да спрат бягство на затворници от затвора в Атика.

„Господи!“ Кога ги бяха поставили?

Той поклати глава и зачака пулсът му да се успокои. След пенсионирането си баща му бе станал горещ последовател на движението „направи си сам“. Дани си отключи и влезе, благодарен, че старецът още не е инсталирал алармена система.

Включи климатика в кухнята и си взе бира от хладилника. Безшумно обиколи къщата, отиде в банята на втория етаж и се съблече. Дълго стоя под горещата вода и остави водните струи да шибат гърба и раменете му, вдигнал лице нагоре със затворени очи. „Животът е прекрасен“ — би си помислил той, ако не бе изпитал и обратното.

Когато горещата вода свърши, Дани уви дебела хавлия на кръста си и се запъти към някогашната си стая на третия етаж. Както

подобаваше на най-малкия син, това беше най-малката спалня в къщата — таванско помещение с наклонени стени и много капандури.

Между две от тях имаше гардероб с дрехи, които не бе носил от години, но майка му ги държеше изпрани — очевидно за дни като този. Той остави кърпата да се свлече на пода, избра си чифт дънки и червено горнище на анцуг, бельо и чорапи и се облече, наслаждавайки се на чистите дрехи.

Стаята беше такава, каквато я бе оставил: грубовати дървени мебели, плакат на рок група на едната стена и „ранен Крей“ на другата. На малката етажерка в ъгъла имаше колекция от прашни купи от футболни шампионати и плочка, ознаменуваща второто му място в лекоатлетическия турнир в Уудбридж.

На бюрото се бе събрала купчинка писма — не особено спешни съобщения, които все още се получаваха на адреса на родителите му. Майка му ги събираще и когато през няколко седмици се отбиваше, той ги преглеждаше. Винаги бяха едни и същи: инициативи на възпитаници на неговия колеж, каталози и оферти за кредитни карти — с други думи, обичайните боклуци, само че този път имаше и един плик, който веднага привлече вниманието му. И нямаше нужда да го отваря, за да знае какво съдържа: твърдостта и тежестта му, наред с предписанието да не се препраща, показваше, че е кредитна карта.

Оказа се „Виза“, може би първата сметка, която бе имал. Заради лихвата беше възнамерявал да я закрие, но след като автоматично я бяха подновили, Дани се зарадва. Тя бе валидна до 2004 г. и имаше лимит десет хиляди долара, което в момента я правеше божи дар.

В придружаващото я писмо се посочваше, че трябва да я активира от домашния си телефонен номер — в този случай очевидно от телефона в дома на родителите му. Затова се затътри по коридора до някогашната стая на Кев и набра номера. Докато чакаше да го свържат, прегледа останалите писма. Няколко картички от художествени галерии (изглежда никога не осъвременяваха списъците си с адреси), включително от „Ниън“. Отпред имаше снимка на „Гора и дървета“. Текстът на гърба гласеше:

Петък

5 октомври, 19:00

ТВОРБИ НА ДАНИЪЛ КРЕЙ

Обявата изглеждаше страхотно — Лавиния се бе справила отлично. Но, господи! Откриването! Как щеше да се приготви? И с какво?

Накрая отсреща му отговори истински човек и Дани активира картата. След като отклони предложение за „кредитна застраховка“, той затвори, отлепи лепенката от гърба на картата и се върна в стаята си, защото кредитната карта му напомни за пари, а парите му напомниха за...

Гардеробът в неговата стая. Един от онези гардероби от 20-те години на ХХ в., които побираха само три ризи, два панталона, колан, вратовръзка и сако. Осъзнал необходимостта от повече гардеробно пространство, бащата на Дани бе предприел едно от първите си начинания за усъвършенстване на дома. Това беше квадратна кутия на гърба на гардероба, широка осемдесет сантиметра. В детството му бе служила за хранилище на различните страсти. По едно или друго време Дани беше пазил вътре играчки от „Междузвездни войни“, игри Нинтендо, хоккейни наколенки, неопренов водолазен костюм и плавници. Но това бе само в горното отделение. Самият Дани беше направил своя „рационализация“ — двойно дъно, дълбоко около два и половина сантиметра. В това скривалище пазеше броеве на „Плейбой“ и „Пентхауз“, пакети „Марлборо“ и от време на време пластмасови кутии от сандвичи, пълни с марихуана.

Но скривалището не бе предназначено само за преходни увлечения. В него братята бяха крили тайните си спестявания. Целта: да си купят състезателен кон, и по-конкретно арабски. И то не какъв да е, а жребец. И не какъв да е жребец — трябваше да е... черен.

Зад тази идея стоеше известният с мимолетните си въодушевления Кевин, но това нямаше значение. И тримата месеци наред упорито бяха преследвали тази мечта. В началото с по петнадесет долара седмично, спечелени от косене на морави и дребни, останали от пазаруване. Ограничените размери на скривалището налагаха монетите да се обръщат в банкноти. Дани го бе правил всяка седмица. И после — през седмица. След това — през месец... или през няколко месеца.

Накрая Кев преброи спестеното и съобщи, че ще им трябват около триста години, за да спестят достатъчно, за да си купят (вече му бяха дали име) Янки Паша. Затова парите останаха където си бяха в очакване на момента, в който братята ще се разберат за какво да ги похарчат. Кое то така и не се случи.

Дани клекна, бръкна в скованата от баща му кутия и извади фалшивото дъно. Събра всички банкноти и когато ги преброи, установи, че възлизат на сто осемдесет и два долара.

Като „джобни пари“ пачката в най-добрия случай беше неудобна за носене, защото нямаше да му позволи да затвори портфейла си. Той отиде в кухнята, намери ластиче в „чекмеджето за дреболии“ до печката и сгъна парите на дебел цилиндър. Пъхна ги в джоба си и изпъшка, когато видя, че прилича на извратен тип.

Нищо не можеше да направи. Дани обиколи къщата, помисли си дали да не спи на голямото легло в спалнята на родителите си, но когато влезе в стаята, му се стори нередно. Въпреки че собственият му креват бе къс и тесен, таванската стаичка беше негово убежище в детството и юношеството му. И сега нямаше да е по-различно.

Птиците го събудиха в шест. Майка му ги хранеше и дори плащаше на едно съседско хлапе да ги „държи във форма“, докато я няма. Бодливата зеленика пред прозореца му сякаш бе подслонила цяло ято. Той слезе долу и си направи кафе, после седна до прозореца към градината и започна да драска в един от тефтерите на баща си.

Искаше да се обади на някого — особено на Кейли. Или на братята си. Или на родителите си. Но не. Така само щеше да ги изложи на опасност и нищо нямаше да спечели — освен утеха. А не беше такъв егоист. Освен това не бе готов да се изправи пред онова студено дакотско изражение, изписващо се на лицето на Кейли, когато беше ядосана на някого или се чувстваше измамена. По-добре — по-безопасно — бе да остави Зебек да си мисли, че са скъсали (което — ако не станеше чудо — си беше вярно).

Тефтерът вече бе покрит с черти и точки. Дани се замисли за миг, после написа:

- 1) Дю
- 2) Случаят с Пател

Той вдигна телефонната слушалка и набра номер, който знаеше наизуст — „Фелнър Асошиейтс“. Когато се включи централата, набра вътрешния на Мамаду.

Тих глас разсеяно отговори:

— Боасо.

— Дю? Обажда се...

Щрак.

Дани озадачено зяпна телефона. Отново набра. Включи се телефонен секретар. „Може да не е сам“ — помисли си той и си наля втора чаша кафе. По-късно щеше да потърси Дю в апартамента му.

Ала не се наложи, защото след няколко минути телефонът иззвъня и когато вдигна, отсреща се разнесе задъханият глас на Мамаду. Наблизо се чуваше автомобилен рев.

— Какво си мислиш, по дяволите? — избухна Дю. — Да не си се побъркал?

— Съмнявам се — отвърна Дани. — Какви ги говориш?

— Първо лишаваш фирмата от един от най-големите ѝ клиенти. „Фелнър“ са бесни, но това не е толкова кофти, щото клиентът сам е дошъл при теб, нали така?

— Да.

— Само че после ти се обръщаш към мен — твоя нещастен афроамерикански приятел — и искаш да ти направя досие на оня човек, което ме превръща в нещо като съучастник.

— В какво? — попита Дани.

— Ти в какво мислиш?

— Не знам. Не знам за какво говорим.

— В промишлен шпионаж! — извика Дю.

— Какво?!

— Така му викат. Започваш да работиш за оня тип, използваш всевъзможни фирмени сведения...

— О, я стига...

— Ще те попитам нещо — каза Дю.

— Добре — обзет от все по-силно безпокойство, отвърна Дани.

— Да си намирал нечий компютър? В Италия?

— Да.

— И си се представил за ченге, нали?

— Ами...

— Господи, човече! Ще отидеш в пандиза!

— Дю...

— Това не са глупости — тоя Зебек е наел фирмата да те открие!

— Успокой се — рече Дани. — Не е така, както изглежда.

— Казвам ти: ти си най-важната ни задача! В момента разговарям по телефона с най-издирвания от нас човек!

Хмнн... Дани дълбоко си пое дъх. Надяваше се, че Мамаду ще използва възможността да направи същото.

— Кой се занимава със случая?

— Писарчик.

Уф! Допреди година Писарчик бе оглавявал оперативния сектор на ЦРУ.

— Ако бях на твое място, нямаше да се появявам на обществени места — каза Дю. — Всъщност ако бях на твое място, щях да помисля за... Йохохама. Или за нещо като Беринговия пролив.

— Искаш да кажеш...

— Искам да кажа, че апартаментът ти е под денонощно наблюдение. — Той изчака, за да го остави да смели тази информация. — Знаеш ли колко струва това? Три двучленни екипа по двацет и четири часа седем дни в седмицата?

Дани изпъшка.

— Къде другаде?

— Навсякъде! Писарчик си е закачил карта със знаменца на стената: галерията, твоето студио, къщата на вашите, офиса на Кейли...

— Къщата на нашите ли?

— Казах ти — навсякъде. Даже е наел един местен да държи под око вилата на родителите ти в Мейн. Затова забрави за там. Обаче само апартаментът в Адамс-Морган е под денонощно наблюдение. Навсякъде другаде минават патрули.

На Дани му хрумна нещо.

— Тогава откъде знаеш къде съм?

— Много сложно! Имам проследяващо устройство.

Дани въздъхна. Чуваше трафика от отсрещния край.

— Длъжник съм ти — накрая каза той.

— Има още нещо!

— За какво? — попита Дани.

— За фирмата на Зебек.

— Система...

— Не тази — прекъсна го Дю. — Онази на крайбрежието, ВСС.

— И?

— Занимава се с нанотехнология.

— И какво е това? — попита Дани.

— Следващата дума на техниката. Чаткаш ли?

— Не.

— Това е нещо, което... ще промени всичко.

— Нима?

— Аха.

— И как ще стане това?

— Не знам. Въпросът е, че става дума за нещо малко. Съвсем малко. За създаване на разни неща — като в природата. Само че са работи — големи колкото молекули. Точно тези работи са като... протеини. И с това се занимава тоя Зебек. Формално ВСС е клон на италианската компания, но повярвай ми, в случая опашката върти кучето, ако се сещаш какво имам предвид.

Дани тъкмо се канеше да отговори утвърдително, когато звънецът на входната врата избухна в главата му като бомба — и сърцето му се разтуптя.

— Някой е на вратата — прошепна той.

— Ами не отваряй.

Дани се озърна. Никой не можеше да го види там. И в къщата не светеше. Беше сутрин и кухнята бе най-светлото помещение.

Притиснал слушалката към ухото си, той отиде в трапезарията, където затворените с капаци прозорци гледаха към улицата. Надникна през летвите на капациите и видя, че пред входа стоят двама мъже в костюми. На вратата отново се позвъни.

— Мъже в костюми — прошепна Дани.

— Познаваш ли ги?

— Не.

— Тогава сигурно са подизпълнители.

— Сигурно — съгласи се Дани.

Единият мъж долепи нос към прозореца до вратата, замижа с дясното око и надникна в къщата. След миг каза нещо на другия и двамата се върнаха в колата си — сива тойота, паркирана отгатък улицата пред къщата на семейство Ланман. Дани зачака да потеглят, но... те си седяха вътре.

— Просто седят там — каза той.

— Къде?

— В колата.

— Ами тогава изчакай да си отидат — посъветва го Дю. — Имат адски дълъг списък с места. След половин час ще изчезнат.

— И после?

Дю се подсмихна.

— После си вдигаш чуковете. И започваш да учиш чужди езици.

Намери стара раница в килера, взе чисти дрехи от скрина в стаята си, прибави няколко фланелки и боксерки, четка за зъби и самобръсначка. Провери дали си е взел паспорта, новата кредитна карта и банкнотите от скривалището. Накрая седна с едно старо списание и зачака.

Дю очевидно не говореше празни приказки. След двадесет и пет минути тойотата изрева и се отдалечи от тротоара. Дани изчака още десет минути, в случай че се върнат, после излезе през вратата на гаража, която беше скрита зад огромна камелия. Провря се през гъсталака и си спомни колко много пъти се е промъквал в къщата по този път като малък. Докато прекосяваше двора на семейство Уайтстоун, се почувства малко глупаво и театрално. Но си спомни за Реми Барзан. За Инзаги. За Крис Терио.

Метростанцията на Кинг стрийт се намиреше само на няколко преки. Когато стигна, той пхна две еднодоларови банкноти в автомата, взе мотриса по синята линия и отиде до Рослин — група небостъргачи на брега на Потомак срещу Джорджтаун.

Мислеше си за нанотехнологията. Малкото, което знаеше, повече се дължеше на едно полузабравено радиопредаване, отколкото на получената от Дю информация. Беше го слушал в колата на път за Харпърс Фери заедно с Кейли.

Мамаду имаше право: основната идея бе създаване на машини, способни да функционират на атомно равнище. Така нещата можеха да се изграждат от начало до край. Вместо да се пробива скала, за да се добиват диаманти, те можеха да се произвеждат атом по атом — точно като в природата. На теория почти всичко можеше да се създаде — диамантена решетка или идеална роза — от материали като морска вода, въздух и пясък. И най-важното не бе какво могат да създават машините, а какво ще са в състояние да правят някой ден. Действайки на атомно равнище, те можеха да възстановят озоновия слой, да откриват и унищожават замърсителите във водоизточниците и още много други неща.

Мотрисата мина през Кристал Сити, Пентагон Сити, Пентагона. Дани се замисли за къщата на Крис Терио и конкретно за лавицата в кабинета му. Освен всички онези томове върху религията, той бе видял книги, чието място определено не беше там. Не си спомняше заглавията, но едното бе точно за протеинови компютри, а друго — за нанотехнология.

Следователно Терио се беше натъкнал на тази следа и бе научил достатъчно, за да се свърже с Пател. А какъв беше Пател? Технически директор на „Вери Смол Системс“. А какво бе ВСС? Според Реми Барзан това бе любимата рожба на Зебек. И гореше пари като че ли настъпваше свършекът на света.

В самия Джорджтаун нямаше станция на метрото. Когато го бяха строили, богатите обитатели на квартала се бяха безпокоили „какви хора“ ще използват масовия транспорт.

Дани се качи с ескалатора в Рослин и излезе в дневния зной, заобиколен от двадесет-тридесететажни сгради. Рослин винаги му се виждаше странен. Той попадеше извън границите на Вашингтон, в които бе забранено високото строителство и сякаш се издигаше наред пустошта — архитектурен еквивалент на Ейърс Рок. Сребристите небостъргачи блестяха на слънцето, докато Дани прекосяваше Кий Бридж.

Отдалечен на безопасно разстояние от търговския център на града, университетският кампус на Джорджтаун беше изграден около

старомоден площад. Дани влезе в университетската библиотека и с удоволствие вдъхна студения въздух, който го обгърна.

По време на работата си във „Фелнър“ отдавна бе разбрал, че повечето университети щедро раздават ресурсите си. Въпреки че трябваше да имаш карта, за да поръчваш книгите, изглежда никой не обръщаше голямо внимание кой използва компютрите и справочните материали. Предполагаше се, че си студент или преподавател.

Той се настани в края на една дълга маса, влезе в базата данни на Лексис/Нексис и потърси статии във вестници и списания, в които се споменаваха името на Джейсън Пател.

За разлика от „самоубийството“ на Крис Терио, смъртта на Пател беше жестоко и неразкрито убийство, нашумял случай, подробно отразен от пресата. Трябваше му само около минута, за да получи сто двадесет и шест резултата — от текстове на репортажи по Ем Ес Ен Би Си до статии и некролози в „Сан Хосе Мъркюри“ и други по-малки вестници.

Търсеше главно имена. Приятели, роднини, колеги — всички, които са познавали Пател и можеше да се съгласят да поговорят с него. Разпечата няколко от репортажите и кликна на НОВО ТЪРСЕНЕ.

Искаше да види какво има в мрежата за „Верн Смол Системс“ или ВСС. Оказа се, че не е много — само двадесет и седем резултата, което си бе почти нищо, като се имаше предвид, че Нексис съдържа дори най-неизвестните специализирани списания.

Провери всеки от резултатите и установи, че повечето се въртят около конференция за протеиновия инженеринг, проведена преди три години във Филаделфия. ВСС бяха осигурили залата и организаторите на конференцията споменаваха този факт в изявлението си за пресата.

Търсенето на „Зереван Зебек“ даде още по-малко резултати. Дани се удиви, че толкова богат човек може да е толкова дискретен.

Накрая излезе от Нексис, прехвърли се на друг компютър и порови в мрежата за нещо върху нанотехнологията. Въведе думата „нанотехнология“ в търсачката Google и почти незабавно беше възнаграден с близо половин милион резултата. След като ги преглежда в продължение на повече от час, той разпечата десетина статии по въпроса.

Подреди разпечатките на спретнатата купчинка и излезе да потърси нещо за ядене. Отби се в един магазин на Ем стрийт и си купи

папка за материалите. После прекоси улицата в търсене на пицария и седна в ъгъла, надалеч от прозорците. Докато чакаше поръчката си, отново прегледа някои от документите.

След час пицата вече бе история и докато пиеше второто си кафе, той знаеше доста повече за Джейсън Пател и неговото убийство. Официалният некролог беше в „Къпъртино Куриър“. В него се отбелязваше, че Пател завършил компютърни науки и молекулярна биология в Бъркли и Калифорнийската политехника. След защита на докторат се хабилитирал в Масачузетския технически институт, публикувал множество статии и получил наградата „Сидран“ за проучвания в областта на микроелектромеханичните системи (МЕМС). Бил четиридесет и две годишен. Сестра му Индира живеела в Делхи, а „партньорът“ му Глен Ънгър — в Къпъртино.

Неясните изявления на полицейските говорители за „важни улики“ и алюзии за „престъпление от страст“ бяха заровени под ужасяващите подробности, повечето разкрити от потресени полицаи, натъкнали се на трупа на Пател в пустинята.

Имаше интересно интервю с един археолог, който предполагаше, че начинът, по който бил оставен Пател, бил идентичен с древните погребални обреди на някои индиански племена. Това се наричало „екскарнация“ — трупове се оставяли така, че птиците да изкълват плътта. Професорът обясняваше, че тази практика била изключително стара, все още се спазвала от някои секти в Близкия изток и била свързана с мита за Прометей. Според учения убийството на Пател наподобявало главното събитие, свързано с християнската вяра. Племената и сектите, които упражнявали екскарнация, я прилагали като ритуал чак след смъртта и използвали гробища или платформи, където оставяли трупове. Пател обаче бил жив, когато тялото му било пронизано с десетки бодли от кактуси и бил завързан на кръстовидното юково дърво.

Разпнат.

20.

Дани се върна в библиотеката и продължи да сърфира в киберпространството в търсене на евтини полети за Сан Франциско. Така или иначе трябваше да напусне Вашингтон и Калифорния го привличаше, защото колкото повече научаваше, толкова по-ясно ставаше, че ключът към всичко е „Верн Смол Системс“.

Не че възнамеряваше да поиска да го разведат из фабриката. Идеята му беше първо да почука на вратата на приятеля на Пател — Глен Ънгър.

Една реклама на „Херц“ му навя неприятна мисъл. В Калифорния човек непременно трябваше да е моторизиран и той се готвеше да наеме кола на летището. Но докато жълтата емблема на „Херц“ премигваше на екрана, Дани разбра, че има проблем. Нямаше шофьорска книжка.

Можеше ли да вземе такси до дома на Глен Ънгър? И изобщо на какво разстояние от летището се намираше Къпъртино? Ами от Сан Хосе? Можеше ли да стигне дотам със самолет? Когато откри отговора в един сайт с електронни карти, реши, че ще има нужда от автомобил. Трябваше да си извади нова шофьорска книжка.

Но разполагаше само с един час, за да си резервира място за евтиния полет, който бе намерил в интернет, и първо се зае с тази задача. По средата на регистрацията обаче се отказа. Не искаше да използва кредитната си карта. Зебек може и да нямаше достъп до банковите сметки, но не можеше да се разчита на това. Не биваше да разкрива маршрута си, ако имаше начин да го избегне. Парите от скривалището нямаше да му стигнат за дълго, ала можеше да използва картата, за да изтегли малко пари.

Преди да напусне библиотеката, влезе в уебсайта на службата за моторни превозни средства във Вирджиния. Беше запазил старата си книжка и бе регистрирал олдсмобила на адреса на родителите си. Застраховката беше по-евтина. В уебсайта намери адреса на клон в Рослин, точно на отсрещния бряг на Потомак. Излезе от сградата и

извървя в летния пек пътя до банка „Ригс“ на Уисконсин и Ем стрийт. След няколко минути излезе с две хиляди и петстотин долара.

След още двадесет и пет минути път стигна до службата за коли и се нареди на опашка за номер. Докато чакаше реда си, се опита да познае езиците, които чуваше — испански, естествено, но и арабски. Немски и китайски. Виетнамски или тайландски — не можеше да ги различи. И още някакъв. Руски или чешки.

Каква страна!...

Накрая повикаха неговия номер. Той обясни на жената на гишето, че е изгубил портфейла си по време на плаване с платноходка.

— И как стана това? — попита служителката.

— Бях се надвесил през борда, за да може лодката да плава по-бързо.

— Тогава защо просто не ѝ сложите двигател? — усмихна се тя.

— Защото тогава няма да е платноходка — поясни Дани.

Служителката добродушно поклати глава, въведе нещо в компютъра си и го отпрати. Скоро се озова седнал пред разногледа жена с огромен маникюр.

— Кажи „зеле“! — заповяда му тя.

Дани мрачно се усмихна.

Жената зачака, вперила едното си око в него, а другото — в следващия на опашката. След десет секунди той каза „зеле“. Тя се усмихна и светкавицата проблесна.

Накрая го повикаха на последното гише, където го очакваше ламинирана шофьорска книжка. Не му се искаше да погледне, но... Господи! Беше още по-зле от снимката в паспорта. Имаше онзи шантав и замаян вид като на полицейска снимка — полуотворени очи, устни, замръзнали в крива усмивка, достатъчна, за да разкрие проблясъка на стоманения му зъб, което правеше изражението му още по-идиотско. И всичко това на яркосин фон.

Но поне косата му беше сресана назад (горе-долу).

Полетът бе директен през Солт Лейк Сити. Седеше в дъното на салона между двама възрастни партньори по голф, които се завръщаха от екскурзия в Шотландия. Едва излетяха, когато единият взе две

пластмасови чаши от стюардесата и започна да ги пълни с малцово уиски от бутилка със сребърна капачка.

— Играеш ли голф? — попита го някой.

Дани поклати глава.

— Не, аз...

— Е, ще започнеш — каза вторият. — Всеки започва, рано или късно.

Те заразказваха за пътуването си и Дани трябваше да върти глава, като че ли гледаше тенис мач. Накрая двамата се напиха и заспаха, оставяйки го да прочете статиите, които беше разпечатал в Джорджтаун.

Изборът му не беше по конкретни критерии. Просто бе събрал материали, чиито заглавия му се бяха сторили интересни, и резултатът беше пълен миш-маш. Някои статии бяха напълно технически, а други — празни дрънканици за бъдещето. И все пак, когато самолетът прекоси Скалистите планини, Дани бе прочел достатъчно, за да има представа какво е нанотехнология и какво обещава.

Създател на тази област беше човек на име Ерик Дрекслър, който през 80-те години на ХХ в. написал книгата „Машините на Сътворението“. Някои смятаха Дрекслър за прозорлив мечтател, а други — за фантазьор. Първите твърдяха, че е открил ключа за Обетованата земя, докато вторите заявяваха, че е положил основите на една нефункционална наука.

Доколкото Дани можеше да разбере, основната идея бе да се създават неща чрез организиране на материята с атомна прецизност. Това щяло да се постигне от протеинови инженери (!) и компютърни специалисти, които щели да програмират и създават самовъзпроизвеждащи се роботи, не по-големи от молекули. Подреждайки отделни атоми, тези роботи, или „асемблери“, можели да изпълняват разнообразни задачи и да произвеждат всичко — от микроскопично тънки диамантени покрития до спрейове за мигновено лекуване на рани. Други миниатюрни роботи можели да унищожават раковите клетки в тялото или да почистват плаката от артериалните стени. Асемблерите можело да бъдат програмирани да отстраняват замърсителите, да пречистват въздуха и водата — постоянно и глобално. Накрая щял да бъде създаден свят на абсолютното изобилие.

Бедността щяла да остане в миналото, околната среда — да бъде излекувана, а продължителността на живота щяла да се увеличи.

Роботи, помисли си Дани. Само че от ДНК. Което означаваше, че ще са живи. Малки Франкенщайновци.

Двамата му спътници слязоха в Солт Лейк Сити, а Дани продължаваше да чете. Запозна се с описанието на нещо хипотетично, наречено „практична мъгла“. Това била първична материя, мрежа от асемблери, способни да бъдат — буквално — всичко за всички. Програмирана да приеме формата и особеностите на къща, практичната мъгла можела да променя не само строежа и цвета си, но и самото си състояние — и да го прави по команда. С други думи, можела да е твърда като тухла, ту нематериална като въздух. Обитателят на такава къща с едно махване на ръка можел да минава през стени и при нужда да създава мебели с каквато форма и от какъвто материал пожелае.

Накратко, нанотехнологията обещавахе (или заплашваше) да направи света толкова богат на възможности, толкова гъвкав, че дори най-обикновените дейности ще са своего рода вълшебство.

След като отново излетяха, Дани изпи един джин с тоник и продължи да чете. Но не без усилие. Някои статии бяха дълги над петдесет страници, и бяха напълно непонятни за него и той често губеше нишката.

И все пак, когато започнаха да се спускат към Сан Франциско, знаеше достатъчно за нанотехнологията, за да е наясно, че е важна, противоречива — и засега главно теоретична. Тя обаче беше толкова обещаваща, че за нея се харчеха много пари, при това от големи имена. Хюлет Пакард, Ай Би Ем — такива компании. По време на Клинтъновото правителство държавата бе дала голям тласък на тази област и беше удвоила инвестициите до половин милиард долара.

Националният научно-технически съвет аргументираше увеличеното финансиране по следния начин:

Нанотехнологията може да повлияе върху производството на абсолютно всичко — от автомобили,

гуми и компютърни вериги до модерни лекарства и тъканни заместители — и да доведе до изобретяването на невъобразими неща... Очаква се през XXI в. въздействието на нанотехнологията върху здравето, благосъстоянието и безопасността на световното население да е почти също толкова голямо, колкото на антибиотиците, интегралните вериги и изкуствените полимери през XX в.

Което означаваше нещо. Изглежда всички бяха единодушни, че за повечето приложения на нанотехнологията ще може да се мисли най-малко след десетина години. Някои изобретения (ваксини и други подобни) може би щяха да се появят по-скоро и имаше напредък в създаването на нанотранзистор. Това обещаващо да доведе до поврат в микроелектрониката и позволяваше производство на невъобразимо миниатюрни интегрални вериги, неща, които можеха да работят при стайна температура, нямаше да са чувствителни към прах и замърсители като силиций и други материали.

До този момент обаче най-големите пробиви изглежда бяха в салонните трикове. Един учен създаде нанокитарата, друг направил миниатюрни пинсети, с които можело да се хващат отделни молекули. Имаше молекулярен ключ и „квантова ограда“. Тези скромни успехи бяха коствали огромни усилия от страна на екипи от гении. Много учени продължаваха да вярват, че техническите пречки за произвеждане на асемблери с работни „ръце“, способни да манипулират материята на атомно равнище, са непреодолими.

Това бе основният аргумент на антидрекслъровата позиция: устройствата, необходими, за да проработи нанотехнологията, трябваше да бъдат измислени от компютърни специалисти (в по-голямата си част), но самото им създаване оставаше за биохимиците, микробиолозите и молекулярните инженери, повечето от които нямаха представа как да го постигнат.

Например господстваше мнението, че асемблерите ще използват за суровина въздух, вода и пръст. Тези материали щяха да се разградят на молекулярно равнище и да се сглобят според посочените изисквания. Но с каква енергия щяха да работят асемблерите? Слънчева ли? Може би. Само че дори да се използваше слънчева

енергия, процесът на разграждане и сглобяване на молекули определено щеше да генерира топлина — при това навярно в огромно количество. Какво щяха да я правят?

Нещо повече, докато мечтателите рисуваха любопитни картини на създания с наноръце, способни да разкъсват и спояват молекулни връзки, скептиците се питаха как могат да се създадат толкова малки инструменти, че да манипулират отделните атоми. Ами „ръцете“ на асемблерите? Как щяха да „държат“ атомите, за да ги сглобяват според плана? На отговора, че могат да се използват химични връзки, с които да „залепват“ фрагментите, скептиците възразяваха, че тези връзки често са много здрави. Как асемблерите щяха да освобождават атомите или фрагментите, които държат?

Някои от тези въпроси щяха да получат отговор. Навярно всичките. Но това щеше да отнеме време — може би доста време. „Тогавата защо сега умират хора?“ — запита се Дани.

Самолетът кацна на летището в Сан Франциско малко след осем часа вечерта. Автобусът го откара до лабораториите Аламо на три километра оттам, където го очакваше бял „Призм“. Искаше да плати в брой — застрахователната компания изискваше в договора за наем да фигурира номерът на кредитната му карта. В края на краищата това е автомобил, каза си Дани, подвижна мишена. А и макар че провериха валидността на картата му, засега нямаше истинско движение на пари по сметката му. Той се подписа под договора.

Изгуби се и потегли в грешна посока. Когато се ориентира, реши, че няма смисъл през нощта да пътува за Къпъртино. Нито пък да се появи на вратата на Глен Ънгър в единадесет и половина. Когато подмина един мотел на „Дабълтрий“ в Бърлингем, направи обратен завой и отби. След половин час вече спеше дълбоко, прекалено уморен да изключи нощната лампа.

Беше очаквал да се събуди рано заради разликата в часовите пояси, но спа цели четиринадесет часа. Въпреки това спокойно закуси. Докато чакаше да донесат гофретата му, прочете една статия в списанието, което бе взел от самолета.

Беше го намерил в джоба на седалката по време на почивка от дългите си занимания с документите по нанотехнология — брой на

„Нешънъл Джиографик Тревълър“. Докато го прелистваше, забеляза материал за Великденския остров. И тъкмо затова го взе. За пръв път възприе монументалните глави не само като останки от тайнствена цивилизация, а като скулптури. И като такива те го заинтригуваха.

Оказа се, че Великденският остров е предупреждение за човечеството. Първите полинезийски пътешественици се натъкнали на истински рай. Островът бил толкова богат на природни ресурси — вода, дървен материал, риба, огромни птичи ята — че населението бързо се увеличило. Както свидетелствали сложната йероглифна писменост и стотици каменни фигури, островитяните създали високоразвита цивилизация. Според специалистите изработването, пренасянето и издигането на грамадните каменни скулптури биха били изключително трудни дори днес. Все още се спорело за методите, използвани от „примитивните“ островитяни, при изпълнението на тази задача.

След хиляда години земята се изтощила и Великденският остров претърпял екологична катастрофа. Горите напълно изчезнали, оставяйки местните без материал за строеж на кораби — и за бягство, и за крайбрежен риболов (не са мислили далновидно, каза си Дани). Ниската растителност също останала в миналото, навярно изядена. Тъй като нямало дървета, които да задържат влага, изворите пресъхнали, огромните птичи ята — които нямало къде да гнездят, нито какво да ядат и пият — отлетели и не се завърнали. Към 1600 г. се появили воюващи групировки. Когато холандският изследовател, дал името на този остров, го „открил“ на Великден 1720 г., островитяните буквално изяждали бебетата си. Канибализмът се превърнал в основен източник за осигуряване на протеини. Жените и децата били смятани за най-вкусни, пръстите на ръцете и краката — за най-голям деликатес. „Върха!“ — помисли си Дани и се зарадва, че е вегетарианец.

Към обяд си взе втора чаша кафе за из път и пое на юг към Къпъртино.

На няколко километра от мотела в главата му започна да се оформя идеята за инсталацията в „Ниън“. Щеше да я кръсти „Водещи“. Щеше да направи няколко големи глави от папиемаше по подобие на тези от Великденския остров, само че с лицата на... телевизионни водещи — Дан Редър, Майк Уолъс, Опра Уинфри. Съвременни звезди. Повечето от главите на Великденския остров бяха

издигнати върху платформи, наречени „ану“, в които островитяните поставяли ритуални предмети. За инсталацията можеше да използва открити платформи — дървени скелета — и да качи главите върху тях. В скелетата щеше да постави... телевизори, които щяха да предават... информационни програми, токшоу или Ем Ес Ен Би Си.

В идеята имаше някаква мъглява логика, която му допаднаше. Не беше сигурен какво означава, но какво от това. Включи радиото и остави звука да се плиска из главата му, докато шофираше към Къпъртино.

Жилището на Пател — което сега принадлежеше на Глен Ънгър — представляваше безупречно възстановена къщурка. Ако се съдеше по квартала, сигурно струваше най-малко милион.

Разположената между два ромбовидни прозореца красива врата имаше естествен цвят на дъб, на чийто фон контрастираше черният венец в средата. Дани никога не бе виждал траурен венец и сега го побиха тръпки. Той беше направен от пера, черни пера, толкова лъскави, че бяха почти пъстри. Дани сбърчи лице и се пресегна към месинговото чукало в центъра на венеца.

В момента, в който докосна метала, вратата рязко се отвори, сякаш за да я опазят от пръстите му. Той се сепна, сякаш го бе ударил електрически ток.

— Да?

Мъжът на прага беше около четиридесетгодишен и в страхотна форма, което се виждаше ясно, тъй като бе само по шорти. С това облеклото му се изчерпваше, ако не се смятаха очилата и сандалите.

— С какво мога да ви помогна?

Дани не обичаше да досажда на хората. Всъщност никой не обичаше. Но всеки детектив го правеше от време на време, защото някои хора отказваха да вдигат телефоните си. Или дори да отговаряха, не желаеха да направят следващата стъпка и да поканят детектива на разговор. Първия път, когато го бяха пратили в дома на „недоброволен“ източник, Дани бе възразил. „Какво да кажа? Та аз дори не го познавам?“

„И какво от това? Престори се на журналист — беше отговорил шефът му. — Не ме интересува, просто го направи!“ И той го бе

направил. И се беше оказало, че го бива.

— Господин Ънгър?

Мъжът присви очи.

— Даааа?

— Казвам се Дани Крей и... Надявах се, че ще можем да поговорим за вашия приятел господин Пател.

Ядосана въздишка.

— Уф, за бога! — изпъшка Ънгър. — Вие какъв сте? Някакъв... алтернативен репортер ли?

— Не...

— Защото известността не ме интересува.

— Разбирам, но...

— Добре. Тогава ще разберете защо ви затварям вратата. Довиждане! — Последната дума бе произнесена някак напевно, с удължаване на последната гласна: „Довижданее“.

Дани никога не бе пъхал крак във вратата — не буквално. Този път обаче го направи.

— Идвам отдалече — каза той.

Ънгър погледна крака му, после вдигна очи.

— Бихте ли се отдръпнали?

— От... хиляди километри.

— Не ви ли е срам?

Дани сви рамене, но не премести крака си.

— Струва ми се, че мога да ви кажа защо е бил убит господин Пател.

Ънгър се намръщи, наклони глава и го изгледа от глава до пети.

— Това новина ли трябва да е? Всички знаят защо беше убит Джейсън.

Беше ред на Дани да се изненада.

— Нима?

— Естествено.

Дани запремигва.

— Убил го е някакъв побъркан хомофоб. Все още се случват такива неща. Вижте, ако имате някаква информация...

— Съмнявам се.

Ънгър го погледна скептично.

— Моля?

— Мисля, че не е свързано със сексуални наклонности.

Мъжът пред него се колебаеше. Нерешителността ясно се четеше на лицето му.

— Ако са някакви глупости...

— Не са — заяви Дани.

Ънгър с въздишка се отдръпна назад и широко отвори вратата.

— Добре, влезте тогава — каза той.

Отвътре къщичката беше като антикварен магазин. Дани сякаш очакваше да види етикети с цените, закачени на мебелите. Ънгър го преведе през „вестибюла“, „салона“ и кухнята до малък двор зад къщата.

Той бе съвършен като самата къща, с фонтанче, което ромонеше в ъгъла. На масата от ковано желязо имаше кана с леден чай и поднос със съвсем тънки джинджифилови бисквити. Домакинът му посочи към един стол и двамата седнаха един срещу друг. Ънгър разбърка чая с бъркалка с форма на жираф и го погледна.

— Леден чай?

Дани кимна.

— Благодаря. — Най-трудната част — влизането в къщата — беше свършила. Сега зависеше от него да предразположи Ънгър да открие душата си пред непознат. Единственият начин, който Дани знаеше, бе като докаже собствената си искреност с изповед. Затова се прокашля. — Струва ми се, че непряко съм виновен за смъртта на господин Пател.

Остро ахване отгatk масата и разтревожено изражение.

— Един човек на име Зереван Зебек ме нае да откроя с кого е разговарял друг човек, професор Терио — поясни Дани и отпи глътка чай. — Зебек каза, че бил оклеветен в пресата и че зад това стоял Терио... и още някои хора.

Ънгър скръсти ръце и се отпусна назад с израз на предпазливо нетърпение.

— Искаше да откроя с кого е разговарял Терио — повтори Дани. — И аз го направих. Направих списък на телефонните му разговори...

— Това възможно ли е?

Дани кимна.

— Има брокери на информационни услуги, които продават такива сведения.

— И това не ви ли се стори нарушение на правото на Джейсън на личен живот?

Дани измъчено сбърчи лице.

— Да, предполагам, че е така, но... когато работиш като детектив... е, правиш такива неща.

Ънгър не се впечатли.

— Явно вие правите такива неща.

— Така е — призна Дани.

— Продължавайте.

— Така или иначе, открих, че Терио е разговарял с вашия приятел и с още двама души — един учен в Осло и журналист в Истанбул.

Съмнението на Ънгър се изрази в изсумтяване.

— Джейсън никога не е ходил на тези места.

— Това няма значение — отвърна Дани.

— Тогава какво има значение?

— Всички те са мъртви — каза Дани.

— Кои?

— Терио. Ученият в Осло. Турският журналист. Пател.

Ънгър отпи глътка чай. След малко се наведе напред.

— Глупости!

Реакцията му изненада Дани, но той успя да запази спокойствие и сви рамене.

— Не е така.

— Искате да кажете, че Зебек е наредил да убият Джейсън...

— Точно така.

— Но Зебек е собственик на ВСС.

— Точно така — съгласи се Дани.

— И вие твърдите, че е наредил да убият Джейсън, след като го отмъкна от „Протеин Дайнамикс“? След като го примамил с премии и възможности за развитие?

— Да.

— Е, в това няма никакъв смисъл — заяви Ънгър. — Джейсън не беше работна пчеличка. Той беше гуру. ВСС никога няма да му

намерят заместник. Загубата му е катастрофа. Всички го казват. Той беше гений!

— Убеден съм, че е така — отвърна Дани. — Но нещо се е случило.

— Оная... измислица за оклеветяването на компанията ли имате предвид?

— Не, това беше само претекст...

— Тогава какво? — попита Ънгър.

Дани въздъхна.

— Не знам. Надявах се вие да ми кажете.

Започнаха отначало. Докато говореше, Дани виждаше, че скептичното отношение на Ънгър постепенно се изпарява. Замести го озадачение и накрая мъка.

— Мога още да продължавам — каза Дани. — Но това са... основните неща.

— Съобщихте ли на полицията?

Дани поклати глава.

— Съмнявам се, че местната полиция може да се справи с този случай. Става дума за пет убийства в четири различни държави. Плюс „паралелните щети“ в Турция. И мога да докажа само, че всички жертви са познавали един и същи човек — Терио.

Ънгър кимна и сбърчи чело.

— Джей наистина се безпокоеше за нещо... нещо в работата. И наистина познаваше тоя Терио. Един-два пъти разговаряха по телефона. Може да са си писали имейли и мисля, че са се срещали на някаква конференция. — Той вдигна поглед, опита се да си спомни, после поклати глава. — Но... — Ънгър скри лицето си в шепа. Дълго остана така, след това прокара ръка по челото си. Накрая отново поклати глава. — Не знам — каза той. — Просто не знам.

В очите му блестяха сълзи.

— Добре ли сте? — попита Дани.

Ънгър кимна.

— Това, което казвате за Зебек, ако е вярно... — Пауза. — Това няма да върне Джейсън — нищо не може да го върне. Но в известен смисъл го връща за мен. Защото полицията... всички си мислят, че

имаме безразборни връзки... че постоянно меним партньорите си. Но истината е, че аз работя страшно много, архитект съм. А що се отнася до Джейсън... Да не говорим за него! Трябваше да го довлечам вкъщи от работа. Обаче полицията... те като че ли си мислят, че е нормално човек като Джейсън да бъде убит така. За тях това е някаква „педалска история“ и толкова. — Той замълча, дълбоко си пое дъх и въздъхна. — Затова... предполагам, че съм ви длъжник.

— Не, не...

— Само ми кажете какво мога да направя.

Дави се замисли.

— Можете да ми покажете компютъра му.

Ънгър наклони глава, сякаш казваше: „И да, и не“. После се изправи и му даде знак да го последва. Дватамата влязоха в бокса до трапезарията, където имаше дъбово бюро с плоскоекранен монитор на „Силикон Графикс“. Домакинът седна на марковия въртящ се стол, бръкна под бюрото и включи компютъра.

— Това ли е? — попита Дани. Приличаше на „Дел“, а той беше очаквал нещо по-шикозно — макар че нямаше представа какво точно.

— Този е моят — отвърна Ънгър. — Джей използваше лаптоп и друг компютър в службата. И палмтоп.

— Къде са те?

— Взе ги полицията. — Ънгър се отпусна назад.

Появи се логото на Майкрософт, придружено от фанфари. Десктопът представляваше снимка на Ънгър с друг човек, надвесени над перилата на кораб. Вторият мъж беше нисък, тъмнокож и красив.

— Това Джей ли е? — попита Дани.

Ънгър кимна.

— Ами имейлът му? Можете ли да го отворите?

— Съмнявам се — отвърна Ънгър. — Аз използвам Yahoo, а Джей имаше имейл в службата.

— Знаете ли паролата?

Ънгър се подсмихна.

— Тя не беше дума, а комбинация от букви, числа и бог знае още какво! Мисля, че бяха десетина, пък и от охраната ги караха всеки месец да си сменят паролите, затова... не.

Дани се замисли за миг.

— Ами ВСС? — попита той. — Смятате ли, че ще можете да ме вкарате?

— Да ви „вкарам“ ли?

— Да. За да поговоря с някой вътрешен. Да разбере какво става. Какво правят...

Ънгър обърна длани нагоре и поклати глава.

— Невъзможно — отвърна той. — Искам да кажа, мога да ви закарам там, но ще стигнете само до рецепцията. Това е истинска крепост.

— Аха.

— Мога обаче да ви кажа какво правят. Лекуват рак.

Беше ред на Дани да се усъмни.

— Нима?

„Странно, Зебек не изглежда такъв човек...“ — помисли си той.

— Да, точно така. Първо се занимават с рака на гърдата и после ще продължат с други видове тумори. — Ънгър разпери ръце. — Мащабно начинание.

— Рак на гърдата — повтори Дани.

— Тъкмо затова Джейсън напусна „Протеин Дайнамикс“. Така имаше възможност да направи нещо значимо. Това не беше просто... измишльотина! Не беше само теория. Майката на Джей почина от рак на гърдата и това отчасти беше причината. И разбира се, това означаваше много пари. Накрая. Но не беше най-важното. Занимаваха се с важна научна работа. Строяха противотуморни бомби, някакви наногранати, които проникват в раковите клетки — единствено в тях — и ги унищожават. И естествено, технологията щеше да бъде приспособена за други видове рак.

Дани се намръщи. Колкото повече научаваше, толкова по-малко знаеше.

— По-рано казахте, че Джейсън се безпокоял за нещо. Нещо в работата.

Ънгър кимна с глава.

— За сивата слуз.

Дани запремигва.

— Какво?

— Джей дълго време смяташе, че цялата история със сивата слуз е измислица. Обаче напоследък... се безпокоеше за това.

— За какво говорите?

Ънгър се изненада.

— За проблема със сивата слуз!

— Какво означава това?

— Не знаете ли?

Дани поклати глава.

Ънгър въздъхна. Замисли се за миг.

— Ами, това е... краят на света. Меко казано.

21.

Дани дълго мълча.

— Господин Ънгър... — накрая започна той.

Бързо изцъкване с език.

— Глен, моля. Баща ми е господин Ънгър.

— Добре, Глен. Значи... За какво става дума? Искам да кажа, крайт на света, това е... доста сериозно, нали?

Ънгър се засмя.

— Ами да...

— Искам да кажа, каква е цялата тая работа? — попита Дани. — Да не съм се озовал в огледалния свят?

Ънгър поклати глава.

— Какво знаете за нанотехнологията?

Дани се замисли за миг и въздъхна.

— Знам какво представлява.

— Но не сте чували за сивата слуз, така ли?

Дани поклати глава.

Ънгър отвори уста, сякаш се канеше да му обясни, после я затвори. Стисна устни.

— Мисля, че трябва да поговорите с Хари. Аз съм архитект, а не учен.

— Да, но...

Ънгър скочи на крака и го прекъсна.

— Няма проблем. Особено ако го черпя една вечеря. — Той наклони глава, замисли се и одобри идеята. — Но ако му се обадя и реши, че сме го обмислили, може да се ядоса.

— За кого говорите?

— За Хари Манцигър. Той е инженер по протеините във ВСС. Блестящ учен. Мисля, че е най-добре просто да се отбием...

Ънгър го помоли да премести колата си, отвори вратата на гаража и Дани видя кобалтовосин „Гибърд“ от модела с малкия кръгъл прозорец. Глен я изкара навън, после се отказа и я върна в гаража.

— Ако ще ходим на вечеря, Хари няма да се побере. Може би е по-добре да идем с твоята кола.

Заръмя дъждец. Улиците бяха хлъзгави, движението — натоварено. Дани шофираше, Ънгър го упътваше. „Не знам къде отивам — и в буквалния, и в преносния смисъл“ — помисли си Дани.

Скоро спряха пред къщичка в същия стил като тази на Ънгър. Но приликата свършваше дотам. Вместо грижливо оформения преден двор, къщата на Манцигър беше обрасла в бурени. Отвореният гараж бе пълен с кашони, играчки, инструменти, велосипеди, гребла, ски, кутии боя и стари компютри, монитори и телевизори. Вратата им отвори дебел тийнейджър в черни дрехи. Мъртвешки бледата му кожа бе осеяна с младежки пъпки.

— Хари вкъщи ли е?

— Татко! Имаш гости!

— Кой е? — извика някой.

— От данъчната служба — отвърна хлапакът.

— Джордан!

Момчето ги покани да влязат. Поостарял пудел, едно от очите на който беше млечнобяло от перде, залая като побеснял.

— Веднага идвам! — разнесе се вик от мазето.

Хлапето се обърна към пудела.

— Туринг! — изръмжа Джордан. — Веднага млъкни! — Кучето обидено се отдалечи. Момчето свали връзка ключове от кукичката до вратата. — Бихте ли казали на татко, че съм взел колата?

Ънгър избели очи.

В къщата цареше хаос, меко казано. Двамата стояха на кървавочервена черга, покрита с кучешки косми и трохи. Пред оръфан зелен диван имаше масичка, отрупана с вестници и списания. Навсякъде бяха пръснати зарязани вещи и дрехи. Празни кутии от сода. Нечий анцуг. Две бутилки бира и пластмасови чинии. Като се изключеха тъмночервените петна от боровинков сос, чиниите приличаха на излизани.

— Хари сигурно отначало ще е малко нервен — предупреди Ънгър. — Той си е нервак.

От мазето се разнесоха стъпки и през вратата на кухнята влезе Хари Манцигър. Носеше розов кош с пране. И беше огромен. Над метър и осемдесет, около сто и четиридесет килограма. Носеше работен панталон и толкова тясна риза, че отдолу се очертаваха гънките тлъстина. На лявото му ухо блестеше диамантена обица.

— Глен! — На пълното му лице незабавно се изписа тревожно изражение. — Какво има? — Манцигър погледна Дани, после се извърна. Отстрани на шията му имаше татуировка на тиквен фенер.

— Това е Дан Крей — каза Ънгър. — Надявам се, че ще можеш да му обясниш някои неща. Може ли да седнем за малко?

И без да дочака отговор, влезе в дневната, разбута някакви дрехи и се настани на страничната облегалка на един фотьойл, който приличаше на животно в процес на смяна на козината. Дани го последва, макар че бяха нужни сериозни разкопки, за да си осигури повърхност за сядане. Манцигър кисело се приближи.

— Какво да обясня?

— Ами... например проблема със сивата слуз и за какво се безпокоеше Джей във ВСС.

Дебелакът притисна коша с пране към гърдите си, сякаш се опитваше да се защити.

— И защо да го правя?

— Защото беше приятел на Джей. И защото според Дан това убийство има нещо общо с ВСС.

Сините очи на Манцигър заскачаха из стаята, като че ли търсеше път за бягство.

— Полицията има друга теория — отвърна той.

Раздразнението на Ънгър избухна с тихо изсумтяване.

— Полицията ли? Моля те!

Забил поглед в пода, дебелакът запристъпва от крак на крак.

— Не знам — каза той.

— Хари! Направи го заради Джейсън. Не става въпрос за фирмена информация. Просто разкажи на Дан за сивата слуз — и може би ще приключим с това.

— Предполагам, че бих могъл — започна Манцигър, после поклати глава. — Не знам.

— Е, докато ти се чудиш, аз ще изпадна в шок. Сериозно! Ще получа хипогликемия!

— Мога да ти дам кифличка — предложи Хари.

— Защо просто не излезем навън? Може да поговорим на вечеря — аз черпя.

Идеята за безплатна храна изглежда помогна на Манцигър да вземе решение. Той остави коша с прането на масичката и отиде да се „освежи“. След минута се върна с вчесана коса и дъх на „Олд Спайс“.

— Добре, но няма да говоря за самия проект — каза той, докато се приближаваха към колата. — Поне не подробно. Забранено е.

Отидоха в заведение на име „Синия картоф“, като Ънгър предварително се извини, че щели да експериментират.

— Ресторантът е нов, така че не знам дали е добър, но повечето заведения тук... — Той сви рамене и прибави: — Спомени...

Бледо момиче, което изглеждаше също толкова младо, колкото и неопитно в ресторантската работа, им даде менюта и прие поръчката им за напитки. Тримата мълчаливо проучиха менюто. Повечето блюда съдържаха картофи.

Накрая сервитьорката се върна, след като извървя късото разстояние от бара с напрегнатата концентрация на току-що проходило дете. Италианско вино за Ънгър, мартини за Манцигър и кампари със сода за Дани. Поръчаха си вечерята, като момичето грижливо изписваше всяка дума — задача, в която се затрудняваше от факта, че стискаше химикалката в юмрук.

Когато се отдалечи, Ънгър се обърна към Манцигър.

— Та какво казваше?

— Такааа — рече дебелакът, извади маслинката от мартинито си и я лапна. — Ами всичко се върти около експоненциалните криви. И ограничаващите условия на средата. — Той провлачи глас. И млъкна.

— Това ли е? — попита Дани.

Манцигър се разшава на стола си и въздъхна.

— Виж, Джейсън през цялата си кариера — освен през последния месец — отхвърляше проблема със сивата слуз като пълна истерия. И аз все още смятам, че е така. Само че проблемът във ВСС са парите. Никой не получава пари и нищо не се върши. Въпреки че това ще се промени. Получихме докладна отгоре...

— От Зебек ли? — попита Дани.

— Получихме докладна отгоре — повтори Манцигър. — Очаквала се голяма инвестиция и през септември сме щели да заработим с пълна пара. Що се отнася до останалото обаче... — Той поклати глава.

— Не се ли безпокоеше? — попита Ънгър. — Никак ли?

— Не — отвърна дебелакът. Той посочи с палец и показалец. — Съвсем мъничко. Мислех, че Джей преживява... някаква криза на средната възраст. Че на стари години става пътьо. — Манцигър се подсмихна.

— Ако обичаш! — каза Ънгър. — Приятелките ми смятат тази метафора за обидна.

Манцигър завъртя очи и отпи голяма глътка мартини.

— Не знаех, че имаш приятелки.

Ънгър смаяно изцъка с език и Манцигър се ухили.

— Добре! Извинявам се.

Ънгър се извърна.

— Та какво казваше? — попита Дани. — За сивата слуз? — Започваше да губи търпение.

Манцигър кимна и отново отпи глътка мартини.

— Различните хора имат различно мнение. Аз лично не се безпокоя за това. И мисля, че съм наясно с нещата. Нанотехнологията обещава да сложи край на глада, болестите и може би дори на смъртта. Обещава да сложи край на оскъдицата и да унищожи всички йерархии по света — но само ако ѝ позволим да се развие. А в момента някои хора използват проблема със сивата слуз като претекст да наложат ограничения върху нещо, което трябва да еволюира без много-много забрани.

— Какво искаш да кажеш с това, че нанотехнологията ще унищожи всички йерархии? — попита Дани.

Манцигър сви рамене.

— Логично е — отвърна той. — Ако можеш да направиш почти всичко от суровини, които, общо взето, са безплатни... някои хора няма да са доволни. Искам да кажа, ако можеш да произвеждаш петрол, диаманти, злато... какво ще стане с „Ексън“, „Де Беерс“ и „Хоумстейк“? Мислиш ли, че много ще се зарадват?

— Разбирам — каза Дани.

— Става дума за преразпределение на богатствата! — въодушеви се дебелакът. — Това е нанотехнологията! Ето защо е толкова важно да я оставим сама да се развива — като интернет. Да, интернет е хаотичен, но ако не се беше развивал в неограничена, органична среда, изобщо нямаше да съществува. Или ако съществуваше, щеше да е безполезен за повечето от нас, ограничен по начини, които не можем да си представим.

— Това ми е ясно, но не разбирам какво общо има с оная слуз — рече Дани.

— Мисля, че Хари просто ти очертава проблемите — отбеляза Ънгър.

— Точно така. Точно това правя! Очертавам проблемите. — Манцигър очевидно се разгорещяваше, но преди да се възпламени, келнерката дощъпука до тяхната маса, натоварена с блюда калмари и „картофена копа сено“ за Дани. Тя бавно остави чиниите, всъщност толкова бавно, че сякаш изпълняваше някакъв танц.

Ънгър потопи едно парче калмар в соса маринара, сдъвка го и го обяви за „изненадващо вкусно“.

— Наистина ли? — попита Манцигър и атакува чинията си.

Дани прокара пръсти през косата си, въздъхна и зачака инженера да приключи. Накрая Хари избърса устни със салфетката си.

— Нали разбираш какви са принципите на нанотехнологията — заяви той.

Дани сви рамене.

— Горе-долу.

— Добре. По същество всичко е свързано с асемблерите... — Цялата недодяланост на Манцигър изчезваше, когато говореше за своята област. Такива хора ставаха добри учители. — Протеинови роботи, които строят молекули според определени изисквания. Ти посочваш, те го правят. Можеш да строиш къщи от диаманти, ако щеш. Но всяка работа е различна. Всяка задача изисква програма и специализирани асемблери. Адски много! За да направиш каквото и да било, ти трябва милиарди асемблери! — Той млъкна и изяде още няколко хапки калмари.

— Чел съм за това — отбеляза Дани.

— Потрай малко. Най-трудно е да построиш първия асемблер. Във ВСС от шест години работим върху асемблер, който е проектиран

да строи наноустройства за борба с рака на гърдата. И никой не е в състояние да произведе достатъчно асемблери, за да построи каквото и да е! Това ще отнеме цяла вечност и ще струва невъобразимо много! Затова трябва да се самовъзпроизвеждат.

— С други думи, ти създаваш първия и го програмираш да се самокопира — обади се Ънгър.

— Точно така. И тъкмо това безпокои хората. Въпреки че, като се замислиш... какво страшно има? — Той завъртя палец към себе си. — Аз се самовъзпроизвеждам, вие също, поне в съчетание с още някого. — Манцигър посочи пюрето в чинията на Дани. — Твоите картофи се самовъзпроизвеждат. И какво от това?

Дани поклати глава и лапна хапка пюре.

— Проблемът е, че тия асемблери ги създаваме ние, а не майката природа, затова никой не вярва, че ще престанат да се самокопират — въпреки че има безброй начини да го заложиш в програмата им.

— Какви например? — попита Дани.

Манцигър прокара вилицата през гъстия сос в чинията си и я облиза.

— Можеш да ги направиш така, че да се възпроизвеждат само при определена температура — да речем минус деветдесет градуса по Целзий — или в атмосфера, каквато не се среща в природата. Има много начини.

Дани кимна.

— И сивата слуз?...

— Почти стигнахме. — Инженерът замълча за миг и кимна към пюрето на Дани. — Ще го доядеш ли?

Дани поклати глава.

— Ако не възразяваш...

— Не, заповядай.

Манцигър енергично кимна и смени чинията си с неговата.

— Така или иначе, след огромни инвестиции в човечески часове в компании като ВСС накрая създаваш първия си асемблер. Отнело ти е десетина години, за да го постигнеш, обаче после асемблерът за десет минути се самокопира. И продължава... — Той усмихнато се наведе към Дани, вперил в него влажните си очи. — Докъде си стигнал по математика?

— До сложното делене.

— Сериозно?

Дани поклати глава.

— Пошегувах се... Какво искаш да кажеш?

Манцигър облекчено въздъхна.

— Знаеш ли какво е експоненциална крива?

— Не съвсем — призна Дани.

— Напротив, просто не знаеш, че се казва така. — Инженерът потопи пръст в мартинито и нарисува нещо като хокеен стик на масата.

— Хората не разбират, че в първите фази на експоненциалната прогресия ускорението е практически незабележимо — поясни той и посочи началото на кривата, където долната част на стика се срещаше с дръжката. — Кривата е почти хоризонтална. Но както виждаш — показалецът му проследи линията нагоре, — щом нещата се задействат, кривата става почти вертикална.

— Добре, но...

Манцигър вдигна ръка.

— Доизслушай ме. И не се безпокой, защото съм ти приготвил една страхотна басня.

Дани пресуши бирата си и повдигна празната си чаша към келнерката. „Как се озовах тук? — зачуди се той. — Точно в този момент? Седя в «Синия картоф» и слушам един определено интелигентен мърляч да приказва за експоненциални криви, за да ми обясни нещо за сивата слуз. А сега и «басня». Какво стана с живота ми? Къде е проблемът?“

Мислите явно се бяха изписали на лицето му, защото Ънгър вдигна вежди и се намръщи.

— Добре ли си, Дан?

Дани сви рамене.

— Да — отвърна той. — Нищо ми няма. Просто не съм наясно къде води всичко това.

— Повярвай ми — каза Манцигър. — Трябва да чуеш баснята. И после всичко ще ти се изясни. Ако ти говорех само с числа, нищо нямаше да разбереш.

Дани не отговори.

— Продължавай, Хари — настоя Ънгър и окуражително го погледна.

— Добре — каза инженерът и долепи пухкавите си длани. — Слушай тогава. — Той замълча за миг. — Играеш ли шах?

— Почти никога — отвърна Дани. Той си спомни за скривалището на Барзан и за фигурките, които бе направил там. И за Лайла. Замисли се за нея и сърцето му се сви. От скръб. „Това? — беше попитала тя, вдигайки най-голямата пионка. — Сар?“

— Е, става въпрос за шаха. За изобретяването на шаха. Който е китайска игра. Китайският император толкова много я харесал, че поискал да възнагради създателя ѝ. Един придворен математик. „Поискай нещо“ — казал той. И създателят, голям умник, посочил дъската. Искал само зрънце ориз за първото квадратче, после две за второто... и така нататък, удвоявайки броя на зрънцата с всяко следващо квадратче.

Заплувал изцяло в свои води, Манцигър се оживи. Дани седеше и го слушаше с половин ухо, все повече затъвайки в унинието си.

— Императорът се зарадвал — продължи дебелакът. — Евтино щяло да му се размине!

„Сигурно в Турция ме издирват за убийство“ — помисли си Дани.

— И на пръв поглед изглеждало така. Защото прогресията започвала бавно. Едно, две, четири, осем... броели зърната от чаена лъжичка ориз.

„Приятелката ми ме мрази...“

— После обаче им потрябвала супена лъжица, чаша, паница, бъчва. И прогресията продължавала. — Манцигър го погледна. — Схващаш ли?

Дани кимна с глава.

Инженерът размаха ръка.

— Императорът вече виждал, че е загазила. Били стигнали едва до средата на дъската, а вече им трябвала волска кола! Още две-три квадратчета и щели да имат нужда от хамбар! — Манцигър се засмя и с доволно изражение се отпусна назад.

— А какво станало със създателя на шаха? — попита Ънгър.

— Отсекли му главата — отвърна Манцигър. — Какво друго можели да направят? Той искал около осемнайсет милиона трилиона оризови зърна! Това е... това е...

— Повече от целия ориз в Китай — каза Дани.

Манцигър избухна в носово хихикане.

— Точно така! Всъщност е повече, отколкото раждат всички оризища в света. Затова императорът убил оня умник.

— Какво общо има това със сивата слуз? — попита Дани.

— Асемблерите ще се възпроизвеждат експоненциално, точно като ориза — отвърна Ънгър. — Започваш с един...

Манцигър насочи показалец към него.

— Браво! И изобщо няма да се усетиш. Поне отначало. След двайсетина минути ще имаш два асемблера. След още двайсет — осем. След четири часа ще имаш около сто двайсет и осем хиляди — и все още няма да можеш да ги виждаш! Трябва ти електронен микроскоп. Обаче след десетина часа ще имаш около шейсет и осем милиарда асемблера! Сега вече ще можеш да ги виждаш! Това е много биомаса. И после — едва тогава — нещата загрубват! Още през първия ден навлизаш във вертикалната част от кривата, за която ти говорих. — Той облиза върха на пръста си и отново начерта хокейния стик. — Ето тук — каза инженерът и посочи точката над хоризонталната част.

Дани се вторачи в импровизираната графика.

— Ако не можеш да прекъснеш възпроизводството на асемблерите, след два дни те ще тежат повече от Земята — продължи Манцигър, — а след още четири часа ще надвишат масата на слънцето и планетите. Още четири часа и... е, ако намерят гориво и материал, ще стигнат до звездите. — Той пресуши мартинито си и толкова рязко остави чашата, че клиентът от съседната маса се обърна да го погледне. — Това е проблемът със сивата слуз — каза инженерът. — С няколко думи.

— Тогава защо го наричат така? — докато се опитваше да проумее смисъла на казаното, попита Дани. „Това истина ли е? — зачуди се той. — Или някаква задача?“

— И аз зададох същия въпрос на Джей — каза му Ънгър.

— И?

— Според него това бил „инженерски хумор“.

Дани кимна. „Какво трябва да означава това?“

— Сива слуз — поясни Манцигър. — Без форма и цвят. Разбирате ли? Това е просто... досадна тиня!

— И?...

— Точно това е въпросът! — продължи Хари. — Теоретично асемблерите могат да изядат цялата вселена за три дни и пак няма да се случи нищо интересно. — Той потърка ръце. — Искам да кажа, асемблерите може да са произвеждали тоалетна хартия или футболни топки — и толкова! Армагедон. Вселената, погълната от... слуз.

Той все още се подсмиваше, когато се приближи келнерката с основните им ястия, олюлявайки се със забавени движения на балерина. В чинията на Дани имаше купчинка зеленчуци с форма на пирамида, чиято нестабилност създаваше проблеми на момичето. Той едва не изръкопляска, когато сервитьорката успя да му я поднесе непокътната. Ънгър подозрително се втренчи в своето блюдо — конструкция от батати и скариди. Манцигър веднага нападна пържолата си с пържени картофки. Очевидно перспективата за Армагедон не оказваше въздействие върху апетита му.

— Възможно ли е наистина да се случи това? — попита Дани.

— Кое? Краят на света ли?

Дани кимна.

Манцигър сви рамене.

— Теоретично ли? Да. Асемблерите са живи и са програмирани да се възпроизвеждат. Но в действителност... — Той отрицателно поклати глава. — Ще ти го обясня по друг начин. Все едно имаш чудовище. Кое то обаче върши много работа. Какво ще направиш? Ще го убиеш ли? Не. Държиш го в клетка. В здрава клетка. — Той нарязва пържолата си на парчета. — Всяко друго решение е като да изхвърлиш бебето заедно с водата от ваничката. Джей постоянно говореше за това. — Гласът на Манцигър изведнъж наподобя индийския акцент на Джейсън Пател. — Не е достатъчно някой да каже, че това може да се случи. Аз съм учен. Покажи ми доказателствата! Иначе... — Инженерът сви рамене и лапна парче пържола. Ухили се.

— Тогава за каква клетка става дума? — попита Дани. — Как се ограничава възпроизводството на асемблерите?

— Има много начини.

— Например?

Манцигър избърса месестите си устни и се почеса по татуировката.

— Ами първо ги програмираш в определен момент да престанат да се възпроизвеждат — когато станат достатъчно. Така действа

системата. Програмираш ги да се възпроизвеждат и да изпълнят определена задача, след което да се самоунищожат.

Дани се замисли.

— Като софтуерна програма.

Инженерът кимна.

— Като Уиндоус — прибави Дани.

Манцигър повторно кимна.

Дани разпери ръце.

— Е, не знам за твоя компютър, но моят два-три пъти седмично блокира. Не ми се ще да заложа съдбата на планетата на нанотехнологична версия на Уиндоус девет осем.

Манцигър се подсмихна.

— Основателен аргумент. Но човек не държи всички яйца в една кошница. Ако нямаш вяра на програмистите — а ние нямаме — можеш да вземеш още предпазни мерки.

— Какви например?

— Можеш да направиш така, че асемблерите да се възпроизвеждат в адски неестествена среда. Нещо, което не се среща в природата.

— Например?

Манцигър не се поколеба.

— Например при дълбок студ. Програмираш асемблерите да се възпроизвеждат в определени температурни граници. Така е при много вируси. Докато са при трийсет и седем градуса, всичко е наред. Приемникът вдига температура! Край. Така че, ако ограничиш възпроизводството до среда, по-студена от — да речем — минус трийсет градуса и фабриката ти е тук, в Силиконовата долина, това би трябвало веднъж завинаги да реши проблема.

— Ясно.

— Друг начин е да ограничиш суровината, която използват асемблерите. Например, естествено, че искаш да използваш евтина и достъпна суровина като морската вода, но прибавяш още нещо — нещо рядко. Може би осмий или ксенон. И даже да не успееш със студа и асемблерите се побъркат, пак няма да се получи!

Дани понечи да каже нещо, ала Манцигър не беше свършил.

— Или пък можеш да ги програмираш да се самоунищожават, ако станат препалено много в определено пространство — продължи

той. — Така е при бактериите. Самоограничават се. — Дебелакът натъпка устата си с пържени картопки и с мляскане ги сдъвка.

— По един или друг начин, всичко е като при майката природа — въздъхна Ънгър.

— Точно така — съгласи се Манцигър.

Дани не бе толкова сигурен.

— Не ми е ясно защо твоят приятел е променил мнението си — каза той. — Години наред не се е тревожил — и после изведнъж започва да се безпокои. Какво се е случило?

Ънгър повдигна вежди.

— Безпокоеше се за кратките процедури във фабриката. Така ми казваше. Притискали ги да минават по прекия път.

— Та тук става дума за лечението на рака! — възкликна Манцигър. — Поне рака на гърдата. Знаете ли живота на колко много хора ще спасим? И колко пари ще донесе това? — Тази мисъл го накара да изсумти. — Джей се измъчваше заради нещо абсолютно невероятно... — Той поклати едрата си глава.

— И заради какво по-точно? — попита Дани.

Инженерът не обърна внимание на въпроса му.

— Важното е, че процесът и без това е адски дълъг. Ако искаш да получиш разрешение от Управлението по храните и лекарствата, трябва да минеш през много врати. Гаранциите, за които говореше Джейсън, щяха да ни забавят с няколко години, а ВСС няма толкова пари. Не и при такава икономическа обстановка. — Тази идея до такава степен го смути, че Манцигър започна да плюе парченца пържени картопки. — Затова избрахме по-малкото зло, науката, вместо... не знам какво. Вместо страха! Толкова ли е лошо това?

— И какво накара Джейсън Пател да промени мнението си? — попита Дани.

Келнерката дойде да ги попита за десерт. Дани и Глен Ънгър отказаха, но Манцигър погледна в менюто.

— Крем брюле и кафе без кофеин. Или... хммм... По-добре капучино. — Момичето се отдалечи и той отново се обърна към Дани. — Джейсън се безпокоеше за мутирането.

— За мутирането ли?

— Да. Случи се нещо в лабораторията. Една от нуклеотидните вериги започна да се променя от поколение на поколение.

— Джей се побърка — отбеляза Ънгър. — Никога не го бях виждал толкова разстроен.

Манцигър кимна с глава.

— Можеше да се дължи на какво ли не. Това е лаборатория, нали разбираш? Обаче Джей смяташе, че е мутация. И може би беше прав. Искам да кажа, асемблерите... Ами те са живи! Затова теоретично може да се случи.

— И това няма да е добре — предположи Дани.

Инженерът го погледна мрачно.

— О, да. — Той избели очи. — Кошмарната възможност е... ами, да речем, че програмирате робота да се възпроизвежда само при наличие на родий или нещо такова. — Дебелакът махна с ръка. — Няма значение точно какво — някакво ограничение.

— Ясно.

Келнерката донесе десерта и Манцигър замълча, докато момичето си тръгне. После продължи оттам, откъдето бе прекъснал.

— Джей смяташе, че асемблерите са като хлебарките — или бактериите. Или като вирусните организми. Че могат да развиват съпротивителна способност. Да се приспособяват. Не всички, естествено. Обаче тъкмо това е проблемът. Достатъчен е и само един.

— И тогава чудовището ще избяга от клетката — каза Дани.

Манцигър лапна лъжичка крем.

— Да. Точно така.

Дани се отпусна назад и се спогледа с Ънгър.

— Винаги съм се чудил защо ти не се смущаваши от тази възможност, Хари — рече Глен.

Инженерът сви рамене.

— Защото не вярвам, че е мутация. Мисля, че Джейсън е сбъркал. Навярно в програмния протокол.

— Обаче той не е смятал така — предположи Дани.

— Не. Кълнеше се, че е мутация, но не можеше да го докаже. Първите образци — нуклеотидните вериги, с които беше започнал — бяха унищожени. А той беше параноик. Смяташе...

— Хари! — възрази Ънгър.

Манцигър мрачно го изгледа.

— Какво?

— Джейсън не е тук, за да се защити — отвърна Глен.

На лицето на Манцигър се изписа разкаяно изражение, ала той сви рамене и продължи да поглъща крема си.

— Джей твърдеше, че образците били унищожени нарочно. Което е смешно. — Дебелакът прокара лъжичката по чашата, за да дообере крема.

— Смешно ли? — попита Дани.

— Естествено — потвърди Манцигър.

— Защо?

Инженерът се опули.

— Защото никой не може да го е направил — отвърна той. — Категорично.

Дани го погледна скептично.

— Ти сам каза, че са заложени много пари.

— Пари! — презрително изсумтя Манцигър. — Ако Джейсън е бил прав... грешката е била наша. Нанороботите не могат да мутират. Трябва да са абсолютно стабилни. Няма значение конкретната мутация, която наблюдаваше той. Въпросът е в самия факт на мутирането — каквото и да е мутиране. Това ще унищожи цялата нанотехнология — с един замах. — Той наведе глава, обра пяната от капучиното си и я облиза.

— Защото това би означавало?...

— Слуз! — Манцигър толкова високо изрече думата, че неколцина клиенти рязко се обърнаха към тях. Той разпери ръце и извинително се усмихна. — Но Джей не беше прав. Не може да е бил прав.

— Защо си толкова сигурен? — попита Ънгър.

— Защото имаме копия на всичките си програми. Поддържаме архив, разбираш ли? Трябва. Програмираш някоя верига и ако не се получи, трябва да знаеш какво да промениш. Нали така?

Дани и Ънгър мълчаха.

— Точно така е. Тогава ми кажете как е възможно от архива да е изтрита точно онази верига, за която говореше Джей? — След като не му отговориха, Манцигър попита: — Кой би могъл да направи такова нещо?

— Всеки във ВСС — предположи Дани. — Всички сте щели да забогатееете от откритието, нали?

Манцигър поклати глава.

— Ти не разбираш. Това не ти е някакво хапче против артрит. Не говоря за подправяне на клинични експерименти, така че продуктът да изглежда по-добър, отколкото е в действителност. Ако тези асемблери мутират, това означава, че се приспособяват. Не днес, не утре. Някой ден. И че ограниченията, които сме заложили, не действат.

— И че не можете да ги овладеете — каза Ънгър.

— Възможно е да се задейства програмата за контрол на възпроизводството. В противен случай имаш дванайсетина часа. Можеш и да ги взривиш с ядрена бомба. Иначе... здравей, планета на слузта!

— Искаш да кажеш, че трябва да си луд, ако знаеш, че тия неща могат да мутират, и въпреки това продължиш — рече Дани.

Манцигър изсумтя и пресуши капучиното си на една глътка. По горната му устна остана пяна.

— Луд ли? — повтори той. — Това не е точната дума. Трябва да си зъл. — Инженерът се замисли. — Нещо повече от зъл. Трябва да си... въплъщение на самия дявол.

22.

Дани усети, че космите на тила му настръхват. „Някой ходи по гроба ми“ — бе казвала баба му. Точно така се чувстваше — прошепната ледена заплаха за смъртта му.

„Въплъщение на самия дявол.“

Приблизително същите думи бе използвал Инзаги, а и „Белцер“. Как беше описал клеветите срещу Зебек? „Пишеше, че има връзка с мафията, че е търговец на оръжие... мръсник и измамник. Че бил въплъщение на самия дявол.“

Така си и беше. Той бе „ангелът паун“, който се перчеше по балконите на „Системи ди Павоне“ и на върха на „Тауз Холдингс“, който беше оглеждал мъртъвците във вилата край езерото Ван. Същият човек, когото Терио бе видял да слиза от бентлитото в Диарбекир.

Само че не беше дяволът. Дани се боеше, да, ала в страха му нямаше нищо свръхестествено. Бе сигурен в това, макар че не беше сигурен дали има значение. Зебек бе луд и зъл, както и да го погледнеше.

И Дани не можеше да направи нищо, за да го спре. Абсолютно нищо. Въздухът в ресторанта сякаш се свиваше около него. Настроението му се развали. Старейшините щяха да проведат срещата на директорския борд в Цюрих и щяха да поверят контрола на езидските капитали на Зебек — който щеше да ги използва, за да създаде Първия асемблер. След година може би щеше да има лекарство против рак на гърдата. След година може би щеше да има лекарство за вечен живот.

Дани плати сметката, благодари на Манцигър и Ънгър за помощта и ги закара по домовете. После пое на север към летището на Сан Франциско с надеждата да хване късен полет за Вашингтон. Здрачът потъмня в нощ, пълна с мъгла. Фаровете на колата му пробиваха дупки в нея. Чистачките се плъзгаха по мокротото предно стъкло. Включи радиото, превъртя каналите, после го изключи. Каква музика можеше да е подходяща за състоянието му?

Траурна. Той поклати глава и горчиво се усмихна. Защото в края на краищата беше успял. Бе разследвал този случай. Беше разгадал загадката — мотива на Зебек за убийствата на Терио, Пател, Барзан, Инзаги, Ролвааг. Те бяха жертви на неговата алчност и амбиция, елиминирани, за да не бъде разкрит милиардерът — колкото самозванец, измамил своя народ, толкова и безумец, готов да хвърли зара на човешкото бъдеще. Зебек не се колебаеше да очисти всеки, който му се изпречеше на пътя, всеки, който изложеше на опасност достъпа му до богатствата на езидите — парите, които му трябваха, за да осъществи проекта си във ВСС. И Дани му беше помогнал да открие хората, които можеха да му попречат. Сякаш ги бе посочил като мишени. А сега? Сега не можеше да направи нищо, за да го спре. Играта беше свършила. И той бе изгубил.

Когато върна колата в Аламо и взе автобуса за летището, минаваше осем и половина. Оказа се, че последният самолет за „Дълес“ е в дванадесет без петнадесет и каца в девет без петнадесет. Имаше много места и нямаше опашка.

Наложи се да чака. Изпи бутилка бира в „Линдбърг Пъб“, където пет-шест самотни пътници гледаха контролна бейзболна среща по телевизията. Помисли си дали да не се напие — поне щеше да заспи в самолета — но се отказа. Не беше голям пияч. Пък и не искаше да ги улеснява. Щом щяха да го хванат (а той бе убеден, че ще го хванат), нямаше да им се даде лесно. Затова излезе от бара и обиколи терминала в търсене на будка за вестници.

Вместо това намери „Свържи ме!“ — място, където за тридесет долара на час можеше да си устрои малък офис, да провери имейла си, да посърфира из мрежата и да се обади на когото поиска — не че искаше да разговаря конкретно с някого (или по-точно — не искаше да разговаря с никого от тези, които все още му говореха).

Младеж с черни дрехи го заведе до една от кабинките и го остави сам. Дани поседя малко, втренчил поглед в емблемата на „Дел“ на монитора, като се чудеше какъв смисъл има. Това беше краят. Бяха мъртви всички, които знаеха нещо за Зебек. Освен него. „А аз не се чувствам много добре“ — пошегува се със себе си той.

И все пак спокойно можеше да го напише на хартия. Да остави документ за случилото се и да го разпространи. Копие до Кейли (в случай че не я види), до братята му Кев и Шон, до шейх Мунир (сигурно можеше да му прати писмо до поискване в Юзелюрт) и до местните ченгета, които разследваха убийството на Пател. Навярно нямаше да има никаква полза. Какво пък, по дяволите!

Затова отвори празна страница в Уърд и започна да пише нещо като доклад, който започваше с думите: „В случай че умра, трябва да знаете...“.

След час беше написал на пет страници всичко, започвайки с обаждането на Зебек и срещата на летището, после за списъка с разговорите, който бе получил, и издирването на компютъра на Терио в рамките на опита за неутрализиране на предполагаемата „клеветническа кампания“ срещу Зебек. Изложи всичко, което си спомняше за събитията в Италия, включително бягството си от Сиена в Рим, където беше оставил отец Инзаги мъртъв на улицата. Написа за търсенето на Реми Барзан в Истанбул и „Кюрдистан“, но пропусна момента със собственото си отвлечане. („Открих Барзан по обиколен път“ — написа той.) После повтори разказа на Барзан за издигането на Зебек сред езидите — как милиардерът подменил свещения санджак с фалшификат със собствения му образ и тъкмо навреме се появил по турската телевизия, защото знаел, че скоро ще убият имама и ще изберат негов наследник.

Историята бе сложна и изложението на Дани далеч не беше прецизно. Дори не можеше да се нарече последователно. Тъкмо описваше ролята на дендрохронолога (и злощастната участ на норвежеца), когато се сети, че не е споменал за „Тауз Холдингс“. После разбра, че е пропуснал да обясни целта на Зебек — да овладее капиталите на езидите, за да може да създаде Първия асемблер във „Вери Смол Системс“. И... а, да, това навярно можеше да означава края на света.

Колкото и набързо да беше нахвърлян, документът бе полезен и някой ден можеше да донесе много неприятности на Зебек. Дани прибави няколко изречения за Първия асемблер и за повече подробности препрати читателя към Глен Ънгър и Хари Манцигър. После разпечата шест копия и включи в списъка на получателите „Уолстрийт Джърнъл“ и Службата за технически анализ на САЩ.

Всъщност не хранеше голяма надежда, че от листовете, които излизаха от принтера до него, ще излезе нещо, но не му идваше наум никакъв друг начин да противодейства. „Документирай случилото се. Прати документа. Какво ще изгубиш?“

Когато разпечата копията, той ги подреди и купи марки и пликосе от служителя. Върна се в кабинката си, влезе онлайн, за да намери адресите, които не знаеше, после пушна пликосете в пощенската кутия в отсрещния край на помещението. Накрая реши да провери дали има поща.

Имаше. Всъщност имаше шестдесет и седем съобщения, повечето от които бяха вицове, реклами и обяви за „готини мацки“, удължаване на пениса и доставка на художествени материали. След като изтри глупостите, сред които четиринадесет вица от брат му и дванадесет от Джейк, останаха три интересни съобщения. Едното беше от Лавиния Тревър.

Дани! Къде си? Работиш усилено, надявам се! На 1–2 октомври изнасяме септемврийската изложба. До 3 октомври теренът би трябвало да е чист, за да започнеш подреждането. Откриването е обявено за първия петък на октомври от 19:00. Не ми е приятно да те притеснявам, но непременно ми се обади. Малко се безпокоя.

Той отговори: „Няма проблем. Всичко е готово. Нямам търпение — поздрави!“ Какво пък, по дяволите! Ако доживееше дотогава, щеше да подготви някаква изложба (макар че бог знаеше какво щеше да покаже). Все повече му допаднаше идеята за „Водещи“. Практическият резултат — конструкцията — нямаше да отнеме много време и инсталирането ѝ щеше да е фасулска работа. По-трудно щеше да е пренасянето на „Вавилон II“, както и подреждането на подиумите за другите експонати. И все пак щеше да успее. Ако още го имаше.

Следваше съобщение от родителите му. Прибрали се в Мейн. Къде бил той? Разговаряли с Кейли. „Какво се е случило?!?! Мама се тревожи — обади се вкъщи!“ Натисна REPLY и прати отговор, който трябваше да е успокоителен, макар че не изобилстваше с подробности.

„Добре дошли! Скоро ще се видим. Не се безпокойте. Работя върху проблема с Кейли. С обич, Дани.“

Третото съобщение беше хленчограма от Иън, в която се съобщаваше, че Дани е уволнен. В порив на невероятна зрелост Дани устоя на изкушението да отговори нещо язвително и се извини за неочаквано дългото си отсъствие. Щял да му обясни, когато се върне.

Помисли си дали да не прати имейл на Кейли, ала се отказа. Само щеше да си изгуби времето. Всякаква вест от него щеше да бъде изтрита също толкова бързо, колкото той се бе справил с рекламните за готините мацки и удължаването на пениса.

Затова пък прати съобщение на Салим, турчина, който му беше помогнал в Догубеязит, още веднъж му благодари и пожела на него и семейството му всичко хубаво. Някой ден щеше да направи нещо за него, да му се отплати по някакъв начин.

Оставаше да убие още около час и нямаше никаква работа. След два дни Зебек щеше да се срещне с езидските старейшини в Цюрих — и с това щеше да се свърши. Мунир и другите щяха да получат „доклада“ на Дани, но едва след срещата. И без това от него нямаше да излезе нищо. Сигурен беше. Защото нямаше доказателства и бе закъснял. Несвързан брътвеж срещу въплъщението на Тауза, за каквото го смятаха повечето старейшини — жив бог. Имаше ли някакъв шанс? Не. Едва ли.

Не се съмняваше, че има доказателства. Някъде. Терио и Барзан бяха направили всичко възможно да вземат проба от санджака в подземния град. Дендрохронологът почти със сигурност бе документирал фалшификацията, но той беше мъртъв и докладът му го нямаше. Унищожен или изчезнал. Така или иначе...

„Сигурно е в някоя кантонерка в Норвегия — помисли си Дани. — Или в компютъра му.“ Но не. Зебек беше прикрил и тази следа. Също като къщата на Терио, домът на Ролвааг навярно бе изгорял в пламъци.

Служителят надникна в кабинката.

— Трябва ли ти нещо, приятел?

— Не, нищо — разсеяно отвърна Дани. Разсеяно, тъй като му бе хрумнало нещо.

— Ако искаш нещо, свиркай.

Дани се отпусна назад, като се въртеше наляво-надясно със стола си. Мислеше за нещо, което му беше казал Реми Барзан. Барзан и Терио бяха чакали писмения доклад на Ролвааг с датирането на взетата от санджака проба. По някое време професорът бе разговарял с Ролвааг по телефона и норвежецът трябва да му беше очертал откритията, тъй като Терио бе написал писмото си до „Тауз Холдингс“ с молба да обсъдят автентичността на санджака. Писмото се беше озовало на бюрото на Паулина и тя го бе дала на Зебек — който незабавно беше уредил убийството на Терио.

„Но дали Ролвааг е знаел за смъртта на Крис?“ — зачуди се Дани. Навярно не. Бяха зазидали Терио жив няколко седмици преди да открият трупа му. Междувременно дендрохронологът бе извършил анализа и беше написал доклада си. По някое време го бе пратил на клиента си — или като писмо, или като атачмънт в имейл. Или и по двата начина.

Дани отметна глава назад, завъртя се и описа пълен кръг. „Писмата продължават да се получават, независимо от това, че си мъртъв. Както и имейлите.“ AOL прекъснаха услугите, ако кредитната карта на клиента не бе валидна — но чак тогава. А що се отнасяше до безплатни услуги като Yahoo и Angelfire, е, доколкото знаеше, акаунтите оставаха вечни. Това може би не се отнасяше за университетските акаунти, но Дани подозираше, че и те не се закриват веднага. Не че струваха нещо. По всяка вероятност те се преразглеждаха веднъж годишно — ако изобщо се преразглеждаха.

Което означаваше, че докладът на Ролвааг — и доказателството, от което се нуждаеше Дани — сигурно чака в някой сървър.

Трябваше му само пет минути, за да намери имейл акаунта на Терио в университета „Джордж Мейсън“. Влезе в университетския уебсайт, отвори страницата на Факултета по философия и религиознание и бързо откри списъка на преподавателите. Терио още си беше там — на снимка, биография, списък на публикациите и двата курса, които би трябвало да води през есента. Имейл адресът му беше c.terio@gmu.edu.

Знаеше, че повечето университети поддържат комплексна сървърна система, в която се влиза през телнет. Набра посочения в

уебсайта номер на информацията за онлайн регистрацията и скоро се свърза с уебадминистраторката, любезна млада жена. Тя прие обяснението му, че пише репортаж за уебсървърите, и му обясни каквото го интересуваше за сървърите на „Джордж Мейсън“. Те били четири („засега, но се развиваме!“) и носели имената на различни патриоти: Мадисън, Джеферсън, Адамс и Хейл.

Дани влезе в телнет и опита всяко от имената, докато накрая се свърза с акаунта на Терио в „Адамс“. Тогава системата му поиска парола.

Курсорът — сиво квадратче на черен фон — търпеливо запремигва.

От разговорите си с компютърните специалисти във „Фелнър Асошиейтс“ знаеше, че най-разпространената парола, използвана от около деветдесет процента от собствениците на компютри, е „парола“. Тъй като нямаше какво друго да прави до полета, той опита:

парола
грешна парола

„Добре — помисли си Дани. — Значи Терио не е спадал към общото стадо.“ Което означаваше, че сигурно е използвал името на домашен любимец. Или на децата си. Или на жена си. Както постъпваха деветдесет процента от останалите десет процента (според експерта по комуникационни мрежи на „Фелнър Асошиейтс“, Боб Лабраска). Само че Терио не беше женен и нямаше нито деца, нито домашни животни (доколкото знаеше Дани).

Той прегледа биографията на професора в търсене на някакви податки. Видя датата му на раждане и я въведе:

10-14-60
грешна парола

Опита с колежа, в който беше учил Терио:

джорджтаун
грешна парола

Опита различни комбинации, включително „джон-хопкинс“, после продължи с имена и думи, които можеха да имат специално място в речника на Терио: „мани“, „зороастър“, „шейх-ади“, „езиди“, „паун“, „санджак“, „Месопотамия“, „аватар“... Накрая реши, че е безнадеждно. Даже случайно да познаеше вярната дума, Терио можеше да я написал отзад напред или да е прибавил към нея цифра. Не знаеше достатъчно за него. Може да си беше паднал по кинорежисьори:

луимал
грешна парола

Или по ядрена физика:

неутрино
грешна парола
неутрино1
грешна парола

Можеше да е всичко! Например някоя от напълно сигурните пароли, които не означаваха абсолютно нищо за когото и да е и никой нормален човек не можеше да запомни, например:

Ijq3%7tf0'5

Курсорът продължаваше да му намига.

Естествено, всяка парола можеше да бъде разкрита. Лабраска му беше казал, че трябвало само свестен компютър и съответната софтуерна програма. Не както се опитваше да го направи Дани. Така

щяха да са му нужни сто хиляди години. Това бе като в приказката. Познай името на джуджето. Румпелцилцхен. Мацето от приказката изобщо нямаше да се сети. Дани не си спомняше точно как го беше научила.

Той унило въздъхна и се отпусна назад, завъртя се наляво-надясно и се вторачи в тавана. Бе попаднал в задънена улица. Според Реми Барзан шейх Мунир не бил от хората, които си променяли мнението въз основа на празни приказки. Трябвало му доказателство.

Дани затвори очи и започна да рови в паметта си. Какво друго знаеше за Терио?

плодороденполумесец
грешна парола

Спомни си разговора с отец Инзаги, един от най-добрите приятели на професора.

инзаги
грешна парола

Монахът му бе казал, че „самоубийството“ на Терио много го е изненадало, тъй като ученият обожавал живота, обичал да се смее.

неплодороденполумесец
грешна парола

„Стига! — каза си Дани. — Хвърляш си парите на вятъра, като седиш тук. Какво от това, че е имал чувство за хумор?“ И тогава си спомни за „подсещация въпрос“. Някаква шега, която Терио обичал. Каламбур. Той се замисли. Също като Румпелцилцхен, това беше някаква детска песничка. После си спомни:

хей-хо, терио
грешна парола

Опита без тире и получи същия резултат. Прокара пръсти през косата си (вече бе достатъчно дълга) и се вторачи в екрана. Името беше грешно, естествено. Ето кое бе каламбурът. Затова му е било смешно. Наистина имаше такава песничка. За някакъв фермер.

Той се наведе напред, впери поглед в мигащия курсор и си я спомни. Дори я изтананика:

*Фермерът в дола,
фермерът в дола.
Хей-хо, деро,
фермерът в дола.*

Фермер. Дол. Какъв дол? Дере. Глупости. Не дол, а „Дел“!
Компютър!

И наистина думата беше отпечатана на монитора — „Дел“. Ето къде бе фермерът. В компютъра.

фермер
грешна парола

фермерът
грешна парола

фермерътвдел

На екрана мигновено се появи дълъг списък с имейли. Сърцето на Дани силно се разтуптя и той от пръв поглед видя, че непрочетените съобщения са от около два месеца.

Прегледа ги. В стройни колони, озаглавени „подател“, „дата“, „големина“ и „тема“. Професорът беше получил над сто имейла, които не бе прочел, и може би хиляда, които не беше изтрил. Също както Дани правеше с Yahoo, Терио бе използвал университетския сървър като онлайн кантонерка.

Ако се съдеше по заглавията, повечето съобщения не бяха важни — междуфакултетни сведения или въпроси на студенти и прочее. Но скоро забеляза онова, което търсеше:

Подател	Дата	Големина	Тема
О. Ролвааг	7-22-01	7k	артефакт от Невазир

Дани кликна върху имейла.

Уважаеми г-н Терио,

Получихме резултатите от радиовъглеродното датиране. Сравнението с датирането по дървесните пръстени, извършено в нашата лаборатория, показва, че артефактът не е на повече от 111 години.

Стограмовата проба от кедър дори навярно е на още по-малка възраст. Ако желаете, можем да прецизираме анализите и да определим възрастта с още по-голяма точност. Тези тестове обаче ще са времеемки и сравнително скъпи. Тъй като вашият интерес се ограничаваше до въпроса дали пробата е най-малко на 800 години, решихме да изчакаме по-нататъшните ви инструкции.

Аудиосистемата на терминала изпраща и Дани чу, че обявяват полета му. Той не ѝ обърна внимание и продължи да чете:

Изглежда, че артефактът е издялан от дърво, което е престанало да расте между 1890 и 1920 г. Предварителните сравнения показват, че дървото вероятно произхожда от Йемен.

Към този имейл прилагам няколко атакчмънта: 1) JPEG файл с индексния клъстер на сравняваните пръстени, резултатите от компютърното корелативно сканиране и описание на нашата методология; 2) дигитализирана фотоанализна схема с пояснителни бележки; 3) доклад от „Алфа Аналитикс“ за радиовъглеродното датиране, наред с календарна калибрация, методи на обработка, информация за процедурите на анализа и заключения на лабораторията.

Фактурата ще ви бъде пратена с обикновена поща.

Въпреки че с помощта на радиометричен анализ може да се прецизира датирането на пробата, фактът, че радиовъглеродното и дендрохронологичното датиране дават сравнително късна дата, изключва възможността пробата да е толкова стара, колкото се твърди. Ето защо смятам, че няма причина да продължаваш анализите, освен ако не е необходимо за съдебните власти. (Когато става въпрос за антики и съдебни спорове, винаги е по-добре да се привлича мнението на повече експерти и да се правят повече анализи!)

Въпреки това, ако желаете да извършим такива анализи, ние сме на вашите услуги. (Имайте предвид, че в такъв случай пробата ще бъде изследвана до окончателното ѝ унищожаване. Моля, специално да ни уведомите, ако желаете да продължим тестването.)

И накрая, от опит знам, че фалшивите твърдения за възрастта на даден предмет понякога водят до съдебни спорове. В тази връзка навярно трябва да знаете, че „Алфа Аналитикс“ могат да ви осигурят експертен свидетел за свидетелски показания за метода на радиовъглеродно датиране. Ако са ви необходими подобни свидетелски показания за метода на дендрохронологията, аз също ще бъда на ваше разположение като експертен свидетел (с

хонорар 1400 щатски долара дневно, плюс командировъчни).

Когато получа отговор от вас, ще пратя копие на доклада на хартия и стограмовата проба на служебния ви адрес.

— Полет сто шейсет и едно на „Юнайтед“ за летище „Дълес“, Вашингтон. Моля пътниците да се насочат към двайсет и трети портал. Полет сто шейсет и едно на „Юнайтед“...

Съобщете ми дали искате да използвате номера на личната си банкова сметка (или този на вашата институция) за заплащане на куриерските услуги.

С най-добри пожелания,

Д-р Оле Ролвааг

Дани дълбоко си пое дъх, въздъхна и рязко се отпусна назад, едновременно наелектризиран и парализиран. Доказателството за измамата на Зебек бе на екрана пред него. „Пипнах те! — помисли си той. И още: — Ами сега?“

Свали имейла и атачмънтите на дискета, после ги разпечата, за да ги прочете по време на полета за Вашингтон. Всяка страница започваше с думите: „Институт «Осло» — проект «Дендрохронология на Месопотамия». Артефакт от Невазир“. Подробно се обясняваха процедурите на радиовъглеродното датироване и калибрирането на датировката с помощта на дендрохронологията.

Документът му се струваше достатъчно солиден. Естествено, щеше да е по-добре, ако в доклада пишеше, че пробата е взета от дърво, което е точно на осемдесет и две години (или някъде там). Важното обаче бе, че не е взета от предмет, издялан от шейх Ади. Дани не си спомняше кога е живяло старчето, но смяташе, че е някъде към 1200 г.

За трети път обявиха полета му. Той скочи на крака, събра и подреди докладите, после отиде да плати на служителя.

Младежът погледна купчината листове.

— Ей, трябва ли ти такова нещо?

Той предложи на Дани плик, върху който бе отпечатана емблема, представляваща крилат диск. Дани му благодари, прибра листовете вътре и се запъти към двадесет и трети портал.

Стигна само след минута и усмихнатата служителка толкова му заприлича на Кейли, че сякаш го пронизаха в сърцето. Усмивката ѝ обаче отстъпи мястото си на намръщване, когато взе бордовата му карта и я прокара през машината пред нея.

— Вие сте последният пътник — каза тя. — Чаках ви. — Билетът изскочи от слота и жената му го подаде. — Винаги ли закъснявате? — попита служителката и посочи към изхода.

— Да — разсеяно отвърна Дани. — Така се оказва.

23.

Докато боингът се носеше към Скалистите планини, Дани седеше до илюминатора с чаша червено вино и зяпаше към тъмната шир над Америка. Минаваше полунощ, но в мастиления мрак блещукаха светлинки и от време на време избухваха в галактики, когато прелитаха над някой град.

Самолетът бе почти празен. Дани разполагаше с цял ред, както и повечето други пътници. Опитваше се да си спомни какво му беше казал Барзан за старейшините и срещата в Цюрих. Това било заседание на директорския борд на „Тауз Холдингс“, но тъй като всички директори били езидски старейшини, имало друго име. Шура. И била след седмица. В „Бор о лак“.

Кой знае откъде знаеше, че „Бор о лак“ е хотел. Само че колко време бе изтекло, откакто Реми му беше казал, че срещата ще е „след седмица“? Шест дни, седем? Пет? Ако срещата вече се бе провела, очевидно нямаше смисъл да ходи в Цюрих.

Затова отпи глътка вино и се опита да си спомни.

Това беше последното нещо, което му бе казал Барзан преди престрелката. На другия ден Салим беше закарал Дани в Догубеязит. След това с камион и автобус бе стигнал до Анкара. Беше прекарал една нощ в хотел „Спар“ и на другия ден бе взел самолета за Вашингтон (на третия от седемте дни). Беше пренощувал в дома на родителите си (все още ден трети) и на другия следобед бе заминал за Калифорния. Колко дни правеше това? Четири, като се броеше нощта в мотела край Сан Франциско. А днес бе разговарял с Ънгър и Манцигър. Общо пет дни (макар че вече беше нов ден, защото минаваше един часа през нощта).

„Значи това е шестият ден — помисли си Дани, началото на шестия ден. — И срещата е... утре.“ В Цюрих също течеше шестият ден, но вече бе време за закуска. Въпреки разликата в часовите пояси, може би щеше да успее. Щеше да кацне на „Дълес“ към девет. Към

два-три следобед щеше да лети над Атлантика и да се приземи в Цюрих рано на седмия ден — денят на срещата.

Дани успокоително си кимна с глава, допи виното и остави чашата на масичката през две седалки от своята. Изключи лампата, зави се с одеяло и отпусна глава на илюминатора. „Правилно ли постъпвам?“ — помисли си той.

Лесно откри информацията на цюрихското летище, тъй като бе обозначена с гигантски удивителен знак. Там научи от една усмихната брюнетка, която говореше английски по-добре от него, че най-добрият начин („засега!“) да стигне до града е с влак.

— Слезте с ескалатора. На всеки дванайсет минути заминават влакове за Хауптбанхоф. Това е Централната гара. — Тя погледна съответното разписание. — Има един в девет и четири минути, пети коловоз. Следващият е в девет и шестнайсет, трети коловоз. Щом стигнете на гарата, можете да вземете такси. Или, ако нямате много багаж, можете да се разходите пеш. Може ли да ви попитам къде ще отседнете?

— В „Бор о лак“.

Тя леко свъси вежди, докато плъзгаше поглед по блузона и дънките му. И към зъба му.

— Добър избор — отбеляза жената. — Имате ли резервация? Защото този хотел осигурява транспорт за гостите си.

— Не — отвърна Дани. — Толкова бързах, че... — Той сви рамене.

Служителката въпросително го погледна.

— Е, хотелът се намира на една пряка на Банхофщрасе, на около километър от гарата. — Тя разгърна туристическа карта, завъртя я на бюрото, така че Дани да може да я вижда, и посочи Централната гара и „Бор о лак“.

Той взе влака в 09:04, седна във втора класа и се загледа в прелитащите покрай тях предградия. Това не бе Швейцария от неговото въображение. Нямаше крави, нито Алпи, нито скиори и жени със сплетени руси коси. Влакът минаваше край солидни измазани къщи със спретнати зеленчукови градинки отзад. С приближаването към града ги изместиха блокове, по чиито стени пъстрееха графити.

Стильът се различаваше от онзи, с който беше свикнал в Щатите — имаше много герои и богата палитра.

А и това не беше студеният швейцарски климат от фантазиите му. Когато слезе на голямата гара, цареше влажен зной, като летен следобед в Мексиканския залив. Имаше мараня, небето бе плътно и сиво, сякаш всеки момент щеше да избухне.

Банхофщрасе се оказа оживен булевард, гъмжащ от скъпи магазини, частни банки и бързи трамваи. Дани подмина десетина къси пресечки и стигна до Борсенщрасе. В близката далечина по Цюрихското езеро се носеше ферибот на фона на покрити със смърчове хълмове.

Зави надясно и ненадейно се озова в тих и луксозен рай. „Бор о лак“ беше внушителна бяла сграда със собствен парк на една пряка от езерото. На покрива се вееха три знамена, средното от които — червено с бял кръст в средата — му бе познато от швейцарските ножчета.

На входа стоеше униформен мъж. Размениха усмивки и Дани се запъти към вратата, но в последния момент се отклони и влезе в откритото кафене. Вътре спря за момент, привидно за да се огледа, а всъщност за да си поеме дъх. В главата му отекна гласът на някогашния му гимназиален учител по физкултура Нилтън Алварадо. „Tranquilo, tran-QUIL-o!“^[1] — казваше той и потупваше въздуха пред себе си с разтворени длани.

На масите под бели чадъри седяха неколцина добре облечени и скъпо фризирани клиенти, много от които азиатци. Цялата тераса бе засенчена от огромни дървета, които му бяха непознати. Наблизо седяха трима любители на голфа — саковете със спортните им принадлежности бяха на столовете наоколо — и ругаеха времето.

— Като из ведро — с аристократичен британски акцент заяви единият. — Ще вали като из ведро.

В градината зад терасата ромолеше шадраван с форма на лира, чиито „струни“ бяха образувани от тънки водни струи. Келнер с бяла кърпа, праметната през ръката, застана на пътя на Дани и енергично изпълни театрален поклон.

— Какво обичате, господине? — попита на английски той.

„Толкова ли е очевидно, че съм американец?“

— Нищо, просто минавам — отвърна Дани и усмихнато се обърна към фойето, като си мислеше: „Започва се“.

На рецепцията жена на средна възраст с дантелена бяла блуза го наблюдаваше над очилата си и отсечено отговаряше на всеки негов въпрос.

Заседанието на „Тауз Холдингс“ било насрочено за четири часа следобед. В зала „Винтертур“ на втория етаж. И да, хер Барзан бил пристигнал, но — тя се свърза със стаята му — в момента господина го нямало.

— Ще оставите ли съобщение?

— Да.

Тя се усмихна и му подаде дебел кремав лист хартия с името и емблемата на хотела, плик и бяла химикалка. После посочи фойето, където флотилия фотъйоли плаваше по море от теракотни плочки. Дани застана до скъпо писалище с кожена тапицерия и започна да пише.

„Какво ли е обръщението към шейх?“ — зачуди се той.

Г-н Барзан...

Дани спря и се замисли за най-подходящия начин да изложи положението.

Разполагам с важна информация за вас, която трябва да получите преди заседанието на „Тауз Холдингс“.

Той вдигна поглед и се опита да определи колко подробности да включи.

Вече са ви съобщили за убийството на внука ви, с когото се сприятелих през няколкото дни на познанството ни. В четири часа следобед ще се срещнете с човека, който е заповядал да го убият.

Преди да умре, Реми сподели с мен за опитите си да докаже, че санджакът е фалшив. Каза ми, че ви трябва доказателство.

Отново спря. Как щеше да се свърже с него Мунир? Нямахте хотел, нито дори мобилен телефон. В такъв случай бе най-добре да предложи час, в който да му се обади. Погледна си часовника, ала той все още беше на вашингтонско време. Което означаваше пет часа по-рано. Или шест? Не беше сигурен. Обърна се към рецепцията в търсене на часовник — и я видя. Хубавата Паулина, чиито кристално ясни кафяви очи бяха вперени в него с цялата нежност на граблива птица.

Двамата дълго останаха като вцепенени. После Паулина забързано се отдалечи, като потракваше с токчета към асансьорите, където се извисяваше Веждата, застанал с гръб към фоайето.

Дани тръгна в обратната посока. Бързо прекоси терасата, профуча покрай сепнати мъже и жени, мина край шадравана, провря се между дървета и саксии и се озова на брега на широк канал. Зави наляво. Излезе на Талщрасе, прекоси улицата и стигна до малък парк, където улични търговци продаваха закуски и аперитиви. Нервно се озърна през рамо и видя, че Веждата е застанал на Банхофщрасе на петдесетина метра и се оглежда.

На Дани му се искаше да се затича, да зареже сака си там и да спринтира към оживения площад на отсрещния бряг на река Лимат. Ако можеше незабелязано да пресече моста, нямаше да е трудно да се изгуби в тълпата. Но това означаваше да не тича.

Той се нареди на опашка за италиански сладолед, съблече си блузона и го напъха в сака. Паулина и нейните приятели щяха да търсят червена блуза в навалищата, а не бяла фланелка. Дани отново се озърна и видя, че до Веждата стои още един мъж. Двамата се бяха изправили на пръсти и оглеждаха улицата. На няколко метра от тях Паулина шепнеше в мобилния си телефон.

Дани пое дълбоко дъх, завъртя се на пети и бавно закрачи към оживения площад. Вдясно бе Цюрихското езеро, вляво — река Лимат. Ако се наложеше, щеше да прескочи парапета и да се хвърли при лебедите.

Краткият път по моста му се стори цяла вечност. Също като в Рим — най-трудното беше да върви с гръб към онези, които го търсеха. Това означаваше да не поглежда назад и да не знае къде са. Беше съвсем сигурен обаче, че ако го забележат, единият от тях ще извика другите — значи щеше да ги чуе. В такъв случай щеше да захвърли сака и да си плюе на петите.

Но ако греши? Ами ако Веждата го види да върви по моста и не кажеше нищо? Ами ако просто... тръгне подире му? В такъв случай смъртта щеше да го изненада. Нож в ребрата. Куршум зад ухото. Ръка около врата, бързо дръпване.

„Много бързам“ — помисли си Дани, стисна зъби и забави крачка. Усещаше погледите им в гърба си, нещо като притегляне, което леко го подръпваше за плешките.

Когато прекоси моста, ускори ход. Тръгна по пътя на най-малката съпротива, лъкатушейки с разтуптяно сърце между коли и пешеходци. Скоро площадът остана назад и той се озова сред лабиринт от стари улици, прекалено тесни за автомобили. От двете им страни имаше скъпи магазини и ресторанти, във всички посоки се отклоняваха странични улички. Качи се по дълго стълбище в малък парк над реката с кръгъл фонтан в центъра. Водата бликаше от раззинатата паст на три лъва. До фонтана стоеше момиче с дълга руса коса и миеше термос. Изведнъж то се намръщи и за миг Дани си помисли, че е заради вида му.

Но не. Заваля. Видя по повърхността на водата. Първите няколко капки бяха едри и бавни и на Дани му се стори, че може да ходи между тях. После дъждът се усили и след секунди валеше проливно. Хората се трупаха под навеси и врати в търсене на убежище от пороя.

Той се вмъкна в един свободен вход и се притисна към стената. Навън беше истински потоп — на десетина сантиметра пред лицето му се стичаше водна завеса.

Имаше нужда от хотел — стая, от която да разговаря по телефона. Писмото, което бе писал на Мунир, беше смачкано в джоба му, недовършено и без адрес. Трябваше да се обади на стареца и да се опита да си уговори среща с него.

Така че... хотел. Но кой? Дани се вторачи в сивия порой. „Не тук — помисли си той. — Трябва ми нещо в друга част на града.“ Лабиринтът от улици, който преди малко му бе помогнал, след няколко

минути спокойно можеше да е в негова вреда. В този квартал на Цюрих, в стария град човек лесно можеше да се „натъкне“ на някой познат.

А той не искаше да се натъква на познати.

Когато дъждът спря, по калдъръма се стичаха ручейчета и Дани ги последва надолу. Скоро зави на един ъгъл и се озова на широка оживена улица, където хора с чадъри чакаха трамвай. Към спирката тъкмо се приближаваше лъскава мотриса с номер двадесет и три и той се затича към нея, скачайки на стъпалата на задния вагон. Вътре бе ужасна блъсканица — което беше добре. И изглежда никой не плащаше. Ватманът караше. Нямаше кондуктор.

Всички седалки бяха заети, както и останалото пространство. По пода имаше локви. Прозорците бяха запотени. Скоро стигнаха на натоварено кръстовище, в което се вливаха много пътища. Електронен глас обяви: „Белвюплац“. През отворената врата Дани видя огромен ферибот на брега на езерото. Той импулсивно слезе, прекоси релсите с тълпата и се качи на друг трамвай. Номер четири. Този път се взираше през запотените прозорци за Паулина и приятелите ѝ. Когато трамваят потегляше от площада, му се стори, че видя Веждата, целият мокър и крачещ сам край реката. Ала може би грешеше.

Дани слезе малко по-късно и се озова в жилищен квартал. На ъгъла имаше табела, на която пишеше „Зеефелдщрасе“. Магазините не бяха предназначени за туристи, а обслужваха местните жители. Подмина железария, магазинче за домакински уреди, магазин за здравословни храни, фризьорски салон, туристическо бюро и два-три магазина за марково облекло втора ръка. И магазин за оръжие, на чиято витрина бяха изложени арбалети, пушки и ножове. Манекен в камуфлажни дрехи се целеше в препарирана мечка.

И така продължаваше нататък. Втори фризьорски салон. Магазин за фън шуй. След три преки вече започваше да си мисли дали да не се върне на трамвая, когато стигна до хотел „Зеефелд“.

На рецепцията стоеше великолепна блондинка с бяло червило и дълги сребърни обици. Той я попита дали има стаи и получи енергичен отговор:

— Разбира се. — Докато момичето тракаше по компютърната клавиатура, разговаряха за времето. — Горещ фронт — каза блондинката. — Абсолютно нешвейцарски. — Тя плъзна електронна

карта по хромирания плот и мрачно му се усмихна. — Май не сте от ония американци, които очакват климатик във всяка стая, нали?

Дани поклати глава. Естествено, че не беше.

Стаята му бе на третия етаж — ултрамодерна, цялата в дърво и хром, черно, бяло и тъмносиво. И адски гореща. Той разтвори завесите и се нагани да отвори вратите, водещи към балкончето, което гледаше към Зеефелдщрасе. Оказа се, че не е толкова лесно. Вратите се отваряха с механизъм, сложен като швейцарски часовник. Дани клекна пред тях като касоразбивач и цели пет минути си игра с механизма. Накрая, когато по слепоочията му се стичаше пот, вратите се отвориха и в стаята нахлу влажен въздух.

Той вдигна телефонната слушалка и помоли телефонистката да го свърже с „Бор о лак“. Скоро телефонът в стаята на Барзан започна да звъни. На шестото иззвъняване се включи телефонен секретар и му предложи да остави съобщение. Дани се замисли. И затвори.

С тежка въздишка той се съблече по боксерки и се изтегна на чистите бели завивки.

Намираше се в Цюрих едва от няколко часа, а вече всичко се бе променило. Паулина го беше видяла и щеше да е почти невъзможно да се промъкне на заседанието на „Тауз Холдингс“. Зебек щеше да остави хора във фойето, на вратата — навсякъде. Дотук с елемента на изненада!

И все пак Зебек нямаше откъде да знае какво е известно на Дани. Докато беше тичал, не мислеше за новия имам на езидите. Милиардерът нямаше представа какво му е казал Реми Барзан и ако не са намерили паспорта му във вилата, не знаеха, че е открил журналиста. Както и за информацията, която беше получил от Манцигър. Нито за проникването в имейла на Терио и доклада на Ролвааг.

Не че имаше значение. Зебек така или иначе щеше да го убие — просто за да го гледа как умира. Нямаше нужда да знае каквото и да било.

Дигиталният часовник на нощното шкафче до леглото показваше 12:18. Трябваше да се свърже с Мунир преди заседанието. Но как? Той затвори очи и си спомни нещо, което му бе казал Реми. Че дядо му имал „швейцарска любовница“.

Дани се надигна, грабна телефонния указател и видя, че е на немски. Нямахте да го разбере. За миг си помисли дали да не помоли блондинката от рецепцията за помощ. Но после видя, че думи като „гольф“, „диско“ и „компаньонки“ нямат нужда от превод.

Те бяха тридесетина и мисълта да се обади на всеки от посочените номера му поддържа угнетяващо. Не че имаше друга работа, затова започна по списъка. Оказа се, че тревогата му за езиковия проблем е напразна. Местните нямаха нужда от „компаньонки“. Само чуждите бизнесмени, които трябваше да прекарат една-две нощи в Цюрих. След няколко разговора имаше чувството, че жените, с които се свързва, могат да отговорят на въпроси на японски, испански, руски и всевъзможни други езици. Всички знаеха английски.

Представяше се като личен секретар на Мунир Барзан. Трябвало да го открие, било извънредно спешно. Жените бяха любезни, ала еднакво неслужливи. На десетото обаждане една „мадам“ с гърлен глас му съобщи, че си губи времето.

Укорът го изненада.

— Моля?

Тя мелодично се засмя.

— Първо, ако беше личен секретар на този човек, щеше да знаеш къде е.

— Ами да, но...

— Второ — весело го прекъсна жената, — смяташ ли, че просто така можеш да се обаждаш и да разпитваш за някого? Да не си мислиш, че някой ще ти отговори: „Чакай, малкия, струва ми се, че тъкмо свършва с Хелена?“. Едва ли.

— Права сте — призна Дани. — Несъмнено, но... наистина трябва да го намеря. Здраво е загазил.

— Искаш да кажеш, че ти си загазил.

Дани понечи да възрази, после въздъхна.

— Толкова ли е очевидно?

— Ще те попитам нещо.

— Да?

— Тоя господин, когото търсиш, арабин ли е, африканец ли е...

— Какво общо има това?

— Ами някои фирми се специализират.

— Аха, не знаех. Той е... кюрд.

— Не знам за кюрдите. Но мисля, че „Тай Сентърфордс“ е много популярна фирма сред клиентите от Близкия изток. И „Литъл Блек Бук“. Но само остави съобщение. Не го усуквай. Въпросът е спешен и човекът трябва да ти се обади.

Съветът беше добър и Дани й благодари.

— Моля — отвърна тя. — И кой знае, може да извадиш късмет.

До един и петнадесет се беше обадил във всички бардаци от телефонния указател. И като че ли никой не познаваше името на Мунир. Спеше му се от разликата в часовите пояси, ала не искаше да заспи. Провери на рецепцията, за да види дали имат румсьорвис. Нямаха. Написка лицето си със студена вода, което му помогна за няколко минути, но задухата в стаята и недостигът на сън скоро пак започнаха да затварят клепачите му. Не искаше да заспи. Не можеше да заспи. Трябваше да измисли нещо, някакъв начин да се свърже с Мунир. Имаше само два часа и нещо. Наложиха си да се съсредоточи, представи си смазания труп на Инзаги, кланицата във вилата, спомни си разказа на Манцигър за сивата слуга. Ала мозъкът му бе толкова изтощен, че не му идваше наум абсолютно нищо. След десет минути просто не можеше да се удържи да не се прозява. Имаше нужда от кафе, поне от кафе.

Остави телефонната слушалка отворена, като си мислеше, че ако дава заето, Мунир Барзан ще се обади по-късно. Спринтира до кафенето на ъгъла. Нямаха филтърно кафе, само еспreso. Дори само по-хладният въздух на улицата и мирисът на кафе го поободриха. Поръча си тройно капучино и бързо се върна в хотела с парещата в дланта му картонена чаша.

Не можеше да е отсъствал повече от пет минути, ала още щом затвори слушалката, червената лампичка на телефона замига. Дани изруга, натисна бутона на телефонния секретар и чу тежкия глас на шейха: „Тук е Мунир Барзан. Отговарям на съобщението ви, но вас ви няма. Отседнал съм в хотел «Бор о лак». През целия ден съм зает със заседанието. Можете да ме потърсите довечера“. Съобщението завърши с часа на английски: дванадесет и четиридесет и пет. Мунир му се бе обадил, докато той все още беше въртял в публичните домове.

Телефонната система на хотела не позволяваше изчакване. Облекчението му, че отбиването до кафенето не е станало причина да изпусне Мунир, продължи само стотна от секундата и отстъпи място на ярост.

„По дяволите!“ Дани затръшна слушалката и диво се заоглежда наоколо. После излезе на балкона и изрева:

— Хайде де!

Побъркваше се.

Строполи се на леглото и се вторачи в безупречно белия таван. Чувстваше се като пребит. „Ами сега?“ Под балкона изтътна трамвай и железните му колела разцепиха еднообразния шум на трафика. По коридора минаха жени, които говореха на непознат език. Едната се засмя с толкова искрена радост, че Дани се почувства още по-зле. Десет, петнадесет, двадесет минути.

Накрая здравият разум го накара отново да се обади в „Бор о лак“. Само че „хер Барзан“ го нямаше в стаята. Седна на ръба на леглото с лице, скрито в шепите си, обмисли възможностите и потъна в още по-дълбоко отчаяние — и откри начин. Спомни си оръжейния магазин, покрай който бе минал на път за хотела, манекена в камуфлажното облекло. „Защо не? Какво имам за губене? С мен и без това е свършено.“

Насърчен от мисълта да прекарва повече време със сладката Холи Сакстън, в продължение на един срок в десети клас бе участвал в Клуба на спорещите, в който тя беше звезда. Циничен, макар и не глупав замисъл, който можеше и да успее, стига Дани да го биваше в споровете. Само че не го биваше и затова не го включваха в групите, които ходеха по състезания.

До този момент Клубът на спорещите бе символ на неговия провал, ала неочаквано изплати дивидентите си. Въпреки че така и не успя да се доближи до Холи Сакстън, Дани знаеше малко повече за швейцарското оръжейно законодателство.

В един спор за контрола върху оръжието му бяха възложили да защитава позицията на Националната оръжейна асоциация, а именно че рестриktivните закони не оказват въздействие върху престъпността. В този спор неговото най-голямо оръжие (ха-ха!) беше Швейцария. Защото в тази страна имаше много оръжие, малко закони и почти никаква сериозна престъпност. Броят на убийствата беше по-нисък,

отколкото в страни като Англия, Канада и Япония с най-строги закони за контрол върху оръжието.

Подобно на американците, швейцарците бяха извоювали независимостта си с революция, вдигната от въоръжени граждани. И те продължаваха да се въоръжават, обезкуражавайки потенциалните нашественици с политика на тежковъоръжен неутралитет.

В Швейцария имаше всеобща военна служба. Нещо повече, всеки мъж на възраст между двадесет и петдесет години или бе длъжен, или го насърчаваха да пази служебното оръжие у дома си, докато служи в армията или е запасник. Доколкото си спомняше Дани, това оръжие беше автоматът „Щурмгевер 90“.

Единствените оръжия, за които трябваше специално разрешение, бяха пистолетите и автоматите — и в тези случаи разрешение се получаваше лесно. От друга страна, да си купиш пушка бе все едно да си купиш тостер. Същото се отнасяше за полуавтоматичните оръжия. И въпреки че европейските съседки притискаха Швейцария по този въпрос, опитите за прокарване на закони, регулиращи продажбата на оръжие на чужденци, многократно бяха отхвърляни от местната оръжейна организация. Ето защо, колкото и странно да изглеждаше, Дани със сигурност знаеше, че може да отиде в онзи оръжеен магазин и да си купи цял топ, ако реши.

Проблемът беше, че не знаеше какво да прави с него. Въпреки че преди по-малко от седмица бе застрелял човек, той беше получил пистолета зареден и готов. Като пистолет с капси. Само трябваше да натисне спусъка. Нямаше представа какво да прави с пушка, още по-малко полуавтоматична.

В семейството му нямаше ловджии. Нито един, дори сред братовчедите му. Естествено, знаеше, че това е необичайно. Във всяка американска фамилия имаше поне един побъркан чичо самотник, който водеше племенниците си на стрелба и всеки Ден на благодарността се отбиваше с пакети еленско месо за семейния фризер. Но не и в рода Крей. Нямаше нито един. И даже да имаше, Дани бе вегетарианец.

Виж, Кейли — Кейли беше друг въпрос. Докато Дани играеше футбол в задния двор, тя бе на стрелбището. Само че това беше Кейли. Не той.

„И все пак аз съм мъж — помисли си Дани. — Едва ли е много трудно. Просто се прицелваш и стреляш. Или не.“ Ами онзи човек, по когото бе стрелял? И когото беше улучил? Може би му идваше отвътре. Като на оня Уди Харелсън във филма на Оливър Стоун.

Кой знае защо обаче се съмняваше.

Не че имаше значение какво мисли. Не му оставаше друг избор.

За последен път се обади в „Бор о лак“. Мунир го нямаше.

С усилие смъкна крака на пода и се изправи, призовавайки енергия, каквата нямаше. След това затвори вратата след себе си и се затича надолу по стълбището, като прескачаше по две стъпала наведнъж. След две минути беше в оръжейния магазин.

Мъжът зад тезгяха бе петдесетинагодишен, с пронизително сини очи и червендалесто лице. На лявото си ухо носеше обица с форма на еделвайс. Той наклони глава.

— Bitte?

— Търся оръжие — каза Дани.

Мъжът повдигна вежди и се усмихна.

— Както виждате... попаднал сте където трябва. Какво оръжие?

„Внушително — помисли си той. — Нещо, което да мога да размахвам.“

— Например това — кимна към черно квадратно нещо Дани. Каквото и да беше, изглеждаше смъртоносно — Шварценегер спокойно можеше да влезе с него в рокерски бар в Сан Берду. Идеята, че някой побъркан може да влезе и да си купи такова нещо от лавицата — както се готвеше да постъпи той — го ужасяваше.

— Узито ли?

— Да.

Мъжът затвори очи и одобрително кимна.

— Отлично оръжие, ако искате лек автомат — и извънредно надежден. Сгъваемият приклад го прави още по-компактен и лесен за пренасяне. — Той вдигна автомата и сгъна приклада към цевта.

— Отлично — отбеляза Дани.

— Четири килограма. — Продавачът го претегли в ръка. Подхвърли го от едната си длан в другата. — Пистолетна ръкохватка. И естествено, пълнителят се вкарва в ръкохватката — което е идеално за през нощта.

— Защо? — попита Дани.

— Защото можете да презареждате, без да гледате. Като цяло това е чудесен компактен автомат. — Той го остави на тезгяха.

— Колко струва?

Швейцарецът си сложи очила, които висяха на шията му.

— В долари ли?

Дани кимна с глава.

Продавачът се обърна към компютъра на малко бюро зад тезгяха и започна да пише на клавиатурата. После зачака. Накрая отново погледна Дани.

— Две хиляди двеста осемдесет и един долара.

— Ами... — Дани се поколеба. Понякога му трябваха дни, за да реши дали да си купи някакъв пуловер. Идеята да се изхвърли за „Узи“... — Ще го взема — каза той и извади портфейла си.

Продавачът видимо се зарадва. После въздъхна.

— Първо обаче трябва да попълним документите — каза той.

Дани се намръщи.

— Какви документи?

— Трябва да имате разрешително.

— Откога?

Мъжът сви рамене.

— От няколко години. — Забелязал разочарованието на клиента си, той се обезпокои от перспективата да изпусне сделката. — Това проблем ли е?

Дани не знаеше какво да му отговори. Замисли се. Бързо.

— Купувам го за подарък. За тъста. Той е колекционер и... утре сутрин се прибирам в Щатите.

— Разбирам...

Двамата постояха известно време, вторачени един в друг.

— Има ли начин да ускорим процедурата? — накрая попита Дани.

Швейцарецът се смути.

— Нося си паспорта, така че ако попълним документите и ви платя автомата, можете да ги пратите където трябва. И когато ги получите, просто... ще ми ги пратите по пощата.

— Да, но ми трябва писмо от съответните органи във вашата страна, потвърждаващо, че не сте луд или престъпник...

— Мога да го уредя. Не е проблем. Ще ви го пратя по факса.

Продавачът се колебаеше.

— Това е абсолютно незаконно — рече той. И замълча. — Може би, ако закръглим сумата...

Дани се намръщи.

— Искате да кажете, да я направим две хиляди и петстотин ли?

Швейцарецът сви рамене.

— Да. И после, ако закръглите и тази сума... колко става?

— Три хиляди долара.

— Точно така!

Дани се замисли.

— Ще го опаковате ли като за подарък? — накрая попита той.

[1] Спокойно (исп.). — Б.пр. ↑

24.

Мъжът опакова узито в стиропор и го постави в картонена кутия, изолирана с кубчета полистирен. След това уви кутията и пълнителя с кафява хартия и я завърза с бяла панделка.

Приличаше на пакет с пране.

На връщане в хотела Дани се замисли как да влезе на заседанието на „Тауз Холдингс“. Предполагаше, че може да вземе такси до „Бор о лак“, да извади автомата от пакета в мъжката тоалетна и да нахълта в заседателната зала.

Само че изобщо нямаше да стигне дотам. Зебек знаеше, че Дани е в Цюрих, и щеше да постави хора около целия хотел. За да влезе, щеше да му трябва някакво прикритие. Или дегизировка.

Когато стигна в „Зеефелд“, той се качи в стаята си, обади се в „Бор о лак“ и помоли да го свържат с Мунир. Вече знаеше номера наизуст. Ако намереше стареца, щеше да успее да се срещне с него някъде другаде, да му даде дискетата с доклада на Ролвааг и да се качи на следващия самолет за Вашингтон. Но не. Щеше да е прекалено лесно. Телефонът звънеше ли звънеше и двойният сигнал звучеше траурно като сирена за мъгла.

Е... нямаше да се случи чудо. Сега всичко зависеше от него — само от него и от новия му приятел, здраво увития господин Узи.

Което означаваше, че ще трябва да се дегизира, за да влезе във фойето. Автоматът щеше да му осигури достъп до заседателната зала. Когато се замисли за дегизирането си, Дани си спомни реакцията — или по-точно липсата на реакция — на Реми Барзан при появата на „войниците“. Едва когато бяха започнали да стрелят, Барзан беше разбрал, че са дошли да го убият.

Всъщност хората виждаха униформата, а не човека, който я носеше. За съжаление в „Бор о лак“ не се навъртаха униформени. Освен портиера, а Дани нямаше да успее да се приближи толкова. Единствените хора, които бе видял там, бяха бизнесмени и играчи на голф.

Образът на играчите на голф, които седяха на терасата, проблесна в главата му като електрическа крушка в анимационен филм. Играчите на голф винаги носеха чанти за голф. А чантите за голф бяха идеални за пренасяне на автомат през фоайе на хотел от световна класа. Дани се замисли за играчите на голф от терасата. Те бяха с малки шапки — което бе хубаво — и слънчеви очила, които нямаше да са неуместни.

Погледна си часовника. 14:43. Пъхна кутията с узито под мишница и провери дали е взел дискетата с доклада на дендрохронолога. После се втурна надолу по стълбището да попита блондинката къде може да си купи принадлежности за голф.

— Отлично, господине! И ако смея да прибавя, господине, чудесно е човек да види младеж като вас, който с такова въодушевление се е пристрастил към играта. — Тъмнокосият продавач отстъпи назад и доволно въздъхна.

Самият Дани бе ужасен и се взираше в отражението си в тристранното огледало в спортния отдел на един универсален магазин на Банхофщрасе. Тези дрехи изобщо не бяха в стила му: светлобежов голф, плетени чорапи до коленете и черно-бели обувки с банд отпред. Яката на златистата му риза бе разкопчана и на деколтето му висяха слънчеви очила. На главата му се мъдреше шотландска шофьорска шапка, която скриваше късата му коса. От задния му джоб се подаваха велурени ръкавици за голф.

— Имате ли нужда от още нещо, господине? Костюм за дъжд? Чадър?

— Не, това ми стига.

С тъмнозелената чанта за голф костюмът беше напълно убедителен и отвратително скъп. Чантата съдържаше минималния възможен брой от най-евтините стикове, защитени с плетени калъфи. Дани я бе избрал заради вътрешното ѝ отделение, което позволяваше да скрие узито на дъното.

— Мисля, че ще остана с тези дрехи — каза той. — След час ще играя.

— Разбира се. Да ви опаковам ли другите дрехи? — Продавачът взе кредитната му карта и внимателно сгъна дънките и блузона му,

после ги прибра в кутия, която изглеждаше по-скъпа от самите тях.

Дани си помисли дали веднага да не прибере узито в чантата — просто да влезе в съблекалнята, да го разопакова и да го пъхне вътре. Но се отказа. В магазина несъмнено имаше камери и не можеше да си позволи сблъсък с хората от охраната. Затова подписа сметката и си тръгна.

„Бор о лак“ се намираше съвсем близо до Банхофщрасе, ала Дани се чувстваше като щъркел с тези дрехи и чантата. Предпочиташе да отиде с такси. Шофьорът вдигна багажника, прибра чантата вътре и постави кутията с узито до нея. После отвори задната врата.

Дани забеляза първия часови на Зебек в края на отбивката пред хотела. Гаетано изглеждаше разтревожен и изключително съсредоточен. Той се вторачи в таксито, но не обърна внимание на Дани — със слънчеви очила и шапка за голф.

Не го забеляза и никой друг. Той слезе от таксито пред входа, даде бакшиш на шофьора, взе чантата и кутията и мина покрай едрия италианец на вратата.

На рецепцията имаше обява в златна рамка:

„НОВАРТИС ФАРМА А. Г.“

зала Юнгфрау — ет.1
14:15

„ТАУЗ ХОЛДИНГС“

зала Винтертур — ет.2
16:00

Дани продължи към полирана дъбова врата с месингова табелка, на която пишеше HERREN, влезе в тоалетната и се затвори в една от кабинките. Облегна сака на вратата, седна с кутията и разкъса опаковката. Измъкна узито от стиропора и зареди пълнителя в ръкохватката. Той успокоително изщрака, също като във филмите. После извади стиковете и ги опря на стената. Вътрешната преграда на чантата остави върху капака на тоалетната дъска, както и кутията със

старите му дрехи. Накрая пхна автомата в чантата, върна стиковете вътре и пушна водата.

Когато отново излезе във фойето, усети, че във вените му нахлува адреналин. Прииска му се да се затича. Ала не го направи. Спокойно отиде при асансьора, като повтаряше футболната мантра от юношеството си: „Tranquilo, tranquilo, tran-QUIL-о...“. Смугъл мъж в черен делови костюм му направи компания в безкрайното чакане. Дани неколkokратно натисна бутона, като се озърташе за табло, показващо на кой етаж е кабината. Нямаше. Накрая вратата с тихо извъняване се отвори и отвътре излезе пиколо, който буташе златна количка, натоварена с маркови куфари.

Пътуването от фойето до първия етаж, където слезе бизнесменът, мина нормално. Отне около минута — а това не беше много, освен когато си затаил дъх. Както бе постъпил Дани, макар и неволно. Отново се разнесе мелодичният звън. Вратата се затвори. Дани пое дълбоко дъх.

„Tranquilo.“

Планът му (ако можеше да се нарече така) бе съвсем прост. Да слезе на втория етаж. Да изхвърли стиковете и да нахълта в заседателната зала — въоръжен и много опасен. Да каже на всички: „Млъквайте и не мърдайте!“.

Така щеше да направи Брус Уилис.

Тихо извъняване съобщи за пристигането му на втория етаж. Вратата се отвори. На стол до затворената двукрила врата на зала „Винтертур“ точно срещу асансьора седеше мускулестият правоъгълник, когото Дани наричаше Веждата.

Видяха се едновременно, ала на Веждата му трябваша една, две, три секунди, докато проумее факта, че контето, което стои пред него, всъщност е тъпият художник, когото трябваше да убие. Първата секунда изтече във втречен поглед, който свърши с развеселено отрицание — след миг последвано от смаяно разпознаване. Третата секунда премина в изправяне от стола — в момента, в който вратата на асансьора се затвори.

Дани нямаше представа кой бутон е натиснал, но когато вратата отново се отвори, видя по номерата на стаите, че е на третия етаж. Той се надвесил навън и се озърнал наоколо. В двата края на коридора имаше

стълбища, които бяха обозначени със светец зелен знак — стилизирана човешка фигура, тичаща надолу по бели стъпала.

Изсипа стиковете на пода на асансьора, извади узито и захвърли чантата настрани. Автоматът бе хладен и солиден в ръцете му. От него се носеше миризма на смазка. И въпреки че беше негов, непознатият му вид, усещане и мирис го изпълниха с тревога.

Дани отстъпи назад. „Tranquilo.“

Вратата се затвори и го обзе клаустрофобия. „Какво правя?!“ Не можеше да повярва. Оръжието. Дрехите. Ситуацията. Разтърси глава в опит да се избави от усещането за неизбежност, ала не се получи. Беше задушно, асансьорът бе тесен, автоматът тежеше в ръцете му. „Какво правя? Какво правя? — В главата си чуваше прашене, сякаш между ушите му беше опънат запален фитил. — Ами ако нещо се обърка? Това е автомат. Ами ако загинат хора? Ами ако ги избия до крак?“ Паниката се щуреше в черепа му като хлебарка, която се опитва да избяга от нагорещен тиган.

Дзън! Тихият звън избухна в главата му като ръчна граната.

Когато вратата се отвори, Веждата стоеше пред зала „Винтертур“ и напрегнато говореше по мобилния си телефон. Видял узито още преди да осъзнае кой го държи, той млъкна. После каза „чао“, пусна телефона и вдигна ръце над главата си.

С периферното си зрение Дани зърна хора, които тичаха към него от двата края на коридора. Явно бяха завардили стълбищата. Ала когато видяха какво държи в ръцете си, те забавиха ход и спряха.

— Стой! — каза той, като че ли заповядваше на не много послушен лабрадор да го чака на ъгъла. После използва узито като показалка и даде знак на Веждата да влезе пред него в залата.

Зебек седеше начело на дълга дървена маса, чиято полирана повърхност отразяваше следобедната светлина. От двете му страни имаше деветима възрастни мъже, облечени също като него в тъмни делови костюми. В средата на масата лежеше извит нож с ръкохватка, украсена със скъпоценни камъни.

— Извинете — каза Дани и изблъска Веждата от пътя си.

Пред всички мъже имаше чаши с вода, затворени сини папки и скъпи наглед писалки. Папките носеха златен надпис ТАУЗ ХОЛДИНГС. Това бяха езидските старейшини и Дани видя, че пред трима от тях, сред които шейх Мунир, има лаптопи.

— Трябва да поговоря с вас, шейх Мунир — каза Дани. Гласът му прозвуча кухо, сякаш говореше в стая без ехо.

— Повикайте охраната — нареди Зебек и кимна на хубавата Паулина. Тя се пресегна за мобилния си телефон.

— Ще ти прострелям ръката — предупреди я Дани.

Италианката остави телефона.

— А ако се опиташ да извадиш пистолета от чантичката си, ще ти пръсна главата — прибави той.

На лицето ѝ се изписа оскърбено изражение. Тя склучи ръце в скута си. Нацупи се.

Единият от старейшините попита нещо Мунир. Шейхът поклати глава и се обърна към Дани.

— Познаваме ли се?

— Идвах в дома ви — в Юзелюрт, спомняте ли си? Преди две седмици. — Дани видя с периферното си зрение, че Веждата се промъква към него. — Недей — заповяда той и описа дъга с цевта на автомата, която завърши пред гърдите на мутрата.

Веждата се вцепени.

Дани отново се обърна към Мунир и свали шапката си.

— Вие наредихте да ме отвлекат — каза той. — На мъжа с баскетболната фланелка и на другия. Те ме заведоха при внука ви. При Реми. Сигурен съм, че ви е съобщил.

Мунир се втренчи в него. Дани усети, че колелцата в главата му се завъртат. Старецът си спомняше посещението на американеца и последвалите събития: отвличането, разпита и гостуването във вилата при Реми.

— А, да, разбира се — промълви той по-скоро на себе си. — Но Реми...

— Знам — каза Дани.

Зебек се подсмихна. Той се обърна към Паулина и Веждата и им нареди нещо на италиански. Жената ахна, изкиска се и се завъртя на стола си да погледне Дани. Веждата изруга и за изненада на Дани пристъпи към него, без да обръща внимание на насоченото към гърдите му узи. Преди Дани да успее да каже нещо, здравенякът замахна назад, сякаш се готвеше да хвърли бейзболна топка, и го зашлеви толкова силно, че го запрати в стената.

Светлината в залата сякаш помръкна и после проблесна. Дани залитна и се строполи на пода. Веждата извади пистолет изпод сакото си. Дани го предупреди веднъж — „Недей!“ — и натисна спусъка на узито.

Щрак!

Паулина се закикоти.

Щрак! Щрак! Щрак!

Зебек се засмя. Даже Веждата се усмихна, пресегна се и взе автомата от ръцете му.

— Не може да стреля на предпазител — поясни милиардерът.

— Моя грешка — призна Дани, бавно се изправи на крака и се хвърли срещу Зебек.

Този ход изненада всички, включително самия Дани, който три пъти удари милиардера по лицето и го събори от стола му. После заби коляно в гърдите му и тъкмо се канеше да го удари за четвърти път, когато Веждата го дръпна за яката на ризата.

— Махнете го оттук! — задъхано заповяда Зебек. — Той е побъркан!

Веждата го повлече към вратата, когато гласът на Мунир се издигна над шепота на другите старейшини.

— Ще го изслушам — обяви той.

Все още проснат на пода, Зебек не повярва на ушите си.

— Какво?!

Той скочи на крака, удари по масата с юмрук и започна да спори на непознат за Дани език.

— Казах, че ще го изслушам.

Зебек отново заговори — думите му бяха толкова непонятни, колкото беше очевиден смисълът им. Предупреждаваше Мунир.

Старецът кимна.

— Ти си имамът — призна той. — Аз обаче съм председателят. И тъй като това е делово заседание, ще изслушаме младежа. — Шейхът се обърна към Дани. — Как умря внукът ми?

— Той го уби! — извика Зебек.

— Вярно ли е? — попита Мунир.

— Не — отвърна Дани. — Изобщо не е вярно.

— Тогава ми разкажи какво се случи — нареди старецът.

Докато един от старейшините тихо превеждаше на колегите си, които не знаеха английски, Дани обясни, че Реми Барзан се е криел от Зебек, а и самият той също е бягал от него.

Милиардерът на два пъти се опита да го прекъсне, но Мунир го караше да млъкне.

— Реми имаше някаква уговорка с войниците от контролния пост на пътя — каза Дани. — Те идваха във вилата веднъж-два пъти седмично. Не знам дали са пазили Реми, или са наблюдавали къщата за някой друг, но... той беше свикнал с тях. И тогава — не знам дали бяха войници или хора, преоблечени като войници, но един ден дойдоха в къщата и... Реми ги видя на охранителния монитор. Не се уплаши, а излезе да разговаря с тях. И тогава те започнаха да избиват всички.

Зебек презрително изсумтя.

— А ти? — без да откъсва поглед от очите на Дани, попита Мунир.

— Аз избягах. Скрих се.

— И не знаеш кои са били?

— Знам! Бяха хора на Зебек! — възкликна Дани.

Преди милиардерът да успее да отрече, Мунир вдигна дясната си ръка.

— Откъде знаеш? — попита той.

— Защото го видях.

— Не бъди глупав! — каза Зебек.

— Пристигна с бентли.

Мунир дълго се взира в очите на Дани, после дълбоко си пое дъх и въпросително се обърна към Зебек.

Милиардерът се замисли за миг, като разтриваше ударената си от Дани брадичка. Накрая се прокашля.

— Ти сам го каза, Мунир: това е делово заседание. Онова, което се е случило — или не се е случило — между нас с Реми... няма нищо общо с присъствието ни тук. Предлагам да продължим с работата си и да оставим другите въпроси за друг път.

Мунир се обърна към Дани.

— Вярно ли е? Че случилото се с Реми няма нищо общо с присъствието ни тук?

Дани поклати глава.

— Напротив, тясно е свързано с присъствието ви тук.

— Защо?

Дани дълбоко си пое дъх.

— Пратих ви един доклад — отвърна той. — Ще го получите след няколко дни — по обикновената поща. А засега... — Младият мъж бръкна в джоба си и извади дискетата, на която беше копирал доклада на Ролвааг с JPEG файловете и я плъзна по масата към Мунир. — Всичко е тук.

Шейхът предаде дискетата на съседа си, който я зареди в лаптопа си и отвори един от файловете. Мунир погледна екрана, на който се виждаше сравнителна таблица на дървесни пръстени от различни епохи и места.

— Какво е това? — учудено попита той.

Зебек се наведе назад със стола си, за да види монитора. На лицето му се изписа озадачено изражение, после се опули, познал изображението на екрана.

— Ще започна отначало — предложи Дани. — Иначе няма смисъл.

Мунир одобрително кимна.

— Този човек ми се обади преди около месец — посочи милиардера Дани. — Представи се като Белцер и поиска да се срещнем на летището...

Трябваше му доста време, за да разкаже историята. Все забравяше разни подробности и се налагаше да се връща, за да доизяснява нещата. Веднъж-дваж преводачът го молеше да спре, за да го настигне. Но все пак успешно доведе разказа до края.

— Въпросът е, че нашият приятел тук е подменил издялания от шейх Ади санджак с фалшификат, защото само така е можел да си осигури пари за бизнеса. Крис Терио и Реми Барзан са разбрали за това и са пратили проба от дървото на доктор Ролвааг. Можете да прочетете доклада на дендрохронолога, но заключението е очевидно. Господин Зебек представлява... — Дани се замисли. — Опасност.

В залата цареше тишина, освен случайните звуци от клавиатурите на лаптопите. После Зебек саркастично изръкопляска. Когато привлече вниманието на присъстващите, той молитвено склочи пръсти и делово заговори:

— Той прекъсва заседанието ни, въоръжен с автомат. Напада вашия имам с юмруци. И вие въпреки това го изслушвате? — Милиардерът замълча за миг. — Не е ли очевидно, че този човек и другите — онзи Терио и Реми Барзан — не е ли очевидно, че имат собствени цели?

— Какви цели? — попита Дани.

Зебек изобщо не го погледна.

— Той работи за шпионска фирма, наречена „Фелнър Асошиейтс“, която се опитва да съсипе компанията ми, за да получи патентите ѝ.

— Глупости! — възкликна Дани.

Мунир вдигна дясната си ръка и посочи екрана пред себе си.

— Ами това?

— Какво по-точно? — попита Зебек.

— Искаш да кажеш, че тези файлове са лъжа, така ли?

Зебек се намръщи.

— Имаш предвид доклада от... как беше? Института „Осло“ ли? Доклада на дендрохронолога?

Мунир кимна. Всички старейшини бяха вперили погледи в Зебек.

Той кисело сбърчи лице.

— Не, предполагам, че докладът е верен. Дори съм сигурен в това. — Той замълча, за да ги остави да смелят казаното.

— Тогава... — започна шейхът.

— Сигурен съм, че дървото е точно на такава възраст, на каквато твърди онзи учен — петдесет години! Или сто! Във всички случаи е прекалено ново, за да е от истинския санджак. — Той пак направи пауза. — Но какво доказва това? Че санджакът е фалшив ли? Едва ли. Доказва само, че Терио и Барзан са дали на тоя Ролвааг парче дърво от нещо друго, но не и от санджака.

— Какво например? — попита Дани.

Зебек сви рамене.

— Например от кутия от пури. — Той поклати глава. — Не мога да повярвам, че още слушаме тия глупости.

Старейшините избухнаха в спорове помежду си. Дани не разбираше нито дума и се обърна към Зебек.

— Ти тотално се прецака, мой човек.

Милиардерът се извърна.

След малко Мунир вдигна ръка и в залата се възцари тишина.

— Трябва да решим този въпрос, преди да продължим с работата си.

— Напълно съм съгласен — отвърна Зебек. — Трябва да решите на кого да вярвате. На своя имам — или на този... този луд американец.

Дори Мунир се усмихна на определението.

— Значи сме единодушни — каза той и бавно се изправи на крака. — Самолетът ти на летището ли е?

— Моят самолет ли? — не разбра Зебек.

— Казаха ми, че имаш частен самолет.

— Ами да, но...

— Тогава да вървим.

— Къде? — попита Зебек.

Шейхът не обърна внимание на въпроса и погледна другите старейшини. Той им каза нещо и всички един по един се изправиха и го последваха навън.

Самолетът излетя малко след седем часа вечерта и се отправи на югоизток със заредени догоре резервоари. Пилотите знаеха, че летят за Атина, но това се оказа измама. Един час след излитането Мунир отиде в кабината и им съобщи нов курс: към Диарбекир.

Въпреки че се опитваше да не го показва, промяната изглежда смущаваше Зебек, който бе странно мълчалив. Същото се отнасяше за Дани. За пръв път летеше с частен самолет и предпочиташе да е почти навсякъде другаде. Защото нямаше стюардеси, което означаваше, че няма и храна. И както се опита да обясни на Мунир — всъщност нямаше причини да ходи където и да е, освен у дома. Беше предал на старейшините доклада на Ролваг и им бе разказал всичко, каквото знаеше. Защо трябваше да ги придружава до Диарбекир?

— Защото един от двама ви лъже — отвърна шейхът.

Полетът беше дълъг, като от Ню Йорк до Денвър. Някъде над Кавказ Зебек се изправи, отиде отзад при Дани и седна до него.

— Можеше сам да определиш съдбата си — прошепна милиардерът.

Дани го погледна, после се вторачи в мрака навън.

— И все още можеш — прибави Зебек.

Американецът се обърна към него.

— Не те ли е страх, че пак може да те ударя?

Зебек сви рамене.

— Казах, че все още можеш.

Дани се озърна за друго място, но всички бяха заети.

— Става въпрос за мечтите ти — продължи Зебек. — Не за някаква си заплата. Говоря за всички пари, за които някога си мечтал и които можеш да изхарчиш.

Дани се разшава на мястото си.

— И не само за пари. За времето, от което се нуждае един художник, за да открие пътя си. Мисли за това като за Париж... с Паулина, ако искаш...

Дани се обърна към него.

— От какво толкова те е страх?

Въпросът накара Зебек да се сепне. Раменете му леко се разтърсиха, сякаш го бе ударил електрически ток.

— От нищо не ме е страх. Ти обаче би трябвало да се боиш. Мисля, че Мунир ни води в Юзелюрт...

— Защо?

Зебек сви рамене.

— Ще има велик събор, нещо като градски съвет, на който ще се реши кой от нас лъже. Честно казано, не виждам как можеш да се измъкнеш.

Дани също не виждаше. Зебек беше имамът и знаеше местния език. Дани бе... чуждестранен скулптор в облекло за голф с големи надежди за първата си изложба.

— Та за какво говорехме? — попита той. — Какво искаш да направя?

— Да им кажеш, че си излъгал. Мога да уредя проблема с приятелката ти — да я убедя, че видеозаписът е лоша шега. Мога да уредя всичко, включително проблемите, които ще имаш с езидите. Но трябва да кажеш на Мунир, че си излъгал. И то веднага. Повярвай ми...

Дани се замисли.

— Няма — отвърна той.

Кацнаха в Диарбекир малко след два през нощта. Докато пилотите уреждаха формалностите с митницата, Мунир заведе всички на паркинга, където ги чакаха редица черни мерцедеси със запалени двигатели. За изненада на Дани от терминала излязоха Кукоч и продавачът на килими. По нареждане на шейха те настаниха Зебек на задната седалка на първата кола и седнаха от двете му страни.

Дани се качи на втория мерцедес заедно с Мунир и още двама старейшини. Изчакаха минута-две, после потеглиха.

— Кога е срещата? — попита Дани и сподави прозявката си. — Надявам се да е следобед, защото...

— Няма никаква среща — отвърна Мунир.

Побиха го тръпки.

— Но... аз си мислех, че отиваме на нещо като градски съвет в Юзелюрт. Зебек...

— ... греша — прекъсна го шейхът. — Не отиваме в Юзелюрт.

Дани се намръщи. „Тогава къде? Къде другаде можеха да отиват?“

Мунир прочете мислите му.

— Отиваме в Невазир.

— В подземния град ли? — Дани не разбираше. Умът му бе притъпен от безсъние, страх и физическо изтощение. — Но защо? Какво има там?

Мунир запали цигара, дълбоко вдиша дима и го изпусна на дълга тънка струя. После се вторачи навън и поклати глава.

— Не знам. Може би нищо.

След два часа навлязоха сред хълмовете и планините. „Русата“ земя сега сивееше на лунните лъчи. Накрая се отбиха от шосето и бавно продължиха по черен път, който свършваше на поляна, заобиколена от кипариси. Двигателите на мерцедесите един по един угаснаха и старейшините слязоха.

Застанал между Кукоч и неговия другар, Зебек почти ръмжеше от гняв и страх. Въпреки че Дани не разбираше нито дума от езидския език, тонът му ясно показваше, че се чувства предаден. Очевидно не бе очаквал да отидат там.

Намираха се на двадесетина метра от масивна врата от ковано желязо, вградена в самия склон. Двете ѝ крила се разтвориха и разкриха черна пещера. До вратата стоеше младеж с кутия фенерчета и ги подаваше на всеки от старейшините.

Дани забързано настигна Мунир.

— Какво има вътре? — попита той.

Старецът сви рамене.

— Невазир.

— Хм, добре, ако не възразяваш, просто ще почакам тук навън — каза Дани.

Шейхът широко се усмихна и поклати глава. После хвана американеца подръка, подаде му фенерче и го поведе по дългия нисък тунел, който се виеше през поредица от помещения. Подземният град беше като огромен мравуняк с проходи във всички посоки. Лъчите на фенерчетата пронизваха мрака и осветяваха скалните стени.

— Къде отиваме? — попита Дани, като дишаше през нос, за да не се задъха от възбуда. Сякаш се намираше в рудник, само че със стотици галерии. „Ами ако се изгубим? — зачуди се той. — Ако фенерчетата угаснат? Ако...“ Сънливостта му се изпари, погълната от непреодолима клаустрофобия.

— Какво е това? — Дани спря до масивен кръгъл камък върху примитивен постамент в нещо като ниша отстрани на галерията. Доколкото можеше да прецени, единственото, което задържаше скалата на мястото ѝ, бе много по-малък камък, вклинен между нея и постаментата.

— С този камък се запушва тунелът — поясни Мунир. — Ако враговете на народа го последват в града, той може да затвори прохода след себе си. След време враговете ще си отидат.

— И после? Ще върнат камъка на старото му място, така ли?

Шейхът поклати глава.

— Невъзможно. Ще трябва да изкопаят нов проход.

Вървяха петнадесетина минути. Напредваха бавно заради немоцта на някои старейшини и сакатия крак на Зебек. Може би повече от петнадесет минути. Дани не бе сигурен. В подземния град нямаше нищо, което да отмерва хода на времето. Нямаше представа за дълбочина и посока.

— Къде сме? — попита той.

— На двайсетина метра под земята — отвърна Мунир. — Още малко.

И наистина. Продължиха още няколко минути и проходът се разшири в пещера с висок таван и сводеста ниша в стената. На железен лост висеше златна завеса.

Зебек стоеше в средата на пещерата между Кукоч и мъжа от магазина за килими. Лъчите на фенерчетата трепереха в прашния въздух. Дани изпитваше лошо предчувствие.

— Е, стигнахме! — заяви милиардерът и махна с ръка. — И защо? Какво ще докаже това? — Гласът му звучеше по-пискливо от обикновено.

Мунир се прокашля.

— Мислех си, че може и да си прав. Че този младеж и Реми — и другият човек, Терио — са се наговорили срещу теб.

— Точно така! — извика Зебек. — И защо не? Никой от тях не беше правоверен! Защо им вярвате, защо вярвате на това американче, а не на мен? Ние, истинските езиди, правоверните, от хиляда години сме подложени на такива атаки!

Мунир кимна, сякаш се съгласяваше с него.

— Запитах се откъде знаем, че санджакът е фалшив и че докладът не лъже. Дали норвежкият учен е анализирал парче дърво от санджака или може от дънер, изхвърлен на брега на езерото Ван? И в двата случая въпросът е сериозен. Ако истинският санджак, нашият най-свещен предмет, създаден от ръцете на самия шейх Ади, е бил подменен с фалшификат, това е най-страшно светотатство.

Старецът замълча за миг и пак се прокашля.

— От друга страна, възможно е да съществуват групи, които поради политически или лични причини не одобряват избория от старейшините имам. Възможно е тези групи да са се опитали да всеят съмнение и смут, като подхвърлят фалшив доклад и оспорят законността на новия водач. За да спечелят време, докато подготвят убийството му. — Мунир погледна Дани, който изведнъж бе обзет от нервност и клаустрофобия. „Tranquilo“ — каза си той и си наложи да не сведе очи пред спокойния поглед на шейха. — Фалшивият доклад — продължи старецът — е също такава светотатство, опит за подмяна на волята на Тауза и пророчествата на Черното писание. — Мунир

замълча, премести поглед от Дани към Зебек и поклати глава. — Но как да установим истината?

Зебек понечи да каже нещо, ала шейхът вдигна ръка и милиардерът млъкна.

— Хрумна ми, че ако санджакът, който видяхме ние, старейшините, докато обсъждахме избора на новия имам, е фалшив, онзи, който го е направил, ще го унищожи още щом статуята изпълни целта си. Санджакът се показва само по време на избор. Новият имам е млад. Би трябвало да надживее всички старейшини. Дори е възможно истинският санджак да е върнат на мястото му, но в такъв случай още щом го видим, ще разберем, че е друг.

Дани премести поглед от Зебек към нишата и отново към Зебек. Фалиралият милиардер приличаше на сърна, хипнотизирана от автомобилни фарове.

— Но ако е фалшив докладът, може да е анализирано всякакво дърво — продължи Мунир. — И в такъв случай санджакът ще е същият, който видяхме. — Старецът въздъхна. — Е, кой лъже? — попита той, като местеше очи от Дани към Зебек.

— Слушах достатъчно — избухна Зебек и понечи да си тръгне.

Мъжът от магазина за килими му препречи пътя.

— Приятел... — напевно каза той.

Мунир бавно се запъти към нишата в стената. Когато протегна ръка към завесата, Зебек му се нахвърли, озаптен от Кукоч и неговия другар.

— Това е забранено! — заяви Зебек. — Не бива да се показва...

Старецът дръпна завесата и старейшините ахнаха. Зад завесата имаше пиедестал от черен мрамор с квадратно парче кадифе — и нищо друго. Един от старейшините пристъпи към Зебек с автоматичен нож в ръка. Зебек се отдръпна и се хвърли към тунела, ала Кукоч отново му препречи пътя.

— Какво си направил с него, Зереван? — тихо попита Мунир. — Къде е истинският санджак?

Зебек сякаш се смали, сви се в себе си.

— Ако ви кажа, ще ме пуснете ли? — измънка той.

Мунир изсумтя и поклати глава.

— Али и Суха могат да те убедят — посочи двамата си телохранители той, — или ще си спестиш мъките.

— Не съм виновен — извика Зебек. — Нищо не знам.

Това беше последното му неубедително възражение. Двамата стари противници на Дани се приближиха до него и американецът се приготви. Не бе сигурен дали ще понесе да гледа този „разпит“, както евфемистично го наричаха. В крайна сметка обаче дори само заплахата се оказа достатъчна или може би Зебек имаше достатъчно здрав разум, за да знае, че съпротивата просто ще удължи мъките му. Той отстъпи, без да му нанесат нито един удар.

— В Сотби — каза разореният милиардер.

Мунир толкова се смая, че едва произнесе думите.

— Ти си го продал?!

— Още не — безизразно отвърна Зебек. — Идващия месец има търг на антики.

Лицето на шейха стана стоманено и той се изпъна, после официално се поклони.

— Оставяме те — каза Мунир и излая някаква заповед, която Дани не разбра.

Старейшините един по един бавно напуснаха подземната зала. Зебек започна да крещи на кюрдски. Гласът му издаваше значението на думите: „Недейте! Моля ви! За бога! Ще ви убия!“.

Нещо такова, помисли си Дани — смесица от заплахи и молби.

Мунир постави длан върху ръката на американеца.

— Дай му фенерчето си — каза той. — По-късно ще го изнесем върху платформата, за птиците. Такъв е старият обичай.

„За птиците ли?“ Какво? Дани си спомни нещо за някакви птици, но в момента не можеше да мисли за това. Единствената му мисъл бе колкото може по-бързо да се измъкне оттам. Той се обърна и енергично се върна обратно в залата.

— Вземи — каза Дани и пъкна фенерчето в ръцете на Зебек.

Опозореният имам дълго се визира в светлината, после вдигна очи към по-младия мъж. По бузите му блестяха сълзи на ужас.

— Моля ви — промълви той. — Само не това.

„Кажи го на Крис Терио“ — помисли си Дани, но не продума.

— Чао — измърмори той, обърна се, напусна залата и заедно с Мунир и старейшините изчака Кукоч да избие малкия кръгъл камък в нишата. Изведнъж скалата се раздвижи и огромната ѝ тежест се понесе

напред. Дани ужасено погледна Зебек, който неподвижно стоеше с фенерче в ръка, зяпнал в безмълвен вик.

После всички отскочиха назад и скалата запуши прохода, затваряйки Зебек в черната гробница на детството му.

ЕПИЛОГ

Най-трудното не бе да бъде готов за изложбата. А за Кейли.

Конструкцията „Водещи“ му струва стотина кинта. Направи скелето от закачалки за дрехи и стари чаршафи. Папиемашето, което покриваше скелето, беше направено от вестници, взети от центъра за рециклиране, двадесет и пет килограма брашно и вода, кипната на печката в кухнята на майка му.

Главите вече бяха повече или по-малко готови.

Бяха седем и само трябваше да напласти отгоре им още хартия, за да станат достатъчно здрави, за да издържат пътуването до галерията. Засега бяха в мазето в дома на родителите му, влажни и сюрреалистични, съхнещи сред гора от взети назаем вентилатори.

Колкото повече мислеше за главите, толкова повече му харесваха. Изолирани в обстановката на предградието, те бяха почти също толкова загадъчни, колкото и своите събратя на Великденския остров. Скоро ги покри с колажи от вестникарски заглавия и снимки на телевизионни водещи. Майк Уолъс и Опра Уинфри. Дан Редър и Барбара Уолтърс. В готовия си вид конструкцията щеше да говори нещо за начина, по който Америка издига звездите си до някакво върховно знание.

Поне такава бе идеята.

Когато не работеше върху главите, разговаряше по телефона: уреди един разсадник да дари достатъчно чим, за да покрият пода на галерията, взе назаем телевизори, които да инсталира в боядисаните шперплатови постаменти, сковани от баща му за главите. Беше толкова зает, че още не му бе останало време да си оправи зъба. Не че можеше да си го позволи, но майка му, която потръпваше всеки път, щом Дани се усмихнеше, не преставаше да настоява: „Аз ще платя, Даниъл. Смятай го за закъснел подарък за рождения ден. Приличаш на скитник. Моля те“.

Ала имаше страшно много работа. Беше наел транспортна фирма, която да пренесе картините и скулптурите — включително

„Вавилон II“ — в „Ниън“. Баща му щеше да му помогне да разглоби тази композиция — щяха да обозначат с цвят всички части, за да ги сглобят по-лесно. После щяха да ги опаковат със специален материал, който плътно прилепваше към предмета. Баща му вече бе гледал видео инструкции. „Трябва ти само ролка полиетилен и горелка — разпалено казваше той. — Опаковаш, залепваш и се получава яко като скала. Знаеш ли, че така може да опаковаш цял кораб? Може да опаковаш всичко!“

Не беше лесно, но Дани усещаше, че изложбата ще е успешна. Всъщност щеше да е страхотна. И се вдигаше все повече шумотевица. Според Лавиния от „Кълчъркиоск“ искали да направят онлайн интервю с него, а „Поуст“ щял да го включи в неделната си статия за „трима вашингтонски художници по пътя нагоре“.

Ако и любовта на живота му беше толкова обещаваща...

Ала Кейли изобщо не искаше да приказва с него. Всички начини да си я върне, които му идваха наум, бяха или сантиментални, или скъпи, а понякога и двете: билборд или още по-добре самолет, който да изпише с цветен дим: „Дани ♥ Кейли“. Кошници с маргарити (любимите ѝ цветя), доставени в службата ѝ. Оперен певец под прозореца ѝ. Кученце.

Всъщност не го смущаваше това, че идеите са сантиментални. Просто знаеше, че няма да подействат. Постъпката му бе непростима в очите на Кейли и единствено това имаше значение. „Ти тотално се прецака — каза си той. — Толкова е просто.“

Само че не беше. Седеше на дивана в дневната на родителите си и гледаше „Форест Гъмп“, когато се досети. Щом Гъмп можеше да танцува с Елвис и да се ръкува с Кенеди, имаше надежда и за Дани. Не бе съвсем етична тая негова идея, обаче имаше достойнството, че беше единствена. Пък и можеше да успее.

— Последния път, когато се чухме — каза бащата на Кейли, — тя не искаше да има нищо общо с теб, господинчо.

Думата „господинчо“ го връхлетя като ракета и той онемя. През годините се бяха сприятелили, шегуваха се, когато бяха заедно, и искрено обичаха компанията си. А сега Дани бе станал „господинчо“. Той въздъхна.

— Двамата с мама просто не знаем какво да мислим.

„Двамата с мама.“ Това беше ракета номер две. Родителите на Кейли се наричаха един друг „мама“ и „татко“. Те бяха стълбовете на голямо и сърдечно семейство, което излъчваше щедрост и веселие. Живееха в толкова усамотено ранчо, че нощем наоколо не се виждаше нито една изкуствена светлина — освен от време на време някой самолет, а самолетите летяха толкова високо, че човек не можеше да ги отличи от звездите. Играеха на фризби и на карти, люлееха се на люлката на верандата. Без Кейли щеше да изгуби и всичко това.

— Винаги съм си мислил, че някой ден двамата с Кей ще се ожените — каза Клинт. — И ще ни народите куп внучета. — Той се подсмихна.

— Аз искам да се оженя за нея — закле се Дани. — Но не мога дори да се доближа, за да ѝ направя предложение. Тя не... изобщо не желае да разговаря с мен.

Имаха да си кажат толкова много неща, че двамата дълго мълчаха.

— И как се озова в черния ѝ списък? — накрая попита Клинт. Преди Дани да успее да отговори, той прибави: — Няма значение.

— Беше... адски тъпо — отвърна Дани.

Клинт въздъхна. Дълга прерийна въздишка.

— Нека позная. Заради някоя мадама.

„Мадама.“ Дани за малко не се засмя. Ала отговори:

— Случи се в друга страна и... бях пиан.

— Точно така казах и аз, когато блъснах кучето на Ралф Танър — отбеляза Клинт. — Само че не беше в друга страна, а и... кучето пак си беше мъртво, нали разбираш?

— Да — каза Дани. — Разбирам.

— Проблемът с Кей е, че не прощава лесно.

— Знам.

— Ни най-малко.

— Ни най-малко най-малко. — Това бе фамилен израз на семейство Евънс и Клинт явно се подсмихна.

— Така де.

— Виж, Клинт... имам една идея. Може би ще успея да си я върна.

— О?

— Да. Но ми трябва видеозапис.

— Какъв видеозапис?

— Няма значение, нещо с Кейли. Само една-две минути. Рожден ден или... нямаш ли нещо с нея, например как играе на топка?

— Защо ти е?

Дани се поколеба.

— Сложно е за обяснение.

— Защо?

— Не знам. Просто си помислих... Помислих си, че ако направя филм и тя го хареса, може да поомекне.

Клинт изсумтя — недоволно — и Дани усети, че не знае дали да му вярва.

— Предполагам, че бих могъл да ти помогна — накрая отвърна той.

— Чудесно! — облекчено въздъхна Дани.

— Надявам се да успееш — каза му Клинт. — Не съм предполагал, че мога да го кажа, защото първия път, когато тя те доведе тук, не те харесах. Художник вегетарианец! А стига бе! Обаче мисля, че ти си човекът за нашата Кей.

Помогна му Джейк. Занесоха записа във фирма на име „Текникалити“, където го дигитализираха. После свалиха бета-версията на програмата Симулакра от сайта на ВСС и я качиха в компютъра на Джейк. Дани се радваше, че уебсайтът все още съществува, макар Джейк да му беше казал, че и на други места можело да се намери подобен софтуер. Още пет-шест компании работели върху тази технология.

По-трудно откриха запис на скално катерене. Въпреки че Google даде сто и девет хиляди резултата, само няколко сайта предлагаха клипове и почти всички бяха на мъже. Затова им отне известно време, но след час Дани намери каквото му трябваше: млада жена, която се катереше по вертикална скала в австралийската Синя планина.

След още два часа разполагаха с петдесет и три секунден запис, който показваше Кейли в близък план. Катереше се нагоре и търсеше с крак къде да стъпи. После камерата се отдръпна назад и я показа от разстояние. Изкачваше се по скален навес, когато се подхлъзна и

полетя — не фатално, тъй като след десет-дванадесет метра въжетото я спря. Камерата се приближи към фигурката, увиснала над бездната на пъстрото си въже. Веждите ѝ бяха вдигнати и на устните ѝ грееше усмивка, която сякаш казваше „Слава Тебе, Господи!“, но всъщност беше реакция на дете, видяло тортата за рождения си ден.

Това несъмнено бе Кейли и като се изключеше фактът, че катерачката беше едва деветгодишна и не носеше специален екип, а дънки, каубойски ботуши и жълта фланела с панди на гърба, записът бе напълно реалистичен.

— Невероятно! — възкликна Джейк.

— Нали!? — рече Дани.

— Искам да кажа... леле, страшничко си е!

— Смяташ ли?

Пак го изгледаха. И още веднъж.

— На Кейли ще ѝ се завие свят само като го види! — заяви Джейк. — Невероятно е! И определено ще ѝ докажеш правотата си.

Дани кимна с глава. Чувстваше се малко унил и неспокоен. Не се сещаше за друг начин да си я върне, но изпитваше някакво суеверие. Може би не биваше да използва софтуера на Зебек, за да накара любимата си да му прости. Нямахте да е на хубаво. „Но пък ще е «поетична справедливост» — каза си той. — И ако някаква цел оправдава средствата, това е любовта, а човек не се нуждае от друго. Казал го е Джон Ленън. Или беше Пол?“ Закле се пред Бога на втория шанс, че ще е достоен, че някой ден ще ѝ каже истината, честно...

— Земята до Дани! Ало?

— Какво? — Той откъсна поглед от екрана.

— Казах, че ще ѝ докажеш правотата си.

— Правотата си ли?...

— Нали разбираш — че не може да вярва на очите си.

Изчака деня на откриването, когато всичко беше готово — за да има какво да очаква, в случай че номерът със записа не успееше. Купи огромен букет маргарити от три различни цветарници и за свое облекчение установи, че Кейли не си е направила труда да смени ключалките на апартамента. Поне не се налагаше да влиза с взлом.

Чувстваше се странно — и не само заради пръснатите навсякъде маргарити. Кейли беше опаковала в кашони всичките му вещи и ги бе натрупала в ъгъла. Сякаш бе попаднал на място, където някой е умрял. Особено заради цветята.

След двадесет минути я чу по стълбището и когато тя влезе, вече седеше на дивана с цвете в уста и буца в гърлото. Кейли не се зарадва, че го вижда.

— Хитро — каза тя и закачи чантата си на закачалката до вратата. — Много романтично. А сега изчезвай.

Той остави цветето да падне.

— Преди това...

— Вън.

— Чакай, дай ми само секунда. Спомняш ли си онзи имейл, който ти пратих? В който ти казах да не вярваш на очите си? Помниш ли го?

Кейли се извърна.

— Не. Може би. Не знам. Единственият имейл, който си спомням, е с онзи запис. — Тя замълча за миг. — Искам да се изкъпя. Нещо против?

— Не. Виж, не съм ти го пратил аз. Заклевам се в Господ!

Кейли го погледна.

— Тогава кой го е пратил? — Преди Дани да успее да отговори, тя разпери ръце. — Всъщност няма значение. Няма значение кой го е пратил!

— Има. Повече от всичко — защото не е истински. Позволи ми да ти покажа. — Дани протегна новата касета.

— Не, благодаря — каза Кейли. Имаше едновременно отегчен и гневен вид.

— Кейли. Искам да се омъжиш за мен.

Тя се зачерви.

— Да се омъжа за теб ли?!

— Да!

Погледът ѝ попадна върху касетата.

— А това какво е? Втора серия ли?

— Не. Всъщност... си ти.

— Ясно.

— Сериозно. Записът е само около минута. И после, ако още искаш да си тръгна... ще те оставя на мира.

— Съгласна съм — изсумтя Кейли.

Тя грабна касетата, пхна я във видеото и зачака да се зареди. Със скръстени ръце и издадена напред долна устна. Накрая натисна PLAY.

Дани не виждаше изражението ѝ. Тя гледаше екрана с гръб към него, но когато я чу да ахва, разбра, че е постигнал желания резултат. Кейли се страхуваше от височини, а и записът не бе истински.

Когато се обърна към него, на лицето ѝ бе изписано озадачение.

— Значи записът, който ми прати...

— Не съм ти го пратил аз! — Дани посочи екрана, на който виртуалната Кейли продължаваше да виси на въжето. — Това е измама. Софтуерен трик.

— Е, сигурна съм в едно — студено отвърна тя. — Това не съм аз.

В очите ѝ имаше нещо, скептичен блясък, който го изпълни с ужас. Призля му, почти му се зави свят, убеден, че е прозряла отчаяния му опит да я спечели.

Кейли дълго се взира в очите му. Дани се надяваше, че тя ще приеме записа като мост към бъдещето, на който да продължат напред. Надяваше се, че е разбрала истината, но въпреки това ще му прости.

Накрая тя пристъпи към него, като въртеше маргаритка между пръстите си. Започна да къса венчелистчетата.

— Обича ме, не ме обича, обича ме, не ме обича... — Дани гледаше падащите на пода листчета и те му приличаха на сълзи. Лош признак.

— Много те обичам — каза той. Беше затаил дъх и думите прозвучаха като въздишка, сякаш бе дръпнал от цигара марихуана и изпускаше дима. — Много те обичам — повтори Дани, като се мъчеше да намери нужния тон. Този път се получи напрегнато, като шепот на Дарт Вейдър.

И наистина я обичаше. Много. Толкова много, че едва издържаше. Толкова много, че не можеше да говори. Нуждаеше се от нея, за да оцелее — като от въздух или вода.

— Обади се Дю — сякаш не го беше чула, каза тя. Бяха останали половината листенца на маргаритката. Кейли престана да ги къса и

завъртя цветето между палеца и показалеца си. — Много се тревожех за теб — също толкова делово прибави тя.

— Наистина ли?

— Но не съм сигурна... Не съм сигурна, че искам да се оженим, ако предложението беше истинско.

Какво означаваше това? „Означаваше, че не е съгласна“ — помисли си Дани. Чувстваше се вледенен, вцепенен, парализиран. Пригответи се за фаталния удар. „Майната ти!“ Или може би „Сбогом, Дани!“.

— Защо? — накрая успя да попита той. Този път думите прозвучаха прекалено високо.

— Ами например заради твоя нов зъб. — Кейли се намръщи и поклати глава, но плъзналата на устните ѝ усмивка провали опита ѝ да го заблуди. — Придава ти лош вид.

Дани рязко вдигна ръка към устата си. В гърдите му нахлуваше невъобразимо облекчение.

Кейли се наведе напред, усмихна се и пъкна стъблото на цветето зад ухото му.

— Така е по-добре — каза тя.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.